

Giới thiệu Độc Sủng 2

Truyện Độc Sủng của tác giả A Bạch Bất Bạch là một câu truyện ngôn tình cổ đại, cung đấu rất đáng để các bạn thưởng thức. Trước khi gặp được Hòa Sinh, Thẩm Hạo chưa bao giờ cảm thấy có hứng thú với nhi nữ tình trường, nữ nhân đối với hắn mà nói, vừa chạm vào liền bị hoa đầu chóng mặt.

Sau khi gặp được Hòa Sinh, Thẩm Hạo phát hiện, 28 năm này của hắn quả thực đã sống quá uổng phí, ôm ôm ấp ấp làm chuyện cá nước thân mật, còn khiến hắn mê muội hơn cả quyền thế.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Ánh sáng trong suốt phản chiếu lên mặt sông, sương mù tựa như một tầng lụa mỏng hoà thành một thể với màn đêm vắng lặng. Ánh sáng yếu ớt từ phía xa đang dần dần tới gần, một chiếc thuyền gỗ mun đơn độc trôi trên sông.

Hòa Sinh chống cằm ngắm cảnh đêm ở hai bên bờ sông, tính toán lộ trình còn lại. Từ Vọng Kinh đến Tô Hàng, đi qua Nam Châu, đi đường bộ bình thường phải mất nửa tháng, nay các nàng đi đường thủy, đoán chừng đi đã mười ngày.

Nha hoàn Thuý Ngọc lại bắt đầu say tàu, Hòa Sinh rót cho nàng chén trà, Thuý Ngọc đội ơn nhận lấy.

Uống trà xong, Hòa Sinh từ trong hộp hành lý lấy ra một quả cầu thơm, đưa tới cho nàng ngửi ngửi. Ngâm miếng đường quy, nửa điểm công hiệu cũng không có, nhất thời nửa khắc cũng tìm không thấy đại phu, lại nôn nhiều như vậy, đoán chừng chống đỡ không bao lâu nữa thì người sẽ chịu không nổi mất.

” Hương này tốt lắm đó, ngày thường ta mê muốn chết luôn, cầm cái này ngửi ngửi, tinh thần liền tốt lên rất nhiều. Người cũng ngửi thử xem.”

Thuý Ngọc không dám nhận, làm nô tài ai lại dám dùng đồ vật của chủ tử. Không chịu nổi sự kiên trì của Hòa Sinh, nhận lấy đặt ở dưới chóp mũi hít hà, sau đó vội vàng trả trở về.

Nàng xa lạ như vậy là phải rồi. Hòa Sinh gả cho Vệ gia mới có một tháng, Thuý Ngọc với tư cách là đại nha hoàn vừa được phân tới đây hầu hạ, còn chưa có được hưởng mấy ngày vinh quang của đại nha hoàn, đã phải theo nàng xa rời quê hương đến Thịnh Hồ. Tô Hàng tuy phồn thịnh, nhưng cuối cùng cũng kém xa kinh thành hưng thịnh xa hoa, quan trọng hơn là, nơi đây không có bất kỳ người nhà bạn bè thân thuộc nào.

Hòa Sinh nghĩ đi nghĩ lại, không nhịn được lại thở dài.

Lúc trước gả vào Vệ gia, nàng cũng rất vui mừng. Vệ gia là nhà giàu ở Vọng Kinh, mặc dù thua kém các thế gia có căn cơ vững chắc, nhưng gia nghiệp không lỗ, huynh đệ trong tộc hăm hở tiến bước, rốt cuộc nhân tài mới cũng xuất hiện.

Nàng gả chính là dòng chính nhất mạch Vệ gia, Vệ Nhị gia của Vệ Thị Lang gia. Theo lý thuyết, với bối cảnh của Điều gia, vô luận như thế nào cũng không xứng với Vệ gia. Trước không đề cập tới Điều gia không có bất kỳ quan tước nào, cha nàng xuất thân là thương nhân, sĩ nông công thương, một người đứng đầu, một người ở cuối, Vệ gia hoàn toàn không có cách nào vừa ý nàng. Lúc Vệ gia tới cầu hôn, người Điều gia ngạc nhiên đến mức có thể nhét được quả trứng gà.

Hòa Sinh chưa từng nghĩ tới sẽ gả vào nhà cao cửa rộng, Điều gia mặc dù không phải nhà đại phú, nhưng tốt xấu ăn mặc không lo, đời này tìm người thành thật cùng nhau vượt qua cả đời cũng đủ rồi. Vệ Nhị gia nàng có nghe người ta nói đến, quân tử tuấn tú lịch sự nhẹ nhàng, gia thế tốt dung mạo tốt, có thể văn có thể võ, có thể nói là con rể tốt. Người như vậy, đủ để tìm thiên kim nhà hầu môn thế gia làm chính thê, nhưng mà làm gì hết lần này tới lần khác lại muốn lấy nàng?

Gả đi ngày thứ hai, Hòa Sinh liền biết rõ nguyên nhân của hôn sự này—— Vệ Nhị gia mấy tháng trước bệnh nặng một trận, mắt thấy không thể vượt qua, cần tìm người xung hi. Nàng ngay cả mặt mũi Vệ Nhị gia cũng chưa được nhìn thấy, đã trực tiếp thành Vệ Nhị nãi nãi thụ tiết.

Lần này tới Tô Hàng, cũng là mệnh lệnh của trưởng bối Vệ gia, ngay cả lễ tiết chịu tang cũng miễn đi. Trong một tháng, xong xuôi chuyện cưới xin lẫn lo liệu tang sự, tâm tính người Vệ gia cũng không phập phồng quá lớn, từ lúc Hòa Sinh vào cửa, bọn họ đã chuẩn bị quan tài cho Vệ Nhị gia.

Người Điều gia thì bất đồng. Từ mừng rỡ đến đau khổ, thật vất vả nuôi lớn nữ nhi, còn chưa kịp chứng kiến nàng vui vẻ làm thê tử người ta thậm chí nổi xúc động làm mẫu thân người ta, còn sống sờ sờ lại thành công cụ xung hi. Tuy nói hiện tại tập tục không bài xích chuyện tái giá, nhưng với thế lực Vệ gia, ngoại trừ Vệ Nhị nãi nãi mặc cho người định đoạt, đời này Hòa Sinh cũng không có cơ hội tái giá.

Người Điều gia như bị đánh một bạt tai lên mặt, Điều cha tức giận đến giờ chân, nói dứt khoát phải báo quan. Nhưng mà báo quan có gì tốt, Điều gia thân là dân chúng bình thường sao có thể đấu lại Vệ gia dòng dõi thế gia? Cuối cùng là còn không phải làm khổ Hòa Sinh sao.

Hòa Sinh muốn an ủi Diêu cha, nhưng nàng còn chưa kịp thông tri cho người nhà đã bị Vệ gia đưa đến Thịnh Hồ, cũng không nói ngày về, phái hai gã sai vặt hộ tống, chỉ nói sau này sẽ đón nàng trở về, cũng cố ý dận dò đến Thịnh Hồ, không nên lộ ra thân phận của mình, chỉ nói là Vệ gia biểu cô nương.

Dường như sự tồn tại của nàng là có bao nhiêu xấu xa không thể để người nào biết. Hòa Sinh cảm thấy không sao cả, dù sao đời này cũng đã như vậy rồi, cùng với những thứ vô dụng kia, còn không bằng vui vẻ mà sống.

Khi nàng còn nhỏ đã cùng nương tới Tô Hàng, khi đó vừa đúng mùa hoa sen nở rộ, khắp nơi trong thành Thịnh Hồ đều là mùi thơm của ngó sen hoa sen. Nương mang theo nàng và đệ đệ đến Thịnh Hồ thăm người thân, ở lại ước chừng một tháng, đợi lúc trở về, xiêm y trên người dường như còn vương lại mùi thơm ngát của vùng sông nước.

Hòa Sinh thích ăn cá có lẽ là vì yêu thích khoảng thời gian này, thịt cá Thịnh Hồ hương vị tươi mới ngọt ngào, thái lát cá mỏng chần nước sôi, chấm tương đậu tằm thơm ngon, ăn chung với món dưa muối cay, ngay cả ăn hai bát cơm trắng lớn cũng không thành vấn đề.

Phượng Bắc khí hậu quanh năm khô hanh, ao hồ sông rạch gì cũng không có, có muốn ăn một bữa cá, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Chỉ có ngày lễ ngày tết, Hòa Sinh mới có thể giải khát “Cá”.

Hiện tại tốt rồi, nàng đã đến Tô Hàng, sau này bữa bữa đều có thể ăn cá rồi.

Hòa Sinh lấy lại tinh thần, bụng có chút đói, Thúy Ngọc bên cạnh vẫn đang nôn thốc nôn tháo. Cách đó không xa là cảng Tuyên Châu, Hòa Sinh nhẹ giọng dận dò người chèo thuyền cập bờ nghỉ ngơi một chút.

Vừa đúng tết hoa đăng, nhà nào cũng thắp đèn cầu phúc, hôm nay không có cấm đi lại ban đêm, trên đường người người qua lại. Hòa Sinh đội mũ sa mông, Thúy Ngọc sợ nàng cảm lạnh, khoác tấm vải mỏng màu xanh nhạt rồi nhắm mắt theo đuôi.

“Các người và Lưu Bá đi dạo đi, một canh giờ sau ở bến tàu chờ ta, ta mang Thúy Ngọc đi tìm đại phu.”

Gã sai vặt và người chèo thuyền Lưu Bá nhìn nhau, do dự vài giây, gật đầu đáp ứng. Nhị nãi nãi này không có nửa điểm kiêu ngạo, làm người rất thân thiện, nơi đây tuy rằng nhiều người, nhưng trị an Tô Hàng luôn vô cùng tốt, còn có Thúy Ngọc đi theo, bọn họ chơi đùa một canh giờ cũng không bất tiện.

Thúy Ngọc đi phía trước, “Nãi nãi, không thể dung túng bọn họ như vậy, vạn nhất...”

Hòa Sinh trừng mắt nhìn nàng, “Người lại gọi sai rồi kìa.”

Thúy Ngọc vội vàng sửa lại, từ Vệ gia đi ra, Vệ phu nhân dận dò, đến Thịnh Hồ, chỉ cho gọi Hòa Sinh là “Nhị Nương Tử” không cho phép gọi “Nhị nãi nãi”.

Hòa Sinh đi lên phía trước, trong miệng nói: “Bọn họ ở trên thuyền bốn năm ngày rồi, khó khăn lắm mới có chút thời gian rỗi rảnh, nên nghỉ ngơi cho tốt. Trước kia khi ta còn ở nhà, còn cùng cha ta đi ra ngoài mua bán. Người đi theo ta, không xảy ra chuyện đâu.”

Thị trấn nhỏ vào tháng tư, trong không khí toả ra mùi nước sông, không lạnh không nóng, gió nhẹ thổi vào mặt, vô cùng sáng khoái. Trên đường tiếng người nói to ồn ào, rất là náo nhiệt, trong nháy mắt như thế, giống như là trở lại vọng kinh cả ngày lẫn đêm ca múa mừng cảnh thái.

Hòa Sinh đi trên con đường đá, bước chân nhẹ nhàng, chỉ có màn sa mỏng của chiếc khê động trong gió. Thúy Ngọc đi theo bên cạnh nàng, cách lựa mỏng nhìn bên mặt như ẩn như hiện của nàng, da trắng nõn nà tươi đẹp như mặt trăng, khó trách Nhị gia bệnh nằm trên giường cũng hô hào nhất định phải lấy nàng. Mỹ nhân như vậy, dù là đặt ở bên cạnh nhìn cũng thấy vui mắt... nếu như Nhị gia không bị bệnh, thì Nhị Nương Tử chính là ông trời tác hợp cho.

Hòa Sinh mang Thúy Ngọc tìm hiệu thuốc gần đây. Đại phu đang muốn đóng cửa, chuẩn bị mang theo thê tử nữ nhi đi thả hoa đăng. Thấy người bệnh đến, đành phải thắp đèn lồng trong tay xuống, vội vàng xem bệnh cho Thúy Ngọc.

Sắc thuốc trên thuyền bất tiện, đại phu không kê đơn thuốc, chỉ dùng châm cứu để giảm bớt. Hòa Sinh đứng ở bên cạnh nhìn, lông mày Thúy Ngọc nhíu chặt, không dám nhìn.

Đại phu một bên châm cứu một bên đáp lời, Hòa Sinh trước kia cũng học qua châm cứu, Nhị bá nàng là đại phu, trước kia Diêu cha bị đau đầu, toàn tìm hắc ghim kim. Y thuật Nhị bá tốt, thường được mời đến địa phương khác đến khám bệnh tại nhà, Hòa Sinh học được huyết vị chuyên trị đau đầu, không sợ Diêu cha đau đầu tìm không thấy Nhị bá ghim kim.

Hòa Sinh kỹ càng quan sát, nhìn thủ pháp của hắc đơn giản, huyết vị châm cứu vừa vặn nàng học qua. Đợi khám và chữa bệnh hoàn tất, nàng tìm đại phu mua bộ châm, còn mấy ngày nữa mới có thể đến Thịnh Hồ, vạn nhất Thúy Ngọc lại say tàu, nàng có thể giúp châm cứu để giảm bớt.

Thúy Ngọc thấy nàng tự mình xem bệnh lại mua châm, trong lòng một hồi ấm áp, trước khi rời xa quê hương thường chán nản tích góp từng tí một. Sau này nàng theo Hòa Sinh qua, Hòa Sinh như thế nào, nàng liền như thế ấy, gặp được chủ tử tốt như vậy, dù sao vẫn tốt hơn làm trâu làm ngựa trong đại trạch.

Châm hết châm, Hòa Sinh đến cửa hàng mua mấy cái hoa đăng, chuẩn bị mang về trên thuyền chia cho mọi người. Trên đường trở về, đoàn người nhộn nhịp, hai bên đường treo đầy các loại hoa đăng, mọi người ngừng chân dưới đèn hoa đoán đồ đèn.

Thúy Ngọc đang tay che chở, không cho người bên ngoài chạm vào người Hòa Sinh. Con đường rất lớn, chủ tớ hai người cố ý hướng qua bên đường ít người.

Không biết từ chỗ nào truyền đến một tiếng hét to, đám người đằng trước vội vàng tản ra, mấy con tuấn mã phi nhanh đến. Thúy Ngọc đi ở bên trái Hòa Sinh, căn bản không tránh kịp, Hòa Sinh kịp thời phản ứng, dùng sức níu ống tay áo Thúy Ngọc lại kéo nàng qua bên cạnh, lao đảo một cái, hai người ngã ra bên phải.

Trên lưng ngựa cao cao, nam nhân đứng đầu ghim chặt dây cương, một thân áo bào gấm trắng, quay đầu lại xem xét, khẽ nâng cằm, vênh vào hung hăng.

Do ngược ánh sáng, Hòa Sinh thấy không rõ bộ dáng của hắn, cũng không dám nhìn dáng vẻ của hắn, chỉ biết là thân hình hắn gầy, dáng vẻ cao cao tại thượng giống như không để cho người khác xâm phạm uy nghiêm. Nàng đỡ Thúy Ngọc đứng dậy, mép váy đều là bùn đất, may mà người không có việc gì.

Thấy là hai nữ tử, tùy tùng đi theo hỏi: “Có sao không?” thái độ không có nửa điểm áy náy.

Thúy Ngọc cúi đầu nhìn, trên mu bàn tay Hòa Sinh bị rách một đường, miệng vết thương không sâu, nhưng đau đến lông mày nàng nhíu chặt. Thúy Ngọc trong lòng sốt ruột, hướng đội kỵ mã hô to: “Có thể không sao u! Có người cưỡi ngựa như các người vậy u! Đụng phải người ta rồi còn thành thói quá nhỉ, chẳng lẽ muốn chúng ta không có chuyện gì làm chạy tới chờ các người nhận lỗi!”

Giọng nói nàng tuy nhỏ, nhưng sức lực mười phần. Hô to làm tên tùy tùng bị giật mình, hướng người phía trước nhìn lại. Nam tử lập tức do dự vài giây, khuôn mặt càng thêm lạnh lùng, thả người nhảy lên, xuống ngựa chuẩn bị bồi tội.

Hắn từ trong bóng nắng đi ra, giống như đạp trên ánh trăng vỡ, bên hông một khối ngọc bội lâm lang, vừng vàng dao động theo từng bước chân của hắn, phát ra thanh âm rất êm tai.

Tên tùy tùng sau lưng lập tức cũng xuống lưng ngựa, tất cả cung tất kính đi theo. Bên cạnh người xem náo nhiệt tụ họp tới đây, nhẹ giọng thảo luận đây là thiếu gia nhà nào, lớn lên khí khái hào hùng bất phàm như vậy, toàn thân cao thấp, khí thế thật lớn. Càng nhiều người, chờ xem trò cười này phát triển như thế nào, ngay cả đồ đệ cũng không đoán, cả đám người tay xách đèn lồng rướn cổ lên.

Hòa Sinh không thích bị người khác nghị luận, thầm nghĩ nên nhanh chóng chấm dứt chuyện này, để mọi người ta giải tán mới tốt. Sắp hết một canh giờ rồi, nàng và Thúy Ngọc cũng phải tranh thủ quay về bến tàu.

Mất thấy nam nhân từng bước tới gần, đứng cách nàng ba thước. Không đợi hắn mở miệng, Hòa Sinh liền nói: “Chúng ta không có việc gì, sau này xuất hành cẩn thận một chút, tránh làm người khác bị thương.” Dứt lời, nàng không muốn dây dưa, mang theo Thúy Ngọc liền rời đi.

Bóng dáng rõ ràng tiêu sái, nhưng đi quá nhanh, không có chú ý dưới chân, liền trượt về phía trước, mất thấy sẽ ngã như chó.

Thúy Ngọc theo phản xạ kêu một tiếng, thuận tay kéo tay áo nàng, nhưng đằng trước đã có người đoạt trước một bước.

Thẩm Hạo thật ra không muốn đi đỡ người, tiếc rằng người cách quá gần, vừa vặn thiếu chút nữa đụng vào người ta, không đỡ không được.

Lúc này động tác đưa tay đỡ nhìn như đơn giản, kì thực trong lòng đủ loại giằng vò.

Những người qua lại thân thiết đều biết, Bình Lăng Vương cô quái, đơn giản không thích con gái tới gần, nếu như không cẩn thận đụng trúng, cả người sẽ không thoải mái, chạm trúng con gái nũng nịu làm nũng, da gà có thể rơi đầy đất. Lần trước ở Tương An Hầu phủ làm khách, tỷ nữ hầu trà không cẩn thận đụng phải tay Thẩm Hạo, kết quả hắn lập tức rời tiệc quay về tắm gội.

Theo người Bình Lăng Vương Phủ, Vương Gia tắm rửa chà xát hết cả một buổi trưa. Tên tùy tùng sau lưng nhìn nhìn, nghĩ thầm lúc này đỡ như thế, đội tí nữa không biết Vương Gia sẽ tắm gội mấy lần.

Thẩm Hạo cũng nghĩ như vậy, thường ngày hắn trầm ổn tỉnh táo, gặp chuyện đều có thể nghĩ ra kế sách ứng đối. Nhưng đụng trúng con gái liền có thói quen cảm thấy buồn nôn không khỏe, vô luận như thế nào cũng sửa không được.

Người ngoài không biết rõ tình hình, cho rằng Bình Lăng Vương bướng bỉnh cao ngạo, chướng mắt con gái bình thường, cho nên đến nay cũng chưa đón dâu, ngay cả nửa phòng thiếp thất cũng không có. Hắn đã 28 tuổi, nhưng ý muốn nửa điểm đón dâu cũng không có. Toàn bộ mọi người ở Vọng Kinh đều rướn cổ nhìn quanh, xem cuối cùng hắn sẽ rung động trước dạng con gái nào.

Chỉ có một mình Thẩm Hạo biết, hắn đã từng có bao nhiêu sốt ruột. Đại phu, đạo sĩ hòa thượng đều đã tìm qua, mẫu phi Đức Phi của hắn tìm danh y khắp thiên hạ, nhưng không có người nào có thể chữa khỏi bệnh của hắn.

Trong số các hoàng tử, hắn là người xuất chúng nhất, văn thao vũ lược mọi thứ thành thạo, nhưng chỉ vì bệnh này, mà lỡ mất vị trí Thái Tử.

Ba tội bất hiếu, lớn nhất là không con. Cho dù Đức Phi dùng đủ loại phương pháp nhằm chữa hết tâm bệnh cho Thẩm Hạo, thánh nhân đã sớm có tính toán khác. Đứa con trai này dù ưu tú thế nào, giang sơn Thẩm gia cũng không được phép có nửa điểm sai lầm.

Từ nhỏ đến lớn, Thẩm Hạo không cam lòng chịu thua người khác, nhưng có thể nói chuyện hoang đường này lại đã kích hắn rất lớn. Càng về sau hắn cũng không sốt ruột nữa, toàn bộ người tùy thân hầu hạ đều đổi thành gã sai vặt, tận lực tránh tiếp xúc với phái nữ.

Người làm đại sự, không có thời gian yêu yêu đương đương, nữ nhân bất quá chỉ là sủng vật dùng để mua vui, đối với hắn mà nói, không có là tốt nhất, khỏi phải lãng phí tình lực không cần thiết.

Nghĩ như vậy, tay đụng với cánh tay Hòa Sinh, nàng mặc chính là lụa sa mỏng, thấp thoáng bên trong áo mỏng là màu trắng muốt nõn nà. Khi da thịt vừa chạm vào nhau, cảm giác chán ghét trong ấn tượng không hề có, ngược lại là khí tức ấm áp mập mờ.

Còn chưa kịp phản ứng, người đối diện lại giống như con thỏ nhảy ra, giống như là trốn tránh còn không kịp, kéo nha hoàn bên cạnh chạy về hướng bến tàu.

Người xem náo nhiệt chung quanh dần dần tản đi, tùy từng thấy Thẩm Hạo giật mình hồi lâu, tiến lên khẽ gọi: “Vương Gia, nên khởi hành thôi, thuyền đang chờ ở bến tàu.”

Thẩm Hạo lấy lại tinh thần, nhìn bóng lưng mềm mại của người thiếu nữ ở xa xa, vừa rồi chạm vào tay của nàng, đầu ngón tay dường như còn lưu lại hơi ấm.

Có lẽ là ảo giác, hoặc là cảm giác khó chịu này biến mất quá nhanh, bằng không thì hắn như thế nào lại không hề cảm thấy buồn nôn?

Trên đời này, nữ nhân có thể tới gần mà hắn không cảm thấy khó chịu, đến nay vẫn còn chưa xuất hiện.

Lúc trước không có, sau này cũng không mong đợi.

Thẩm Hạo lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, thả người nhảy lên lưng ngựa, lao tới bến tàu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Chạy ra thật xa, Hòa Sinh mới yên tâm, giải thích với Thúy Ngọc: “Sau này đừng phải loại nam tử xa lạ này, không cần phải để ý tới. Chuyện ngày hôm nay tuy không có phát sinh chuyện gì nhưng cũng nên tránh cho người bên ngoài biết được, cũng giảm được không ít một phiền toái.”

May mắn là đứng ở bên ngoài, không ai nhận ra nàng, bằng không bị một nam tử xa lạ đụng trúng người, chỉ sợ nước bọt của lời đồn đãi vô căn cứ thôi cũng có thể chìm chết nàng. Nàng là quả phụ, bảo vệ tốt bốn phận mới là nghĩa vụ của nàng.

Thúy Ngọc gật đầu, Hòa Sinh trên danh nghĩa là biểu cô nương Vệ gia, nhưng thực tế là Nhị nãi nãi của Vệ gia. Người khác mặc dù không biết, nhưng nàng là nha hoàn, phải luôn ghi nhớ, ít gây phiền toái cho Nhị Nương Tử.

Hòa Sinh chạy trốn nên có hơi mệt, quay đầu lại nhìn Thúy Ngọc miệng lớn thở phì phò, thoát nhìn so với nàng còn mệt hơn. Thả chậm bước chân, vươn tay ra nói là đỡ Thúy Ngọc, nhưng thực tế là dìu Thúy Ngọc.

Chờ đến bến tàu, hai gã sai vặt đã sớm đứng chờ, lo nghĩ bất an, vừa thấy thân ảnh Hòa Sinh, lập tức chạy tới.

Nhị Nương Tử, Lưu Bá đã xảy ra chuyện!”

Hòa Sinh nhíu mày: “Làm sao vậy?”

Hai người đem chân tướng kể hết ra, vừa rồi ba người bọn họ đi uống rượu, bên cạnh chợ đêm có bày quầy bán hàng đánh bạc, đứng ngay khẩu vị của Lưu Bá, nhưng trong thời gian nửa nén hương ngắn ngủi, liền thua hết sạch. Lưu Bá đổ thừa không chịu nghỉ, cùng người ta đánh nhau một trận, vừa lúc bị bộ khoái tuần tra nhìn thấy, đem người bắt vào trong lao rồi.

“Vậy phải làm sao bây giờ, lộ trình đường đi không thể chậm trễ, nếu để Vệ phu nhân biết, tất cả chúng ta đều không xong đâu! Hai tên tiểu tử các ngươi cũng không chịu nhìn một chút, hiện tại thì hay rồi, ở đây lạ nước lạ cái còn đang là đêm hôm khuya khoắt, chúng ta đi đâu tìm người chèo thuyền bây giờ!”

Thúy Ngọc gấp đến độ dậm chân, hai gã sai vặt bị nàng răn dạy, trong lòng vừa giận vừa vội, trong miệng nói thảm vài câu, nghĩ không ra biện pháp, đành phải nhìn Hòa Sinh.

Hòa Sinh suy nghĩ một chút, thử nhớ lại trước kia Diêu cha ra ngoài buôn bán, gặp phải loại tình huống này. Suy nghĩ một lát, chậm rãi nói: “Nếu ta không kiên trì cặp bờ rồi thuyền, cũng sẽ không xảy ra loại sự tình này. Lưu Bá bên kia, hắn phạm tội không lớn, quan sai sẽ không quá mức làm khó. Lưu người lại, cầm hai lượng bạc khai thông quan hệ, ước chừng giam hai ba ngày là có thể thả ra. Lộ trình đi Thịnh Hồ không thể chậm trễ, đêm nay tìm một người chèo thuyền khác.”

Ba người nô bộc cả kinh, không nghĩ tới Nhị Nương Tử xuất thân hàn môn nhìn mềm mại yếu ớt, lại có chủ kiến như thế. Thúy Ngọc phản ứng đầu tiên, từ trong hầu bao móc ra hai lượng bạc vụn, nhét vào tay một gã sai vặt, giao cho hắn giải quyết chuyện này.

Đứng ở bến tàu, trước mặt thổi gió xen lẫn mùi tanh của bùn, Thúy Ngọc sửa lại áo váy cho Hòa Sinh, nhẹ nhàng hỏi: “Nhị Nương Tử, chúng ta đi đâu tìm người chèo thuyền?”

Hòa Sinh lắc đầu, nàng cũng không biết nha. Vừa rồi nói như vậy, chỉ là vì trấn an tâm tình của mọi người, không đến mức rối loạn trận tuyến. Muốn tìm người chèo thuyền, nàng quả thực không có cách.

Mơ hồ nhìn thấy phía trước có bóng thuyền bắt đầu khởi động, Hòa Sinh đi tới phía trước dò xét, trong lòng cầu nguyện tốt nhất trong thuyền có dư một người chèo thuyền, vấn đề của các nàng cũng liền giải quyết xong.

Còn chưa đi đến bên cạnh nhìn kỹ, lối rẽ bên kia của bến tàu lộc cộc vang lên tiếng vó ngựa, trong đêm tối, có người đạp ngựa chạy đến.

Bùi Lương sớm đã chờ ở bên cạnh bờ, vừa quay đầu liền thấy thân ảnh Thẩm Hạo, liền vội vàng tiến lên hầu hạ. Vương gia nhà bọn họ không thích ngồi thuyền, bệnh say tàu và tâm bệnh “choáng váng nữ nhân” của hắn đồng dạng là bệnh nan y không có khả năng cứu chữa. Lần này vội vàng đi Thịnh Hồ làm việc, không thể không đi đường thủy.

Lần này cải trang xuất hành, không thích hợp phô trương, Bùi Lương chuẩn bị một chiếc thuyền nhỏ bình thường, trong thuyền một lần nữa được tỉ mỉ sửa sang, kích thước mặc dù không thể so sánh với quý tộc khi đi du ngoạn, nhưng chìm sẽ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ, coi như nhìn cũng được.

Bùi Lương đi theo phía sau Thẩm Hạo, hỏi chỉ mang tính chất tượng trưng: “Thiếu gia, đợi đến lúc qua phía bên kia Thịnh Hồ, cưỡi ngựa bắt quá tri hoãn ba bốn ngày, chỉ kéo dài một hai ngày.” Không cần phải ngồi trên thuyền.

Ý tứ quá rõ ràng, Bùi Lương vốn là có ý tốt suy nghĩ cho hắn, vừa mới dứt lời, hai tay người phía trước khoát khoát, thanh âm lạnh như băng, “Đã cùng người ước hẹn, tất nhiên phải đến đúng giờ. Ngồi thuyền mà thôi, không chết được.

Bùi Lương ngậm miệng không khuyên nữa.

Đoàn người đi tới cạnh bờ, Thẩm Hạo bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt kịp thời dò xét bóng trắng mảnh mai đứng đằng trước, ngón tay vuốt nhẹ, như là đang suy nghĩ cái gì.

Bùi Lương tiến lên: “Ba người mới vừa đứng đó, dường như người chèo thuyền của bọn họ xảy ra chuyện, đang gấp rút muốn người chèo thuyền.”

Thân ảnh kia nhìn nhìn rất quen mắt, giống như là cô nương mới vừa rồi gặp trên đường. Thẩm Hạo không quá chắc chắn, tiếp tục đi lên phía trước, cũng không tránh đi

Bùi Lương nghĩ nên nhắc nhở, thường ngày vương gia thấy nữ nhân, đều là đi đường vòng, hôm nay sao lại khác thường như thế, ngược lại đi tới bên cạnh.

Đội cách rất gần, Thẩm Hạo vô thức quay đầu nhìn, dưới khăn che mặt là nữ nhân cúi thấp đầu, con sông phía sau nàng gọn lén tẩn, ánh trăng mờ lung như ngọc vỡ, chiếu vào thùy thảo* sâu thẳm xanh biếc.

Là nàng.

Thẩm Hạo thu hồi tầm mắt, nhìn không chớp mắt tiếp tục đi về phía trước.

Hòa Sinh cảm giác có người đang nhìn nàng, lúc ngẩng đầu lên, người đã đi xa. Trong bụng nói thầm, vừa rồi người nọ thật là kỳ quái, lúc này đã nói rõ ràng là không nên đi đường hẹp, thế nhưng hắn lại hết lần này tới lần khác lại đi vào lối đi nhỏ.

Nàng không nhớ ra được dung mạo người, chỉ có thể nhận ra người quen. Vừa rồi ở trên đường, nàng vẫn chưa nhìn khuôn mặt Thẩm Hạo, nên căn bản nhận không ra hắn.

Hòa Sinh nhận không ra nhưng Thúy Ngọc lại nhận được. Nàng nhẹ nhàng nhắc nhở: “Nhị nương tử, nam nhân kia chính là người cưỡi ngựa trên đường.”

Hòa Sinh có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới còn có thể gặp lại hắn.

Xem ra chiếc thuyền đỗ bên cạnh là của hắn, như thế rất tốt, vốn còn muốn đi qua hỏi một chút có dư người chèo thuyền nào không, hiện tại ngay cả hỏi cũng không cần hỏi

Trong thuyền có người đi lên lại đi xuống, Thúy Ngọc đứng bên cạnh Hòa Sinh, cảnh giác chỉ vào người xông tới trước mặt, nói: “Nhị nương tử, bọn họ tại sao lại trở lại?”

Cách vài bước chân, Bùi Lương chấp tay hành lễ, “Mạo muội quá rầy, xin hỏi cô nương muốn đi đâu?”

Hòa Sinh há miệng, muốn nói lại thôi. Vạn nhất bọn họ là người xấu thì làm sao bây giờ?

Thúy ngọc cảnh giác nhìn chăm chăm Bùi Lương, nháy mắt gã sai vặt bên cạnh, đề phòng Bùi Lương đến gần.

Bùi Lương lúng túng ho khan, nhiệm vụ vương gia giao cho, nhất định phải hoàn thành chuẩn xác không được có sai lầm nào. “Thiếu gia nhà ta lúc trước đụng phải cô nương, đặc biệt sai ta đến bồi tội. Nếu không chê, chúng ta có thể tiến cô nương một đoạn đường.”

Hòa Sinh có chút lúng túng.

Các nàng quả thật đang rất vội, hiện tại cần tìm người chèo thuyền, nay có người nguyện ý tiến các nàng một đoạn đường, tất nhiên là không thể tốt hơn. Nhưng, nàng không biết người nọ, hơn nữa dáng vẻ hân phóng ngựa ở trên đường rất hống hách.

Tóm lại, nàng không dám lên thuyền của hắn.

Bùi Lương thấy nàng chậm chạp không trả lời, không giằng co nữa, trở lại bấm báo Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo ngồi trên giường êm, nghe hắn nói tình huống, chân mày hơi nhíu lại, vẻ mặt hơi không vui.

“Vậy thì thôi đi.”

Hắn không chấp nhận được bị người khác từ chối, nếu đối phương không nhận hảo ý của hắn, cũng không cần phải dây dưa.

Bên cạnh bờ gió lớn, đêm nay lại là tết hoa đăng, người chèo thuyền trấn trên không nguyện ý ra khơi. Thẩm Hạo buông rèm xuống, nghiêng người dựa vào cửa sổ, vừa vận nhìn thấy bóng đêm đen kịt, bóng dáng nho nhỏ kia đứng thẳng ở bên bờ.

Trong mũi hờn nhẹ một tiếng, Thẩm Hạo dời tầm mắt. Dù sao chỉ là nữ nhân vừa mới gặp mặt, nàng nguyện ý ở trong gió lạnh thì tùy nàng đi.

Mắt thấy thuyền sẽ lên đường, Thúy Ngọc bắt đầu sốt ruột. Mới vừa rồi còn mạnh mẽ, do khó chịu vì thiếu chút nữa bị đụng trúng ở trên đường. Hiện tại người ta muốn rời đi, lúc này mới ý thức được đối phương là “cộng cô cứu mạng” duy nhất.

Hòa Sinh cũng có chút sốt ruột, nếu không tới Thịnh Hồ đúng hạn, cũng không biết Vệ gia bên kia sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau khi vừa vào cửa nàng liền biết được, cho dù chỉ là công cụ xung hi, nhưng trưởng bối Vệ gia đa phần không vừa mắt nàng, nếu không phải Vệ nhị gia kiên trì muốn cưới, ngay cả cửa lớn Vệ gia nàng cũng vào không được, đừng nói gì đến chuyện chiếm một chỗ nhỏ nhỏ trên gia sản của bọn họ.

Hiện tại Vệ nhị gia không còn, bọn họ muốn xử lý nàng quả thực dễ như trở bàn tay. Sợ chính là, bọn họ có thể gây khó dễ cho người nhà nàng.

Cho nên, vô luận như thế nào cũng không thể ỷ gây chuyện ở Vệ gia.

Nàng phải đến Thịnh Hồ đúng hạn.

Bùi Lương bước vào khoang thuyền, “Thiếu gia, các nàng đồng ý rồi.”

Chiếc thuyền này bên trong rất rộng, so với thuyền của Hòa Sinh thì lớn hơn rất nhiều, đủ chứa cả mười mấy người. Mạn thuyền có riêng một cái giường êm, chính giữa treo rèm tơ tằm, mép rèm còn có nếp gấp uốn lượn, nhìn ra được là chuẩn bị tạm thời.

Một tấm rèm mềm mại, chia khoang thuyền thành hai nửa, nô bộc hai nhà chia ra hầu hạ ở mũi thuyền và mạn thuyền.

Bùi Lương cảm thấy rất kỳ lạ, Vương gia cùng nữ nhân chung sống trên cùng một thuyền, thật sự là chuyện hi hữu, tính cả chuyện hi hữu lần này, hắn đã đoán được đợt một lát nữa bộ dạng của Vương gia nhất định sẽ điên cuồng nôn mửa choáng váng mặt mày chết đi sống lại.

Trên thuyền rất yên tĩnh, Thẩm Hạo ngồi rất đoan chính, hai tay đặt trên đùi, nhắm mắt dưỡng thần.

Khi Hòa Sinh vừa mới lên thuyền, hướng liếc Thẩm Hạo một cái.

Tướng mạo của hắn cực kì anh tuấn, so với tất cả nam nhân nàng đã từng gặp qua thì dễ nhìn hơn rất nhiều. Tuy rằng, ngoại trừ cha và đệ đệ, đời này nàng chưa từng gặp qua nam nhân nào khác.

Trong khoảnh khắc như vậy, nàng nhớ đến Vệ nhị gia, mặt của hắn nàng cũng chưa nhìn thấy, nhưng mọi người đều nói Vệ nhị gia lớn lên rất xinh đẹp, không biết có đẹp bằng vị trước mắt này hay không.

Đi ngang qua người hắn, Thẩm Hạo mở to mắt, nhưng hắn nhìn nàng, theo lễ phép gật đầu một cái, nét mặt lạnh nhạt, vẻ mặt kiêu căng.

Hòa Sinh khom người, tỏ vẻ biết ơn. “Đa tạ công tử đã ra tay tương trợ.”

Lời nói thoả đáng, ngữ khí xa lạ, rõ ràng chỉ là một câu nói, nhưng qua miệng nàng lại ngọt ngào êm ái, nghe vào tai tê tê đại đại. Thẩm Hạo khoát tay, động tác tao nhã, “nên như thế.”

Không có gì ngoài hai câu nói vừa đến vừa đi này, vài canh giờ sau đó, trên thuyền cũng không động tĩnh gì khác, yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng mái chèo khua nước.

Bùi Lương trước đã hỏi qua mục đích của các nàng, không ngờ đến là cùng đến Thịnh Hồ. Tâm tư Thảm Hạo kín đáo, trên mặt không có nửa điểm kinh ngạc, mắt chỉ nhìn tấm rèm bên kia, không nói gì.

Đến nửa đêm, bảy tám tiếng bước chân vang lên, mũi thuyền xôn xao một trận, Hòa Sinh nửa mơ nửa tỉnh đánh thức Thuý Ngọc.

“Người đi tới bức màn hồng kia, nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.”

Thuý Ngọc còn đang mê ngủ, đứng dậy đi ra ngoài mà mắt vẫn còn nhắm. Chờ nàng quay trở lại, trên mặt nửa điểm buồn ngủ cũng không có, kể lại tin tức nghe được cho Hòa Sinh: “thân thể vị thiếu gia kia không được khỏe, nôn đến mặt xanh rồi, người nhà bọn họ gấp đến độ xoay vòng vòng luôn.”

Vừa dứt lời, tiếng nôn mửa của nam nhân truyền đến, một tiếng áp đảo một tiếng. Hòa Sinh cùng Thuý Ngọc hai mắt nhìn nhau, Đại lão gia cũng say tàu sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Thảm Hạo khoác áo khoác gấm Vân Nam trúc xanh, ôm ngực, lông mày nhíu chặt. Người khác khác sinh bệnh, đáng về đều là ốm yếu không chịu nổi, hần thì ngược lại, đáng về y như là sắp hi sinh oanh liệt cho tổ quốc.

Bùi Lương ở bên cạnh hầu hạ, không dám nhướng mắt nhìn Thảm Hạo trong tư thế sẵn sàng “bất cứ lúc nào cũng có thể xách thương ra trận giết địch”.

Vương gia nhà bọn họ thật sự là... Từng giây từng phút đều không quên giữ vững khí khái đại nam tử a.

Mành cửa kia lắc lư, theo âm thanh vượt phẳng quần áo rất nhỏ, đi tới, ngoại trừ nha hoàn mặc y phục xanh vừa rồi, phía sau còn dẫn theo người.

Thảm Hạo tựa đầu gác qua một bên, gầm nhẹ: “Đi vào!”

Thanh âm của hần trầm thấp giàu từ tính, mang theo một sự tức giận không thể mạo phạm, Hòa Sinh giật mình, không tự chủ được lui về sau một bước.

Bùi lương bất đắc dĩ, Vương Gia muốn giữ mặt mũi, không muốn cho người khác nhìn thấy bộ dạng bệnh tật này của hần.

Tiến lên trấn an, ngữ khí cung kính: “Cô nương, thiếu gia nhà ta lo lắng truyền bệnh qua không khí, nhất thời nóng vội, chỗ nào mạo phạm, xin thông cảm.”

Hần ngày thường người cao ngựa lớn, phía sau đứng một loạt tùy tùng đều là hần tử khôi ngô, may là y phục cử chỉ tràn đầy khí chất phi phàm, mới không làm cho người ta sợ hãi.

Thuý Ngọc phúc lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh: “Nhị Nương Tử nhà ta ở phòng trong nghỉ ngơi, nghe thấy đằng trước có động tĩnh, sai ta tới hỏi thăm. Thấy thiếu gia nhà người thân thể không khỏe, sợ là chứng bệnh say tàu. Nhị Nương Tử biết y thuật, vừa vận mang theo ngân châm chữa bệnh, cảm động ân đức đêm nay của thiếu gia nhà người, đặc biệt tới hỏi, nếu như thật sự dày vò khó nhọc, có thể bảo Nhị Nương Tử thử một chút”.

Nàng cũng say tàu, tất nhiên là biết rõ triệu chứng này có bao nhiêu khó chịu, nôn đến mức sống không bằng chết, ước gì có thể nhảy sông, bơi về đến bờ bên cạnh, cũng không muốn ở trên thuyền thêm một giây. Nếu không phải thật sự nhìn người này bị giày vò đến chết đi sống lại, nàng mới không muốn để Nhị Nương Tử đến chữa bệnh cho hần.

Bùi lương nhìn Thảm Hạo.

Thảm Hạo khinh miệt vút sang một bên.

... . . Chết vì sĩ diện chỉ khổ thân. Trong lòng Bùi Lương than nhẹ một tiếng, quay đầu lại ôm quyền cúc lễ: “Làm phiền cô nương quan tâm, thiếu gia nhà ta... chịu đựng được.” Hần nói xong, không khỏi quay đầu lại nhìn Thảm Hạo, phía sau “chịu không nổi cũng không có biện pháp” nửa câu nghẹn lại trong bụng.

Hòa Sinh mặt đỏ lên, ảo não xen vào việc của người khác của mình, nhìn đi, người ta không linh tinh mà.

Hai người quay về giường của mình ngồi xuống, Thuý Ngọc tức giận nói: “Chữa bệnh cho hần còn không muốn, tính tình thật đáng ghét!” Giọng nói của nàng không lớn, nhưng đủ để truyền tới màn che bên kia.

Hòa Sinh vội vàng che miệng nàng, ra dấu tay xuyt xuyt, “Người ta cũng không xin chúng ta đi, hần nôn thì kệ hần, chúng ta ngủ thì chúng ta ngủ, không liên quan đến nhau mới tốt.”

Thúy Ngọc nỗ lực mỗi, chỉnh đốn đệm chăn, chuẩn bị đi ngủ.

Hòa Sinh vẫn mặc quần áo mà ngủ, Thúy Ngọc nằm ở bên giường trông coi. Ngủ được nửa chừng, nghe được bên ngoài màn che có người đang gọi, giọng nói dồn dập, ngữ khí bất an.

Hòa Sinh mơ mơ màng màng phân biệt mấy lần, hoàn toàn thanh tỉnh mới nghe rõ.

Thì ra là Bùi Lương đang cầu xin mời nàng chữa bệnh.

Lúc này Hòa Sinh do dự. Không quen không biết, trông mong chạy tới hai lần, vạn nhất lại bị vị thiếu gia kia cự tuyệt, nàng không biết nên tự xử như thế nào. Dù sao, nàng vẫn cùng người nọ cùng ở trên chiếc thuyền này tới năm sáu ngày.

Thúy Ngọc cũng tỉnh, chủ tớ hai người nhìn nhau.

Hòa Sinh tiến đến bên tai Thúy Ngọc nói mấy câu, Thúy Ngọc dựa theo nguyên văn, hô to với đầu kia hô: “Thiếu gia nhà của người chịu không nổi? Để hần đến mời đi.”

Tốt như vậy, hần nếu muốn chữa bệnh, thì tự mình mở miệng. Nói không muốn, nàng cũng tránh khỏi một chuyện tay không.

Lại liên tục truyền đến âm thanh nôn mửa nhiều lần. Qua hồi lâu, rốt cuộc vang lên một thanh âm yếu ớt, giống như là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, hết lần này tới lần khác mang theo vài phần vô lực: “Thỉnh cô nương xem bệnh cho tại hạ ...”

Hòa Sinh ngẩn người, từ trên giường ngồi dậy.

Thẩm Hạo nằm nghiêng ở trên giường, tay trái dựa vào gối găm tròn, ánh mắt lười biếng nhìn nàng một cái.

Vừa mới cầu nàng, thật ra hần không cam tâm tình nguyện. Đường đường một nam tử hán, đội trời đạp đất, vậy mà bởi vì chuyện say tàu nhỏ này mà phải xin một nữ tử giúp đỡ, truyền đi, thể diện của Bình Lăng Vương hần đặt ở nơi nào?

Huống chi, tiểu nương tử này khoe miệng khê cong, dáng vẻ giống như cười mà không phải cười, chẳng lẽ lại là đang chê cười hần?

Nghĩ vậy, Thẩm Hạo không khỏi ổn định lại ánh mắt, cùng với ánh mắt không tập trung vừa rồi hoàn toàn bất đồng, lần này, hần là dồn hết sức lực nhìn mặt nàng.

Mặt trái xoan, mi lá liễu, mắt long lanh miệng anh đào, làn da trắng nõn, nếu không phải trên mặt nàng là vẻ mặt “cười nhạo”, ngược lại thật sự có vài phần giống như bức họa tiên nữ hầu đào.

Hòa Sinh trời sinh trên khoe miệng nhếch lên, cho dù mặt không biểu tình, cũng giống như là đang cười. Điểm này, Thẩm Hạo quả thật, quả thật là oan uổng nàng.

Chính nàng cũng không biết tâm lý đối phương, ngây ngốc ngồi ở ghế ngồi tròn bên giường, hiển nhiên đã chú ý tới ánh mắt nóng rực của người đối diện truyền tới. Nàng vừa rồi không cảm theo mũi sa, cả người “bại lộ” dưới nhìn chăm chú của hần, rất là xấu hổ.

Nhìn mắt của Thúy Ngọc, hi vọng nàng có thể chú ý tới khác thường của mình, từ đó cảm mũi sa tới đây. Nhưng Thúy Ngọc cực kỳ mệt mỏi, người mặc dù đứng đây, mí mắt sớm đã híp lại rồi.

Hòa Sinh đành phải thân nhiên xê dịch ghế của mình ra phía sau, hy vọng có thể cách sự” mạo phạm” của hần xa một chút.

Chuyện lên lút của nàng bị thu hết vào mắt, không biết sao, Thẩm Hạo ngược lại có hứng thú.

Hai lần thấy nàng, cũng không có xuất hiện triệu chứng khác thường mà trước kia tiếp xúc với nữ nhân, làm hần rất là hiếu kỳ.

Hần vén tay áo trái lên, lộ ra một đoạn khuỷu tay.

”Tiểu nương tử, mời.”

Ý của hần, là muốn mời nàng bắt mạch. —— chỉ cần nàng chạm vào, là hần có thể biết cảm giác mình của mình có sai lầm hay không.

Đầu Hòa Sinh đều đã hạ thấp tới đất rồi, nàng nhỏ giọng nói như muỗi kêu: “Không cần bắt mạch, người quay đầu lại đi.”

Thẩm Hạo vẫn không nhúc nhích.

Người này... Có chút chán ghét. Hòa Sinh rũ mắt đứng lên, nếu như hần không muốn xoay qua chỗ khác, nàng chuyển là được chứ gì.

Thẩm Hạo còn chưa kịp phản ứng, Hòa Sinh đã vòng qua gối giường, đứng ở phía sau hần.

”Công tử, sẽ đau một chút, ngại ráng chịu đựng nhé.”

Dứt lời, nàng móc ra ba cây ngân châm, vừa nhanh vừa chuẩn ghim xuống ót Thẩm Hạo.

•

Bùi lương xùy xùy mà quay lưng lại, không đành lòng xem ba cây kim châm Thẩm Hạo.

Về mặt Thẩm Hạo cứng ngắc, hiển nhiên còn chưa hoàn hồn khi đột nhiên bị châm kim. Hắn trừng mắt nhìn Bùi lương đứng kế bên nhìn có chút hả hê, nói: “Cô nương, phòng ngừa chu đáo, mỗi châm luôn cho tùy tòng của ta.”

Bùi lương cười không nổi nữa rồi.

Hòa Sinh cúi đầu đứng đối diện với vị trí cửa sổ thuyền, không có trở lại ngồi chỗ. Nhìn cũng không nhìn Thẩm Hạo, nhỏ giọng nói: “Không cần, không có bệnh mà châm kim, châm sẽ xảy ra chuyện.” Nàng dừng một chút, lại nói: “Một khắc sau, ta lại đến lấy châm.”

Dứt lời, nàng liền đi qua rèm bên kia, đánh thức Thúy Ngọc, giống như chạy trốn chui vào đầu kia khoang thuyền.

Có rèm che chắn, trong lòng Hòa Sinh thả lỏng, vội vàng tìm mũ sa đến, niệm câu: “Cùng người ngoài chung sống một thuyền, quả nhiên không thuận tiện. Chỉ mong trong mấy ngày này, không nên có tiếp xúc gì mới tốt.”

Thúy Ngọc nửa ngủ nửa tỉnh gật đầu.

Nhĩ lực Bùi Lương tốt, nghiền ngẫm lời này tiết lộ cho Thẩm Hạo —— ngại xem, dọa người ta sợ! Còn xin đem mạch, trước kia khi cần phóng đặng thì càng muốn nghiêm túc, còn khi cần phải nghiêm túc thì hết lần này tới lần khác lại lơ đãng như vậy.

Thẩm Hạo hừ một tiếng, Bùi lương lập tức lùi lại câm miệng không nói nữa.

Một phút đồng hồ qua đi, Hòa Sinh đứng hện tới.

Trên giường, Thẩm Hạo vẫn bày ra tư thái như cũ, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, cùng vừa rồi bất đồng, giờ phút này hắn nhắm chặt hai mắt, dường như đã ngủ.

Hòa Sinh thả nhẹ bước chân, rất nhanh lấy châm, động tác nhẹ nhàng, tận lực không đánh thức hắn.

Đội đã lấy xong châm chuẩn bị trở về, người trên giường bỗng nhiên xoay người một cái, duỗi ra hai tay vừa vặn ngăn Hòa Sinh lại, thoạt nhìn giống như muốn giữ chặt nàng.

Nhưng hắn tính sai cự ly, chỉ kém tí tẹo, mắt thấy sắp đụng phải nàng, lại bị nàng tránh qua.

Thẩm Hạo nhíu nhíu mày, biểu lộ trên mặt chợt lóe lên.

Đi tới phía trước được mấy bước nhỏ, Hòa Sinh vô thức quay đầu nhìn, người trên giường bình thân ngủ, không có nửa điểm khác thường.

Có thể vừa rồi nàng quá ngạc nhiên?

Hòa Sinh cũng không nghĩ quá nhiều, trở lại đầu rèm kia chuẩn bị đi ngủ.

Trên giường, Thẩm Hạo mở mắt ra, như có điều suy nghĩ.

Lần này không có thực hiện được, tổng có lần sau. Hắn nhất định phải biết rõ, nữ tử này đối với hắn mà nói, rốt cuộc có bất đồng hay không.

Sau vài ngày, Hòa Sinh không bước ra khoang thuyền nửa bước, tránh hết thấy cơ hội tiếp xúc với Thẩm Hạo.

Nàng muốn làm quả phụ an phận, phải thời khắc cảnh giác.

Mắt thấy sắp đến Thịnh Hò, trên mặt Thẩm Hạo vẫn như cũ, nhưng trong lòng có chút gấp. Nàng ở bên trong lần trốn cực kỳ kỹ, đừng nói đụng nàng, ngay cả mặt cũng không thấy.

Nhưng cho dù gấp, hắn cũng sẽ không biểu đạt ra.

Thúy Ngọc cắn hạt dưa, chọn nhặt quả vặt các loại trên bàn tròn nhỏ, nghĩ thầm Thẩm công tử này vẫn còn vô cùng hào phóng, trên đường đi tặng ăn lại tặng uống, thái độ cung kính hữu lễ, nghĩ đến nhân phẩm cũng không tệ lắm.

Nàng nói: “Cô nương, ngại cũng ăn chút.”

”Vừa nếm qua, đội lát nữa ăn nữa.” Hòa Sinh ngồi ở dưới cửa, toàn tâm toàn ý loay hoay khâu thêu.

Trước khi đến Thịnh Hồ, nàng đã chuẩn bị tốt quà tặng. Ngoại trừ Thúy Ngọc, Vệ gia không có cái gì cho nàng. Tuy nói bên kia là thân thích, nhưng đi ra bên ngoài, cấp bậc lễ nghĩa gì gì đó không thể thiếu, huống chi nàng là ăn nhờ ở đậu.

Thêu hết một châm cuối cùng, nàng cầm lấy vải thêu, hỏi Thúy Ngọc: “Xem được không?”

Thúy Ngọc khoe miệng run lên, trên vải thêu nhẵn nhẵn nhỏ nhỏ căn bản nhìn không ra thêu cái gì.

“Được rồi, không cần ngại nói nữa.” Hòa Sinh ừ rừ ném vải thêu sang một bên. Nữ công của nàng kém, nàng biết rất rõ. Khi còn bé lười biếng không muốn học, cả ngày nghĩ đến đi chơi với cha, mặc kệ nương dạy bao nhiêu lần, vẫn học không tốt.

Dù sao cũng không muốn gả vào nhà cao cửa rộng, đồ như vậy lấy ra có hữu dụng gì?

Tuyệt đối không nghĩ tới, chuyện trước kia nàng xem thường không muốn học, thời khắc mấu chốt lại thành pháp bảo duy nhất để nàng giữ thể diện.

Thúy Ngọc nói: “Cô nương, để ta thêu đi, đảm bảo đa dạng hơn mười lần.”

Hòa Sinh vốn định tự mình thêu, như vậy mới lộ ra tâm ý. Hiện tại thêu xong, thật sự vô cùng thê thảm, bức tranh thêu cứ như vậy tặng cho người ta, chỉ sợ không phải tâm ý, mà là muốn làm kẻ thù.

Hòa Sinh suy sụp gật đầu.

Rèm thoáng dao động, Bùi lương ở bên ngoài hô: “Cô nương, sáng sớm ngày mai tới Thịnh Hồ.”

Biết ngày mai sẽ có thể tới Thịnh Hồ, trong lòng Hòa Sinh buông lỏng, liên tục phập phồng lo sợ, nàng cũng mệt mỏi a. Đáp: “Biết rồi, cảm ơn Bùi công tử.”

Bùi Lương lại nói: “Sắp phân ra, chỉ sợ ngày sau vô duyên gặp lại, cô nương trị chứng bệnh say tàu cho chủ nhân nhà ta, Bùi mỗ cảm kích muôn phần, có thể mời cô nương, cho Bùi mỗ ở trước mặt gửi lời cảm ơn?”

Hòa Sinh không cần suy nghĩ, trực tiếp cự tuyệt: “Bùi công tử khách khí. Trên đường đi nhận được chiếu cố của chủ nhân nhà ngài, châm kim chỉ là việc rất nhỏ, không cần ghi nhớ.”

Ngôn ngữ lạnh lùng, vừa vặn hợp lại với mặt mũi lạnh như băng của Thẩm Hạo vô cùng hợp nhau. Bùi lương nhún nhún vai, chỉ chỉ rèm đầu kia —— người ta không muốn a.

Thẩm Hạo liếc hán một cái, tận lực khống chế thanh âm lớn nhỏ: “Nhìn ta làm chi, còn không mau đi ra đầu thuyền nhìn phương hướng.”

Dường như cự tuyệt vừa rồi không có nửa điểm quan hệ với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Sáng sớm ngày hôm sau, vì tránh hiềm nghi, trời còn chưa sáng Thẩm Hạo liền mang theo người xuống thuyền. Thịnh Hồ tổng cộng có hai bến cảng, Hòa Sinh muốn xuống thuyền ở bến cảng khác.

Thẩm Hạo rời thuyền trước, đứng ở trạm phía trước màn, hồi lâu mới nói: “Cô nương, sau này còn gặp lại.”

Hòa Sinh sáng sớm đã thức dậy, vội vàng thu dọn các kiểu hoa văn ngày hôm qua Thúy Ngọc đã thêu xong. Lúc dọn dẹp còn phát hiện vật ngày hôm qua mình thêu không cẩn thận vứt bỏ, bèn tìm dọc theo mép rèm, căn bản không có nghe thấy Thẩm Hạo nói, thuận miệng nói: “Có hẹn, có hẹn.”

Nàng ở rất gần màn, nắng sớm từ cửa sổ chiếu vào, vừa vặn khắc thân ảnh của nàng lên vải màn.

Hòa Sinh tìm đồ đầu đầy mồ hôi, nhỏ giọng phàn nàn: “Rốt cuộc là ở đâu, làm sao tìm hoài cũng tìm không thấy a.”

Nàng hết sức chuyên chú tìm đồ, nên căn bản không có chú ý người ở đầu vải màn kia một bước cũng không động, thế nên bị người từ phía sau ôm lấy, một chút phòng bị cũng không có.

Cách vải màn hơi mỏng không xuyên được ánh sáng, nàng rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của đối phương, nóng hầm hập giống như mặt trời rực rỡ của tháng sáu.

Thân thể của nàng cứng đờ, một đạo khí tức nóng hổi, phun vào lỗ tai của nàng, vô cùng nóng, còn hơi ngứa một chút. Khuôn mặt của nàng lập tức sung huyết, ửng hồng.

Nhưng chỉ trong chớp mắt như vậy, đôi nàng kịp phản ứng, hết thảy đã trở lại bình thường. Động tác của đối phương cực nhanh dường như vừa rồi không có phát sinh cái gì. Nếu không phải có tiếng bước chân trên boong thuyền, nàng cơ hồ cho rằng chuyện xảy ra vừa rồi là ảo giác.

Hòa Sinh vừa thẹn vừa tức, xúc rèm tìm đầu sỏ gây nên, nhưng nơi nào còn có bóng người.

Thúy Ngọc đã chạy tới, “Cô nương, làm sao vậy?”

Hòa Sinh há mồm muốn nói, lại không nói ra lời. Chuyện ám muội như vậy, không ai nhìn thấy là tốt nhất.

Huống chi nàng căn bản không biết rõ người mới vừa rồi đứng phía sau vải màn là ai, tuy rằng vị Thảm công tử kia là đáng tình nghi nhất, nhưng nàng không có chứng cứ.

Hòa Sinh nhìn rất lâu, khuôn mặt cũng nghẹn đỏ lên, mới bực bội nhét tâm tình xấu hổ và giận dữ trở lại trong bụng.

Thúy Ngọc khó hiểu, cho rằng nàng bị làm sao, lại hỏi: “Cô nương người làm sao vậy.”

Hòa Sinh bĩu môi, “Thiếu chút nữa bị con chó cắn một cái.”

Thúy Ngọc a một tiếng, gãi gãi trán, “Trên thuyền làm gì có chó a. . .”

Trên bờ, Thảm Hạo đứng tựa lưng, nhìn thuyền dần dần đi xa, sau một hồi đắn đo Bùi Lương: “Phải người đi theo vị cô nương trên thuyền kia, bốn vương phải biết tất cả mọi chuyện của nàng.”

Ban nãy ôm một cái, hấn cơ hồ có thể khẳng định, trên đời này nữ nhân duy nhất hấn có thể gần gũi, đã xuất hiện.

Người chờ mong lâu như vậy, rốt cuộc hấn cũng đã chờ được.

Bến tàu gió lớn, sáng sớm khí lạnh còn chưa rút đi, thổi ở trên mặt lạnh lẽo. Thúy Ngọc lấy áo choàng lụa trắng lá trúc ra khoác thêm cho Hòa Sinh, lão ma ma bên cạnh gấp thân, kê lót băng ghế trên xe ngựa xong, mời Hòa Sinh lên xe ngựa.

Sớm cho là buổi chiều đến, bởi vì lộ trình thuyền nhanh, sáng sớm vừa lên bờ Hòa Sinh liền phải gã sai vặt đi theo đi Vệ gia Thịnh Hồ thông báo. Vệ gia đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, sai quân gia và ma ma tới đón người.

Thành Thịnh Hồ không lớn, thành đông đến thành tây không đến hai giờ đi bộ. Chờ đến Vệ phủ, cửa ra vào đứng mấy phụ nhân, bên cạnh đi theo một thiếu nữ.

Hòa Sinh xuống xe ngựa, phu nhân đứng đầu chài tùy vân kế tiến lên, tay nắm Hòa Sinh, khuôn mặt hiền hòa: “Nhiều năm không gặp, còn nhận ra đường thăm không?”

Trước khi đến Vệ phủ nhân đã giao phó, thân phận của nàng bây giờ là Nhị cô nương Vệ gia chi thứ, bởi vì cha mẹ qua đời thương tâm quá độ, đưa đến Thịnh Hồ an dưỡng. Vị phu nhân trước mắt này tự xưng “Đường thăm”, chắc là đại nãi nãi hoặc là Nhị nãi nãi của Vệ gia Thịnh Hồ.

Thịnh Hồ Vệ gia có nhị phòng, lão gia đại phòng Vệ Hữu Quang, vốn từng khảo thi công danh, hiện nay làm chút sinh ý mua bán, hơn phân nửa gia nghiệp của quý phủ, đều là hấn kiểm ra. Lão gia nhị phòng Vệ Khải Quang, là một tú tài.

Hòa Sinh quan sát rất nhanh, không dám gọi sai, phúc thân thi lễ: “Thảm khỏe.”

Đại nãi nãi vỗ vỗ tay của nàng, thân thiết dẫn nàng vào nhà, chỉ vào người bên cạnh giới thiệu: “Đây là Nhị thăm thăm và đại đường muội.”

Hòa Sinh theo thứ tự gặp qua. Thiếu nữ mặt tròn đi theo bên cạnh nàng, cười hi hi nói: “Ta là Vệ Lâm, tên chữ A Tứ, người thì sao?”

Hòa Sinh nhẹ giọng trả lời: “Ta là Hòa Sinh, không có tên chữ.”

Vệ Lâm tiến đến bên cạnh cánh tay nàng, “Viết như thế nào?”

Hòa Sinh không biết chữ nhiều, nhưng tên của mình vẫn biết. Ra dấu viết lên lòng bàn tay, bỗng nhiên Vệ Lâm hô: “Đường tỷ tay người thật trắng, không giống người từ Vọng Kinh tới.”

Hòa Sinh có chút xấu hổ, cúi đầu thấp xuống.

Đại nãi nãi ra hiệu Vệ Lâm rút rờ một chút, hỏi Hòa Sinh vài câu việc nhà, Hòa Sinh dựa theo Vệ phu nhân trước kia dạy, một chữ trả lời cũng không sai.

Thịnh Hồ Vệ gia cũng là Vệ gia chi thứ, chỉ vì trước kia rất có giao tình với dòng chính đại phòng, đại phòng Vọng Kinh năm ấy có ân với Thịnh Hồ Vệ gia, cho nên mấy năm nay dù không thường xuyên đi đi lại lại, nhưng chung quy cũng nhớ kỹ phần nhân tình này.

Đại nãi nãi vốn không nhớ rõ Hòa Sinh gọi là Vệ Nhị cô nương, bắt quá là nhìn mặt mũi nhà kia ở Vọng Kinh, nên giả bộ vẫn phải là giả bộ.

Nói sau nửa ngày, đại nãi nãi đuổi người dẫn Hòa Sinh đi đến chỗ ở, Vệ Lâm cũng vội vàng đi theo.

Nhị nãi nãi liên tục không nói chuyện, đợi Hòa Sinh rời đi một chút, mở miệng hỏi: “Vọng Kinh bên kia xảy ra chuyện gì, mà lại đưa người đến chỗ này, vừa nghe nàng nói đã 16 tuổi, chẳng lẽ muốn ở đây thành gái lơ thì rồi mới đón về sao?”

Đại nãi nãi nâng chung trà lên nhấp một hớp, “Vọng Kinh này tuy tốt, nhưng lại không tốt cho việc dưỡng sinh. Thịnh Hồ Y Sơn gần nước, đúng là nơi tốt để điều dưỡng. Nàng mặc dù là cô nương chi thứ, nhưng đại lão gia và đại phu nhân trong kinh có chút coi trọng, đã đưa đến được mấy phong thư, dặn dò nhất định phải chiều cố nàng kỹ lưỡng. Phủ chúng ta mặc dù không giàu có, nhưng nuôi dưỡng thêm một người, vẫn nuôi dưỡng tốt, sau này người không cần thiết nói như thế nữa.”

Nhị nãi nãi lẩm bầm một câu: “Vậy tại sao phải cho nàng ở viện này, phải dùng tới nơi lớn như vậy?”

Nàng giọng nói nhỏ, đại nãi nãi làm như không nghe thấy, tiếp tục uống trà của mình.

Nhị nãi nãi thấy nàng không để ý tới mình, tán gẫu vài câu, tùy tiện tìm lý do rời đi.

Nhị nãi nãi đi rồi, đại nãi nãi mới dám lộ ra vẻ mặt ưu sầu, nghĩ đến chuyện của Hòa Sinh, nhất thời có chút lúng túng.

Trước kia bà cho rằng Vọng Kinh đưa tới cô nương này, đích thị là người đại phủ coi trọng, bằng không thì trước đó cũng sẽ không tốn công sức như vậy, vừa tặng cảm y tơ lụa, vừa tặng châu báu trang sức. Ban đầu, nuôi dưỡng thêm một người, bà thấy không sao cả, thân thích vắng lai ở nhờ loại sự tình này rất bình thường, thu nhiều lễ như vậy, còn có thể kết một cái nhân tình, chuyện thật tốt.

Nhưng mà đợi bà nhìn thấy Hòa Sinh, chuyện liền không giống nhau.

Cô nương này quá nghèo, nghèo đến mức không hợp lễ thường, ngay cả Lưu má má trong phủ cũng mặc quần áo tốt hơn nàng. Hơn nữa chỉ mang theo một đũa nha hoàn, hành lý chỉ có hai bao quần áo, người không biết chuyện nhìn thấy, còn tưởng là thân thích nghèo đến Đả Thu Phong (mượn danh nghĩa để chiếm đoạt tài sản).

Bởi như vậy, đại nãi nãi không cách nào suy đoán ra ý tứ của Vọng Kinh bên kia, cũng không cách nào quyết định rốt cuộc nên dùng thái độ gì đối đãi Hòa Sinh.

Nghĩ tới nghĩ lui, đại nãi nãi cũng nghĩ không ra, quyết định hay là đợi đại lão gia trở về cùng thương lượng. Trước khi đại lão gia chưa có trở về, vẫn nên đối đãi cho nàng tốt một chút.

Tiểu viện tử của đại nãi nãi chọn chính là một vào một ra, vừa vận cùng cỡ với viện Hòa Sinh ở trước khi xuất giá. Cửa viện trồng vài cây ăn quả, trùng hợp vô cùng, và cũng giống trong nhà nàng, đều là cây đào.

Hoa màu hồng nhạt, ba bốn gốc hợp thành một hàng, vây quanh thành 1 khóm, rất mềm mại. Hòa Sinh nhìn cảm thấy đặc biệt thân thiết, cười nói: “Nhà của chúng ta cũng có cây này.”

Vệ Lâm vốn xum xoe, thế nào cũng phải cầm bao quần áo của Hòa Sinh, hiện tại thấy nàng nở nụ cười, lập tức ném bao quần áo cho nha hoàn, dặn dò các nàng vào nhà trước chính đồn, kéo Hòa Sinh tới băng ghế đá nhỏ dưới tàng cây ngồi xuống.

Vừa mới vào phủ, Hòa Sinh không dám nhìn chăm chăm vào người, cảm thấy không lễ phép, hiện tại Vệ Lâm ngồi đối diện nàng, vừa vận đề nhìn kĩ.

Vệ Lâm nhỏ hơn nàng một tuổi, hai bên má toàn là thịt, có chút giống bánh bao. Một đôi mắt long lanh như nước, nếu nhỏ đi vài phần, đích thị là đại mỹ nhân.

Từ khi vào phủ đến bây giờ, Vệ Lâm vẫn chưa ngừng nghĩ, ở bên tai nàng nói rất nhiều chuyện. Điều này làm cho Hòa Sinh nhớ tới tiểu ty muội Yến Cửu ở quê nhà, trước kia nàng cũng thường thường lú rú nói chuyện trời đất như vậy.

“Vốn nương muốn cho đường tỷ người cùng ta ở một gian viện, chắc là sợ ta ảm ỉ người, có ý chọn tiểu viện này cho người ở. Ta ở phía tây, cách đây không xa, đi hai bước đường đã đến, sau này ta sẽ thường xuyên đến tìm người chơi.”

Hòa Sinh gật gật đầu, tạ ơn lòng tốt của Vệ Lâm. Vệ phủ không so sánh được đại phủ Vọng Kinh, Vệ Hữu Quang kiểm phủ trách này, nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, Hòa Sinh ở viện kề bên tường sau, leo qua tường chính là Vĩnh An phố, bên cạnh là tòa nhà biệt phủ, nghe nói đã đề đó không dùng đã lâu.

Đại nãi nãi không có đặt mua nha hoàn, một nhà bọn họ không có quy củ nhiều như vậy, hai là cho rằng Vọng Kinh sẽ phái nha hoàn tới đây. Hiện tại tuy chỉ có Thúy Ngọc một người, nhưng so sánh với chi phí chủ tử của Vệ phủ bản phủ, cũng không xê xích gì nhiều. Đây là Thịnh Hồ không phải Vọng Kinh, bất cứ việc gì đều phải nhập gia tùy tục.

Hòa Sinh mừng rỡ thoải mái, nàng vốn là không quen được nhiều người hầu hạ, đơn độc một gian tiểu viện, chỉ có nàng và Thúy Ngọc hai người, thích làm cái gì thì làm cái đó, ngược lại xua tan những câu thúc đang tồn tại trong lòng nàng.

Trước kia ở Vọng Kinh bên kia hạ mệnh lệnh, nàng phải ở luôn chỗ này. Nói thật ra, nàng cũng không biết mình phải ở chỗ này ở bao lâu, khả năng chỉ

cần người Vệ gia đồng ý, nàng ở cả đời cũng không chừng.

Sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy. Hòa Sinh nhìn Vệ Lâm, nói: “Ta có lẽ phải ở nhà của người một thời gian, sau này có chỗ quấy rầy mạo phạm, người nói cho ta biết, ta nhất định sửa.”

Vô duyên vô cớ vào ở trong nhà người khác, nếu như mình làm không tốt, sẽ nhiễu loạn sinh hoạt tập quán trong nhà người ta. Nàng là khách, cho nên lấy là yêu thích của chủ nhân làm đầu.

Vệ Lâm chuyển đôi mắt tròn, cười nói: “Nhà của chúng ta không có quy củ gì, cứ thoải mái đi, không cần phải sửa hay thay đổi gì hết.” Miệng nàng mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng chính là: “Ừ, đường tử này là một người biết cấp bậc lễ nghĩa, so với biểu muội nhà Nhị nãi nãi tốt hơn nhiều.

Hiện nay đã qua thời gian điểm tâm, đại nãi nãi sai người đưa tới mấy đĩa dưa muối với cháo củ sen, ngoài ra còn có một ít quà vật đặc biệt của Thịnh Hồ, bảo Hòa Sinh nghỉ ngơi trước, đợi cơm trưa lại tụ họp.

Hòa Sinh thích ăn cay, mà Thịnh Hồ bên này món ăn toàn là dùng thanh đạm làm chủ, trong các món dưa muối, chỉ có khay cải trắng cay này còn có chút hấp dẫn, nhai một hơi món dưa cay, uống một ngụm cháo củ sen, bụng rất nhanh lấp đầy.

Qua không bao lâu, người phòng bếp đi tới vấn an, hỏi khẩu vị và ăn kiêng của Hòa Sinh.

Trong lòng Hòa Sinh do dự một chút, vốn muốn nói “Tùy ý”, không muốn cho người ta thêm phiền toái. Lời nói đến bên miệng, lại nói không nên lời.

“Có cá là tốt nhất, hấp thịt kho tàu đều được. Khẩu vị mặn nhạt đều được, nhưng nếu cay chút ít, thì tốt hơn. Không có đặc biệt ăn kiêng, nhưng không thích ăn có rau cần và rau thơm cùng với nội tạng động vật, cái khác cũng không có.”

Một hơi nói xong, Hòa Sinh có chút xấu hổ. Nhưng dân dĩ thực vi thiên*, “Ăn” là chuyện rất quan trọng, vẫn là nói thực tốt hơn.

* “Quốc dĩ dân vi bản, dân dĩ thực vi thiên” - Nước lấy dân làm gốc dân coi ăn như trời

Thúy Ngọc cầm một chuỗi tiền kìn đeo đưa cho nữ đầu bếp, nữ đầu bếp vui cười hơn hờ. Trước khi khách nhân đến ở tạm, nàng cũng là tới hỏi qua. Theo kinh nghiệm, phần lớn đều nói tùy, thường thường không dễ hầu hạ, muốn ăn lại không nói, phòng bếp bọn họ nào biết được nấu món gì, trình lên khách nhân lại không ăn, đám lão gia nãi nãi sắc mặt không tốt, bị phạt còn không phải là phòng bếp bọn họ sao?

Chẳng bằng đơn thuần nói thẳng ra yêu cầu như vậy. Đầu bếp nữ thu tiền, nịnh nọt vài câu. Chờ đến cơm trưa, đại nãi nãi sai người đến mời, Hòa Sinh thay đổi quần áo, đi đến phòng phía đông.

Vừa bước vào cổng vòm bằng đá, nghe thấy dưới tường có người nói chuyện: “Ta nghe người ta nói, nàng ăn mặc rất giản dị, một chút cũng không giống đại tiểu thư Vọng Kinh tới, có phải mạo danh lừa gạt người không? Người nên nói một chút với cô, miễn cho nhà của chúng ta bị người ta ăn nhờ ở đậu!”

Một thanh âm mềm mại nói tiếp: “Cái này không cần người nhắc nhở, ta tự nhiên biết rõ. Đợi tí nữa trên bàn cơm người hỏi nàng một chút, nếu quả thật có vấn đề, ta tất nhiên là nói với mẫu thân ta.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Người dẫn đường đi ở phía trước sớm đã vào nhà thông báo, Thúy Ngọc đi theo sau lưng Hòa Sinh, nghe cuộc nói chuyện này tức giận đến dậm chân, lúc này muốn đi lên tranh luận.

Vừa bước ra một bước, đã bị Hòa Sinh ngăn lại: “Người làm gì đó, người ta nói kệ người ta, người gấp cái gì.”

Thúy Ngọc trừng hai mắt to, vừa muốn nói gì, sau lưng truyền tới một giọng nói hoạt bát, nhìn lại là Vệ Lâm.

“Đường tử, người tới rồi!”

Vệ Lâm thay đổi thân áo váy màu hồng, một bước hai nhảy chạy tới giữ chặt tay Hòa Sinh. Người ở dưới góc tường nhất thời không có lên tiếng nói chuyện, thay vào đó chính là tiếng bước chân phía đối diện.

Hòa Sinh ngẩng đầu, đứng trước mặt là hai thiếu nữ, một người mặc trang phục màu xanh nhạt còn một người mặc trang phục màu vàng nhạt, người mặc màu xanh nhạt chải búi tóc phi tiên, bên tóc mai cài một cây trâm, thoát nhìn tinh xảo động lòng người. Người mặc màu vàng nhạt hơi chênh lệch một bậc, nhưng mà thắng ở trang sức đẹp mắt.

Hai người nhìn chăm chăm Hòa Sinh, ánh mắt có chứa tính xâm lược.

Vệ Lâm chỉ vào người mặc đồ xanh nhạt nói: “Đây là đường muối của ta, nữ nhi của Nhị nãi nãi Vệ Hi.” Chỉ vào người mặc đồ màu vàng nhạt nói: “Đây là chất nữ của Nhị nãi nãi, Lý Thanh.”

Hai người được giới thiệu một vòng, cũng không nói chuyện. Hòa Sinh vẫn an tĩnh người, cũng không có ý định tiến thêm một bước lôi kéo cảm tình, trực tiếp đi theo Vệ Lâm vào phòng.

Lý Thanh tiến đến bên cạnh Vệ Hi, “Người xem, ta nói không sai chứ, nàng mặc thành cái dạng này còn không biết xấu hổ đến nhà của chúng ta làm ra vẻ đại tiểu thư, ta xem rõ ràng là cái đồ giả mạo, vừa nãy chúng ta nói chuyện nàng khẳng định nghe thấy được, nhưng lại không dám lên tiếng, rõ ràng là chột dạ!”

Vệ Hi liếc nhìn Hòa Sinh cách đó không xa, ánh mắt hiện lên vẻ khinh bỉ, trước đó cả nhà cao thấp gấp gấp hò hét chuẩn bị đón khách, vừa sắp xếp quần áo mới vừa dọn viện, cho rằng tới là đại tiểu thư, lại không nghĩ rằng tới là hàng nghèo kiết hủ lậu.

Nàng luôn luôn không thích bị người khác đoạt danh tiếng, hôm nay nghe nói Hòa Sinh đã đến nên mới cố ý ăn mặc, vì không muốn bị người khác so sánh. Vừa rồi thấy Hòa Sinh, lại nghe Lý Thanh nói như vậy, lập tức không có lòng cùng người đồ súc.

So với người như vậy, quả thực tự hạ thấp mình.

Vệ Hi không đáp lời, điềm chân nhỏ vào cửa.

Trong phòng, người Vệ gia vây thành một vòng, nha hoàn ở một bên bày đồ ăn. Vệ lão thái thái đi Phú Châu, cũng không ở trong phòng. Ngồi ở vị trí chủ vị là đại nãi nãi.

Đại nãi nãi kéo Hòa Sinh ngồi, Vệ Lâm ngồi kế Hòa Sinh, kéo tay nàng trái xem phải xem, vén tay áo của mình so sánh, uể oải nói: “Ta đen hơn đường tỷ một chút.”

Đại nãi nãi bị chọc cười, Vệ Lâm lại nói: “Đến đến đến đây, đều vén tay áo xem, xem nhà chúng ta ai trắng hơn đường tỷ!”

Đại nãi nãi vén tay áo, duỗi ra cổ tay trắng nõn giống như bạch ngọc, vừa so sánh, ơ, thật đúng là không có trắng bằng Hòa Sinh!

Vệ Hi cũng vén tay áo, nàng luôn luôn có lòng tin với da thịt trắng nõn của mình, bất kể là ai thấy nàng cũng phải khen một tiếng, đối với Hòa Sinh đến từ Vọng Kinh, nàng đương nhiên phải hơn rồi.

Lý Thanh thấy nàng vén tay áo, cũng đành phải lộ ra một đoạn cổ tay đi so. Nàng từ nhỏ sống ở nông thôn, gió thổi ngày phơi nắng, tuy hết sức bảo vệ nuôi dưỡng da thịt của mình, nhưng nhìn qua luôn giống như phủ một lớp bụi. Cũng không phải đen, chính là mang theo một lớp đất.

Vài đôi cổ tay thanh tú vừa so sánh, càng nổi bật lên vẻ trắng trẻo của Hòa Sinh.

Đại nãi nãi thân thiết ôm tay Hòa Sinh, cười nói: “Được rồi, sau này danh hiệu ngọc mỹ nhân của nhà chúng ta chính là Hòa Sinh rồi!”

Hòa Sinh có chút xấu hổ, hơi cúi đầu xuống: “Thảm thảm quá khen.”

Vệ Hi ngồi đối diện, Hòa Sinh cúi đầu lập tức vừa vận nhìn thấy vẻ mặt tức giận, xem thường, chán ghét trên mặt Vệ Hi.

Cộng thêm lúc gặp mặt ở cửa ra vào, đây lần thứ hai gặp mặt của nàng và Vệ Hi. Cùng Vệ Lâm bất đồng, nhị phòng cô nương này dường như không thích nàng, có lẽ là ban nãy nói chuyện trắng đen, nàng chọc người ta ghét rồi.

Hòa Sinh cũng không phải thập phần chú ý. Vốn nàng ở nhờ Vệ gia, chính là quấy rầy người ta, người khác không chào đón nàng cũng là chuyện hợp tình lý.

Đồ ăn bày xong, chính giữa một món cá sắc hương vị đều đủ, lập tức hấp dẫn lực chú ý của Hòa Sinh.

Đại nãi nãi động chiếc đũa trước, gấp miếng thịt cá trắng nõn vào trong bát Hòa Sinh, “Đây là món ăn nổi tiếng của Thịnh Hồ chúng ta, gọi là cá hương cay*. Cá là sáng nay vớt trên sông, dùng dao sắc trút bỏ vây cá, đặt ở trong hộp sắt, thêm hương liệu tương ớt, gác nồi sắt lên, nấu nửa canh giờ, rắc hạt vừng và đậu phộng rang, là xong.”

Hòa Sinh nghe mà phát thèm, gấp một miếng nhỏ, thịt cá tươi mới đến cực điểm, ăn vài miếng, nhưng lại không có một cái xương cá.

“Ăn ngon thật.” Nàng vốn thích ăn cá, huống chi lúc này hỗn hợp tương vừa thơm vừa cay oi là cay, cho dù mỗi ngày ăn, ăn một trăm ngày, nàng cũng không ngán.

Hòa Sinh ăn rất vui vẻ, cũng không bày ra dáng vẻ câu nệ, đại nãi nãi không ngừng gấp thức ăn vào bát nàng, Hòa Sinh đều ăn hết, cũng không chối từ.

Ăn một bữa cơm, ấn tượng đại nãi nãi đối với Hòa Sinh nhu hòa rất nhiều. Ở trên bàn cơm cũng không che giấu mình yêu thích cô nương này, hơn phân nửa là lòng người thành thực. Vừa rồi món ăn trên bàn cơm nàng đều ăn một vòng, cũng không như loại thiên kim tiểu thư kiêu chể thân phận chỉ gây nẩy ngum, đáng lẽ, thích ăn cái gì thì ăn cái đó, nhân sinh mới có niềm vui thú.

Dọn bàn xong, nha hoàn bưng lên mấy đĩa điểm tâm, để trước mặt Hòa Sinh là đĩa bánh ngọt hoa quế mật ong, bánh ngọt gạo nếp mềm quét một lớp mật ong, điểm một chút nhụy hoa quế làm đẹp.

Trước kia trong nhà sau khi ăn xong điểm tâm cũng có, nhưng không có tinh xảo như vậy, vì đề phòng Hòa Sinh ăn quá nhiều, nên lúc nào cũng chỉ cho một ít.

Mật ong mềm vào miệng, ngọt thơm mềm, Hòa Sinh nhặt một khối đưa cho Vệ Lâm, Vệ Lâm giương mắt nhìn, do dự nói: “Thứ này ăn không dùng được, ta đã rất béo rồi...”

Đại nãi nãi cười một tiếng, nhận miếng bánh mật ong mềm trên tay Hòa Sinh, cung chiều nói với Vệ Lâm: “Ai nói a Tứ nhà chúng ta béo? Không phải là khuôn mặt tròn một chút thôi sao, béo cái gì, ăn cho đã đi, nếu quá béo không gả ra được, nương tìm con rể tới nhà cho người!”

Người trong phòng cười thành một đoàn, nhưng Vệ Hi lại nhảy ra nói: “Ta không muốn đường tỷ phu ở rể đâu, vẫn là gầy một chút tốt hơn.”

Bầu không khí trong phòng lạnh thêm vài phần, ngại Vệ Hi là bối phận nhỏ, đại nãi nãi khó mà nói cái gì. Nhị nãi nãi cũng không quản, nữ nhi của nàng nói cái gì đều đúng, Vệ Lâm quả thật, quả thật nên gầy một chút.

Tâm tình Vệ Lâm buồn rầu, nữ hài tử nhà nào mà thích bị người ta nói béo đâu, nàng nói là một chuyện, bị người khác nói trước mặt mọi người lại là một chuyện khác, huống chi, người nói nàng, lại là Vệ Hi.

Hòa Sinh nuốt miếng bánh mật ong mềm trong miệng xuống, nhìn Vệ Lâm, lại nhìn Vệ Hi một chút, ánh mắt vừa chạm đến, liền bị ánh mắt hung ác của Vệ Hi đẩy ngược trở về.

Nàng chỉ là muốn nhìn xem Vệ Hi so với Vệ Lâm gầy hơn bao nhiêu thôi, ngoại trừ khuôn mặt Vệ Lâm tròn hơn Vệ Hi một chút, chứ thân hình của hai đường tỷ muội không có chênh lệch quá nhiều.

Về mặt như đưa đám của Vệ Lâm rơi vào trong mắt, Hòa Sinh có chút không đành lòng, mở miệng an ủi: “Thật ra ở Vọng Kinh, thân hình như người mới đúng là thân hình hoàn mỹ các nữ quyến khuê các theo đuổi, tăng một phần thì nhiều, giảm một phần thì ít, người nếu như đi Vọng Kinh, thiên kim khuê các nếu gặp người, đảm bảo sẽ ghen ghét nổi điên mất.”

Vệ Lâm: “Thật sự?”

Hòa Sinh nhét bánh mật ong mềm vào miệng, trong tay lại cầm lên một khối, “Đương nhiên là thật sự, người xem, ta gầy yếu không chịu nổi như vậy nhìn thấy người, chỉ ước gì có thể ăn nhiều một chút lớn lên giống người vậy mới đẹp!”

Trong lòng Vệ Lâm thay đổi tốt lên, mặc kệ Hòa Sinh nói có phải là thật hay không, đối với thiếu nữ đến từ Vọng Kinh này, mọi người vô thức bởi vì nàng không chỉ là cô nương từ đại phủ tới, hơn nữa trên người nàng còn mang theo khí chất mà cô nương Vọng Kinh mới có. Cho nên mọi chuyện có liên quan đến Vọng Kinh từ trong miệng nàng nói ra, đều là có uy tín.

Vệ Hi mắt húng, nàng nói Vệ Lâm béo chính là béo, một người ngoài ở nhờ nhà nàng có tư cách gì giúp Vệ Lâm cầy lại? Nhất là nàng còn có dáng vẻ thong thả ung dung, nhìn khiến cho người ta tức giận.

Vì vậy nàng hướng mũi nhọn chỉ vào Hòa Sinh: “Theo như người nói như vậy, người Vọng Kinh thật đúng là kỳ quái. Vừa rồi thấy dáng vẻ người ăn cá, quả thực giống như là chưa bao giờ nếm qua, chẳng lẽ người đại phủ giàu có như vậy, mà ngay cả cá cũng ăn không nổi sao?”

Hòa Sinh vừa ăn xong một khối bánh mật ong mềm cuối cùng, nghe Vệ Hi trực tiếp hỏi, hồi tưởng lại miếng cá vừa thơm vừa cay kia, trong miệng lại thêm rồi.

“Đại phủ mặc dù giàu có, nhưng ở Vọng Kinh, bởi vì bốn phía đều là bình nguyên cũng không có hồ nước, do cá sống rất là hiếm, nhà đại phủ một năm đều chưa hẳn có thể ăn được một lần, nếu muốn mỗi ngày ăn, chắc chỉ có hoàng thân quốc thích mới có đãi ngộ này.” Nàng dừng một chút, thấy đại nãi nãi đang nhìn nàng, vô thức cười cười, tiếp tục nói: “Triềm thăm thăm và Quang thúc thúc, cho dù không đi Hoàng Cung, ở Vệ gia ta cũng có thể trải qua cuộc sống mỗi ngày ăn cá.”

Nàng lời nói này được vô cùng ngọt, đại nãi nãi nghe rất là hài lòng. “Sau này mỗi ngày sẽ cho người ăn.”

Vệ Hi ghen đỏ mặt, một phen giải thích của Hòa Sinh nghe vào trong tai, giống như là gián tiếp nói cho nàng biết có bao nhiêu ngu ngốc. Dường như không cam lòng yếu thế, Vệ Hi còn nói: “Hòa Sinh đường tỷ, chuyện lạ ở Vọng Kinh các người thật nhiều, ăn không được cá còn chưa tính, nhưng vì cái gì ngay cả đi xa tới nhà người khác trong làm khách, đều phải mặc quần áo cũ?”

Mọi người không nói. Hòa Sinh lúc vào phủ đơn giản, mọi người rõ như ban ngày, cũng không phải không có nghị luận qua, chỉ là nói vài lời sau lưng còn được, mang lên mặt bàn liền quá mức cay nghiệt.

Nhị nãi nãi kéo tay áo Vệ Hi, Vệ Hi giả bộ như không phát hiện, khó lay chuyển suy nghĩ chăm chăm nhìn Hòa Sinh, muốn nghe nàng sao tự rước lấy nhục.

Hòa Sinh cũng không cảm thấy lúng túng, những lời này của Vệ Hi ngược lại nhắc nhở nàng, nàng đứng lên, hướng đại nãi nãi và Nhị nãi nãi phúc lễ: “La ta đường đột, nếu không có nhị đường muội nhắc nhở, chỉ sợ sau này trong lúc vô tình lại mạo phạm. Trước kia đi ra ngoài, đều là mặc quần áo hơi cũ

không mới này, chỉ vì nữ quyền chung quanh cũng mặc như vậy, nếu như lấy bộ đồ mới đi ra ngoài, thường thường sẽ bị coi là rêu rao khoe khoang, cho nên ra ngoài cũng không mặc đồ mới. Ngày sau nhập gia tùy tục đầu vào đó, mong các thẩm thẩm thứ lỗi.”

Đại nãi nãi nâng dậy nàng, bên ngoài mặt trời lớn, ánh sáng trắng xuyên qua khe cửa sổ chiếu vào, ánh lên quần áo Hòa Sinh, nhất thời như sợi tơ ve lấp lánh.

Đại nãi nãi kinh ngạc, sờ lên ống tay áo của nàng: “Đây là Kim Thiên tơ*!”

Đại nãi nãi vuốt ống tay áo Hòa Sinh, yêu thích không buông tay: “Kim Thiên tơ là dùng tơ cực phẩm thiên tằm phun ra, trộn với các loại hoa quý chế thành thuốc màu nhuộm thành, loại vải này cực kỳ ít thấy, năm ấy cha ngươi đi Tây Vực, mang về qua một thất Kim Thiên tơ, bởi vì nhà kho cháy, liền không còn. vải này ngàn vàng khó mua, thoát nhìn giống như vải bố bình thường, nhưng nếu phơi ở dưới mặt trời, sẽ lộ ra đủ loại màu sắc, nhạt đến cực điểm, mặc lên người một chút phân lượng cũng không có. nhưng nhà bình thường lại mặc không nổi.”

Mọi người thấy vải này kỳ lạ quý hiếm như vậy, cũng vây sang đây xem. Hòa Sinh bị vây ở chính giữa, không quen bị người vây quanh, theo bản năng cúi đầu xuống.

Đây là bộ đồ mới trước khi nàng xuất giá mẫu thân cho nàng, nói là tân nương mặc Kim Thiên tơ, phu thê vui vẻ cả đời.

Hiện tại phu không có, chỉ có mình nàng, còn ở đâu ra cả đời.

Khuôn mặt Vệ Hi, nghẹn đến mức đỏ ao, dậm chân liên chạy ra ngoài phòng. Vệ Lâm che miệng cười, trong lòng thầm thoải mái, chỉ kém không thể lập tức vỗ tay chúc mừng.

Ánh mắt liếc qua, thoáng nhìn thân ảnh Vệ Hi chạy ra, Hòa Sinh lúng túng: cái này, có vẻ như như hoàn toàn đắc tội nhị phòng cô nương này rồi.

--

Đã gần đến hoàng hôn, trời chiều nhuộm đỏ mây xanh, trên đường người bán hàng rong tốp năm tốp ba thu quán.

Thẩm Hạo một bước vào viện, liền gọi Bùi Lương.

Bùi Lương không dám trì hoãn, từ xa trông thấy thân ảnh Thẩm Hạo liền chạy tới. Vương gia mới vừa nói chuyện với người ta xong, bây giờ gọi hắn đại khái là vì chuyện của vị cô nương trên thuyền kia .

”Gia.”

Thẩm Hạo gật gù đầu, vung tay áo để ở sau lưng, cước bộ chậm chậm, hỏi: “Chuyện giao cho người tra, tra được chưa?”

Khuôn mặt hắn có vẻ hơi mệt mỏi, ánh mặt trời màu quýt nhạt từ phía sau chiếu tới đây, một nửa chiếu vào khuôn mặt trắng nõn của hắn, một nửa chiếu trên mặt đất, làm kéo bóng dáng vốn cao ngất thon dài của hắn càng thêm dài.

Bùi Lương: “Gia yên tâm, ta đã điều tra xong. Cô nương trên thuyền họ Vệ, tên Hòa Sinh, là cô nương chi thứ của Vệ gia Vọng Kinh, bởi vì năm trước sinh bệnh nặng, đến Thịnh Hồ dưỡng bệnh, hiện nay ở trong nhà Vệ Hữu Quang trên thị trấn.”

Thẩm Hạo dường như chẳng hề hài lòng với những gì mình nghe được, hỏi: “Tuổi bao nhiêu? Trong nhà có người nào? đã có hôn sự chưa?”

Bùi Lương vội vàng đáp: “Vệ cô nương năm nay vừa 16, trong nhà cha mẹ đã qua đời, cũng không huynh đệ tỷ muội, chưa từng hứa hôn.”

Thẩm Hạo “ừ” rồi không nói tiếng nào nữa, đứng ở dưới cây hoa đào, ánh mắt khẽ neho, như có điều suy nghĩ.

Thì ra là bé gái mồ côi không nơi nương tựa.

Khóe mắt hắn nhướng lên, nhớ tới thân thiết da thịt lúc ôm nàng từ phía sau lưng, thân thể của nàng mềm mại như vậy, hắn cơ hồ có thể nghe thấy được mùi thơm dịu nhẹ trên người nàng.

Hắn vô thức mở lòng bàn tay ra, dường như nơi nào đó còn lưu lại khí tức trên người nàng.

”Bùi Lương, người chuẩn bị một chút, ta muốn kết giao với gia chủ Vệ gia.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Ở Vệ gia hơn nửa tháng, Hòa Sinh gần như hoàn toàn thích ứng với thói quen làm việc và nghỉ ngơi của Vệ gia. Trước kia nàng còn lo lắng không hoà hợp được với Vệ Hi Lý Thanh, nhưng ngày thứ hai nàng tới Vệ gia, nhị phòng liền rời nhà đi Phú Châu đón lão phu nhân, nhìn không tới sở không được, nàng cũng liền không có nhiều lo lắng như vậy.

Mỗi ngày giờ Thìn đi tới phòng đại nãi nãi ăn điểm tâm, giờ tỵ trở về phòng ngủ bù, buổi trưa ăn cơm trưa, giờ dậu ăn cơm chiều, còn lại thì cùng Vệ Lâm trò chuyện, đủ loại hoa cỏ, một ngày cứ như vậy trôi qua.

Ngày hôm đó, Hòa Sinh ở trong phòng, Vệ Lâm cầm giỏ ô mai tới, hai người cười cười nói nói, chợt nghe được nha hoàn ngoài phòng hô to: “Cô nương, đại lão gia đã trở về!”

“Cha đã trở về?” Vệ Lâm lập tức đứng lên, phấn khởi vui vẻ, vung chân liền chạy ra ngoài viện.

Hòa Sinh do dự một chút, cũng vội vàng đi theo.

Đại nãi nãi đã chờ từ sớm, mang theo nô bộc cả nhà nghênh đón ở cửa ra vào.

Nhìn một hồi, một chiếc xe ngựa chạy nhanh đến, vjing vàng dừng ở cửa Vệ gia.

Đại nãi nãi ra đón, rềm nhắc lên, Vệ Hữu Quang từ trong xe ngựa đi ra.

Vệ Hữu Quang là một nam nhân Giang Nam điển hình, mặc dù nguyên quán ở Vọng Kinh, nhưng bởi vì từ nhỏ sống ở Tô Hàng, nâng chân nhắc tay đều là tác phong văn nhã. Hơn ba mươi tuổi, bởi vì quanh năm bên ngoài, làn da phơi nắng thô ráp, so với bạn cùng lứa tuổi trông có vẻ già hơn mấy tuổi.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến ái mộ của đại nãi nãi đối với ông. Ở trong lòng đại nãi nãi, nam nhân nhà bà chính là hán tử đầu đội trời chân đạp đất, không có người nào có thể tốt hơn với ông.

Vệ Hữu Quang và ái thê đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nở nụ cười. Nỗi khổ tương tư nhiều ngày, cuối cùng vào thời khắc này được an ủi.

Ông đi về phía trước vài bước, đại nãi nãi cả kinh nói: “Lão gia, chân ông làm sao vậy?”

Vệ Hữu Quang nhìn mình đi đứng có phần nghiêng ngả, khoát khoát tay, “Trên đường gặp chút chuyện, ta sẽ kể cho bà nghe sau, trong xe ngựa còn có vị khách quý, chúng ta cũng không thể lạnh nhạt người ta.”

Đại nãi nãi vừa nhìn phía sau hẳn, rềm xe ngựa xóc lên, một công tử về mặt tuấn tú đi ra, mày kiếm mắt sáng, đẹp như quan ngọc, một thân y bào xanh nhạt, đầu đội sa quan đen*, giờ chân nhắc tay, quý khí mười phần.

Vệ Hữu Quang làm động tác mời, mọi người vây quanh Thẩm Hạo đi vào phủ.

Đội ngồi vào chỗ của mình, Vệ Hữu Quang mở miệng giải thích: “Lần này vận chuyển hàng trên đường, gặp phải bọn cướp, thiếu chút nữa đã mất mạng. May mắn có Thẩm công tử ra tay cứu giúp, ta mới có thể bảo toàn tính mạng, bảo vệ hàng hóa. Vừa đúng lúc Thẩm công tử muốn tới Thịnh Hồ du ngoạn, ta liền mời hẳn về nhà làm khách, hy vọng có thể báo đáp một chút.”

Đại nãi nãi nghe xong, vội vàng đứng dậy, “Thì ra còn có nguyên do này, xin nhận thiệp thân một lạy, cảm tạ công tử cứu giúp lão gia.”

Dứt lời, bà liền muốn quỳ tạ ơn, Thẩm Hạo ngăn cản, nói cái gì cũng không chịu nhận một lạy của bà.

Vệ Hữu Quang nâng đại nãi nãi dậy, “Nếu như quý nhân không chịu lễ của chúng ta, chúng ta cần gì phải xoắn xuýt những nghi thức xã giao này, dùng hành động thực tế báo đáp ân nhân, mới là lễ phải.” Ông nhìn Thẩm Hạo, hỏi câu hỏi đã hỏi vô số lần trên đường nhưng vẫn không nhận được đáp án: “Quý nhân, bất kể việc gì chỉ cần ta có thể làm? Người cứ mở miệng, cho dù là táng gia bại sản, cũng phải báo đáp ân cứu mạng của quý nhân.”

Thẩm Hạo bĩu môi một cái, cười toe toét: “Vệ lão gia khách khí rồi, cứu một mạng người hơn xây tòa tháp bảy tầng, không cần nhớ ở trong lòng.”

Vệ Hữu Quang không hỏi tới nữa, mấy ngày nay ở chung, ông biết rõ Thẩm Hạo căn bản không có nghĩ tới để cho ông báo ân, nếu như mình lại hỏi tiếp, sẽ gây phiền não cho quý nhân.

“Như vậy, ta tạm thời thiếu ân cứu mạng này, nếu như quý nhân ngày sau có việc muốn nhờ, ta nhất định đồng ý.” Nhìn hẳn ăn mặc, tuyệt không phải phạm nhân, tặng vàng quá mức tầm thường, còn làm nhục thanh cao của quý nhân, vẫn là như vậy tốt hơn, trước thiếu nhân tình, đợi khi nào hẳn cần thì thực hiện lời hứa hôm nay cũng không muộn.

Thẩm Hạo gật đầu, cũng không giống như trước cự tuyệt đề nghị của Vệ Hữu Quang, mà là thuận theo, “Tốt, Thẩm mỗ đây liền nhớ kỹ.”

Vệ Hữu Quang yên lòng, sợ nhất quý nhân không chịu để cho ông báo ân, nếu như quý nhân đồng ý, sau này nhất định phải tìm cơ hội thích hợp báo đáp ân tình ngày đó. Hiện tại phải làm, chính là chiêu đãi quý nhân cho tốt.

Đại nãi nãi dặn dò người dâng trà ngon, lấy ra bộ trà cụ tốt nhất trong nhà, Thẩm Hạo cúi đầu liếc nhìn kim khí trơn bóng tỏa sáng, vẫn không động chén.

Sau lưng Bùi Lương lập tức tiến lên, không biết từ đâu biến ra một hộp gấm, lấy ra một bộ trà cụ Hòa Điền ngọc* màu chàm. Vương Gia nhà hẳn có rất

nhieu tật xấu, một trong số đó chính là không dùng bộ trà cụ nhà người ta, cho dù vào Hoàng Cung dùng bữa, cũng chỉ dùng bộ đồ ăn của mình.

”Công tử nhà ta quen dùng trà cụ của mình, chỗ nào mạo phạm, thỉnh rộng lượng.” Làm khó hấn mỗi lần đều phải giải thích với người ta một phen, số khổ mà!

Điều bộ này, làm Vệ gia vợ chồng choáng váng, trên bàn bày chén trà Hòa Điền ngọc hảo hạng, tạo hình tinh xảo, ít nhất cũng phải hơn nghìn lượng bạc, khó trách quý nhân đối với chuyện báo ân không thêm quan tâm, chắc hấn của cái sung túc căn bản không để chút báo đáp của Vệ gia vào mắt.

Vệ Hữu Quang và đại nãi nãi liếc nhau, ăn ý cùng nghĩ đến một vấn đề: làm sao chiêu đãi quý nhân hài lòng đây?

Tận tình địa chủ hữu nghị, luôn luôn là chuyện Vệ gia đại phòng cực kỳ coi trọng, vô luận là ai, nếu như nguyện ý đến phủ làm khách, đó chính là nể mặt Vệ gia, Vệ gia nhất định sẽ cố gắng một phần tâm ý. Đến bây giờ mới thôi, đại nãi nãi cẩn thận lo liệu phía dưới, cơ bản cũng có thể xem như chu đáo.

Nhưng trước mắt vị quý nhân này, hình như là phải hao chút tâm tư. Trong lòng đại nãi nãi cực nhanh chóng suy nghĩ trà bánh cùng với món ăn đầy màu sắc cho giữa trưa và buổi tối, còn vấn đề chỗ ở ban đêm, có chút nhức đầu.

Khách phòng quá mức bình thường, quý nhân ngay cả chén trà đều phải dùng của mình, nhất định là ở đây. Lựa chọn duy nhất, chính là viện nơi Hòa Sinh đang ở rồi. Trước kia bởi vì nghĩ Hòa Sinh là từ Vọng Kinh đến, vật dụng trang trí trong viện là mười phần dụng tâm an bài, thậm chí so với trong phòng bà còn tinh xảo hơn.

Nhưng không biết, quý nhân có để bụng nơi Hòa Sinh đã ở qua hay không?

Đại nãi nãi uống trà, trao đổi ánh mắt với Vệ Hữu Quang, nghĩ để cho ông thăm dò ý của quý nhân một chút, xem hấn có nguyện ý ngủ lại hay không.

Vệ Hữu Quang ngầm hiểu, nghĩ đợi lát nữa sẽ hỏi lại. Phụ thể hai người vừa kết thúc tâm lý hoạt động phức tạp, chợt nghe bên ngoài phòng truyền tới một thanh âm vang dội.

”Phụ thân, người đã về rồi!”

Vệ Lâm nhào đầu về phía trước, hoàn toàn không có chú ý tới công tử xa lạ bên cạnh. Nàng bỏ nhào tới trước mặt Vệ Hữu Quang làm nũng, chợt nhớ tới cái gì, chạy ra ngoài phòng.

”Hòa Sinh người mau vào phòng, bên ngoài nắng lắm!”

Nghe được hai chữ “Hòa Sinh”, Thẩm Hạo cơ hồ là vô thức nhìn ra cửa trước, một thân ảnh xanh rì bỗng nhiên xông vào tầm mắt, mặc trắng trong thuần khiết, cái mũi đẹp để tinh xảo đôi mi thanh tú, trong nháy mắt hí mắt nhìn qua, đúng lúc đối diện với ánh mắt của hấn.

Thẩm Hạo cho tới bây giờ chưa từng tiếp xúc qua nữ nhân, không biết hai chữ tương tư giải thích thế nào, nhưng giờ khắc này, thế nhưng hấn lại có loại vui mừng xa cách từ lâu gặp lại.

Hấn còn chưa kịp chào hỏi, Hòa Sinh liền dời ánh mắt, trực tiếp hướng tới Vệ Hữu Quang đang đi đến.

Nàng không nhận ra hấn?

Thẩm Hạo đột nhiên có chút buồn bực, nghĩ thầm có thể là ngay trước mặt mọi người không tiện tỏ ra quen biết nhau, sau lại tìm một cơ hội trả lời với nàng.

Hòa Sinh chú ý có người đang nhìn nàng, ánh mắt này làm cho nàng cảm thấy vô cùng quen thuộc nhưng lại không tài nào nhớ nổi.

Đội nàng đi tới Thẩm Hạo bên cạnh, đầu óc chợt lóe lên, đột nhiên nhớ tới hấn là ai rồi.

Ngụy quân tử đánh lén nàng lúc rời thuyền, đại sắc lang!

Trên mặt Hòa Sinh hiện lên một vẻ bối rối, giả bộ trấn định, hướng Vệ Hữu Quang phúc lễ.

”Đường thúc khỏe.”

Vệ Hữu Quang nhất thời không biết nàng là ai, đang kỳ quái là tại sao nhiều hơn một người, đại nãi nãi bên cạnh đưa mắt ra hiệu một cái, lập tức nhớ ra - đây là đường chất nữ tử Vọng Kinh tới!

Vội vàng thờ ra kêu Hòa Sinh ngồi xuống, bởi vì đang ở trước mặt Thẩm Hạo, cho nên không có hỏi Hòa Sinh nhiều về chuyện Vọng Kinh bên kia. Nếu như đã đến Thịnh Hồ chính là người một nhà, chiêu đãi quý nhân xong lại hàn huyên cũng không muộn.

Vệ Lâm kéo Hòa Sinh ngồi xuống, vị trí của Hòa Sinh vừa vặn đối diện với Thẩm Hạo, nàng ngẩng đầu có thể thấy ánh mắt tìm hiểu của Thẩm Hạo.

Hòa Sinh vô thức mím môi, người này muốn làm cái gì, tại sao lại đến Vệ gia, lại vì sao nhìn nàng như vậy?

Nàng không thích hấn nhìn chăm chăm, dù là chỉ có mấy giây ngắn ngủn cũng rất khó chịu. Nghĩ muốn đổi chỗ, bất đắc dĩ mọi người đang trò chuyện với

nhau rất vui, nếu như lúc này đứng lên đổi cho nhau, định sẽ khiến mọi người chú ý.

Hòa Sinh suy nghĩ một chút, lấy dũng khí, quyết định vẫn là ý nghĩ của mình thỏa đáng -- hai mắt khề đảo, chuẩn bị trừng trở về.

Người nọ vẫn cứ ở lúc này ánh mắt đi chỗ khác, toàn bộ khinh bỉ của nàng thất bại.

Lật qua lật lại nhiều lần, mỗi lần phát giác được hấn ở đây nhìn mình, khi mắt nàng tròn trắng thì không nhìn nữa. Mà động tác của hấn cực kỳ nhanh, chung quanh lại không có người phát hiện.

Hòa Sinh phỏng miệng, không hiểu có chút tức giận. Người này có ý tứ gì, trêu cợt nàng sao?

Thẩm Hạo câu có câu không nói chuyện với Vệ Hữu Quang, đảo qua phiên muộn vừa rồi tiểu nương tử thỉnh thoảng nhìn hấn, nhất định là đã nhận ra hấn, chắc nàng đang vui mừng lắm.

Vì không cho người khác phát hiện manh mối, Thẩm Hạo chủ động nhìn Vệ Hữu Quang hỏi: “Thẩm mỗ bắt kính, xin hỏi hai người ngồi bên kia là ai, vừa rồi không tới kịp chào hỏi, là Thẩm mỗ thất lễ.”

Thịnh Hồ dân phong cởi mở, giữa nam nữ không có cấm kỵ lớn, nguyên do Vệ Hữu Quang cũng không cảm thấy không ổn, ngược lại chủ động giới thiệu: “Ngồi bên trái kia là nữ nhi của ta Vệ Lâm.” Vệ Lâm cười hi hi phúc lễ, vừa rồi ma ma lặng lẽ nói cho nàng biết rồi, vị công tử này đã cứu cha của nàng, là một người tốt!

Vệ Hữu Quang chỉ vào Hòa Sinh nói: “Còn bên phải kia là đường chất nữ của ta, từ Vọng Kinh đến, Hòa Sinh, đây là Thẩm công tử.”

Hòa Sinh thật sự không ngờ hấn chào hỏi, hướng chỉ hấn hiện tại tràn trề vui vẻ nhìn nàng, giống như đang đợi nàng phúc lễ.

”Thẩm công tử khỏe.”

Thẩm Hạo đáp lễ, “Vệ cô nương khỏe.”

Dứt lời, thu hồi ánh mắt, thẳng đến khi nói chuyện chấm dứt, chưa từng liếc mắt nhìn.

Giữa trưa, Vệ Hữu Quang mời Thẩm Hạo đi thư phòng giám định và thưởng thức tranh chữ trân quý, gọi người chuẩn bị hai phần đồ ăn riêng. Hòa Sinh đi chỗ đại nãi nãi dùng cơm trưa, trong lòng lo sợ, cảm thấy ở đâu không thoải mái.

Vệ Lâm nhớ tới chuyện Thẩm Hạo, so sánh hấn với nhân vật anh hùng cứu mỹ nhân trong thoại bản, đã cứu cha nàng còn “đẹp” nữa, hấn quả thực hoàn mỹ không tỳ vết.

Hòa Sinh cũng không nhận thức như vậy, nàng mặc dù không biết chữ, chưa có xem câu chuyện bên trong thoại bản, nhưng mà nàng có thể khẳng định, Thẩm Hạo tuyệt không phải là anh hùng quân tử!

Cái gọi là quân tử, là tuyệt đối sẽ không khinh bạc cô nương!

Nhưng, vô luận nói như thế nào, hấn cho nàng quá giang nàng một đoạn đường, có ân với nàng, chỉ cần hấn không có ở Vệ gia xằng bậy, nàng cũng sẽ không đâm thủng bộ mặt thật của hấn. Như vậy, cũng coi như lưu lại cho hấn chút mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Thư phòng, Vệ Hữu Quang và Thẩm Hạo trò chuyện với nhau thật vui. Trước khi kKinh thương, ông cũng đã đọc qua sách thánh hiền, cộng thêm kinh nghiệm mấy năm nay vào Nam ra Bắc, đàm phán khắp trời biển không phải nói chơi. Khiến ông kinh ngạc là học thức kinh luân của quý nhân chẳng những tốt hơn tất cả mọi người, hơn nữa hấn đối với thế sự trước mắt giải thích độc đáo, quả thực khiến cho người ta bội phục.

Mất thấy mặt trời sắp xuống núi, Vệ Hữu Quang có ý định mời ngủ lại, không ngoài sở liệu, Thẩm Hạo một tiếng cự tuyệt.

Vệ Hữu Quang không có ép, giống như quý nhân đối với đồ uống trà cũng muôn phần bất bẻ như vậy, đối với chỗ ngủ lại khẳng định càng thêm chọn lựa.

“Trò chuyện lâu như vậy, ở hoài trong phòng buồn bức lắm, chúng ta đi ra ngoài hít thở không khí đi.”

Dứt lời, mang theo Thẩm Hạo đi ra vườn.

Hiện tại đúng là mặt trời chiều ngã về tây, gió nhẹ nhàng thổi qua ngọn cây, lá cây xanh biếc lá chĩa tuôn roi. Hòa Sinh hóng mát dưới tàng cây, Vệ Lâm ở trên ghế gỗ nhỏ kê bên chuẩn bị nhuộm màu cho dây thừng.

Vệ Lâm nói thầm: “Ngươi không làm lạc từ* sao, gần đây lưu hành kiểu đáng mới, ta nhớ được ngươi có kiện váy màu vàng nhạt, thêm dải lụa màu xanh đậm thắt vào, khẳng định đẹp mắt.”

Hòa Sinh khoát tay, hôm nay bởi vì Thẩm Hạo đến mà tâm phiền cả buổi trưa, thật vất vả gió thổi mát mới sáng khoái được tí, cũng không muốn làm đồ vứt đi này.

“Tay ta vụng về, đan xấu lắm, hãy để Thủy Ngọc đến làm còn đẹp hơn.”

Vệ Lâm vừa làm lạc từ, vừa hỏi: “Qua mấy ngày nữa ta muốn đi Tổng gia gặp Tổng Nhượng, nàng cùng ta chơi đùa từ nhỏ đến lớn, người đặc biệt tốt, nếu không ngươi theo ta đi? Mỗi ngày ở trong nhà cũng thấy buồn lắm.”

Hòa Sinh gật gật đầu, đến Thịnh Hồ mấy ngày còn chưa từng ra ngoài đi dạo, có cơ hội kết giao bằng hữu mới cũng tốt. Có mới liền có cũ, nhớ tới có nhân ở quê nhà, bỗng nhiên thấy đau buồn.

Nàng đã đến Thịnh Hồ, nhưng vẫn chưa trao đổi thư từ với người nhà, những ngày này thời tiết thay đổi thất thường, khi thì nắng khi thì âm u, dễ sinh bệnh nhất, cũng không biết thân thể cha mẹ như thế nào, việc học của đệ đệ có tiến bộ hay không?

Nghĩ đi nghĩ lại, tâm tình ngồi hóng mát mất hết, trong lòng lo lắng, ước gì có thể lập tức thư từ qua lại với cha mẹ. Thế nhưng, nàng không biết chữ, chữ biết viết cũng có hạn, hơn nữa cũng không biết như thế nào mới có thể đưa thư đến tay cha mẹ.

Nàng quýnh lên, nụ cười ngọt ngào trên mặt liền mất hết, thay vào đó chính là lông mày nhíu chặt, rù khõe mắt xuống.

Vệ Lâm làm lạc từ đến nhập thần, hoàn toàn không có để ý tâm tình của nàng biến hóa. Hòa Sinh dựa vào cây, nhìn mây dần dần lặn vào hoàng hôn, vừa nhìn chính là nửa canh giờ.

Lạc từ làm được một nửa, dây của Vệ Lâm không đủ, nha hoàn trực bên cạnh hôm nay đều chạy đi chơi hết rồi. Vệ Lâm đành phải tự trở về phòng trong lấy dây: “Ngươi chờ ta ở đây, ta lấy dây màu, đánh nửa vòng cuối cho xong, hai ta liền đi ăn điểm tâm.”

Hòa Sinh “ừ” một tiếng, tiếp tục tựa lưng vào đại thụ ngăn người.

Vệ Lâm rời khỏi không lâu, sau lưng vang lên tiếng bước chân, Hòa Sinh tưởng là Vệ Lâm quay lại, cũng không để ý.

Trời tối nhìn không rõ bầu trời ban đêm ở phía sau cây, ánh trăng lặng lẽ treo lên đầu cành, ánh sáng giống như nước chảy trên gổm trắng, từ giữa khe hở lá cây chậm rãi chảy xuôi, nhu hoà chiếu vào đầu vai nam nhân.

Hắn đắm chìm trong trăng non sáng tỏ, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt sáng, vẫn không nhúc nhích nhìn qua người hóng mát dưới tàng cây.

“Vệ Lâm?” Hòa Sinh thấy sau lưng chậm chạp không có động tĩnh, vô thức hô một tiếng.

Vừa gặp có gió thổi qua, vén góc áo vải của nam nhân lên, sa y mềm mại tinh tế lướt nhẹ qua tóc mai của Hòa Sinh, truyền đến thanh âm trầm thấp dễ nghe của nam nhân.

“Là ta.”

Hòa Sinh chấn kinh giống như nhảy dựng lên, xoay người thiếu chút nữa đụng vào thân cây, mặt Thẩm Hạo không thay đổi nhìn nàng, dường như đang đánh giá cái gì.

“Một mình nàng ở đây làm cái gì?”

Nàng còn chưa có hỏi mà, hắn đã hỏi trước rồi. Hòa Sinh vô thức lui ra phía sau vài bước, ý đồ phân rõ giới hạn với hắn.

Hắn sao lại chạy đến nơi này, đại lão gia đâu?

Thẩm Hạo đi lên phía trước một bước, đối với nữ nhân không làm hắn chóng mặt này, hắn cần phải hiểu rõ ràng.

Hòa Sinh thấy hắn đi tới, sợ hắn muốn làm cái gì, dù sao trên thuyền kia ôm một cái, đã để lại cho nàng “bóng ma” không thể xóa nhòa, dưới tình thế cấp bách, nàng khẽ quát lên: “Không được qua đây!”

Thẩm Hạo dừng bước, trên khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ nhiều hơn một tia hiếu kỳ. Cổ nhân gặp nhau, nàng vì sao lại phản ứng như vậy?

“Ta không biết đường, thuận tiện, có thể chỉ đường không?” Hắn lùi ra sau một bước, che giấu vẻ mặt, cố ý cách xa, ánh mắt chuyển hướng nơi khác.

Hòa Sinh thấy dáng vẻ hắn lãnh đạm cách người ngàn dặm, hơi yên lòng một chút, không muốn cùng hắn dây dưa, đưa tay chỉ hướng bắc: “Nếu như ngươi muốn ra khỏi vườn, dọc theo đường đá đi thẳng đến hết đường lại rẽ sang bên trái, chính là cửa lớn.”

Thẩm Hạo nghe vậy, cũng không động, “Ta muốn đi tới phòng Vệ lão gia.”

Hòa Sinh chỉ hướng bên kia: “Vệ người đi hướng bên kia đi.”

Thẩm Hạo nhìn phương hướng nàng chỉ, trong bóng đêm đầu ngón tay của nàng giống như bạch ngọc sạch sẽ. Tầm mắt của hắn theo động tác di chuyển của tay nàng, đợi đến lúc trầm mặc giữa hai người lan tràn ra, hắn rút cuộc mở miệng, lạnh lùng nhỏ ra mấy chữ: “Ta không nhớ đường, người dẫn ta đi.”

Hòa Sinh vô thức muốn cự tuyệt, liếc mắt phía bên cạnh, thấy hắn bày ra bộ dạng cao cao tại thượng “Người không dẫn đường ta liền không đi”, do dự vài giây, bất đắc nâng bước chân, cũng không quay đầu lại đi lên phía trước, sợ cách hắn quá gần.

“Vệ ta dẫn người đi.”

Từ vườn đến nhà chính, không đến một dặm đường, nhưng hơi khó đi. Bước chân Thẩm Hạo cực kỳ chậm chạp, đi theo phía sau Hòa Sinh, cách cự ly một trượng, ngưng mắt nhìn bóng lưng của nàng.

Trên thuyền nàng luôn đeo mũ sa, luôn cách một tầng sa mỏng, thấy không rõ lắm. Hiện tại nàng đứng trước mặt, cả người thanh thuần hiện ra dưới mí mắt hắn, hắn lại không biết nhìn từ đâu.

Lá nhãn rơi xuống trải trên đường, đập lên phát ra thanh âm kết kết, Hòa Sinh quay người lại, thấy hắn bị rơi lại một quãng xa, trong lòng có chút nóng nảy, trên mặt cũng không biểu hiện ra ngoài: “Thẩm công tử, nhanh chút.”

Nàng nhìn nhìn chung quanh, bức thiết hi vọng giờ phút này xuất hiện một hai nha hoàn đi ngang qua, cứu nàng trong nước sôi lửa bỏng.

Nhưng, lúc này bọn nha hoàn cũng bắt đầu chuẩn bị bữa tối, cơ bản sẽ không đi ra vườn. Đoán chừng, ngoại trừ mình nàng dẫn đường sẽ không còn ai khác, nên không có lựa chọn khác rồi.

Hòa Sinh lại quát lên: “Thẩm công tử, sao không nhanh chút, đợi trời tối nữa, liền thấy không rõ đường.”

Người sau lưng không trả lời, Hòa Sinh đành phải buồn bực tiếp tục đi tới phía trước.

“Nàng gọi Hòa Sinh đúng không?” Thẩm Hạo hô to tên của nàng.

Hòa Sinh sững sốt một chút, lễ phép mà gượng gạo đáp lại: “Đúng vậy.”

“Hòa Sinh, ta là vị công tử trên đường không cần thận trọng phải nàng và nha hoàn của nàng, rồi sau đó cho nàng đi nhờ thuyền đó, nàng còn nhớ không?”

Hắn nói thẳng ra như thế, Hòa Sinh thiếu chút nữa đã bị vấp chân, kinh hoàng quay đầu lại, cả lăm mà nói: “. . . Nhớ rõ...”

Đối với câu trả lời của nàng, Thẩm Hạo rất hài lòng, nàng quả nhiên không có quên hắn.

Đối với chuyện từng cùng hắn chung sống một thuyền nhiều ngày, trong lòng Hòa Sinh thủy chung có chút chú ý, sợ ngày nào đó thuyền đi ra ngoài, thuyền tới Vệ gia Vọng Kinh nói hành vi của nàng không đúng đắn. Nếu thật như vậy, chỉ sợ Vệ gia sẽ giận chó đánh mèo lên cha mẹ của nàng.

Trên thuyền gã sai vặt nàng đã chuẩn bị tốt rồi, Thúy Ngọc thì luôn luôn đi theo bên người, chắc chắn sẽ không nói ra bên ngoài, còn lại người của Thẩm Hạo bên kia, nàng thật sự không cách nào chạm đến.

Hiện tại hắn nếu như chủ động nói ra, nàng dứt khoát nhân cơ hội này cùng hắn nói một chút. Hòa Sinh nghĩ, hắn cao ngạo tự phụ như vậy, có lẽ cũng không thêm dây dưa những thị phi nhỏ nhặt này.

Hòa Sinh quyết định thử xem.”Thẩm công tử, ta có một chuyện muốn nhờ, mong hãy đồng ý.”

Dáng vẻ nàng chăm chú nói chuyện, không có nửa điểm né tránh, ánh mắt sáng thanh tịnh, thoải mái nhìn Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo ngẩng cằm lên, khóe miệng thâm thúy, “nàng nói đi.”

“Trước nhận được tương trợ của Thẩm công tử, mới có thể đến Thịnh Hồ. Nhưng ta và người chính là bèo đường gặp lại, không phải người thân cũng chẳng phải bạn cũ cùng một chỗ sinh hoạt mấy ngày, người bên ngoài biết sẽ khó tránh khỏi lời ong tiếng ve. Ta lần này giải thích tuy có vong ân phụ nghĩa, nhưng chuyện bất đắc dĩ, Thẩm công tử nếu có thể giả vờ như chưa bao giờ gặp qua ta, ta nhất định vô cùng cảm kích.”

Hắn không có đồng ý cũng không có cự tuyệt, Hòa Sinh nhìn sang, vừa vận giao với tầm mắt của hắn.

Mắt hắn rất sâu, hai mắt giống như hồ sâu, giống như ánh sao sáng rực trong đêm tối. Hòa Sinh dời mắt, thì nghe được thanh âm rét lạnh xen lẫn trên choker của hắn: “Biết rồi.”

Hòa Sinh buông lỏng một hơi, dưới chân bước chân nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nghĩ đến đêm nay muốn ăn cá chép kho tàu, tâm tình càng thêm vui thích.

Thẩm Hạo hí hí mắt, vẻ mặt có chút không đoán được. Hắn cúi người, từ trên mặt đất nhặt một cục đá nhỏ, ngón tay búng một cái, chuẩn xác không sai mà đánh trúng cổ chân Hòa Sinh.

Hòa Sinh đi tới đi lui, bỗng nhiên chân đau xót, mắt thấy sắp ngã sắp xuống.

Bỗng dưng trong nháy mắt, bên hông nhiều hơn một bàn tay to ảm áp hữu lực-- ngẩng đầu nhìn, Thẩm Hạo với gương mặt không hề lạnh lùng mà lạnh thấu xương giờ này khắc này đập vào mi mắt, sắc mặt hần bình tĩnh, khẽ nhếch môi mỏng, nói: “Vệ cô nương, đi đường cẩn thận một chút.”

Hắn buông Hòa Sinh ra, ngón tay vô tình hay cố ý trượt nhẹ qua mu bàn tay nàng, động tác nhu hòa mà nhanh chóng, đợi Hòa Sinh kịp phản ứng, hắn đã bước nhanh lên phía đi trước, lưu lại một bóng lưng điềm nhiên như không có việc gì.

Hòa Sinh thoáng dao động, vội vàng đuổi theo.

”Thẩm công tử, vừa rồi cảm ơn người.”

”Không cần, nàng không chê ta vừa rồi ôm một cái, hư mất thanh danh của nàng, Thẩm mỗ liền đã thỏa mãn.”

Hòa Sinh: . . . Giọng điệu này nghe rất không được tự nhiên a. . . Là ở so đo nàng để ý chuyện lên thuyền sao?

Thật là kiêu ngạo.

Hòa Sinh yên lặng không nói lời nào, dẫn Thẩm Hạo đi tới nhà chính, mình lại chạy về vườn tìm Vệ Lâm.

Vệ Lâm đợi dưới tàng cây đã lâu, vừa thấy nàng liền hô to: “Đường tỷ, người đi đâu vậy, ta chờ người rất lâu! lạc từ không làm nữa, nương gọi chúng ta đi nhà chính ăn cơm, đi thôi!”

Hòa Sinh khóc không ra nước mắt: sớm biết như vậy ở nhà chính chờ cho rồi.

Một bước vào nhà chính, liền nghe được Vệ Hữu Quang đang nói: “Vệ mỗ sơ sẩy, hại quý nhân lạc đường.” Vừa rồi bọn họ ra khỏi thư phòng, chuẩn bị đi vào vườn, nửa đường đụng phải người làm trong điểm có chuyện tìm, liền vội vàng đến bây giờ, quả thực chiều dài không chu toàn a!

Thẩm Hạo nhàn nhạt trả lời: “Không ngại, Vệ lão gia không cần để ở trong lòng. Thẩm mỗ còn có việc, xin cáo từ.”

Dứt lời, hắn khom người chào, tư thái ưu nhã dứt khoát, không được phép giữ người lại.

Vệ Hữu Quang đành phải nuốt xuống lời nói muốn giữ khách lại, cung kính tiễn Thẩm Hạo ra cửa.

Đội Vệ Hữu Quang tiễn khách trở về, người đợi bên bàn cơm lòng như lửa đốt. Hòa Sinh ngồi ở bên cạnh Vệ Lâm, nghe thấy nàng bụng đói đến mức réo xi xào, chính mình cũng đói đến phát run.

Vệ Hữu Quang ngồi xuống, bảo ăn cơm, mặt mày ủ rũ, nói với đại nãi nãi: “Quý nhân có phải tức giận hay không, chẳng lẽ là vừa rồi lạnh nhạt hắn?”

Đại nãi nãi gấp thức ăn cho ông, “Không hẳn như vậy, nếu hắn độ lượng như vậy, lão gia cũng sẽ không kết giao với hắn. Ta nghĩ, có phải ở trong vườn gặp phải chuyện gì đụng phải người nào hay không, đụng phải hắn đó?”

Hòa Sinh đang ăn ngon, nghe nói như thế thiếu chút nữa không nhẹn chết.

Vệ Hữu Quang hỏi: “Vừa rồi ai là người dẫn đường cho quý nhân?”

Bọn họ nhân giữ im lặng, chuyện này không liên quan đến bọn họ. Ma mà đứng ra nói: “Thẩm công tử một mình vào phòng, không có trông thấy người khác.”

Hòa Sinh mấp máy miệng, nhỏ giọng nói: “là ta. Vừa rồi hắn ở trong vườn bị lạc, ta liền chỉ đường.”

Vệ Lâm xen vào: “thảo nào sau đó người không có đây, thì ra là dẫn đường!”

Đại nãi nãi nhìn Vệ Lâm một cái, Vệ Lâm thè lưỡi cúi đầu tiếp tục ăn cơm. Đại nãi nãi hỏi tiếp: “Có nói gì không?”

Hòa Sinh đỏ mặt, lắc đầu: “Không có.”

Đại nãi nãi và Vệ Hữu Quang hai mặt nhìn nhau, không có nói gì nữa.

Đội dùng cơm tối xong, đại nãi nãi và Vệ Hữu Quang ở trong phòng thương lượng.

”Quý nhân cảm kỳ nhiều, Hòa Sinh không giỏi nói chuyện, nơi nào lại đụng phải hắn.” Vệ Hữu Quang cau mày, ngữ khí có chút trầm trọng.

Đại nãi nãi cời vớ bộp chân cho ông, “đây có liên quan gì đâu, hắn là một đại nam nhân, chẳng lẽ có thể gây khó dễ với một tiểu cô nương sao! ông cũng quá cẩn thận rồi!”

Vệ Hữu Quang khoát tay: “bà không hiểu đâu, hần không chỉ đã cứu mạng ta, hơn nữa còn tính giá cao mua gấm màu tím đậm ta đem từ biên cương về. Trong cửa hàng quay vòng không ra, số tiền kia cần gấp, mua bán không thể có bất kỳ sơ xuất nào.”

Đại nãi nãi hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Vệ Hữu Quang suy nghĩ một chút, có chút xấu hổ, ngượng ngùng mở miệng: “Theo lý thuyết Hòa Sinh là khách, lẽ ra nên nuôi dưỡng cho tốt, nhưng tình huống bây giờ đặc thù, chỉ có thể cầu nàng giúp đỡ chút. Hai ngày nữa lúc ta cùng với quý nhân dạo chơi ngoại thành, cũng mang theo Vệ Lâm và Hòa Sinh, nếu thật là Hòa Sinh đụng phải quý nhân, đến lúc đó ta liền dẫn nàng xin lỗi quý nhân, bà cảm thấy thế nào?”

Đại nãi nãi cảm thấy như vậy không quá thỏa đáng, nhớ tới Vệ Hữu Quang bên ngoài kinh thương không dễ, lời nói đến bên miệng lại nuốt về bụng.

Cửa hàng vải vóc của Vệ gia ở Thịnh Hồ luôn luôn đứng đầu trong danh sách, nhưng gần đây mới khai trương cửa hàng gấm hoa, cơ hồ cướp đi một nửa sinh ý của Vệ gia. Vệ Hữu Quang lo nghĩ như vậy, cũng là hợp tình lý, dù sao, Vệ gia to như vậy, đều dựa vào ông chống đỡ.

Đại nãi nãi, lần này ủy khuất Hòa Sinh, lần sau nhất định đền bù tổn thất cho nàng.

”Được, ngày mai ta liền nói với nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Thẩm Hạo vừa về liền xử lý công sự một ngày tồn đọng, hần là người đối với chính mình cực kỳ nghiêm khắc, thiên tử lệnh hần thay mặt quản lý công việc của ba châu, hần chưa bao giờ lười biếng qua.

Xong hết việc đã là giờ Hợi, Bùi Lương bụng thức ăn khuya vào nhà, Thẩm Hạo quét mắt đồ ăn trên bàn, không hề động đũa.

Bùi Lương đau đầu, khẩu vị của gia nhà bọn họ kén ăn, cái này không ăn cái kia cũng không ăn, mới tới Thịnh Hồ, không kịp tìm đầu bếp, chỉ có thể làm ra mấy món ăn như vậy.

”Gia, người ăn nhiều một chút, món ăn Thịnh Hồ chỉ có những thứ này, ngày mai ta tìm đầu bếp khác.”

Thẩm Hạo mở miệng: “Ta thấy món Vệ gia không tệ.”

Bùi Lương nói thầm: cảm thấy không tệ còn cực tuyệt người ta giữ lại làm gì? Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chớ sẵn khom lưng, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Gia, vì sao không ở lại Vệ gia dùng bữa tối? Vệ cô nương cũng ở đây, còn có thể nhìn nhiều chút.”

Thẩm Hạo nhú mày, trên mặt lạnh lẽo: “Ai muốn nhìn nàng ấy? Ta chỉ đi Vệ phủ tìm hiểu một phen thôi.”

Bùi Lương hỏi: “Vậy Vương Gia thăm dò cái gì?”

Thẩm Hạo đứng dậy, chấp tay đi tới cạnh cửa, vẻ mặt nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn trăng tròn.

Ánh trăng nhàn nhạt in bóng trên mặt hần, ngũ quan có góc cạnh càng thêm tuấn lãng. Bờ môi hơi mỏng mơn man thành một đường, hần trầm tư hồi lâu, rồi sau đó đáp: “Hôm nay gặp nàng trong vườn, ta phát hiện -- “

Bùi Lương sáp đầu qua: “Phát hiện cái gì?”

”Nàng mặc dù thoát nhìn nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng miệng tròn vành, mẫu phi đã từng nói qua, miệng lớn mất đề, tương lai nhất định có thể sinh.”

Bùi Lương phát hiện Vương Gia nhà mình nghĩ có chút xa, hảo tâm nhắc nhở một câu: “Vương Gia, bất cứ việc gì từ từ sẽ đến, nóng vội ăn bánh bao không ngon.”

Thẩm Hạo nhú mày, tựa hồ đối với chất vấn của hần rất bất mãn. “Chẳng lẽ nàng sẽ không đồng ý sao?”

Bùi Lương không phản bác được. Vương Gia sống 28 năm đều chưa từng ăn mặn, tự nhiên không biết tình yêu nam nữ nên lên men như thế nào, đành phải kiên nhẫn dẫn hướng, vạn nhất lòi ra nhầm lẫn gì, dọa Vệ cô nương chạy mất, vậy thì nguy rồi.

”Vương Gia, dục tốc bất đạt, trước phải làm Vệ cô nương vui.”

Thẩm Hạo quay đầu, rầu rĩ một câu: “Bổn vương tất nhiên có chừng mực.”

Đại nãi nãi đem chuyện vừa rồi nói với Hòa Sinh, Hòa Sinh vốn là muốn cự tuyệt, nhưng đại nãi nãi khổ sở cầu xin hỏi lâu, còn có Vệ Lâm cùng một chỗ, nàng cũng liền đáp ứng.

Lúc ấy dẫn đường chính là nàng, Vệ lão gia và đại nãi nãi nếu như lo lắng đắc tội Thẩm Hạo như vậy, nàng ăn nhờ ở đậu, nén giận nói lời xin lỗi, cũng là chuyện phải làm.

Tuy rằng, ngay cả chính nàng cũng không biết vì sao phải xin lỗi.

Hòa Sinh cố ý dẫn dò Vệ Lâm, bảo nàng dù sao cũng phải đi theo mình. Vệ Lâm nghe muốn đi dạo chơi ngoại thành, lúc này trong bụng nở hoa.

Thẩm Hạo thoái thác tất cả xã giao, giục ngựa đến. hần trước đó không biết Hòa Sinh trở lại, vì vậy chỉ dẫn theo một mình Bùi Lương .

Đợi đến nơi, ở dưới cây liễu tụ tập một đám người, liếc mắt trông thấy Hòa Sinh mang mũ màu tím khói, lúc này sững sờ.

Nàng mặc áo váy màu ánh trắng, cúi đầu nói giỡn với người bên cạnh, cười rộ lên cả người run run, giống như đóa hoa đầu cành nở rộ rơi khỏi cành, mềm mại linh động.

Hần nhìn nàng, dường như khát vọng lữ nhân đã lâu, không thể chờ đợi nghĩ muốn nhắm nháp ngay lập tức.

Hòa Sinh chú ý tới Thẩm Hạo dẫn ngựa từ xa xa đến, chân hần dài, mỗi một bước đều ưu nhã tự tại, gió thổi qua vai của hắn, cuộn lên tay áo bay bay.

Hòa Sinh xê dịch một cái, thản nhiên trốn ra sau lưng Vệ Lâm, vừa vận ngăn trở ánh mắt của Thẩm Hạo.

Vệ Hữu Quang tiến lên bắt chuyện, “Quý nhân, hôm nay trời trong nắng ấm, thích hợp đập thanh. Vệ mỗ dẫn theo đường chắt nữ và nữ nhi đi ra ngoài, người không ngại chứ?”

Vùng Tô Hàng, dân phong cởi mở, nữ nhân tự do đi ra ngoài, không có nhiều lễ tiết gông xiềng như Phương Bắc.

Thẩm Hạo gật đầu, cúi lễ: “Được hai vị khuê tú đồng hành, là vinh hạnh của Thẩm mỗ. Còn có một chuyện, Vệ lão gia không cần lại xưng hô quý nhân, gọi ta Thẩm Hạo là được.”

Vệ Hữu Quang cười ha ha, “Được, Thẩm công tử.”

Bọn họ chọn nơi có núi có nước, bên cạnh hồ xanh thẳm có một ít đồng bình nguyên, theo đường chân trời trở nhìn lên, giữa sườn núi nơi nở đầy hoa đào, hiện nay đã đầu hạ, cánh hoa hồng nhạt rơi đầy đất trộn lẫn trong gió, thỉnh thoảng bị thổi tới trong hồ, làm đẹp mặt hồ yên tĩnh.

Ngồi trên đất, chính giữa dọn xong cầm cổ, rượu cùng với tập thơ. Vệ Hữu Quang rót rượu cung kính nói: “Đã là đập thanh, tự nhiên phải tận hứng mà vẽ, Vệ mỗ bêu xấu gầy một khúc “《cửu minh》”

Thẩm Hạo nhận rượu, làm động tác mời, Vệ Hữu Quang vung tay áo đánh đàn.

Hòa Sinh nghe cảm, mặc dù không thương thức được ảo diệu trong đó, nhưng vẫn đi theo Vệ Lâm rung đùi đắc ý tỏ vẻ thương thức làn điệu.

Một khúc xong, Thẩm Hạo vụng trộm nhìn về phía Hòa Sinh, thấy nàng “như si mê như say sưa” hăm bên trong dư âm, vì vậy cũng muốn đàn, chuẩn bị gây một khúc có độ khó cao “vịnh ca”

Hần hôm nay mặc sa y, tóc buộc ngọc quan, dáng vẻ cúi đầu đánh đàn, giống như tiên phong đạo cốt thanh ngao, người chung quanh thật lâu không thể dời ánh mắt, lỗ tai và đôi mắt đồng thời trầm luân.

Khúc cuối cùng, Thẩm Hạo rất hài lòng biểu hiện của mình, ánh mắt xéo đảo qua Hòa Sinh, thoáng nhìn nàng che miệng ngáp, trên mặt bối rối.

Thẩm Hạo trì trệ

Hần tự tay cầm lấy tập thơ cuộn, nói với Vệ Hữu Quang : “Vệ lão gia, ngày tốt cảnh đẹp, chúng ta làm thơ đi?”

Vệ Hữu Quang vội vàng đồng ý, lập tức xuất thân hóa thành nhân vật thi nhân.

Thẩm Hạo bắt đầu, làm thơ bốn câu bảy chữ, Vệ Hữu Quang liên tục tán thưởng.

Thẩm Hạo nhìn về phía Hòa Sinh, lần này, trên mặt của nàng không có bối rối, thay vào đó chính là ánh mắt ngốc trẻ.

Khỏe miệng Thẩm Hạo co lại, nhanh chóng che giấu tốt tâm tình thất bại của bản thân, đối với Vệ Hữu Quang cười nói: “Vệ lão gia tài trí như tuôn, chắc hẳn hai vị khuê tú của quý phủ cũng là tài hoa đầy bụng, tại sao không cùng nhau làm thơ?”

Đợi nàng làm xong thơ, hần liền hung ác khoa trương một trận, chắc hẳn bởi như vậy, nàng cũng cao hứng.

Vệ Hữu Quang tin tưởng tràn đầy, Vệ Lâm tuy rằng tính tình hoạt bát, nhưng từ nhỏ có nữ phụ từ dạy bảo, làm bài thơ một bữa ăn sáng. Về phần Hòa Sinh nha, nàng là cô nương từ đại phú tới, chắc chắn sẽ không chênh lệch với Vệ Lâm.

Vệ Lâm rất nhanh đã có câu thơ

Đến phiên Hòa Sinh, nàng đang tại như đi vào cõi thần tiên, căn bản không nghe thấy Thẩm Hạo vừa mới nói gì. Chợt thấy mọi người đồng loạt nhìn nàng, khẽ giật mình, có chút không biết làm sao.

Vệ Lâm âm thầm vỗ nàng một chút, dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe được nói: “Người nên làm thơ rồi.”

Làm thơ? Nàng không biết a! Hòa Sinh lúng túng nói thẳng: “Cầm kỳ thư họa ta đều không biết.” Nàng liếc mắt Vệ Hữu Quang, thấy hắn cô hết sức ám chỉ mấy thứ gì đó, lại bổ sung: “Nhưng cầm và thơ của Thẩm công tử là vô cùng tốt.”

Thẩm Hạo nhũn mảy, câu này rõ ràng nói qua loa nịnh nọt như vậy, nghe vào tai, nhưng cũng không khó chịu. Chỉ là có chút ảo não, sớm biết nàng không thông thi văn, sẽ không nên đưa ra, hiện tại biến khéo thành vụng, ngược lại khó xử.

Vì giảm bớt không khí lúng túng, Vệ Hữu Quang mở miệng: “Ven hồ nơi này có nhiều cá sáo*, nếu không chúng ta câu cá?”

Lập tức gặp phải ánh mắt sắc bén như đao của Vệ Hữu Quang.

Thẩm Hạo nhìn nhìn Hòa Sinh, thấy nàng lại khôi phục thần thái buồn ngủ, nghĩ phải bỏ cứu cử chỉ lỗ mãng vừa rồi, thích thú nói: “Quả thật chỉ câu cá quả thực buồn bức lắm, không bằng chúng ta chia nhóm tranh tài, so ai câu cá nhiều hơn, người thua thì phải chịu trách nhiệm nướng cá.”

Mọi người nói được, nhao nhao chơi đoán số chia nhóm

Hòa Sinh lấy lại tinh thần, bị phân cùng một tổ với Thẩm Hạo, còn có Bùi Lương hỗ trợ. Để bảo đảm công bằng, hai tổ chia ra đóng quân ở hai đầu ven hồ. trước khi xách thùng đi, Vệ Hữu Quang gọi Hòa Sinh qua một bên, dặn đi dặn lại, cho nàng tìm cơ hội nói lời xin lỗi với Thẩm Hạo.

Hòa Sinh khóc không ra nước mắt, nhưng người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, gật gật đầu đáp ứng.

Bùi Lương cố tình xách thùng chạy đến nơi khá xa, Hòa Sinh quan sát chung quanh, chuẩn bị chọn nơi tốt.

Thẩm Hạo ngồi xếp bằng, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, giọng nói trong trẻo: “Ngồi đây đi.”

Hòa Sinh do dự vài giây, ngồi xuống bên cạnh hắn, cố ý đem chiếu dịch ra xa một chút.

“Biết câu cá không?”

Hòa Sinh trả lời: “Không biết.”

“Vậy ta dạy cho nàng.”

“Không. . . Không cần. . .” Hòa Sinh khoát tay, lời còn chưa dứt, Thẩm Hạo đã đứng dậy đi tới, quần áo phát ra tiếng xột xoạt, hắn ngồi xuống kế bên.

Lập tức dựa vào gần như vậy, Hòa Sinh vô thức trốn qua bên cạnh, lại bị cần câu cá can cản đường đi, quay đầu lại thấy vẻ mặt thần thái Thẩm Hạo trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Ta nhất định có thể dạy nàng.”

Hòa Sinh giật mình, người này. . . Bỗng nhiên lại trở nên nghiêm túc đứng đắn. Thẩm Hạo nhét cần câu vào trong tay Hòa Sinh, mở ra hộp mồi câu bằng gỗ, ánh mắt chạm đến con giun đang uốn ẹo, cau mày, có chút phát sầu. Hòa Sinh theo tầm mắt của hắn nhìn lại, kết hợp với biểu lộ ghét bỏ trên mặt hắn, lúc này hiểu được. Nghĩ đến bình thường câu cá tự nhiên có người mắc mồi câu cho hắn, căn bản không cần tự mình động thủ

“Để ta.” Dứt lời, nàng đưa tay lấy một con giun, hỏi: “Con này mắc vào đó hả?” Thẩm Hạo vừa định mở miệng ngăn cản, chỉ thấy nàng bắt con giun đưa đến trước mặt, con giun vừa dài vừa xấu ở trước mắt uốn qua uốn lại, ý nghĩ muốn vuron tay đoạt lấy lập tức biến mất, nghiêng đầu sang chỗ khác chỉ vào đầu cần câu: “Móc vào trên đầu móc sắt.”

Hòa Sinh móc xong mồi câu đưa cho hắn, hỏi: “Sau đó thì sao?”

Thẩm Hạo từng cái nói rõ, đợi giải thích hết trình tự câu cá, Hòa Sinh yên tĩnh nắm cần câu, hết sức chăm chú nhìn chằm chằm vào mặt nước.

Hòa Sinh nhìn cá, Thẩm Hạo nhìn nàng.

Rõ ràng gió mát thổi vào người, thế nhưng hắn lại cảm thấy khô nóng khó nhịn.

Mặt nước đã có gợn sóng, Hòa Sinh câu lên một con cá lớn đang nhảy loạn. Nàng ngồi xổm người xuống muốn bắt cá bỏ vào trong thùng, cá trơn trượt chui vào trong tay, làm sao cũng không bắt được.

Đột nhiên một đôi bàn tay to chụp lên, trong lòng bàn tay nóng bỏng thiêu cháy mu bàn tay Hòa Sinh, đang đắp lên tay của nàng và cá.

Hòa Sinh nhảy lên, cả trong tay rơi mất, lại rơi xuống hồ nước.> Quả nhiên là đang đồ tử!

Nàng xấu hổ và giận dữ thu thập thùng gỗ và chiếu, chuẩn bị đi qua bên kia, trước khi đi nhớ tới giao phó của Vệ Hữu Quang, hung hăng một câu: “Đường thúc ta sợ đắc tội người, bảo ta xin lỗi với người, lần trước dẫn đường, sợ có cử chỉ mạo phạm, kính xin hải lượng!”

Bốn chữ cuối cùng cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, nàng dậm chân, chạy tới phía trước, trong lòng mắng Thẩm Hạo vài chục lần, nếu như cẩn thận nghe, liền có thể nghe được nàng nói ba chữ “Nguy quân tử”; Thẩm Hạo ngồi yên, nhìn chằm chằm vào trong lòng bàn tay, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Hắn sao vậy, lại để nàng chán ghét?

Vệ Hữu Quang và Vệ Lâm ở hồ bên kia, chính giữa có nhánh cây thật dài ngăn cách tầm mắt, căn bản không có chú ý tới động tĩnh bên này. Hòa Sinh chạy qua bên kia, đột nhiên bị Bùi Lương ngăn cản đường đi.

Nàng tức giận nhìn Bùi Lương. Cái gọi là thượng bất chính, hạ tắc loạn, thiếu gia nhà hắn lỗ mãng như vậy, chắc hẳn thiếp thân tùy tùng cũng không phải là loại gì tốt.

Bùi Lương luôn mật thiết chú ý tình huống bên kia của Thẩm Hạo, đầu tiên là nhận lỗi, lại là khuyên bảo, Hòa Sinh vô luận như thế nào cũng không nghe, vạn bất đắc dĩ, Bùi Lương thở dài: “Cô nương mời đi theo ta.”

Hòa Sinh bất động đứng.

Bùi Lương đành phải gọi người đến trước mặt, ngay trước mặt Hòa Sinh, đối với ba vị cô nương tới ngoại thành dạo chơi nói: “Vị mặc bạch y ngồi phía trước kia chính là công tử nhà ta, các người chỉ cần tìm lý do, giả vờ không cần thận dụng phải hắn là được.”

Bùi Lương móc ra ba đỉnh vàng, từng cái đưa tới.

Các cô nương vốn là kết bạn dạo chơi ngoại thành, vừa rồi bị Bùi Lương gọi, nam nữ Tô Hàng không cảm kích lớn, khỏi người mượn việc dạo chơi ngoại thành để kết nhân duyên, thấy mục tiêu là quý công tử dật tử, lập tức đồng ý.

Bùi Lương kéo Hòa Sinh, trốn ở phía sau cây, “Vệ cô nương, mời xem.”

Vị cô nương áo màu vàng thứ nhất bắt đầu giả vờ ngã sấp xuống, vừa vịn ngã vào bên cạnh Thẩm Hạo, đưa tay muốn để cho hắn đỡ một chút.”>

Nhưng Thẩm Hạo chỉ nhàn nhạt nhíu mày, trực tiếp bỏ qua.

Cô nương áo màu vàng dứt khoát trực tiếp ôm lấy chân Thẩm Hạo.

Sau khi Thẩm Hạo bị ôm chân, đột nhiên che ngực nôn khan.

Cô nương áo màu vàng thối lui.

Bùi Lương nhắc nhở Hòa Sinh: “Vệ cô nương, không nên nháy mắt.”

Vị cô nương áo màu hồng thứ hai tiếp chạy tới.

Lần này, vị cô nương áo màu hồng bất chấp tất cả, trực tiếp xông đi lên bắt lấy cánh tay Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nôn lợi hại hơn.

Bùi Lương không lưu tình chút nào, tiếp tục chỉ huy vị cô nương thứ ba dũng cảm tiến tới. Quay đầu hướng Hòa Sinh nói: “Vệ cô nương, thực không dám giấu giếm, công tử nhà ta sở dĩ đối với người lỗ mãng như vậy, là có nguyên nhân hết. Hắn từ nhỏ thân thể bệnh không tiện nói ra, phàm là bị nữ nhân đụng phải, đều sinh ra triệu chứng buồn nôn nôn ọe, ngay cả mẩu thân ruột của hắn cũng không có thể đến gần.”

Hòa Sinh nhíu mày, nghe quả thật thật đáng thương, nhưng bệnh của hắn và nàng có liên quan gì với nhau?

Bùi Lương tiếp tục nói: “Thẳng đến ngày đó trên đường gặp Vệ cô nương, công tử bỗng nhiên phát hiện, hắn cùng với người tiếp xúc, cũng không cảm thấy không khỏe. Vệ cô nương, người là nữ nhân duy nhất qua nhiều năm như vậy, công tử nhà ta có thể đến gần.”

Hòa Sinh hồi tưởng lại đủ loại tiếp xúc cùng hắn, mỗi một lần lỗ mãng hắn dường như trở nên có để ý.”Người nói những thứ này, là muốn làm cái gì?” Nàng không ngốc, mặc kệ có bệnh hay không, hắn cử chỉ lỗ mãng là sự thật.

Bùi Lương: “Công tử lần đầu tiên gặp phải nữ nhân có thể tiếp xúc, khó tránh khỏi xúc động chút ít, hắn đối với Vệ cô nương không có ác ý, nhưng tò mò chút ít. Dù sao, vì bệnh này, hắn rất lâu cũng chưa từng thân cận với phái nữ, kể cả mẹ của hắn. Cho nên ta nói những thứ này, cũng không phải là muốn cô nương làm cái gì, nhưng không hy vọng cô nương hiểu lầm công tử.”

Hòa Sinh há miệng.

Không thể thân cận với người nhà, xem được nhưng không cách nào chạm đến, khẳng định rất làm cho người ta dày vò.

Tựa như nàng và người nhà của nàng, cách xa nhau vạn dặm, biết cha mẹ vì chuyện của nàng mà nát cả tim, nàng lại cái gì cũng không làm được. Đối với Thẩm Hạo mà nói, hẳn không cách nào thân cận mẹ ruột của mình, cái loại bất đắc dĩ và đau đớn này, hẳn là hơn nàng gấp trăm lần.

Nàng bỗng nhiên có chút hiểu Thẩm Hạo rồi.

Hòa Sinh cúi đầu, “Vô luận như thế nào, nam nữ thụ thụ bất thân, thỉnh cầu chuyển cáo công tử nhà ngươi, sau này để hắn chú ý một chút.”

Bùi Lương liên tục cười lạnh đáp ứng.

Bên kia, sau khi ba vị cô nương hoàn thành nhiệm vụ, đột nhiên nghe thấy thanh âm bi tráng kiềm chế của Thẩm Hạo, rõ ràng phần nộ tới cực điểm: “Bùi Lương, ngươi rút ra đây cho ta!”

Hòa Sinh chạy đi, trước khi đi cười nói: “Nhìn công tử nhà ngươi nôn thành dáng vẻ này, mau đỡ trở về khám và chữa bệnh a.”

Bùi Lương gạt đầu, hiên ngang lăm liết xoay người, chuẩn bị đối mặt với Thẩm Hạo sát khí đầy người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Trên đường trở về, Vệ Hữu Quang ngồi ở trên ngựa, nói vọng vào trong xe ngựa: “A Tứ, chút cá con câu lên kia có thể cho cha không, lần trước ta đáp ứng mẫu thân con, muốn đích thân câu mấy con cá sạo cho bà ấy. Tưởng nhiều thời gian hơn một chút, nói không chừng ta có thể câu được vài con, đáng tiếc Thẩm công tử thân thể không khỏe, đáng tiếc kết thúc a.”

Vệ Lâm không nguyện ý, chu môi: “Hừ, không muốn, ta muốn đích thân hiểu kính mẫu thân.”

Hòa Sinh xúc rơm, “Đường thúc, cá ta câu đều cho ngài.”

Vệ Hữu Quang cao hứng, “Tốt, vẫn là Hòa Sinh hào phóng! Lần sau đường thúc đi buôn, nghĩ muốn cái gì cứ việc nói, đều cho con mang về!”

Vệ Lâm lườm miệng, bỗng nàng nhớ tới cái gì, kéo Hòa Sinh nói: “Ngươi cảm thấy Thẩm công tử tốt không?”

Hòa Sinh lắc đầu: “Không có xinh đẹp bằng ngươi.”

Vệ Lâm gãi nàng, “Được lắm, ngươi trêu ghẹo ta!”

Hòa Sinh cười cầu xin tha thứ, hai người cười ngã thành một khối, Vệ Lâm nghiêm mặt nói: “Lúc câu cá, ta nhìn thấy được vài vị cô nương đến gần Thẩm công tử, hẳn cũng không để ý đến. Ngươi nói, nếu ta tìm hắn nói chuyện, hẳn sẽ để ý sao?”

Hòa Sinh hơi có vẻ ngạc nhiên, “Chẳng lẽ ngươi. . .”

Vệ Lâm vội vàng khoát tay, phủ nhận: “Nói giỡn đấy, không nên tưởng thiệt á.” Nàng xấu hổ quay đầu sang chỗ khác, vẻ mặt rõ ràng không được tự nhiên.

Hòa Sinh nhú nhú mày, tính tuổi, Vệ Lâm đang đứng ở giai đoạn tâm hồn thiếu nữ bay bổng, Thẩm Hạo ngoại trừ tính cách bên ngoài, mặt khác không có gì không tốt, ngoại hình anh tuấn của cái giàu có, quả thật là đủ để cho người khác động tâm.

Nhưng, hẳn cho dù cái gì cũng tốt, nhưng hẳn có tâm bệnh với nữ nhân, đủ để phá vỡ tất cả tốt đẹp của hắn, quả thực không tính là lương xứng.

Hòa Sinh kéo tay Vệ Lâm, “Ngươi tốt như vậy, hẳn không xứng với ngươi.”

Vệ Lâm đỏ mặt.

Trở về phủ, đại nãi nãi chào đón, Hòa Sinh bị Vệ Lâm lôi kéo, nhìn nàng xách theo sọt cá hiến vật quý, chuẩn bị đoạt trước mặt Vệ Hữu Quang.

Đại nãi nãi vẫy vẫy tay, dặn dò hạ nhân xách sọt cá, trực tiếp bỏ qua Vệ Lâm, đi đến phía sau Vệ Hữu Quang, vẻ mặt vội vàng: “Nương đã trở về, chờ ở trong nhà, bực bội nói chúng ta không có nghênh đón bà.”

Vệ Hữu Quang ngạc nhiên, “Không phải ngày mai mới đến sao?”

Đại nãi nãi đưa mắt liếc ra hiệu qua một cái, cố gắng áp chế trào phúng trong giọng nói: “Người nhị phòng hiểu kính, bảo người đánh xe tăng nhanh hơn cước trình, sợ lão thái thái ở bên ngoài dầm mưa đón gió.”

Vệ Hữu Quang ngoài miệng nói: “Vô luận như thế nào cũng phải gửi phong thư chứ. . .” Nói xong, một đường đi vào trong phòng.

Đại nãi nãi quay đầu lại nhìn Hòa Sinh và Vệ Lâm, thấy trên người các nàng dính bùn, bảo các nàng đi đổi thân quần áo sạch sẽ trước.

Hòa Sinh thay đổi quần áo, ở cổng vòm đợi Vệ Lâm, hai người cùng một chỗ đi vào trong phòng.

Đối với vị Vệ Gia Lão Thái này, Hòa Sinh có chút tò mò, hỏi Vệ Lâm: “Vệ lão phu nhân nghiêm khắc lắm sao?”

Vệ Lâm sờ tóc xoa bên tóc mai, ghim bím tóc nhỏ trả lời: “Bà nội ta? bà ấy nha, nói nghiêm khắc cũng không nghiêm khắc, đối với ta rất tốt, chính là nóng nảy không tốt lắm.”

Nóng nảy không tốt lắm a. . . Hòa Sinh cúi đầu, nghĩ thầm đợi lát nữa nàng gặp người phúc lể, không nói lời dư thừa, cẩn thận một chút là được.

Đến trong phòng, liếc mắt trông thấy lão phu nhân tóc bạc ngồi ở vị trí chủ vị, mặc gấm phú quý mẫu đơn, đầu đầy trang sức bằng vàng, hơi động một chút, hạt trên châu trâm cài lắc lư, hoà nhả lên giọng.

Nghĩ chắc là Vệ lão thái rồi.

Mà giờ khắc này Vệ lão thái trang phục lộng lẫy cũng mất hứng, bà đi ra ngoài không đến ba tháng, ngàn dặm xa xôi trở về nhà, con trai trưởng của bà không chỉ không phái người ra ngoài thành đón bà, còn chọn vào hôm nay đi dạo chơi ngoại thành.

Phải biết rằng, nào có nhi tử nhà ai không tuân thủ hiếu đạo như vậy, lại ném mẹ ruột ra sau ót.

Vệ lão thái xuất thân nhà nông, một khi được con cháu phúc khí, điệu bộ cả người giàu có của lão thái toàn bộ mang ra. Không chỉ có ăn, mặc, ở, đi lại mọi thứ theo so với người phú quý, ngay cả chuyện hành lễ lớn nhỏ cũng đều phải lộ ra ra thân phận của mình.

Dùng lời trêu tức của đại nãi nãi mà nói, hơn phân nửa tiền của đều treo trên người của Vệ lão thái. Nếu không phải Vệ Hữu Quang mấy năm gần đây buôn bán có lời, bằng không thì nào có thể chịu nổi bà tiêu hao như vậy ?

Vệ Hữu Quang ở một bên đỡ danh: “Nương, không phải ta không muốn chờ ở cửa, thật sự là không có nhận được tin người sớm về nhà, nếu biết người hôm nay về nhà, coi như là hoàng đế lão tử hẹn ta dạo chơi ngoại thành, vậy cũng tuyệt đối không đi, chỉ chuyên tâm đợi ở cửa thành đón người về nhà.”

Ông liếc mắt nhìn đại nãi nãi, đại nãi nãi nửa quý, đâm chân cho Vệ lão thái, nhu thuận nói: “Đúng vậy a, nương, lão gia sớm đã chuẩn bị mọi chuyện để nghênh đón người về nhà, chuyện này người thực không thể trách ông ấy, thật sự là không có nhận được tin người về nhà sớm.”

Bà lạnh mắt nhìn Nhị nãi nãi gặm hạt dưa bên cạnh, Nhị nãi nãi nhỏ ra xác dưa, không nhanh không chậm nói: “Nương, người cũng thấy mỗi chữ mỗi câu ta viết trong thư mà, cũng là người tận mắt nhìn ta giao cho gã sai vặt truyền tin mà.”

Vệ lão thái mày nhú lại càng sâu hơn.

Đại nãi nãi quét mắt Vệ Hữu Quang một vòng, ra hiệu ông xuất đại chiêu, bằng không thì với tính tình của nương, chuyện này một ngày không dễ yên, cả nhà cũng đừng hòng có cuộc sống an nhàn.

Bà lại trừng mắt nhìn Nhị nãi nãi, nợ nần này bà phải trả trở về. Nhị nãi nãi giả bộ như không phát hiện, quay đầu sang chỗ khác.

Vệ Hữu Quang thở dài, vung lên áo choàng quỳ xuống, “Nương, là lỗi của Hữu Quang. Cho dù thư có khả năng trên đường ném đi, đó cũng là lỗi của Hữu Quang, toàn bộ tính ở trên đầu con trai, mặc cho nương xử phạt, chỉ cầu nương không nên tức giận, chộc tức cả người, nhi tử tám đời cũng không bồi thường nổi.”

Vệ lão thái hừ một tiếng.

Vệ Lâm vẫy vẫy tay Hòa Sinh, cước bộ nhẹ nhàng bước vào trong nhà.

Hòa Sinh Nhìn một màn vừa rồi, giờ phút này có chút khản trương.

Vệ Lâm hô một tiếng, nằm sấp hành lễ: “Cung nghênh Nãi nãi về nhà!” Hòa Sinh đi theo nàng cùng một chỗ nằm xuống.

Đã có nữ nhi giải vây, cộng thêm thái độ Vệ Hữu Quang thành khẩn, Vệ lão thái không xoắn xuýt nữa, khoe miệng nhếch lên: “Người nếu thật muốn nhận sai, ngày mai đi bích ngọc trai mua vòng tay bạch ngọc mới ra đến đây, nương cũng sẽ không tức giận.”

Đại nãi nãi trì trệ, trừng mắt nhìn ánh mắt của Nhị nãi nãi, càng thêm chán ghét.

Nương không có ở Thịnh Hồ đã ba tháng, sao lại biết vòng ngọc mới ở bích ngọc trai, đích thị là nhị phòng xúi giục, thật làm người tức giận.

Vệ lão thái chuyển mắt nhìn người nằm trên mặt đất, “A Tứ, mấy tháng không thấy, lễ nghi của người ngược lại tiến bộ không ít, tới đây cho ta xem.”

Bà thăm dò nhìn thân ảnh hơi mảnh mai, hỏi: “Ai vậy?”

Vệ Hi giành nói: “Là đường tiểu thư từ Vọng Kinh tới!”

Vệ lão thái cao thấp đánh giá Hòa Sinh: “Ồ, chính là người à!”

Hòa Sinh lần đầu nằm như vậy, khẽ nâng đầu, khóe mắt rũ xuống, nhỏ giọng trả lời: “Hòa Sinh gặp qua Vệ lão phu nhân, lão phu nhân phúc lộc an khang.”

Vệ lão thái nghe được tiếng “Vệ lão phu nhân” này, bộ ngực ưỡn lên, tự coi mình là cái gì nhất phẩm phu nhân, ngay cả khẩu khí cũng bắt đầu đắc đo: “Đừng quý nữa, người tiểu thư nhỏ nhắn xinh xắn từ Vọng Kinh tới, vạn nhất quý hư mất, bộ xương già này của ta không thường nổi đâu!”

Hòa Sinh nghe giọng điệu này, tràn ngập châm chọc khiêu khích, cảm thấy sùng sốt. Vệ Gia Lão Thái giống như có hiểu làm gì đối với nàng?

Nàng theo lời đứng dậy, vừa vận thoáng nhìn Vệ Hi cười đắc ý.

Đúng rồi, Vệ Hi không thích nàng, khẳng định không nói được lời nào tốt với Vệ lão thái. Tùy tiện vài câu thêm mắm thêm muối, cũng đủ để cho một người chưa từng gặp mặt chán ghét.

Bảo sao hay vậy, người đời đều là như thế.

Vệ lão thái hiếm khi tiếp khách, nghĩ đến gia đình phú quý trong trong kịch nam (loại hình nghệ thuật sân khấu miền nam, thời xưa), theo hồ lô họa biều* hỏi Hòa Sinh vài câu. Hòa Sinh trả lời từng cái, thái độ khiêm hòa.

*(chỉ biết bắt chước một cách máy móc không hiểu nội dung)

Vệ lão thái lại đánh giá nàng một lần, trên đường Vệ Hi nói tiểu cô nương Vọng Kinh này vừa gầy vừa xấu, đơn thuần đến nhà làm tiên, hết lần này tới lần khác muốn bày ra dáng vẻ đại tiểu thư, làm Vệ Hi tức giận nhiều lần.

Vệ lão thái ghét nhất người như vậy, chỉ có thân nha hoàn mệnh tiểu thư.

Nhưng dù sao cũng là từ Vọng Kinh tới, vẫn phải tìm hiểu rõ ràng. Vệ lão thái kéo đại nãi nãi, thấp giọng hỏi: “Tiểu nha đầu này ở nhờ chúng ta mỗi tháng cho bao nhiêu bạc?”

Đại nãi nãi sững sờ, không ngờ tới Vệ lão thái nói trắng ra như vậy, tốt xấu gì bọn họ hiện tại cũng là người hơi có thể diện, hỏi ra loại lời này, người khác sẽ cho là bọn họ keo kiệt.

“Nương yên tâm, đủ cho nàng ở nhà của chúng ta áo cơm cuộc sống thường ngày.”

“Xem ra không nhiều lắm a. . .” Vệ lão thái thì thào, may mà không có chiếm tiện nghi nhà bọn họ.

Bà vẫy vẫy tay, ra hiệu Hòa Sinh ngồi bên cạnh, dùng giọng điệu trưởng bối dạy bảo: “Đã đến nhà chúng ta, sau này chính là người một nhà, phải xem hai vị đường thúc đường tẩu của người như cha mẹ mà hiếu kính, đối với hai vị đường muội người phải yêu thương như muội muội ruột, nhất là Hi nhi, nàng từ nhỏ thân thể yếu nhiều bệnh, người càng phải hảo hảo bảo vệ nàng, nhất quyết không thể làm ra hành động gì không thỏa đáng!”

Bà răn dạy như vậy, quả thực quá không thỏa đáng. Đại nãi nãi nhiều lần muốn mở miệng ngăn cản, rồi lại ngại thân phận trưởng bối của Vệ lão thái, đành phải ngậm miệng không nói.

Hòa Sinh đáp ứng: “Lão phu nhân nói rất đúng.” Tự nhiên hào phóng, thái độ thành khẩn.

Trong lòng Vệ lão thái khoan khoái dễ chịu vài phần, dặn dò hạ nhân trình lên đặc sản quả dưa mang về, một người một ít, vui vẻ nói đến kiến thức những ngày qua ở bên ngoài.

Quả dưa cần dùng dao xé ra, vứt bỏ thịt quả, lấy com chính giữa ăn, chưa từng có người nói phương pháp ăn quả dưa với Vệ lão thái, cho nên bà cho tới giờ đều là dùng mép góc bàn đập bể, sau khi tách ra, ăn cả thịt quả.

Ăn như vậy thô lỗ không chịu nổi, mọi người sững sờ, đại nãi nãi lo lắng Vệ lão thái bởi vì chuyện này phát giận, ngăn không được lại thở dài.

Hòa Sinh là phản ứng đầu tiên, nàng cũng không do dự, cầm lấy quả dưa trên bàn, chiếu theo phương pháp Vệ lão thái đập quả dưa ra bắt đầu ăn.

Vệ lão thái vốn có chút xấu hổ, cho là phương pháp ăn của mình sai lầm, bây giờ nhìn phương pháp ăn của Hòa Sinh cũng giống như mình, lúc này yên lòng, giống như thường ngày bảo mọi người cùng nhau ăn.

Đại nãi nãi thả lỏng, ánh mắt nhìn Hòa Sinh nhiều hơn vài tia khen ngợi.

Vốn Vệ Hi cũng bị dáng ăn của Vệ lão thái trêu chọc cười ra tiếng, thấy cách Hòa Sinh làm như vậy, lúc này cười không nổi nữa.

Vệ lão thái ngấm nhìn Hòa Sinh, “Ngươi ngược lại ăn rất thuận lợi.”

Hòa Sinh đẩy thịt quả ra găm găm, mỉm cười: “Nhờ có lão phu nhân dạy bảo, nhập gia tùy tục.”

Vệ lão thái nhẹ gật đầu, dặn dò hạ nhân chia cho Hòa Sinh nhiều hơn mấy phần, nghĩ thầm: con bé này cũng không có đáng ghét như Vệ Hi nói.

Ra khỏi phòng, mọi người riêng phần mình tản đi, đại nãi nãi đi qua, cầm tay Hòa Sinh, cẩn thận xoa bóp nơi sưng đỏ: “Chúng ta lão thái thái thích hồ đồ, lời bà nói ngươi chớ để ở trong lòng, làm khó ngươi hiểu chuyện như vậy, còn phải theo tâm ý của bà.”

Hòa Sinh cười nói: “Lão phu nhân cũng là quan tâm ta, ngược lại là mê mất cái bàn trong phòng, ta bên kia còn ra sức, cũng không biết có làm hư không?”

Giọng nói của nàng hài hước, đại nãi nãi bị trêu chọc cười, một đường tiễn nàng quay về viện, dặn dò hạ nhân đưa mấy bình tuyết cao thoa tay.

Đại nãi nãi đi rồi, Thúy Ngọc nhắc đến: “Vệ Gia Lão Thái không khỏi quá xảo trá, nào có chuyện đối với khách nhân như vậy?”

Hòa Sinh vẫy vẫy tay: “Người ở dưới mái hiên, chịu chút bực bội cũng bình thường. Ta cũng không có oán, ngươi oán cái gì? cuộc sống của chúng ta tốt, đừng nghĩ những thứ khác.”

Thúy Ngọc mấp máy môi.

Vừa vào nhà, liền nghe sau tường truyền đến thanh âm đinh đinh đang đang, không lớn không nhỏ, nhưng vừa vặn đủ nhiều loạn lòng người.

Thúy Ngọc đau lòng Hòa Sinh vừa rồi ở trong nhà bị làm khó dễ, bây giờ trở về rồi phòng vẫn không thể thanh tĩnh, bưng trà dâng nước bóp vai ấm lưng, chỉ ngóng trông nàng tâm tình chuyển biến tốt đẹp.

”Sau tường là xảy ra chuyện gì?”

Thúy Ngọc quay về: “Không phải sau tường mà là bên cạnh, buổi sáng đại nãi nãi sai người nói rồi, nói là tòa nhà bên cạnh vừa bị người mua, hiện tại đang tại tu sửa đổi mới, có thể sẽ có chút ồn ào.”

”Như vậy a. . .” Hòa Sinh bắt đắc dĩ thở dài, tựa ở trên ghế dựa, nhìn nhánh cây rêu lá ngăn người.

Thúy Ngọc xung phong nhận việc, “Nhị Nương Tử, không bằng ta ca hát cho ngươi nghe, vừa vặn át tiếng ồn này.”

Khóe miệng Hòa Sinh vểnh lên: “được.”

”Cỏ lau cao, cỏ lau dài, hoa lau như tuyết tuyết mệnh mông. . .” Thúy Ngọc vỗ tay, hát ca dao vọng kinh, giọng của nàng có vẻ hơi thô kệch, hát lại không có điệu, Hòa Sinh mấy lần muốn cười đều phải nhịn xuống.

Một khúc xong, nàng cười nhìn Hòa Sinh, “Êm tai không?”

Hòa Sinh nháy mắt: “Êm tai.”

”Ta đây lại hát một khúc.”

”Không cần. . .” Hòa Sinh nhìn Thúy Ngọc tràn đầy vui mừng, không đành lòng đả kích nàng, miễn cưỡng cười nói: “Nếu không hay ta hát nhé.”

Giọng nói của nàng trong trẻo dịu dàng êm dịu, uyển chuyển nhẹ nhàng giống như nước chảy róc rách gió lướt nhẹ qua dương liễu, xinh đẹp như thiếu nữ tuổi dậy thì, phảng phất đều hòa quyện vào trong giọng hát này, theo gió thổi đi, chui vào lỗ tai, dừng lại ở trong lòng.

Thẩm Hạo đứng ở dưới tường, ngay cả hô hấp cũng dè dặt từng li từng tí.

Bùi Lương nhìn chủ tử nhà mình cơ hồ sắp dán dính vào tường, bắt đắc dĩ nhún nhún vai, chỉ vào đám thợ thủ công đang tại thi công cách đó không xa, hỏi: “Vương Gia, còn muốn tiếp tục thi công không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

Sau khi thanh âm gõ tường càng ngày càng nhỏ, dường như đắm chìm vào tiếng hát của nàng, Thúy Ngọc cười nói: “Tập âm sau tường hết rồi, đích thị là

đám thợ thủ công kia nghe giọng hát của Nhị Nương Từ, nghe liền quên làm việc á!”

Hòa Sinh véo nhẹ nàng một cái, “Ba hoa!”

Đầu tường bên kia, Thảm Hạo vừa giãn lông mày ra giờ phút này lại nhú lại, hần chỉ vào tường hỏi Bùi Lương: “Sao im rồi?”

Bùi Lương đáp: “Hát xong rồi, liền im thôi.” . . . chỉ số thông minh của Vương Gia thật sự là ngày càng sa sút. . .

Thảm Hạo suy ngẫm vài giây, đột nhiên hỏi: “Nàng biết ta chuyển đến bên cạnh không?”

“Có lẽ. . . không biết. . .”

Đang nói, bức vẽ quy hoạch trong tay Bùi Lương không còn, Thảm Hạo cảm bức vẽ quy hoạch liền ném ra ngoài tường, không đợi Bùi Lương ngăn cản, Thảm Hạo đã leo tường.

Khóe miệng Bùi Lương co lại.

Hòa Sinh còn chưa kịp phản ứng, trước mặt liền nhiều hơn một người.

Thảm Hạo khục một tiếng, khuôn mặt trong treo nhưng lạnh lùng, chỉ vào bản vẽ cách đó không xa nói: “Đồ vật của ta bị rơi, qua đây nhặt lại.”

Hòa Sinh lờ mờ, bị dọa thốt ra tiếng, thanh âm của Thúy Ngọc bên cạnh còn ghê hơn.

Rồi sau đó nàng nhanh chóng hoàn hồn, che miệng Thúy Ngọc, làm động tác tay xuyt. Nếu như bị người ngoài thấy Thảm Hạo ở đây, chắc chắn sẽ nghĩ theo chiều hướng không tốt.

Nàng giả bộ trấn định, né đầu qua một bên, né tránh tầm mắt của hắn, chất vấn: “Đồ đạc của ngươi làm sao rớt xuống của ta viện chứ? Còn có, cho dù đồ có rớt xuống sân, ngươi cũng nên thông báo một tiếng, sẽ có người đưa cho ngươi.”

Đây là đang nói hần đường đột vô lễ.

Thảm Hạo hé miệng nhìn nàng, ánh sáng loang lổ rơi vào khuôn mặt trắng nõn của nàng, lông mi dài theo hô hấp mà lay động.

Thật là muốn cắn một cái.

“Chỉ cần leo tường một cái, hà tất phiền toái như vậy. Thời gian của ta rất quý giá, trực tiếp làm tương đối phù hợp.” Thảm Hạo mặt không đổi sắc nhìn nàng, “Thỉnh cầu thị nữ của ngươi nhặt bản vẽ giúp ta một chút, đa tạ.”

Hòa Sinh bị sặc, hồi lâu từ trong cổ họng kéo ra hai chữ: “. . . Vô si. . .”

Thảm Hạo vẫn không nhúc nhích, “Nếu như ngươi muốn gọi người khác tới, ta cũng không sao cả, miễn là đưa bản đồ giấy qua là xong, dù sao ta còn chạy về giám sát tu sửa nhà cửa nữa.”

“. . . Thúy Ngọc, ngươi đi nhặt đi.”

Thúy Ngọc đi đến dưới tường, dưới tàng cây chỉ còn hai người Hòa Sinh Thảm Hạo.

Hai người đợi cùng một chỗ, trầm mặc vượt qua ba giây, cộng thêm Thảm Hạo luôn liếc chết nhìn chăm chăm không nói lời nào, bầu không khí có chút lúng túng.

Nhưng loại tình huống này, quái dị lúng túng cũng là bình thường. Hòa Sinh tự nhận không phải người keo kiệt, chủ động mở miệng hỏi: “Triệu chứng chóng mặt nôn có khá hơn chút nào không?”

Một câu bay bổng, vừa mịn vừa mềm, trên mặt hắn không có biến hóa, trong lòng dĩ nhiên vui mừng.

“Đồ nhiều rồi.” phun ra một câu nhưng vẫn lạnh băng như thường ngày.

Hòa Sinh nghĩ, người cũng không xấu, chính là có đôi khi hành vi quá mức lỗ mãng, suy nghĩ vài giây, vẫn là quyết định khuyên nhủ: “Có vài chuyện, ta muốn nói với ngươi.”

Thảm Hạo: “A, nàng nói đi.”

“Thứ nhất, ngươi nhìn chăm chăm ta như vậy, làm ta rất không thoải mái. Cho dù ngươi nhìn chòng chọc ta ngàn vạn lần, ta cũng sẽ không cho ngươi ôm đầu. Đúng vậy, chớ kinh ngạc, chuyện lúc rời thuyền ta biết là ngươi làm. Thứ hai, tuy ngươi có bệnh lạ không thể tiếp cận nữ nhân, nhưng ta không phải là bò tát, ta rất để ý tới chuyện tiếp xúc không cần thiết với ngoại nam. Thứ ba, nếu như có thể, hi vọng sau này chúng ta không nên gặp mặt như vậy, đương nhiên không gặp mặt là tốt nhất.”

Nàng một hơi nói xong, nhưng người trước mặt một chút động tĩnh cũng không có, không có chút xúc động nào.

Đại khái qua hai ba giây, Thúy Ngọc cầm bản vẽ trở lại, khi chỉ còn có vài bước đường, Thẩm Hạo đột nhiên tới gần Hòa Sinh, khẽ cúi người, khoe mắt xoi mói, vẻ mặt lạnh lùng: “Dáng vẻ nường tức giận nói chuyện, thật sự xinh đẹp vượt quá ngoài ý muốn, sau này mọi người chính là hàng xóm rồi, kính xin chỉ giáo nhiều hơn, nhĩ. . . nương tử.” Hắn đề thấp giọng nói, đột nhiên cười cười, hai chữ cuối cùng kéo hơi dài.

Khoảng cách giữa hai người bỗng dưng rút ngắn, cơ hồ ép Hòa Sinh vô thức ngừng thở.

May mà hình thức như vậy chỉ động lại ngăn ngừa trong chớp mắt, hắn đột nhiên quay đầu rồi đi, trực tiếp nhận bản vẽ trong tay Thúy Ngọc, bay lên không vượt qua tường.

Thúy Ngọc ngạc nhiên nói không ra lời, “Hắn cũng quá tùy tiện!”

Đối với tính cách của Thẩm Hạo, Hòa Sinh đành phải dùng một lý do tự an ủi mình: “Hắn có bệnh, không cần để ý.” Nghĩ lại, không đúng, hắn quả thật có bệnh. Khả năng quanh năm chưa từng tiếp xúc nữ nhân, tâm lý vận vẹo đến nỗi hành vi biến thái, ừ, nhất định là xâm nhập vào xương tủy rồi.

Đột nhiên trong đầu hiện lên cái gì, Hòa Sinh giật mình: “Hắn vừa mới nói hàng xóm, chẳng lẽ người mua viện nhỏ bên cạnh là hắn?”

Thúy Ngọc nghĩ lại, “hình như nói là họ Thẩm gì đấy.”

Thẩm . . . Thẩm Hạo. . . Hòa Sinh bị ý nghĩ của mình khiếp sợ, nếu như hắn thực đến bên cạnh, ở kế viện của nường viện, tình huống leo tường như hôm nay khả năng sẽ có nữa .

Hòa Sinh cau mày, hai hàng mi lá liễu cơ hồ sắp nhập lại thành một đường.

Ngày thứ hai, lúc Hòa Sinh và Vệ Lâm đi vấn an Vệ lão thái thì hỏi bà: “Trong nhà còn có phòng trống khác không?”

Vệ Lâm dừng bước, đi hái son chi trong bụi hoa vừa nở: “Trước có hai phòng, một phòng chính là chỗ người đó, một phòng khác thì quá nhỏ, dùng để đồ linh tinh rồi. Trước kia Vệ Hi vẫn còn phàn nàn, nói Lý Thanh cùng nường ở cùng một chỗ quá chen lấn, bảo nương ta tìm phòng khác cho nường ở, nường ngược lại nghĩ thật tốt, trong nhà còn dọn được chỗ nào!”

Hòa Sinh cúi đầu, sờ chút Phụng Vĩ Thảo*trong tay, tâm tình có chút sa sút.

Xem ra chuyện chuyển viện rồi xa Thẩm Hạo là không làm được. Nường ở trong nhà người ta, nếu như nói quá nhiều yêu cầu, không tránh khỏi khiến người chán ghét.

Vệ Lâm nhặt lên một đóa hoa cài lên tóc Hòa Sinh “Sao, người muốn đổi phòng à”

Hòa Sinh khoát tay: “Không thể nào.”

Đến phòng Vệ lão thái, Vệ Hi và Lý Thanh đã ở đó thảnh thơi, Hòa Sinh ngồi xuống kế Vệ Lâm.

Thường ngày nhà bọn họ cũng không có thói quen thảnh thơi, đi phòng đại nãi nãi cũng chính là ăn điểm tâm. Vệ lão thái vừa quay về, học được tập tục của người ta, bảo con cháu sáng sớm chuyện thứ nhất là đến phòng đạo chơi một lần.

Nhưng bản thân bà quen dậy trễ rồi, vì chuyện thảnh thơi, thức dậy sớm nên hiện giờ mệt mỏi rã rời.

Vệ Lâm nhỏ giọng nói với Hòa Sinh: “Người xem bà nội ta buồn ngủ thành như vậy, chuyện thảnh thơi ngắn thì ba ngày, nhiều thì năm ngày.”

Hòa Sinh chỉ cười không đáp, nghĩ đến chuyện Thẩm Hạo ở viện bên cạnh, trong lòng lo lắng, có chút xuất thần.

Vệ lão thái ngáp một cái, rử mí mắt lướt qua phòng, ánh mắt dừng lại ở trên người Hòa Sinh, hỏi: “Nghe nói đám quý phụ nhân ở Vọng Kinh khác với nơi khác, dung mạo người năm sáu chục tuổi thoát nhìn giống như ba mươi mấy?”

Hòa Sinh đang ngẩn người, không có chú ý tới Vệ lão thái đặt câu hỏi.

Đầu kia Vệ Hi trước nhảy ra, dáng vẻ sốt ruột khó nén lời nói nổi giận đùng đùng: “Bà nội ta hỏi người đó! Thật không có giáo dục, thiết thòi người là tiểu thư gia đình giàu có tới!”

Hòa Sinh lấy lại tinh thần, nhìn qua sắc mặt Vệ Hi mĩa mai, đều muốn nói cái gì đó, một lời đều kẹt trong yết hầu, cuối cùng vẫn phải nuốt trở vào.

Vệ lão thái nghe được lời nói ngạc nhiên của cháu gái, cũng không cảm thấy không ổn, tiểu cô nương vào lúc nhìn chuyện không vừa mắt, tranh cãi đôi câu nào nhiệt mà thôi.

Vệ Hi thấy Hòa Sinh không có phản bác, càng đắc ý: “Chúng ta là người có quy củ, người đã đến mấy ngày rồi mà một chút cũng không học được sao?”

Vệ Lâm Bên cạnh nhìn không được, cuốn ống tay áo muốn phóng tới chỗ Vệ Hi bên kia, Hòa Sinh chặn ngang giữ chặt nường, quay đầu nhìn Vệ lão thái, ánh mắt đảo qua Vệ Hi, xem như không nghe thấy nường chế nhạo, trực tiếp lựa chọn xem nhẹ.

”Nào có thần kỳ như vậy, nhưng dùng son phấn thì được, che đi nếp nhăn trên mặt. người tí mi mới có thể thoát nhìn trẻ hơn mấy tuổi, như lão phu nhân, son phấn vừa lên, đây mới thực sự là 60 biến thành 30 !”

Nàng nói lời hay, Vệ lão thái rất là hưởng thụ, ánh mắt nhìn Hòa Sinh nhu hòa vài phần, cười nói “Ta là người lớn tuổi như vậy, còn dùng son phấn cái gì !”

Hòa Sinh đáp: “Lão phu nhân cũng không cần dùng, trời sinh khí sắc tốt so với cái gì cũng mạnh hơn.”

Vệ lão thái khanh khách cười rộ lên.

Vệ Hi thấy Hòa Sinh làm Vệ lão thái thích, bực tức không có đánh ra, trừng mắt Hòa Sinh lớn tiếng nói: “ta vừa mới hỏi ngươi mà!”

Hòa Sinh nhìn nàng, không có ý định đáp lời, chỉ cười cười.

Vệ Hi càng tức hơn.

Vệ lão thái nhũ mào: “Vệ Hi ngươi hung dữ cái gì, ngồi xuống!” Nghe phải ngoan ngoan, bị bà cắt ngang như vậy, hào hứng gì cũng không còn.

Vệ Hi bất mãn ngồi xuống.

Ra khỏi phòng, mặt trời đã treo cao, tiếng ve kêu liên tục không ngừng, không khí rất khô nóng.

Hòa Sinh sợ nóng, đi chưa được mấy bước trán liền đọng mồ hôi, lấy khăn tay ra lau, kéo Vệ Lâm đi xuôi theo bóng cây.

”Vừa rồi trong phòng, đáng vẻ Vệ Hi gương nanh múa vuốt, quả thực ước gì có thể lột da sống ngươi.”

Hòa Sinh dừng lại, hỏi: “Vệ Hi đối với người khác cũng như vậy phải không?”

”Trước kia lúc tới nhà của ta làm khách, phàm là trong nhà thì không tệ, nàng ngay cả con mắt cũng chẳng muốn cho, cùng nhà chúng ta không sai biệt lắm chắc là tốt hơn một chút, nếu như đúng theo ý nàng, nàng liền đối với người tốt, một khi nghịch ý nàng, lập tức giẫm lên. Nàng chính là người như vậy, ngươi đừng đến để ý nàng.”

Hòa Sinh suy nghĩ một chút, “Tỷ muội lú lo vui vẻ tất nhiên là không còn gì tốt hơn, ngươi giúp ta đi nói một chút, nàng nếu chịu, sau này mọi người một chỗ chơi đùa thêm vài phần vui vẻ, nàng nếu không chịu, thì quên đi.”

Mặc dù phải ở nhà các nàng, nhưng nàng cũng không phải là quả hồng mềm, nàng cố ý thân thiện hữu hảo với Vệ Hi, cũng tuyệt không dùng tư thái cúi đầu hèn mọn.

Vệ Lâm cười nàng: “Sao, ngươi sợ nàng?”

Hòa Sinh gạt Vệ Lâm cái trán, cong miệng cười cười: “Ta là sợ bị ngươi dạy hư, trực tiếp vén tay áo ra nắm đấm, ta mặc dù nhỏ nhắn xinh xắn, khí lực lại lớn, nếu như đã thương người, đảm bảo liền bị đường thúc đường thăm đuổi ra khỏi phủ.”

Dứt lời, nàng nắm tay có da có thịt vung lên vài cái, Vệ Lâm tức cười, cười đến đau bụng.

Hòa Sinh đi theo cùng cười, tâm tình dễ chịu hơn.

Ngủ trưa thức dậy, Vệ Lâm đến gọi Hòa Sinh, nói với nàng chuyện buổi chiều ra cửa.

”Kêu gào, lần trước đã nói với ngươi rồi đó, ta có bạn khăn tay nhà ở Thành Tây, nhà nàng vừa mua hồ nước, đủ loại hoa sen, chúng ta chuẩn bị đi đào củ sen, ngươi cũng đi đi, đợi mặt trời bớt nắng, chúng ta liền xuất phát.”

Hòa Sinh đáp ứng, giúp nàng chọn quần áo ra cửa, uống ngay một bình nước ô mai, dùng xong trà chiều, liền chuẩn bị xuất phát.

Xe ngựa đang chờ ở cửa phủ, bên cạnh viện có một chút động tĩnh -- Thẩm Hạo đang muốn đi ra ngoài, vừa vặn thấy Hòa Sinh lên xe ngựa xuất phủ.

Hắn hôm nay cũng ngồi xe ngựa, rèm vừa vén che dấu tai mắt người. Hắn lập tức dặn dò Bùi Lương: “Chuyện Lâm châu xử lý sau, lượn vòng vòng đi, trước đi nội thành dạo một vòng.”

Bùi Lương giá ngựa, âm thầm chắc chắc hai tiếng, cái gì mà đi dạo thành, rõ ràng là muốn theo dõi người ta.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Trà hương trong xe còn chưa đốt xong, xe ngựa đã dừng ở cửa lớn Tổng gia.

Hòa Sinh xúc rèm lên quan sát bên ngoài, thấy ở ngoài cổng mấy tỷ nữ vây quanh một thiếu nữ mặc trang phục màu tím, đeo vàng đeo ngọc, dáng người yếu điệu.

Vệ Lâm xuống xe chào hỏi, giới thiệu: “Đây là Tổng Dao nhỏ bé của ta.” Nàng chỉ vào Hòa Sinh nói: “Đây là đường tỷ Hòa Sinh của ta, từ Vọng Kinh tới.”

Hai người chào hỏi lẫn nhau.

Trong nhà Tổng Dao mở ngân hàng tư nhân, được xem là giàu có bậc nhất Thịnh Hồ. Mặc dù gia sản so với người khác nhiều hơn, nhưng cũng không tự cao tự đại, cùng Vệ Lâm rất tốt. Tình tình nàng hoạt bát, vừa thấy mặt đã lôi kéo Hòa Sinh hỏi nhiều vấn đề, Vệ Lâm thúc nàng lên xe ngựa.

Ba người đang muốn lên đường, chợt nghe có người gọi Tổng Dao: “Muội muội, chớ có ham chơi, về nhà sớm chút!”

Hòa Sinh quay lại nhìn, thấy ở cửa phủ là một người nam tử cao gầy dẫn ngựa đến, thân hình khôi ngô, dung mạo đoan chính. Tổng Dao chỉ vào người nói: “Biết rồi, ca ca huynh đó, thật sự quá dài dòng, so với mẫu thân còn phiền hơn.”

Vệ Lâm chào hỏi: “Tổng đại ca khỏe!”

Tổng vũ Chi xoa vuốt bước đến: “Vệ tiểu muội khỏe, ta đang muốn đi ra ngoài, vừa vận tiễn các người đoạn đường.”

Hắn giương mắt, vừa vận trông thấy Hòa Sinh.

Nàng đứng ở chính giữa, da trắng nõn nà, môi hồng răng trắng, giống như phấn hoa đào trắng của nụ hoa chớm nở trong mùa xuân. Trong nháy mắt đó, trái tim Tổng vũ Chi giống như bị cái gì đụng phải, trong thân thể cảm xúc sôi trào đầu đá lung tung.

Thì ra trên đời này còn có người xinh đẹp hơn muội muội của hắn.

Hòa Sinh cũng nhìn thấy Tổng vũ Chi, lễ phép cười cười với hắn, tự nhiên hào phóng cúi chào lễ phép.

“Tổng công tử khỏe.” Dù sao lần đầu tiên gặp, lễ tiết cơ bản phải thích hợp.

Tổng vũ Chi hô hấp trì trệ, trong lòng bàn tay đỏ mọng, khăn trương đến nỗi ngay cả đáp lễ cũng quên mất, chỉ vội vàng gật đầu một cái, liền quay đầu không dám nhìn nữa, sợ lại liếc mắt nhìn, khuôn mặt cũng sẽ ngẹn thành màu đỏ.

Trong xe ngựa, ba người vừa nói chuyện phiếm vừa gặm hạt dưa, rèm xe thỉnh thoảng bị gió vung lên. Tổng vũ Chi cười ngựa ở phía bên phải xe ngựa, thỉnh thoảng nhìn lên vào trong xe ngựa, cách rèm, nhìn không rõ lắm, thỉnh thoảng thấy Hòa Sinh ngồi ở tận cùng bên trong, lộ ra lúm đồng tiền nhạt, đôi mắt to long lanh, môi thơm khê mỡ, nói cái gì đó nghe không rõ.

Rèm theo gió phiêu động, khuôn mặt của nàng như ẩn như hiện, một cái nhãn mày một nụ cười, tràn ngập kiêu mị, hết nhưng vẻ đẹp của nàng không mang theo xâm lược, hòa khí vô cùng, làm người nhìn nhìn không được muốn tiến lên thân thiết.

Hòa Sinh ngồi ở trong xe, thấy gió hơi lớn, sợ bên ngoài bụi đất bay vào, muốn đi giữ chặt màn xe.

Tầm mắt của nàng quét qua bệ cửa sổ, lòng Tổng vũ Chi dường như nâng lên tới cổ họng, sợ bị nàng thấy ánh mắt của mình, đường đột giai nhân. Một roi giục ngựa, nhăm nhăm trước chạy tới.

Hòa Sinh căn bản không có phát giác được tâm tình của hắn, che màn xe xong quay đầu tiếp tục gia nhập đội ngũ bát quái của các nàng.

Tổng vũ Chi ngồi trên lưng ngựa, trái tim được bao bọc trong lồng ngực dường như muốn nhảy ra khỏi thân thể, thật lâu không thể ngừng lại.

Ngoại trừ suy nghĩ của Tổng vũ Chi sôi sục, còn có một người cũng đang dâng cao tâm tình ngẩng cao -- cơ hồ toàn bộ hành trình hắn đều thấy được Tổng vũ Chi xuân tâm nảy mầm.

Chỉ có điều, hắn đang cố kìm nén lại cơn tức giận.

Trong xe ngựa, Bùi Lương một ngụm khí lớn cũng không dám xuất ra ngoài, cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn người đối diện, khuôn mặt Thẩm Hạo lạnh lùng, dù chưa nói một lời, nhưng toàn thân lộ ra khí thế đủ để cho người phía sau lưng ớn lạnh cả người.

“Đuổi theo.”

Đã đến bên cạnh hồ, mảng lớn nở rộ hoa sen đập vào mi mắt, phù dung màu đỏ và đài sen xanh biếc chất chồng lên nhau, nước dập dờn xanh trong tràn ra, dường như hòa tan ngày mùa hè khô nóng, làm người vui vẻ thoải mái.

Bên cạnh hồ có mấy cô gái hái sen, là Tống Dao đặc biệt mướn tới, mặc dù các nàng hái chơi, nhưng tốt xấu có một tông pháp, mới có thể hái dễ dàng.

Hòa Sinh cời sa bào ra, nhìn nơi nơi toàn là hoa sen, nhớ tới chuyện năm đó mẫu thân dẫn nàng du thuyền hoa sen, chớp mũi tràn đầy hương hoa sen tươi mát, càng muốn xuống hồ tham gia.

Nước hồ không sâu, chưa tới eo người, ba tiểu cô nương đứng ở bên cạnh hồ, cô gái hái sen mới giảng giải không đến một nửa, ba người đã đợi không kịp.

“Được rồi, chúng ta xuống nước trước, vừa hái vừa dạy.” Tính tình Tống Dao không nén được cất ngang, mấy cô gái hái sen lập tức cảm miệng.

Hòa Sinh xoay người chuẩn bị cời giầy cời vớ, ánh mắt xéo qua thoáng nhìn cách đó không xa có một bóng đen đứng dưới tàng cây, nhìn kỹ, đứng là Tống vũ Chi.

Hòa Sinh chột chột cánh tay Tống Dao, hỏi: “Bên kia là ca sao?” Nàng rõ ràng nhớ rõ Tống vũ Chi tiễn các nàng đến bên cạnh hồ liền cáo từ rồi.

Tống Dao ngẩng đầu nhìn lên, ai, thật đúng là hắn. Phất tay hô: “Ca, sao ngươi còn ở chỗ này, không phải đã đi làm việc rồi sao!”

Tống vũ Chi sờ lên đầu, bị phát hiện rồi a, hắn vốn còn muốn nhìn nhiều một chút.

Tống Dao không hiểu tâm tư Tống vũ chi, thâm nghĩ mau đuổi hắn đi, Vệ Lâm Hòa Sinh là người bên ngoài, ngay trước mặt đại lão gia hắn cời giầy lộ chân, nhất định không làm.

“Ta quên nói, trở lại nói cho người biết một tiếng, mẫu thân bảo ngươi trước giờ Dậu trở về.” Tống vũ Chi vội vàng tìm lý do che lấp.

“Biết rồi, ngươi đi nhanh đi!”

Tống vũ Chi ngượng ngập rời đi.

Đội hắn vừa đi, ba người vui mừng cời cời vớ kéo ống quần, hôm nay vì hái sen, cố ý mặc váy trong ngắn để thuận tiện hành động, vừa vịn đến trên đầu gối một chút, ở trong nước đi lại, không đến mức ướt toàn thân.

Hòa Sinh đi tới hoa sen, bẻ một đóa sen đã nở được một nửa, khều khều vai Vệ Lâm, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vui vẻ bên cánh hoa, trong nháy mắt hỏi nàng: “Vị cô nương này, nhìn nàng còn đẹp hơn hoa, ta dùng hoa làm sinh lễ, có thể gả cho ta không?”

Vệ Lâm dậm chân, “Đường ty ngươi xấu lắm!” Nàng cầm một đồng lá sen trong tay, hai tay hát lên, liền nhắc lên vô số thủy châu.

Hòa Sinh nhếch miệng, tiếng cười như chuông bạc, vừa lau nước dính trên mặt, vừa tránh né Vệ Lâm truy kích hất nước sau lưng.

Tống Dao thấy vậy cũng muốn gia nhập, đài sen trên tay quăng ra, chơi thủy chiến hất nước.

Một chút khô nóng cuối cùng còn sót lại được gội sạch sẽ, ống tay áo mỏng của cô nương dính nước ẩm ướt, hương thơm và tiếng cười hoà lẫn vào nhau, náo nhiệt cực kỳ.

Trong bụi cỏ thủy sinh rậm rạp bên cạnh hồ, bụi cỏ cao cỡ nửa người che khuất thân ảnh nam nhân cao lớn, hắn nhìn chằm chằm Hòa Sinh thỏa thích cười vui ở trong hồ phía trước, ánh mắt từ khuôn mặt kiều diễm của nàng đến cái cổ trắng thon dài, trượt đến áo ngắn ướt đầm của nàng, dừng lại ở xương quai xanh thon gầy tinh xảo của nàng, khi có nước gội lên người nàng, tầm mắt của hắn liền theo giọt nước, một đường từ bộ ngực trắng như ngọc sen đến eo nhỏ như dương liễu của nàng, rồi sau đó tan ra trong nước, nghĩ đến vừa muốn xem chỗ nhỏ xinh của nàng lại bị nước che khuất.

Trong đầu của hắn gần như đều là đôi chân ngọc dài trắng nõn cùng với cặp cẳng chân trắng trắng mềm mềm như ngọc, là cỡ nào câu hồn đoạt phách

Giống như hiện tại, trong thân thể của hắn giống như có đóm lửa thiêu đốt, hưng hực dấy lên rung động phảng phất như tất cả hơi nước đang rời khỏi thân thể hắn -- bờ môi sốt ruột khô hanh, mặt đỏ tới mang tai, hắn gần như ngay cả hô hấp cũng không kèm chế được.

Đây hết thảy cũng là vì nàng.

Tất cả cảm xúc vào thời khắc này đều biến mất hầu như không còn, không còn tức giận khi thấy nam tử xa lạ vừa rồi nhìn lên nàng, không còn hiếu kỳ nhìn trộm, giờ phút này, ở trong thế giới của Thẩm Hạo, lần đầu tiên chưa bao giờ có cảm giác tràn đầy tất nghên như thế này.

Loại cảm giác này, gọi tình dục.

Mỗi một hô hấp, hắn đều có thể cảm nhận rõ ràng thân thể của mình biến hóa, khô nóng theo huyết dịch, từ trái tim xuất ra, chiếm lĩnh toàn bộ thân thể.

Cho đến giữa háng dưới trường bào nổi lên khác thường, hắn mới từ trong mộng tỉnh lại, đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó ý thức được mình bị mê hoặc đến tình trạng như vậy, xấu hổ và giận dữ phất tay áo rời đi.

Bùi Lương bị ra lệnh vui ở trong bụi rậm không được ngẩng đầu, nghe được động tĩnh vội vàng đuổi theo, thấy mặt Thẩm Hạo lộ vẻ oán giận, cẩn thận hỏi: “Mặt vương gia sao lại đỏ như vậy, hồi phủ có cần gọi đại phu xem thử hay không?”

Thẩm Hạo vung tay áo, nghiêng răng nghiêng lợi: “Không cần.”

Bùi Lương còn muốn nói tiếp, bị một ánh mắt của Thẩm Hạo trừng trở về, đành phải chỉ chỉ ngón tay, thật ra hẳn còn muốn nói. . . Vương Gia à, tư thế đi của ngài kỳ quái quá đi. . .

Lúc chàng vạng tối, ba người tận hứng ra về, trong xe ngựa xếp mấy sọt đài sen củ sen lá sen, trước tiên đưa Tống Dao về nhà, đến trong phủ, Vệ Lâm đề nghị buổi tối làm bữa tiệc hoa sen, canh hạt sen, củ sen rán* . Nàng nói một hơi tên mười mấy món ăn, trong miệng thèm ăn muốn chết.

Đại nãi nãi cảm thấy đề nghị này không tệ, nguyên liệu nấu ăn tươi ngon, lại là nữ nhi bảo bối nhà mình tự mình hái trở về, hiện tại thời tiết này ăn ngó sen phù hợp nhưng muốn làm cả bàn tiệc các món ăn về sen, chỉ sợ có chút khó khăn.

“Đầu bếp nữ trong nhà sợ không có tinh tể như vậy, chỉ biết làm hai ba món.” Đại nãi nãi lúng túng, Vệ Lâm không thuận theo, chính là muốn ăn các món liên quan tới sen.

Hòa Sinh ở bên cạnh nghe, mở miệng: “Nếu không ta làm cho, trước kia ở Vọng Kinh, đi theo đầu bếp nữ trong nhà học qua, dùng hai sọt sen này làm ra một bàn tiệc, không khó.”

Vệ Lâm vỗ tay khen hay, đi qua ôm nàng, “Thật sự là đường tử tốt của ta, thông minh xinh đẹp còn giỏi nữa, tương lai nhất định có thể gả cho phu quân tốt! Đi, ta đi giúp một tay!”

Hòa Sinh niết lỗ tai nàng, nhỏ giọng cười nói: “Nói bậy bạ gì đó!”

Các nàng nếu như biết nàng sớm đã gả làm vợ người ta, chỉ sợ sẽ chấn động a.

Đại nãi nãi vô thức cảm giác không được tốt, sợ làm như vậy sẽ thất lễ nàng, phải biết rằng, biểu cô nương của nhị phòng đến từ nông thôn còn không muốn xuống bếp.

Hòa Sinh cũng không cảm thấy không ổn, mang theo Vệ Lâm liền đi phòng bếp. Đại nãi nãi thấy bản thân nàng không thèm để ý, cũng liền yên lòng, phải hai nha đầu hỗ trợ.

Ước chừng không đến một canh giờ, món ăn đầy bàn toàn bộ đều chuẩn bị tốt, Vệ Lâm nhìn ngây người, “Đường tử, người lại có bạc bản lĩnh này, quá tuyệt vời!”

Hòa Sinh hi hi nở nụ cười, tiệc hoa sen này nàng không phải học từ đầu bếp nữ đâu, mà là học từ mẫu thân đấy. Nương nàng nguyên quán Tô Hàng, một đôi tay khéo léo không chỉ có nữ công tinh xảo, công phu xuống bếp cũng vô cùng tốt, nàng dù chưa kế thừa nữ công thiên phú của mẫu thân, nhưng phương diện làm đồ ăn, cũng không tệ lắm.

Vừa vặn đã đến giờ cơm, người một nhà vây quanh bàn cơm, nhìn lên tất cả các món sen đầy đủ sắc hương vị trước mặt, ăn ngon chết đi được. Nhiều người biết được đồ ăn là do Hòa Sinh làm, cả đám đều khen không dứt miệng, ngón tay Vệ lão thái dưng thẳng lên. Trước kia nhìn cô nương này không vừa mắt, ngược lại thực nhìn làm người, nói xuống bếp liền xuống bếp, không chút nào sĩ diện cãi láo, lại làm được một tay thức ăn ngon, nửa điểm mỏng manh cũng không có, rất có tinh thần tiếp thu!

Chỉ cần người này có tinh thần tiếp thu, bà nhìn liền thích.

Ngay cả thường ngày Vệ Hi bất thường, hôm nay cũng không bắt bẻ, mặc dù một câu không nói, nhưng bàn đồ ăn trước mặt ăn hơn phân nửa.

Nếm được chỗ tốt của việc dùng trù nghệ, Hòa Sinh vui rạo rức ăn no trở về phòng, nghĩ đến hôm nay nhận của nhân tình Tống Dao, ngày mai làm chút ít ngó sen bánh đưa qua.

Ăn đủ no, đi ngủ sớm, ngủ lại ngon, đến nửa đêm, trong sân yên tĩnh, một vòng ánh trăng buồn ngủ dạt dào treo trên trời.

Hòa Sinh đang ở trong mộng, hoảng hốt cảm thấy có người gọi to tên nàng, lúc xa lúc gần, thấy không rõ đáng vẻ, chỉ có hình dáng bóng đen.

“Hòa Sinh, Vệ Hòa Sinh.”

Người tới dáng người cao ngất, vai rộng eo thon, một đôi mắt giống như sao sáng, nhìn chăm chăm thiên hạ đang ngủ ngon trên giường

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12

Giọng nói của hắn vô cùng thân thiết, nhưng khuôn mặt lạnh lùng gượng gạo, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, lọt vào mắt là hình ảnh cả người nàng đang

cuộn mình.

Nàng nằm nghiêng một bên, hai tay ôm trước ngực, ngón tay co thành nắm đấm, cổ nghiêng về phía trước, hơi giống như chim non mới ra ổ.

Thẩm Hạo thử lên tiếng, bờ môi mẩn thành một đường, xấu hổ chết rồi. Nhẹ bước đi thong thả hai bước, quay đầu lại nhìn nàng, ánh trắng từ thềm cửa cửa sổ hắt vào trong nhà, vừa vẩy phủ lên trên mặt nàng.

Mùi thơm miệng nhỏ nhắn, da thịt trắng tuyết. Mặc dù tư thế ngủ hơi xấu xí một chút, nhưng cũng may gương mặt này còn có thể p vừa mắt, mặc dù không phải quốc sắc thiên hương nhưng tư thái tự có một cỗ phong lưu, rất là hiếm thấy.

Hắn nhớ tới thất thổ hôm nay của mình, ánh mắt chạm đến khoe miệng cong cong trong lúc nàng ngủ mơ, ngây thơ xinh đẹp.

Ngày thường luôn giả vờ thành thật, sau lưng còn không biết dụ đã hồng bao nhiêu người!

Đáng vẻ nhỏ nhắn đáng thương như vậy, thì phải giấu để ở trong nhà.

Thẩm Hạo nâng mắt lên, trên kỷ trà cao bày bánh ngó sen để ăn trước khi ngủ, dùng lá sen bao bọc, nhặt lên chớp mũi khẽ ngủi, mùi thơm ngát của lá sen hòa với xốp giòn ngọt ngọt.

Buổi tối Vệ gia phái người tặng cái này, nói là đường cô nương tự mình làm, hẳn thuận tay để đó cũng không để ý.

Hiện tại vừa nghe, trong dạ dày cảm thấy hơi đói.

”Cha. . . Nương. . .” Nàng bỗng nhiên lên tiếng, lật người ra, nói câu nói mơ không rõ, bờ môi khẽ mở, bên khoe mắt vuron lệ.

Tám phần là mộng thương tâm.

Thẩm Hạo biết rõ gia thế nàng, nhếch môi mỉm cười. Nàng không có ruột thịt, ngày sau nếu thật muốn thu nàng, độ khó cũng không lớn.

Hắn không tránh trốn, không có chút nào dè dặt sợ bị phát hiện. Trong sân nàng và một nha đầu, trước đó đều bị thôi mê hương, nên cũng không sợ.

Nàng lại lật ra, chần mẩn đập hon phân nửa, tay mở rộng ra bên ngoài, vừa vẩy đụng phải áo choàng của hắn.

Đôi tay hành tây vừa trắng vừa mềm, có thịt nhưng thon dài, đầu ngón tay nhiễm sắc hồng đào, màu sắc mượt mà.

Hắn cúi đầu xuống, từ trong tay áo vuron tay đụng đụng nàng, nơi tiếp xúc, ấm áp mềm mại.

Tim đập mạnh và loạn nhịp nửa giây, hắn cúi người, ở má phải của nàng ngậm nhẹ một chút, miệng lưỡi chạm nhau, tê dại ướt át.

Hắn đói bụng, vừa vẩy ném thử hương vị của nàng, ngày sau chung quy vẫn là người của hắn.

Đầu lưỡi liếm liếm, phần môi tràn đầy u hương như có như không, làm người chỉ muốn nếm thêm nữa.

-- Đây chính là mùi vị nữ nhân .

Lực đạo trên lưỡi gia tăng, hàm răng có chút buộc chặt, buổi chiều nàng thiếu chút nữa đã khiến cho hắn không cách nào khống chế bêu xấu trước người khác, hẳn phải trừng phạt nàng.

Thẳng đến khi ở trên mặt nàng hút cắn một vòng, hắn mới ngước mặt lên. Nhìn má trái không chút nào tỳ vết, đột nhiên lại cúi xuống.

Hôm nay ánh mắt nhiệt tình của ngoại nam Tống gia hẳn đều nhìn vào mắt, nàng trêu hoa ghẹo bướm như vậy, phải phạt.

Há mồm lại là cắn một hơi.

Sáng sớm, ngoài phòng chim chóc réo gọi, Hòa Sinh còn buồn ngủ, nghĩ đến sáng sớm đi thỉnh an Vệ lão thái, không dám qua loa, gọi Thúy Ngọc chuẩn bị rửa mặt.

Vừa mới lặn dò xong, liền nghe được “Bịch” một tiếng, chỉ thấy chậu đồng trong tay Thúy Ngọc rơi xuống đất, về mặt kinh ngạc, “Nhị Nương Tử, khuôn mặt người làm sao vậy!”

Hòa Sinh không biết vì sao, nghiêng đầu: “Khuôn mặt?”

Thúy Ngọc lấy ra gương soi, Hòa Sinh đi đến xem, “Ài ôi!!!”.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên kính vụn vỡ rơi đầy đất, phát ra ánh sáng lấp lánh, bối rối che đi khuôn mặt nhỏ nhắn bị vô số dấu sưng đỏ giống nhau.

Hòa Sinh sợ tới mức thiếu chút nữa khóc lên, dấu đỏ hai bên má rõ ràng có thể thấy được, nàng lấy tay bôi lung tung, không đau không ngứa, chỉ là xóa không hết.

Ngày bình thường nàng mặc dù không thích trang phục lộng lẫy, nhưng lòng cũng thích cái đẹp như mọi người, đối với khuôn mặt này, nàng cũng rất nâng niu.

Thúy Ngọc né kính vỡ đầy đất, lấy ra tấm gương hoàn hảo khác, nắm vững gương mới dám đi lên phía trước, an ủi: “có lẽ tối hôm qua bị côn trùng đốt, không đau không ngứa, không tới vài ngày liền sẽ tự động biến mất.”

Hòa Sinh vẫn còn kinh hoàng, “Hai dấu đỏ lớn như vậy, vạn nhất không hết, ta chẳng phải liền biến thành Dạ Xoa sao? Không, so với Dạ Xoa còn xấu hơn!”

Thúy Ngọc sáp đến gần, cẩn thận quan sát, vẻ mặt nghiêm nghị an ủi nói: “Nhị Nương Tử, người tuyệt đối sẽ không biến thành Dạ Xoa đâu, ta đây liền đi tìm đại nãi nãi mời đại phu.”

Đại nãi nãi gọi đại phu, người cả phủ liền đều biết dấu đỏ trên mặt Hòa Sinh. Có lẽ tội nghiệp Hòa Sinh, Vệ lão thái không cho Hòa Sinh qua thềm an sớm, mà là mang theo đám tiểu bối đến viện của nàng.

Đại phu đang kê đơn thuốc, Vệ lão thái hỏi vài câu, nói: “Trước kia ở bên dưới ruộng làm việc tay chân, thường bị đủ loại côn trùng đốt, sưng lên vài ngày thì tốt rồi, mặt của người cũng giống như vậy, an tâm nằm nghỉ đi, không có việc gì đâu!”

Đại phu nói không sao, chỉ biết là là khí huyết ứ đọng, không cần phải lo lắng, tùy tiện dán thuốc cao là được.

Đại nãi nãi đưa tới khăn lụa, tơ lụa mềm mại, dùng lụa sa tốt nhất chế thành, làm thành cái khăn che mặt, vừa vặn che khuất chỗ có dấu đỏ.

Vệ Hi và Lý Thanh rời giường không nói mớ có không tới, hiếm khi không có người mất hứng, Vệ Lâm nói giỡn, nói mấy chuyện cười, chọc cho cả phòng cười vui vẻ.

Tâm tình Hòa Sinh buông lỏng, đeo khăn che mặt lên, giống như mọi người nàng cũng tự an ủi mình: mặt mũi nhất định sẽ tốt lên thôi!

Vệ Hữu Quang nghe nói trên mặt Hòa Sinh có dấu đỏ, trước khi đi ra ngoài cố ý hỏi một câu, đại nãi nãi từ trong phòng Hòa Sinh trở về, vừa đuổi xong một gã sai vặt bên ngoài, mặt mũi tràn đầy sầu muộn.

“Làm sao vậy? Chẳng lẽ khuôn mặt của đường cô nương bị thương rất nặng?”

Đại nãi nãi khoát tay, “Không phải chuyện này. Ta tò mò thôi, đường cô nương đến Thịnh Hồ, Vọng Kinh bên kia cũng không sai người hỏi qua, bởi vì lần trước gã sai vặt trong nhà đến Kinh thăm người thân, phải hẳn đi đại phu báo bình an, nào nghĩ ngay cả ngoại môn cũng không vào được, nghe xong là từ Thịnh Hồ tới, còn cầm gậy mang côn đánh ra ngoài.”

Vệ Hữu Quang nhíu mày: “Có hiểu lầm gì không?”

“Có thể có hiểu lầm gì, nói rõ ràng mà-- Vệ gia đường Nhị cô nương Vệ Hòa Sinh sai người báo tin, mỗi chữ mỗi câu, đều rõ ràng.” Đại nãi nãi dừng lại vài giây, do dự nói: “Ta càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, ngoại trừ hai tháng trước đại phu phái người dặn dò chuyện ở nhờ, ngoài việc cảm ba mươi lượng bạc, cũng không có nói gì khác. Không phải là ta suy nghĩ nhiều, chính là ngày lễ ngày tết đại phu thăm người thân làm tiền đều có thể kiếm hai ba mươi lượng bạc, đường đường một khuê tú xuất thân đại phu, ngay cả chuẩn bị cũng không dừng lại điểm ấy, Hòa Sinh tốt, nhưng thái độ của đại phu bên kia không nên như vậy.”

Vệ Hữu Quang trầm mặc, cảm thấy đại nãi nãi nói có lý, trong nhà cô nương đi ra ngoài bên ngoài sao có thể không quan tâm, huống chi gần dặm xa xôi, quan tâm cơ bản cũng nên có. Nhưng nghĩ lại, đại hộ nhà cao cửa chung quy cũng không đến mức bỏ mặc vứt bỏ khuê tú bên ngoài, có lẽ có ẩn tình gì đây.

“Nhà của chúng ta mặc dù không giàu nhưng cũng không nghèo, Hòa Sinh không có tiền tiêu vật hàng tháng, nhưng trong phủ nuôi dưỡng thêm nàng vẫn có thể đủ, bà cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, đối xử tốt với người ta, không lâu sau ta sẽ lên kinh, tự mình đi đại phu một chuyến.”

Đại nãi nãi cũng không phải người cay nghiệt nhỏ mọn, gạt đầu không nghĩ ngợi thêm, dù sao hết thảy do nam nhân của bà tính toán.

Vệ phủ Vọng Kinh.

Bếp lò bạch ngọc nhỏ trong phòng vừa đốt hương, không thể nhận ra làn khói mỏng tan ra trong không khí, cửa sổ hai bên vừa đóng, không có gió, trong phòng rất nhanh tràn ngập mùi gỗ đàn hương nồng đậm.

Quái tượng hồng mộc mạ vàng của Vệ lão phu nhân gõ từng cái xuống mặt đất, giọng nói trầm thấp vang dội, từng tiếng dường như đánh vào nhân tâm, làm cho người sợ hãi.

Trong phòng hai người khác đứng cúi đầu xuống, không nói được lời nào, cùng đợi Vệ lão phu nhân trả lời thuyết phục.

“Bất quá là con gái thương nhân, có thể làm loạn cái gì? Đợi qua ít ngày, sóng gió tan bót, báo cho người ngoài, nói Vệ gia Nhị thiếu nãi nãi tương tư thành bệnh, bệnh lâu không trị, chết rồi.”

Hai người đứng đấy, một người là Vệ Nhị Lão Gia, một người là Vệ Nhị nãi nãi, đã từng làm cha mẹ chồng của Hòa Sinh một đoạn thời gian rất ngắn.

Hai người liếc mắt nhìn nhau. Vệ Nhị nãy nãy cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Cần thông báo cho Diêu gia một tiếng không?”

Vệ lão phu nhân xoay người, khóe mắt đầy dấu vết năm tháng, lộ ra ánh mắt sắc bén, “Thông báo nhà hấn làm chi? Đã gả làm phụ nhân Vệ gia, liên không liên quan tới người bên ngoài. Chờ chết thì báo tin thôi, sớm nên nhỏ cõ tận gốc, không nên làm hỏng đại sự.”

Vệ Nhị nãy nãi do dự, nhĩ tử nhà mình dẫn dò từng chữ bên tai, nếu giết Diêu thị, chỉ sợ hấn sẽ thương tâm gần chết. “Cầm Chi, toàn tâm toàn ý muốn lấy nàng, nếu như hấn biết người đã không còn, sợ là sẽ đau khổ.”

Ánh mắt Vệ lão phu nhân, ngoan độc dứt khoát: “Lòng dạ đàn bà, đợi đại sự Vệ gia thành công, muốn loại nữ nhân gì mà không có?”

Vệ Nhị nãy nãi không nói nữa.

Rời phòng đi qua viện Vệ Cầm Chi, Vệ Nhị nãy nãi nhớ nhĩ tử nhà mình, thuận tiện nghĩ đến con dâu chỉ thấy một lần kia, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, ngày thường đáng thương, cũng khó trách Cầm Chi thích.

Vệ Nhị nãy nãi thở dài một hơi, mới lên làm mẹ chồng, con dâu liền chết rồi, chỉ có thể trách nàng số khổ, bị người Vệ gia nhìn trúng.

Nhân sinh trên đời, dù sao cũng phải có một chữ chết, vì trượng phu mình mà chết, là vinh dự. Chỉ mong con dâu này ở Thịnh Hồ mấy tháng này có thể sống được vui vẻ, về phần Cầm Chi bên kia, bà đều có biện pháp trấn an.

•

Buổi sáng Hòa Sinh vừa rời giường liền không thể chờ đợi được cầm tấm gương soi, dấu trên mặt quả thật là ít đi rồi, nghĩ đến là thuốc mỡ có tác dụng, không quá vài ngày, khuôn mặt sẽ khôi phục như lúc ban đầu.

Vui vẻ đi tiền viện cùng mọi người dùng điểm tâm, ngay cả bước chân đi đường cũng nhẹ nhàng hơn. Hôm nay là 15, Vệ lão thái tin phật, muốn niệm Quan Âm Bồ Tát.

Vừa bước vào phòng, liền nghe một phòng cười đùa vui vẻ. Chính giữa phòng đang ngồi một nam tử mặc trường bào xám, bóng lưng thẳng tắp, thấy nàng vào nhà, xoay đầu nhìn lại.

Hòa Sinh sững sờ, đã chậm nửa nhịp, phúc lễ: “Thảm công tử khỏe.” Đi lên trước vấn an cho các trưởng bối, Vệ lão thái vẫy tay bảo Hòa Sinh ngồi kế bên mình, có lẽ đến bù tổn thất thành kiến trước kia bà đối với Hòa Sinh, tận lực thân cận với nàng.

Hòa Sinh ngồi bên cạnh Vệ lão thái, vừa vận ngược nhau với Thảm Hạo tương. Mỗi lần nàng và Thảm Hạo gặp nhau, lúc nào cũng vô thức bối rối, nhưng định thần nghĩ lại, nàng không nợ hấn, có gì phải sợ? Đơn giản là người này thoát nhìn quá mức nguy hiểm, mọi nhất cử nhất động lộ ra ý tứ mưu đồ bất chính, nhưng vậy thì như thế nào, dù thế nào đi nữa hấn cũng không thể gây khó dễ cho nàng.

Nàng như thường ngày gia nhập cùng mọi người nói chuyện phiếm, biết được lần này Thảm Hạo đến, là muốn mời Vệ gia người tham gia tiệc tân gia, bởi vì trong nhà không có nữ quyến, còn muốn mời Vệ đại nãi nãi hỗ trợ chuẩn bị.

“... Cua đồng Thịnh Hồ 20 cân, năm hũ Nữ Nhi Hồng ăn mừng, lại chuẩn bị năm cân thịt bò vận chuyển từ Chu gia thôn, mượn đầu bếp của nguyệt canh các dùng một lát...”

Hòa Sinh khẽ mỉm môi, hết sức chuyên chú nghe đại nãi nãi lo chuyện tiệc tùng, tất cả lực chú ý cũng tập trung vào các món ăn ngon cao lương mỹ vị, thậm chí quên mất con sói ngồi ngay phía trước.

Thảm Hạo ngồi ngay ngắn, ánh mắt lướt qua người đối diện, thấy nàng nhập thần say mê thèm thường, quai hàm khẽ phồng lên, bờ môi khép lại, da mịn thịt mềm, trong trắng lộ hồng, nổi bật lên hai dấu đỏ đặc biệt rõ ràng trên mặt.

”Mặt Vệ cô nương bị làm sao vậy?”

Đại nãi nãi miệng đắng lưỡi khô vừa nói xong, liền nghe được Thảm Hạo hỏi một câu như vậy, ánh mắt của mọi người đều tập trung đến trên người Hòa Sinh, Hòa Sinh hôm nay không mang khăn che mặt, không biết làm sao, vội cúi đầu, ước gì có thể vùi cả khuôn mặt vào trong cổ.

Vệ lão thái nói: “Bị côn trùng cắn đó.”

Thảm Hạo ah một tiếng cũng không hỏi nữa, hàn huyền việc nhà một hồi, đã đến thời gian cơm trưa, mọi người nhao nhao tản đi, Thảm Hạo cũng thuận thể cáo từ.

Đi đến cổng vòm thạch, phía trước cách nhau vài bước Hòa Sinh muốn đi về phía đông, Thảm Hạo gọi to nàng “Vệ cô nương.”

Hòa Sinh thật sự không muốn phản ứng đến hấn, cộng thêm dấu đỏ trên mặt, nếu sớm biết sáng nay Thảm Hạo sẽ đến, nàng liền mượn lý do không tới. Vì thế không xoay người lại.

Sau lưng không có động tĩnh. Chờ đợi vài giây, cho là hấn rời đi rồi, thở ra đọc câu “A di đà Phật”, nhắc chân liền đi.

Bước chân còn chưa kịp đi nửa bước, bên tai liền truyền đến thanh âm hơi treu tức của nam nhân: “Vệ cô nương có từng nghĩ tới, cần nàng có lẽ không

phải còn trùng?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Hòa Sinh quay đầu nhìn hấn, cho là hấn đang cười mình, khuôn mặt nghiêm túc nội liễm, ánh mắt lại không tin là thật.

”Không phải còn trùng căn, chẳng lẽ lại là người căn ? Thảm công tử thật biết nói đùa.” Hòa Sinh cười khan hai tiếng, ý đồ hòa hoãn không khí. Chỉ cần đứng cùng một chỗ với người này, khó tránh khỏi xấu hổ.

Người trước mặt nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt giao hòa, vẫn không trả lời

Có cái gì đẹp mà nhìn. Hòa Sinh lăm bằm một câu, giơ tay lên dùng tay áo che mặt, vừa vặn ngăn trở ánh mắt của hấn. “Ta còn có việc, đi trước một bước.”

Nhưng ngay lúc này Thẩm Hạo kéo tay áo của nàng, ngón trỏ đi xuống kéo một phát, cả khuôn mặt sấp đến.

Nàng rõ ràng nhìn thấy lông mi hấn thật dài gần trong gang tấc, khoe miệng cong lên, nhưng không mỉm cười, “Vệ cô nương, trời khô nóng, còn trùng qua lại, lần sau lại bị căn, cũng không phải là hai nốt nhỏ trên mặt như vậy đâu.”

Ngữ khí của hấn đứng đắn, nhưng lời nói ra rất kỳ lạ. Hòa Sinh vẫn không kịp thốt ra một câu” có bệnh”, Thẩm Hạo sớm đã rời đi, chỉ nhìn bóng lưng của hấn, cảm y rộng dài, hai tay chấp sau lưng, dương dương tự đắc.

Hòa Sinh buông tay áo, nhú mày nhìn bóng lưng hấn nhẹ giọng nỉng: “Đáng ghét.”

•

Tiệc ăn mừng tân gia cùng ngày, phô trương khá lớn, Thẩm Hạo mời người có mặt mũi toàn thành, sân khấu kịch lấp xong, tiệc rượu bày xong, chỉ còn chờ khai tiệc.

Đã chuẩn bị thư báo cáo cho Hoàng Đế bên kia, hấn muốn ở Thịnh Hồ nghỉ ngơi một hồi, ít thì ba tháng nhiều thì nửa năm, lấy thân phận người buôn bán che giấu, thuận tiện ở trong thành chuẩn bị mấy cửa hàng.

Hòa Sinh mặc kiện áo váy màu xanh nhạt tới, cùng Vệ Lâm ăn mặc tỉ mỉ bên cạnh hình thành đối lập rõ nét.

Vệ Lâm có chút khấn trương, càng không ngừng hỏi Hòa Sinh: “Váy xem được không? Búi tóc có loạn không ? Sơn phấn trên mặt có phải quá đỏ hay không ?”

Hòa Sinh trấn an nàng: “Xinh đẹp, đều xinh đẹp.” Quả nhiên nữ nhân đều thích làm đẹp.

Chỗ của Vệ gia ở trên bàn tiệc, một đoàn người đi tới phía trước, thỉnh thoảng liền đụng phải người quen đều ân cần thăm hỏi lẫn nhau. Thịnh Hồ không lớn, gia đình có tên tuổi tổng cộng không vượt quá mười đầu ngón tay, tất cả mọi người đều là dân chúng bình dân, cao nhất cũng chỉ có tú tài hoặc tiến sĩ, như nhị phòng Vệ gia và trường từ Tổng gia Tống Vũ Chi.

Trên sân có chút tin tức, mọi người thích tham gia náo nhiệt, như tiệc tân gia các loại, càng là tụ tập thì sấp đến.

Tiệc rượu một bàn kế tiếp một bàn, sau khi ngồi vào bàn, trên sân khấu y y nha nha diễn ‘du Tây Hồ’, trong bữa tiệc ồn ào, âm thanh tiểu hài từ khóc cười và âm thanh bát quái của đại nhân môn thương nghị trộn lẫn, quả thật là náo nhiệt cực kỳ.

Huynh muội Tống gia tới đây chào hỏi, Tống Dao cảm tạ lần trước Hòa Sinh tặng bánh ngô sen, cũng cầu khẩn nàng lần sau làm nhiều hơn chút nữa. Hòa Sinh vui vẻ đồng ý. Ba người ước định thời gian lần sau du lịch, Vệ Lâm một lòng muốn sửa sang lại dung nhan của mình, ngược lại bị Tống Dao giữ chặt.

Nàng chen vào muốn cùng Vệ Lâm ngồi trên một cái ghế, cười Vệ Lâm nhất định là có người trong lòng rồi, trước cúi đầu ngửa ra sau kéo Hòa Sinh cùng một chỗ ồn ào.

Mắt Hòa Sinh nhìn lướt qua, trông thấy Tống vũ Chi ngơ ngác đứng ở bên cạnh, ánh mắt thờ ra, nhìn mê mẩn.

Thật là xinh đẹp quá.

Hòa Sinh hoảng hốt nhìn môi hấn khẽ động, hình dáng bờ môi miêu tả ra ba chữ, vô thức sững sờ, cũng không né tránh, chỉ cảm thấy có chút lúng túng,

gật đầu vắn an.

Tổng vũ Chi càng ngây người, bối rối đến cực điểm, tay chân cũng không biết nên để chỗ nào.

Tổng Dao ngại dáng vẻ ca ca của nàng đầu ngu não dốt, bảo hấn quay về bàn rượu Tổng gia, Tổng vũ Chi thu hồi ánh mắt, không dám nhìn nữa, sợ đường đột giải nhân.

Lúc trở về, xoay người lại giẫm lên người, định thần nhìn lại, vốn là Vệ gia Nhị cô nương, lập tức vội khom lưng xin lỗi.

Vệ Hi hôm nay dốc lòng ăn mặc, bị người đập giày, rất không vui, nhủ mày muốn hạ hống mắng, ngẩng đầu, trông thấy khuôn mặt mày kiêu mắt sáng, cả người chính khí, phong thái cao ráo sáng sủa.

Lời nói chạy tới bên miệng, vội vàng nuốt xuống, lần nữa mở miệng, nhưng là lời nói nhỏ nhẹ mềm mại: “Gặp qua Tổng công tử.”

Tổng Vũ Chi cúi đầu bày ra vẻ áy náy, Vệ Hi khoát tay tỏ vẻ không sao, dáng vẻ hiểu lý lẽ độ lượng hiền lành, cho đến khi Tổng Vũ Chi đi xa, lúc này mới buông ngực trang ôn nhu động lòng người xuống, gào khóc kêu đau.

Tổng Vũ Chi đàn ông ba thước, dẫm lên một chút, lực đạo hiển nhiên không nhẹ.

Lý Thanh sáp lên trước hỏi: “Biểu tỳ, người đau như vậy, giày cũng dơ, vì sao không bắt hấn đền?”

Vệ Hi hừ nàng một tiếng, “Người biết cái gì! Đây chính là trưởng tử Tổng gia, người duy nhất giống phụ thân ta có công danh trong người. Không nói đến hấn gia tài bạc vạn, tướng mạo đường đường, chỉ với một thân võ công kỳ thuật, ngày sau nhất định có thể thi đậu võ trạng nguyên.”

Bình sinh tâm nguyện lớn nhất của nàng chính là làm trạng nguyên phu nhân, nếu có thể trèo lên cửa hôn sự Tổng gia này, tâm nguyện nhất định có thể đạt được

Lý Thanh không lên tiếng, thần nhiên quan sát đám người. Nàng cũng không có chí hướng lớn như vậy, phải làm cái gì phẩm phu nhân. Gả nhà giàu có, đeo vàng đeo bạc là đủ rồi, nếu như dung mạo phu quân tuần láng, thì không thể tốt hơn.

Như Thẩm gia công tử, chính là chọn lựa tốt nhất.

Đi phía trước tìm kiếm, liếc mắt liền trông thấy trong biển người như thủy triều, người nọ mặc sa y xanh trắng, chân mang giày sợi vàng*, khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ, khuôn mặt bình tĩnh, xa xa nhìn lại, giống như Trích Tiên hạ phàm.

Vị Thẩm công tử này, mặc dù ngày thường môi hồng răng trắng, nhưng lúc nhắc tay đều là khí phách của đáng phượng mặt rồng, nhất định không phải người bình thường.

Lý Thanh chăm chú nhìn thân ảnh của hấn, thấy hấn càng đi càng gần, trái tim nhỏ nhảy càng nhanh.

Đội mọi người rời đi chỉ có vài mét xa, nàng thuận thế tiến lên đáp lời, dáng vẻ nũng nịu, lan hoa chỉ vừa vênh lên, nhưng Thẩm Hạo trực tiếp đi lướt qua mặt nàng, nhìn như không thấy.

Lan hoa chỉ của Lý Thanh vênh lên ở không trung, lúng túng đến cực điểm.

Vệ Lâm bỗng chốc đứng lên, đỏ mặt vắn an Thẩm Hạo. Thẩm Hạo gật gật đầu, vắn an mọi người ở tiệc rượu. Hòa Sinh xô đẩy đứng lên, tùy ý cùng mọi người vắn an, giọng nói lẫn trong đám người, tỏ ra mọi chuyện đặc biệt không liên quan đến mình.

Nàng gặp qua dáng vẻ hấn lén lút ngả ngón không bị trói buộc, cùng tư thái ra vẻ đạo mạo của hấn hiện tại hoàn toàn bất đồng. Hấn giao tiếp cực kỳ khéo, không nói nhiều, câu chữ luôn đi vào nội dung chính, thu thả tự nhiên, trước mặt mọi người, nghiêm túc cực kỳ.

Hòa Sinh liếc xéo mắt nhìn hấn, chỉ có trong đám người, nàng mới không sợ ánh mắt của hấn -- bởi vì hiện tại hấn căn bản sẽ không nhìn nàng.

Nàng cuối cùng đã tìm ra thói quen của hấn, hễ là trước mặt người khác, vì bảo vệ hình tượng hình dáng đường đường cho hấn, bộ dạng nửa nói giỡn nửa lố mắng thường ngày kia, sẽ biến mất hầu như không còn.

Hấn rất quen thuộc chào hỏi với người bên ngoài, đột nhiên vừa quay đầu lại, ánh mắt như là có ý lướt qua một hướng khác, vẫy tay một cái, tùy tùng thường ngày theo bên người lập tức tiến lên.

Hấn cúi người nói vài câu, chỉ chỉ chỗ của nàng, giương mắt, tùy tùng vừa rồi đã đi tới chỗ nàng.

“Vệ cô nương, công tử nhà ta có việc muốn nhờ.”

Hòa Sinh còn chưa lấy lại tinh thần, đã bị mời qua một bên, Bùi Lương cúc lễ khom người, nói: “Vệ cô nương khỏe, lần trước chúng ta đã gặp mặt, ta là Bùi Lương, là tùy tùng thiếp thân kiêm quản gia của công tử nhà ta.”

Bùi Lương, nói không chừng cô nương này ngày sau sẽ là nữ chủ nhân của vương phủ, hấn cần phải chính thức giới thiệu bản thân một phen. Dù sao, bia ngấm thịt người hấn đây, đối với vương gia mà nói, rất quan trọng.

Hòa Sinh đáp lễ, “Bùi quán gia khỏe.”

”Là như vậy, hôm nay mời đầu bếp của Nguyệt Canh Các, nào nghĩ tới đầu bếp chánh bỗng nhiên thân thể không khỏe, món phụ cũng đã làm xong, nhưng còn thiếu món chính. Mấy ngày hôm trước công tử nhà ta ăn bánh ngó sen quý phủ đưa tới, cảm thấy rất ngon, sau khi nghe ngóng, thì ra là xuất từ tay Vệ cô nương, có yêu cầu quá đáng, mong rằng Vệ cô nương có thể giúp đỡ, thay thế đầu bếp, hoàn thành món ăn cuối cùng.”

Một hơi nói xong, Bùi Lương cảm thấy xấu hổ, phương thức vương gia truy đuổi nữ tử, có chút vấn đề a. . . Tuy nói đầu bếp có bệnh bên người, nhưng cũng không có thể thật sự bảo Vệ cô nương xuống bếp a. . .

Vệ Lâm xông tới, nàng vẫn ở bên cạnh nghe lén, vừa nghe thấy là giúp Thẩm công tử, ước gì có thể lập tức đáp ứng: “Ta cũng có thể xuống bếp, để cho ta đi a.”

Ánh mắt tha thiết của Vệ Lâm khiến Hòa Sinh có chút khó xử, nếu không có những lời này của Vệ Lâm, nàng liền trực tiếp cự tuyệt, hiện tại trở ngại mặt mũi Vệ Lâm, nàng chỉ có thể cố mà làm.

”Phòng bếp bẩn, khó tránh khỏi làm dơ quần áo, người hôm nay ăn mặc đẹp như vậy, cũng không thể không công chà đạp.” Hòa Sinh cười, thoải mái đáp ứng thỉnh cầu Bùi Lương: “Mời Bùi quán gia dẫn đường.”

Đầu bếp nữ thì đầu bếp nữ, dù sao nàng cũng không phải là cái gì đại gia tiểu thư, chỉ cần không làm nha hoàn bị sai khiến, cũng liền không sai biệt lắm.

Bùi Lương cung kính dẫn đường, thậm chí thêm một phần hảo cảm cho Hòa Sinh.

Đội đến cửa phòng bếp, hạ nhân giới thiệu từng nguyên liệu nấu ăn nồi niêu xoong chảo, còn món ăn này, là dành cho bàn chủ nhân-- vừa vặn là nàng ngồi ngay cái bàn đó.

Nghĩ đến là làm đồ ăn cho mình ăn, Hòa Sinh hào hứng vô cùng, lựa chọn cá còn sống đang nhảy loạn, dự định làm món cá tuyệt hấp bạc*.

Xoay người nhìn lại, thì ra là hấn đứng ở nơi đó, vai rộng eo thon, thân hình cao dài, khuôn mặt trầm ổn.

Hòa Sinh bĩu môi, không nghĩ ngợi thêm, dù thế nào đi nữa khi hấn đến, người phòng bếp liền tránh ra, luôn có nguyên nhân. Đây là nhà hấn, không cần hỏi nhiều. Hấn nguyên ý không để ý tới tân khách đây viện chạy đến phòng bếp, liền theo hấn đi, dù sao nàng không có hứng thú.

Ánh mắt hấn buồn bực, ở phòng bếp lắc lư một vòng, nghiêng mắt nhìn nàng, tích chữ như vàng: “Cần giúp một tay không?”

Hòa Sinh chỉ vào cá trong thùng, “Giết cá cạo vảy.” Bản thân hấn đưa tới cửa, không sai thì uống.

Thẩm Hạo vung áo choàng lên, ngồi xổm mò cá, đao kiếm ra khỏi vỏ, nhưng lại do dự. Hấn chưa bao giờ trải qua loại việc nặng này, căn bản không biết làm từ đâu lên.

Hòa Sinh lờ mờ mắt nhìn qua, ánh mắt có chút nghi hoặc, trái tim Thẩm Hạo xiết chặt, không nói hai lời, rút kiếm giết cá.

Đường đường vương gia một nước, bắt gấu làm thịt hổ, tranh giành báo săn, đều không nói chơi, huống chi là giết cá ? Không thể để tiểu nương tử xem nhẹ hấn được.

Thanh Phong kiếm của hấn chính là hoàng đế ban tặng, chém sắt như chém bùn, soạn soạn mấy đao, cá sớm đã sớm chết hết.

Hòa Sinh sáp đến vừa nhìn, cá chết, chia năm xẻ bảy, vảy trên thân một chút cũng không mất, mà hình dáng cá chết cũng rất khó coi. Bỏ vào nồi nấu, đừng nói khẩu vị tăng cao, đoán chừng liếc mắt nhìn cũng không muốn ăn.

Thẩm Hạo thấy nàng nhũn mày, trong giọng nói hờ hững nhiều hơn một chút lo nghĩ, “Như vậy không được sao?”

Hòa Sinh lắc đầu, lật miếng cá, thuận thực đánh vảy. Miếng cá không có một miếng nào là hoàn hảo, thịt vảy dính vào nhau, có quỷ mới có thể làm !

Thẩm Hạo nghe nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi, lỗ tai ngứa một chút, chui vào trong lòng. Thu kiếm, tay đầy mùi cá xông vào mũi, hun đến hấn vô thức nín hơi. Lại nhìn nàng, ngồi xổm ở đó, kiên nhẫn cạo vảy cá, không có bất kỳ khó chịu nào.

Lông mày hấn nhũn càng chặt hơn.

Hòa Sinh nhìn hấn, lập tức rũ mắt xuống, giọng nói mềm nhẹ: “Ta muốn làm đầu cá bầm tiêu, cần phải cắt vụn tiêu cay.”

Thẩm Hạo “ừ” một tiếng, thuận tay từ trong giỏ rau nhặt ra hai lạng tiêu đỏ, động tác nhẹ nhàng, cầm dao phay lên.

Lần đầu tiên trong đời, mười ngón không dính nước mưa xuân của Bình Lăng Vương, bị người sai khiến thuận lợi như thế.

Nước tiêu cay vẩy ra, dính vào tay như thiêu như đốt, nóng rực đau như kim đâm, giống bị lửa lớn quét mạnh. Thẩm Hạo rút rút ngón tay, cũng không ngừng lại, đao pháp như tê dại, vẫn cắt rất nhanh.

Hòa Sinh vụng trộm nhìn hấn, thấy hấn khề mím môi mỏng, thần thái chăm chú, động tác lưu loát, chưa từng lười biếng.

Vừa nhìn như vậy, cũng có thêm vài phần đáng vẻ nam nhân làm việc.

Ánh mắt của nàng khề cong, khóe miệng không tự chủ cong lên, vùi đầu tiếp tục cạo vảy.

Đối diện góc tường, Bùi Lương nằm ở chỗ này nhìn trộm, cảm khái: lần này, vương gia thật đúng là hạ đủ vốn rồi ! Đã giết cá lại cắt tiêu, lát nữa không biết lại phải tắm mấy lần, chỉ trông mong đừng chà xát rách da thôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Thật vất vả cùng nhau làm xong đồ ăn, loay hoay nỏ hôi đầm đĩa, phòng bếp nóng, hơi nóng và hơi nước giao hòa, phải mở miệng hô hấp mới làm dịu được.

Nàng cúi người chuẩn bị bung thức ăn, người trước mặt đưa khăn tay, cách bên tóc mai nàng chỉ có mấy millimet, chần chờ vài giây, ngược lại nhét vào trong tay nàng.

Nâng mắt, hấn đã bung đồ ăn, giữa lòng mày lãnh đạm, “Khổ cực rồi.”

Hòa Sinh vô thức cười cười, lau cái trán, trong lòng bàn tay thấm ướt, vừa nước vừa dính, giống như tâm tình nàng bây giờ, cảm giác nói không ra lời.

Trở lại bữa tiệc, Vệ Lâm không thể chờ đợi được mà kéo nàng hỏi này kia lung tung, biết được Thẩm Hạo cũng đến phòng bếp, hỏi hận đậm chân, “Sớm biết ta liền cùng đi, ả, Thẩm công tử đi phòng bếp làm chi?”

Đầu kia, Thẩm Hạo thay đổi quần áo ngồi ở chủ vị, chuyện trò vui vẻ với người bên cạnh.

Hòa Sinh lấy lại tinh thần, chỉ chỉ đầu cá bằm tiêu trên bàn: “Món ăn này, hấn làm đó.”

Trông mặt Vệ Lâm phóng đại, nàng luôn luôn không thích ăn cá lại hận không thể lấy món cá này làm của riêng. Hòa Sinh bối rối, tâm tư có chút rời rạc, động đũa gấp thức ăn, thịt cá vào miệng, tron mềm xốp giòn cay.

Ừ, mình làm đồ ăn, chính là không ngon giống như vậy.

Sau khi buổi tiệc kết thúc, Hòa Sinh bị Bùi Lương gọi lại. Bùi Lương nói: “Hôm nay thập phần cảm tạ Vệ cô nương, công tử nhà ta nói, ngày sau ỏn thỏa sẽ hảo hảo tạ ỏn.”

Hòa Sinh ah một tiếng, cũng không để ở trong lòng.

Đợi trở về phủ, Vệ Lâm mời Tống Dao qua đêm, hai tỷ muội chơi náo loạn một đêm.

Buổi sáng trời còn chưa sáng, Hòa Sinh đang ngủ say, đột nhiên bị người xô đẩy, từ trong buồn ngủ ngo ngoáy, hí mắt vừa nhìn, hai vị đại tiểu thư cười hi hi tiến đến trước mặt.

Tưởng rằng nằm mơ, Hòa Sinh trở mình, ngủ tiếp.

Vệ Lâm sốt ruột, xốc chăn màn chen lách vào bên cạnh nàng, “Đường tỷ, không cho ngủ, ta có chuyện quan trọng, mau đứng lên nha.”

Hòa Sinh chui vào trong, Vệ Lâm lải nhải bên tai: “Đường tỷ, ngươi không đứng dậy, ta sẽ chết đó!”

Hòa Sinh thoáng dao động, lẩm bầm: “Chuyện gì nha?”

Vệ Lâm kéo nàng ngồi xuống, cười đến xinh đẹp: “Đường tỷ, ngươi và Thẩm công tử quan hệ tốt, có thể giúp ta không?”

Hòa Sinh buồn ngủ đều không có, nàng lúc nào quan hệ tốt với Thẩm Hạo rồi?

Vệ Lâm gạt chăn màn ra, “Ngày hôm qua ta cũng nghe được, nói cái gì Thẩm công tử ngày sau muốn tạ ỏn ngươi các loại. Đường tỷ, ta. . . Ta có chút vấn đề muốn thỉnh giáo hấn, nhưng lại sợ hấn không để ý tới, cho nên viết thành thư, ngươi có thể giúp ta đưa cho hấn không?”

Hòa Sinh khóc không ra nước mắt, đưa phong thư mà thôi, thiệt tình không cần mới sáng sớm đã tới gọi nàng rồi giường.

Ngay thơ gật gật đầu, Vệ Lâm thấy nàng đồng ý, cao hứng cơ hồ muốn nhảy dựng lên, ôm nàng vừa ôm vừa cọ, miệng thì “Đường tỳ thật tốt”.

Tổng Dao kéo nàng ra, để thơ xuống, dắt Vệ Lâm rời khỏi

“... Nếu như lần này không được coi như xong. . .” Trong thoáng chốc nghe được Vệ Lâm đang cùng Tổng Dao nói cái gì, nghiêng tai muốn nghe rõ ràng, hai người đã đi xa.

Bên cạnh phong thư vẽ cảnh lá hoa đào bày ở trước mắt, Hòa Sinh dường như bưng tỉnh, sau lại nằm xuống, nhắm mắt lại, ngủ tiếp thôi.

•

Ăn trưa xong, dưới ánh mặt nhiệt liệt của Vệ Lâm, Hòa Sinh mang theo thơ, gõ đại môn Thẩm phủ bên cạnh.

Mở cửa là Bùi Lương, vừa thấy là nàng, vừa kinh sợ vừa vui, vội vàng mời vào phủ, ngay cả thông báo cũng miễn đi, trực tiếp dẫn đường đưa đến thư phòng.

Trước khi gõ cửa, tay cũng giơ lên, mới nhớ tới Vương Gia đang phê chữa công văn, phiền nhất bị người quấy rầy, nhất thiết phải một hơi làm xong, mới bằng lòng để ý người. Lần trước Hoàng Đế qua phủ nhìn, đợi chừng nửa canh giờ, mới đợi được nhì từ nhà mình đi ra ngoài nghênh đón.

Bùi Lương do dự, thời điểm này vào nhà, Vương Gia rất có thể phát giận, nếu như đụng phải Vệ cô nương, có thể liền đại phát a.

Vừa định rút tay về, Hòa Sinh bên cạnh lên tiếng: “Bùi quản gia, Thẩm công tử đang bận sao? Không tiện ta hãy về trước đây.”

Ai nha lúc này nhưng lại giải thích thế nào đây, tiến thêm một bước không xong lùi một bước cũng không xong, Vệ cô nương thật vất vả đến một chuyến, phải tạo cơ hội cho Vương gia thôi.

Đang khó xử, trong phòng buồn bực trầm một tiếng: “Ai ở bên ngoài?”

Bùi Lương căng cổ họng hô to: “Là Vệ cô nương.”

Trong phòng không có động tĩnh, sau nửa ngày, mới truyền đến một tiếng: “Đi vào đi.”

Bùi Lương cảm ơn trời đất, bồi khuôn mặt tươi cười cáo lui, trong lòng cầu nguyện chừng trăm lần, chỉ trông mong lúc này vương gia có thể cho mình vài phần hảo cảm.

Hòa Sinh cô phòng quai hàm, từ trong phổi hít thật sâu rồi thở ra, đẩy cửa vào.

Trong phòng có chút tối, khúc đầu che kín mít, khúc sau mở cửa sổ, đột nhiên sáng lên. Hấn cúi đầu ngồi ở trước bàn sách, phía sau là giá sách thật to. Ánh mặt trời sáng ngời không thể chiếu hết, chiếu vào trên thân người, sáng thành một vòng trắng, mắt nhìn tới, ánh sáng phản chiếu chói cả mắt.

Hòa Sinh mấp máy môi dưới, thẳng vào chủ đề: “Vệ Lâm nhờ ta mang phong thư.”

Thẩm Hạo im miệng không nói, ngẩng đầu nhìn nàng. Nàng đứng ở chỗ giao hòa ánh sáng, một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế tỉ mỉ trắng trẻo, đôi mắt sáng như nước, lúc này đang tò mò quan sát trang trí trong phòng.

”Nàng cầm qua đây.”

Hấn buông bút lông, ngồi bất động, chỉ để ý nhìn nàng đi tới, từng bước một giống như tan ra vào quang ảnh. Tay áo rộng thùng thình, biết nàng nhỏ nhắn xinh xắn đặc biệt lộ ra thân thể thon gầy, có chút gió thổi, liền có thể thổi phồng áo bào của nàng.

”Ừ, ở nơi này.”

Nàng lo lắng hấn không chịu nhìn, duỗi ra ngón trỏ ẩn chuyển phong thư qua, bảo đảm trong phạm vi tầm mắt của hấn, “Nếu như thuận tiện, tốt nhất xem xong là có thể hồi âm”

Thẩm Hạo về một góc phong thư, “mắt kém, nàng xé ra đọc cho ta nghe.”

Hòa Sinh cúi đầu, giọng nhỏ xù: “Ta không biết chữ.”

Thẩm Hạo liền tự mình mở ra nhìn, lướt qua hai hàng, bỗng nhiên dừng lại, cầm thơ đứng dậy: “... núi có cây cây có cành, trái tim vui mừng quân không biết. . . Tình cảm không bờ bến, tình ý nhớ nhung, muốn biết tấm lòng của quân. . .”

Thanh âm của hấn giống như châu ngọc rơi vào năm, lúc nhẹ lúc nặng, mỗi lần đọc một câu, Hòa Sinh lại càng xấu hổ.

Vốn cho là thơ bình thường, lại là phong thư tình. Vệ Lâm lại lớn gan như vậy!

”Ta. . . Ta không biết. . . đừng đọc. . .” Nàng vội vàng giải thích, hấn liếc nàng một cái, tiếp tục đọc, không có chút ý tứ nào dừng lại.

Mỗi chữ mỗi câu, phát âm rõ ràng mượt mà. Mỗi lần âm tiết từ trong miệng hắn nuốt ra, giống như là đẩy lên tia lửa hùng hục, vòng vây lấy nàng, cháy hừng hực.

Hòa Sinh cắn môi dưới, một chút sức lực nheo ở ngực, rồi sau đó nhanh chóng phát ra, rồi sau đó bùng nổ, trống ngực giống như mảnh liệt tan ra, cùng giọng nói của hắn, như muốn đốt cháy mỗi một tấc da thịt của nàng.

Cuối cùng, hắn cuốn giấy viết thư, chỉ vào chỗ trống nói: “Không có kí tên, nàng xác định là Vệ Lâm viết?”

Hắn nhìn qua ánh mắt của nàng, rõ ràng chỉ thư này là nàng viết mà không phải là Vệ Lâm. Hòa Sinh sốt ruột, chân tay luống cuống, cắn môi, không dám nâng mắt, sợ đụng phải tầm mắt của hắn, càng xấu hổ.

Thật vất vả định thần lại, nhưng nói chuyện có chút phát run: “Ta quả thật không biết nội dung bức thư này, nếu biết, sẽ không đưa tới. Hiện tại thơ cũng xem rồi, ta cũng biết, kính xin Thẩm công tử không nên hiểu lầm, chữ trong thơ, xác thực là tâm ý đường muội, nếu như người nguyên ý, liền hồi âm, không muốn, ta liền đi.”

Thẩm Hạo từ bàn sách vòng qua, đứng ở trước mặt nàng, trên mặt thản nhiên, nhưng ngữ khí mạnh mẽ: “Nàng mặc dù không biết chữ, nhưng cũng có thể nhờ người viết, ta thấy thư tình này sử dụng câu từ rất non nớt, vừa vặn hợp với học thức của nàng.”

Hắn cao lớn, vừa vặn ngăn lại ánh sáng. Thân thể Hòa Sinh chỉ đến ngực hắn, trong lúc nhất thời không biết làm như thế nào, ánh mắt thoáng nhìn lướt qua, đập vào mắt chính là khuôn mặt gần trong gang tấc của hắn.

Thật ra hắn ngày thường quả thật là đẹp mắt, khuôn mặt mặc dù tinh xảo, nhưng không hề nữ tính, dương cương và ôn hòa cùng tồn tại, nếu nói là khuyết điểm duy nhất, đó chính là khóe miệng mang theo một vòng hàn ý, lúc mặt không biểu tình, luôn lộ ra vẻ lạnh như băng.

Nhất là đáng vẻ nhất quyết không tha này của hắn, ép người ta thở không nổi.

Hắn chuyển mắt chạm với ánh mắt nàng, dường như đang chờ đợi câu trả lời của nàng, âm thanh buồn bực từ cổ họng “Hả?”

Hòa Sinh cúi đầu, phủ nhận đến cùng: “Không phải do ta viết.”

Vừa nói xong, trong lòng lại âm thầm ảo não: sao dần như vậy, còn lãng phí thời gian giải thích với hắn, nói chỉ cho một, trực tiếp rời đi là được.

Vừa bước một bước, hắn lợi dụng thân thể làm tường, chặn đường đi.

“Người tránh ra.”

Hắn không chút sứt mẻ, tư thái ngẩng cao, cúi đầu nhìn nàng.

Nàng vòng qua bên cạnh, cứng rắn xông ra bên ngoài, lập tức đụng vào bộ ngực của hắn. Thân thể hắn rắn chắc, trực tiếp đụng vào, không phản ứng chút nào, ngược lại là nàng, bụm lấy cái ót thiếu chút nữa hô đau.

Vô lại, lưu manh, không biết xấu hổ! Hòa Sinh vừa tức vừa thẹn, trừng mắt hai mắt to, khóe mắt phiếm hồng.

Thẩm Hạo thấy trong mắt nàng có nước mắt, đưa tay sờ, bị nàng liếc mắt một cái lập tức rút tay lại.

Hắn trầm ngâm một lát, ngay sau đó sai bước chân, lách mình mời đi ra.

Hòa Sinh giống như chạy trốn ra bên ngoài, sau lưng vang lên thanh âm của hắn: “Vệ Lâm cô nương bên kia, kính xin thay chuyển cáo, đối với nữ nhân bình thường mà nói, ta cũng không phải là lương xứng, không thể nhận được phần tâm ý này của nàng. Nàng là người tốt, càng không thể bị ta hại.”

Hắn nói khản thiết như vậy, một chân Hòa Sinh đã bước ra ngưỡng cửa, đứng ở mép cửa, quay người nhìn hắn, xùy một câu: “Người tự mình biết là được.”

Thẩm Hạo cười lạnh một tiếng: “Đó là đương nhiên, ta chỉ gieo họa cho người có thể gieo họa. Người khác, ta không muốn cũng không thêm.”

Hòa Sinh hừ nhẹ một tiếng, quay đầu liền đi.

•

Một đường chạy trốn thờ hồng học, Vệ Lâm và Tống Dao ở cửa phủ đệ, thấy Hòa Sinh, vội vàng tiến lên hỏi thăm: “Như thế nào rồi? Hắn phản ứng gì, có hồi âm không?”

Hòa Sinh lúc này thật tức giận, bĩu môi: “Mắc cỡ chết đi được, lần sau nếu như còn có loại chuyện khổ sai này, ngàn vạn đừng có lại tìm ta, tình nguyện một năm không ăn cá, cũng không cần đưa cái gì thư tình.”

Vệ Lâm ngưng ngưng, che miệng nàng lại. “Đường tử, ta sai rồi, tối hôm qua A Dao cùng ta hợp kế, nghĩ đến trước cho hắn biết tâm ý của ta, lại sợ người da mặt mỏng, biết rồi không chịu đưa, lúc này mới gạt người. Lần sau sẽ không làm nữa!”

Hòa Sinh chỉ đi về phía trước, bước chân lung la lung lay, Vệ Lâm Tổng Dao chia ra hai bên kéo tay áo, đỡ dành một hồi lâu, Hòa Sinh mới bằng lòng dừng lại nhìn các nàng.

”Được đường tỳ, người liền tha thứ ta một lần, lần sau nếu như người vừa ý ai, ta tuyệt đối không dám chảnh mảng làm làm trung gian cho người, xin người bớt giận, nói cho ta biết đi, Thẩm công tử rốt cuộc chịu hay không chịu.”

Nàng suy nghĩ khá đơn giản, nếu là ái mộ lẫn nhau, vậy liền đường đường chính chính chung sống. Nếu như hấn không muốn, vậy thì sớm ngày chặt đứt suy nghĩ, so với ngày đêm lo lắng mập mờ không rõ tốt hơn mấy trăm lần.

Hòa Sinh không biết mở miệng như thế nào, nàng không có đọc qua sách, nghĩ không ra từ ngữ quanh co vòng vèo uyển chuyển hàm xúc, lời nói trả lời thuyết phục ở trong lòng mười mấy lần, lại bắt đầu nóng nảy, trong đầu liền xuất hiện một ý niệm-- không thể để cho Vệ Lâm quá thương tâm.

Câu từ trong đầu không ngừng xoay chuyển, cuối cùng cẩn thận từng li từng tí biệt xuất ra một câu nửa thật nửa giả: “Hấn nói: 'Người tốt lắm, hấn không tốt, sẽ có người tốt hơn xứng với người.'”

Vệ Lâm trầm mặc nửa giây, vẻ mặt thất vọng.

Tổng Dao cũng an ủi nàng: “Hấn quả thật là không tốt, lạnh lùng quá, cách người ngoài ngàn dặm, người ấm áp, cũng ấm không nổi hấn, không phải là nam nhân thôi sao, Thịnh Hồ còn nhiều mà.”

Hòa Sinh lòng tràn đầy áy náy, cảm thấy là mình khiến Vệ Lâm thương tâm.

Cũng may Vệ Lâm tính cách cởi mở, ngày hôm ấy sau khi trở về trong phòng trốn một ngày là trở lại bình thường. Ngày hôm sau Thẩm Hạo phái người đưa hồi âm tới, Vệ Lâm vừa xem xong thư, cười ra tiếng, hoàn toàn coi bỏ khúc mắc.

Hòa Sinh hỏi trong thư viết cái gì, Vệ Lâm thừa nước đục thả câu, chỉ nói một phen tâm ý của mình mặc dù chưa được đáp lại, nhưng cũng không có không công chà đạp.

”Thẩm công tử, là người tốt.”

Vệ Lâm vứt bỏ câu nói liền chạy tới chơi đùa với Tổng Dao. Hồi âm của hấn bày ở trên bàn, kiểu chữ mạnh mẽ hữu lực đoạn chính rõ ràng, nàng lại một chữ cũng không biết.

Tầm mắt lướt qua cuối thư, nàng lại thần kỳ biết rõ, chỗ đó viết, nhất định là tên của hấn.

Thẩm Hạo Thẩm, Thẩm Hạo.

Thật là một người làm cho người ta không nhìn thấu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Mấy ngày nay, người hầu trong phủ truyền nhau lời đồn đãi, nói đường cô nương từ Vọng Kinh tới đã đắc tội đại phủ cho nên bị ném đến Thịnh Hồ tự sinh tự diệt.

Thường ngày Hòa Sinh làm người thân hòa, nên tuy bị đồn đại ác liệt vẫn không có ai dám chạy tới trước mặt nàng nói nửa điểm không phải. Nhưng vào lúc đi lại trong phủ, cũng thường xuyên thu được không ít ánh mắt đồng tình, trong đó không thiếu một ít đối xử có chút hà hiếp.

Thúy Ngọc từ chỗ nha hoàn giao hảo thăm dò được, lời đồn đãi là từ chỗ gã sai vặt ở tiền viện truyền ra, vừa vặn là gã sai vặt lần trước đi đại phủ Vọng Kinh truyền lời bị đuổi ra ngoài.

Các nàng vốn là ở nhờ, một khi không cẩn thận liền dễ dàng rơi vào đầu đề câu chuyện. Đúng lúc ngân lượng trên người các nàng đã không còn nhiều, không có tiền đi đứt lót hạ nhân. Giật gấu vá vai như thế, lúc nghèo rớt mồng tơi, không ngờ còn đụng phải tin vịt như vậy.

Hòa Sinh nghèo túng như thế nào, cũng là chủ tử đứng đắn, chủ tử có thể không có kiêu ngạo, nhưng không thể không có tiền.

Đường cô nương không có chỗ dựa ở đại phủ, tự nhiên không có tiền tài, không có tiền, chính là ăn uống không. Vừa vặn đúng với lời đồn đãi trong phủ.

Hòa Sinh từ chỗ đại nãi nãi vừa trở về, vừa mới vào nhà liền thấy Thúy Ngọc nằm ở trên bàn khóc. Vừa hỏi, mới biết được thì ra hôm nay Thúy Ngọc cùng người ta đánh bài, bị nha đầu Phong Tử của nhị phòng chê cười là nha đầu nhà nghèo, thế là động thù với người ta.

Hòa Sinh nhủ vậy, nhìn vết cào trên cổ tay Thúy Ngọc, hết đau lòng lại tức giận. Đối với lời đồn đãi trong phủ, nàng cũng biết một chút. Nàng vốn là đường cô nương giả, mà nàng đến Thịnh Hồ hai tháng, Vọng Kinh bên kia chưa bao giờ hỏi đến, bằng vào điểm ấy, nói để cho nàng tự sinh tự diệt cũng không phải không có lý.

Hòa Sinh mang tới thuốc mỡ thoa cho Thúy Ngọc, buồn bực không nói chuyện, cuối cùng lấy ra vòng tay thanh ngọc luôn mang theo, “Người đi ra ngoài một chuyến, đổi chút ít ngân lượng.”

Thúy Ngọc biết lai lịch của vòng tay này —— là Cẩm Chi thiếu gia trước khi lâm chung, sai người đưa cho Nhị Nương Tử. Liên hệ duy nhất còn sót lại giữa phu thê hai người bọn họ cũng chỉ có cái vòng tay này.

Thúy Ngọc mở miệng muốn nói, lại bị một ánh mắt của Hòa Sinh chặn trở về. Cẩn rắng ngoan tâm, chạy tới hiệu cầm đồ đổi bốn mươi hai lượng.

Nói không có chút xúc động nào là không thể nào. Như thế nào đi nữa cũng là di vật của vong phu, cứ như vậy bán đi, quả thật có điểm luyến tiếc.

Nhưng cho dù luyến tiếc, thì phải làm thế nào đây, hiện nay, qua ngày tốt lành mới là quan trọng nhất.

Cầm bạc, Hòa Sinh mang Thúy Ngọc đi vào phòng Lý Thanh. Nha đầu Phong Từ bị đánh cũng được gọi tới đây, Lý Thanh vênh váo tự đắc, cảm giác mình có nhị nãi nãi làm chỗ dựa, so với nàng là cái cái thùng rỗng từ Vọng Kinh tới phải mạnh hơn rất nhiều, ngữ khí thập phần kiêu ngạo: “Người quản giáo hạ nhân kiểu gì vậy? Nhìn nàng đánh Phong Từ thành cái dạng gì rồi, cả người đều là vết thương!”

Nàng nói xong, bảo Phong Từ cởi áo ngoài, Phong Từ không quá nguyện ý, một chút bị nàng kéo, lộ ra đùi và cánh tay trắng bóng, tất cả đều là vết ứ bầm.

Quả thật là bị thương hơi nặng. Hòa Sinh âm thầm quay lại nhìn Thúy Ngọc, so ra vết cào trên người Thúy Ngọc có vẻ ít hơn một chút.

Nha đầu kia bình thường ẩn giấu kín thật, thì ra đánh nhau giỏi thật đấy. Hòa Sinh vốn định bồi thường hai lượng bạc, tự động gia tăng lên ba lượng, móc bạc ra bỏ trên bàn, “Ta đã hỏi người ở chỗ này, đều nói là Phong Từ gây sự trước, một cây làm chẳng nên non, ta thay Thúy Ngọc nhà ta xin lỗi, người bảo Phong Từ xin lỗi Thúy Ngọc, đây là tiền thuốc cho thương thể của nàng.”

Lý Thanh lé mắt: “Dựa vào cái gì phải xin lỗi, Phong Từ, không cần để ý nàng!”

Hòa Sinh nhặt túi tiền lên, đưa tới trước mặt Phong Từ, “Người xin lỗi, bạc sẽ là của người. Không xin lỗi? Một xu cũng không có.”

Lý Thanh trừng mắt Phong Từ, ánh mắt sắc bén, “Không cho phép xin lỗi!”

Phong Từ do dự nửa giây, rồi sau đó rất nhanh đoạt lấy túi tiền trong tay Hòa Sinh, cung kính nhận lỗi với Thúy Ngọc.

Lý Thanh không phải chủ tử đứng đắn, cả phủ trên dưới đều biết nàng là nha đầu ở nông thôn, ở Vệ phủ chỉ vì nhờ nhị nãi nãi tìm giúp của hôn sự tốt, nhưng Hòa Sinh không giống vậy, nàng có tiền chính là đại gia.

Thúy Ngọc một tiếng phốc, bị Hòa Sinh bóp chặt khuỷu tay mới không cười ra tiếng. Chủ tớ hai người đã đạt được mục đích, không có nói nhiều, xoay người rời đi.

Lý Thanh tức giận nổi trận lôi đình, dậm chân muốn đi đánh Phong Từ, tay vừa vung lên, lại không dám ra tay —— Phong Từ là thiếp thân nha đầu, ăn, mặc, ở, đi lại đều là nàng chuẩn bị. Ngọn lửa vô danh trong lòng càng ngày càng cháy mạnh, ném cái ghế, muốn gây khó dễ chủ tớ Hòa Sinh cho hả giận, đối với bóng lưng Hòa Sinh hô to: “Có bản lĩnh người dùng tiền nện cả đời đi, người nào không biết người là cái thùng rỗng, qua thọ thân sinh nhật 60 của Vệ nãi nãi, ta muốn xem người có thể lấy ra cái đồ gì tốt!”

Dưới chân Hòa Sinh khựng lại

Hiện tại toàn thân cao thấp nàng cũng chỉ có 37 lượng, nếu muốn gom góp cho Vệ lão thái một thọ lễ thích đáng, quả thật là không đủ. Càng đừng nói tương lai thời gian còn dài, ngồi ăn không thì núi cũng lở.

Ài, không có tiền, thực buồn.

•

Bùi Lương đang cầm hộp vòng ngọc, cẩn thận từng li từng tí đưa tới trước mặt Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nhặt lên nhìn, xanh biếc, tỉ lệ tốt nhất, chỉ bốn mươi hai lượng, quá mức đáng tiếc.

“Lão bản hiệu cầm đồ nói, lúc nha đầu cầm vòng ngọc tới nói là người trong nhà tặng, ngày sau nhất định sẽ chuộc về. Nếu không có đoán sai, hẳn là Vệ cô nương đó.”

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, lướt qua bên trong vòng ngọc, có ấn ký thô ráp, đảo lại vừa nhìn, thì ra có khắc hai chữ —— Cẩm Hòa.

Là biệt danh của nàng sao? Thẩm Hạo buông vòng tay, giao cho Bùi Lương bảo quản.

Đoán chừng là người thân tặng, mấy lần gấp nằng, nằng đều đeo cái vòng tay này. Đợi ngày sau có cơ hội, sẽ tự tay trả lại cho nằng.

”Mang theo chìa khóa và sổ sách cửa hàng, xế chiều đi Vệ phủ, cần phải phải làm ngay trước mặt mọi người, giao đồ cho nằng.”

Người khác nếu như bởi vì chuyện tiền mà tài khó xử nằng, hẳn liền dâng phú quý tiền tài, đừng nói một gian cửa hàng, cho dù là mua toàn bộ Thịnh Hồ thành cũng có thể.

Nằng nhát gan, nếu thật tặng toàn bộ Thịnh Hồ thành, nằng xác định không muốn, nếu chỉ là một gian cửa hàng nhỏ nhỏ, có lẽ còn có thể nhận.

Bùi Lương theo lời làm việc. Tương lai Vệ cô nương chính là người của vương Gia, tự nhiên không thể chịu ủy khuất. Trên mặt Vương Gia không nói cái gì, nhưng trong lòng rất nhiệt tình.

Người Vệ phủ đang chuẩn bị ăn cơm chiều, nghe Bùi Lương đến, gọi hẳn cùng một chỗ dùng bữa.

Bùi Lương nói rõ ý đồ đến đây, không đợi mọi người kịp phản ứng, trực tiếp đưa chìa khóa và sổ sách tới trước mặt Hòa Sinh, sợ nằng không nhận, nói lời cáo từ liền rời đi.

Vệ Hữu Quang lấy lại tinh thần, vẻ mặt ngạc nhiên, “Vừa rồi Bùi quản gia nói là, bảo Hòa Sinh thay danh nghĩa Thẩm công tử chưởng quản cửa hàng sơn phần?”

Vệ Lâm gật đầu, “Lần trước Hòa Sinh bận rộn giúp Thẩm công tử, hẳn đúng là đã nói muốn lễ trọng cảm tạ. Nhưng không nghĩ tới oa, phần lễ này lại nặng như vậy. Sớm biết như vậy ta mặt dày mày dạn cũng đi hỗ trợ rồi!”

Vệ lão thái vô cùng cao hứng, “Hòa Sinh a, Thẩm công tử nếu như hào phóng như vậy, ngươi hãy nhận đi, vừa này Bùi quản gia cũng nói, không cần ngươi ngày ngày đến cửa hàng, chỉ cần một tháng đi một lần, ngồi lấy tiền như vậy - chuyện quá tốt, quả thực chính là trời rụng vàng!”

Người nhị phòng vẻ mặt kinh ngạc, ghen ghét hâm mộ, nhất là Lý Thanh và Vệ Hi. Buổi chiều còn đang thảo luận chủ tớ hai người Hòa Sinh có thể đối đãi người bao lâu, lúc này ngậm miệng không nói.

Ngay cả lão gia đại phòng đều dựa vào mấy gian tiệm tơ lụa nuôi sống cả nhà, hiện nay Hòa Sinh liền có một gian phòng sơn phần, đó là một phần lễ giá bao nhiêu nha!

Cửa hàng này nằm ở chỗ sầm uất, nếu kinh doanh thật tốt, ngày sau người trong phủ nói không chừng còn phải dựa vào vị đường cô nương này. Mọi người nói Hòa Sinh ở chung rất tốt, đường cô nương vừa nhìn chính là có phúc, tương lai đích thị là gió nổi nước lên.

Thúy Ngọc cao hứng cơ hồ muốn nhảy dựng lên, đã có cửa hàng này, xem ai còn dám nói hai chủ tớ các nằng là người làm tiền!

Hòa Sinh thật không có cao hứng, tim đập mạnh và loạn nhịp hồi lâu, do dự có nên nhận phần lễ này hay không. Nằng vô luận như thế nào cũng thật không ngờ, Thẩm Hạo vào lúc này lại tặng nằng một gian cửa hàng. Mặt khác, nằng quả thật đang cần ngân lượng chi dùng, nhận cửa hàng, nửa tháng sau thọ lễ của lão phu nhân có thể sắp xếp; một phương diện khác, nằng lại sợ nợ nhân tình của hắn, suy nghĩ một đêm, quyết định hay là đi Thẩm phủ một chuyến.

Đây là lần thứ hai nằng chủ động đến thăm, vừa gặp Thẩm Hạo ở chánh đường chiều đãi khách nhân, một phòng đông nghịt người, mỗi người ngồi nghiêm chỉnh, Hòa Sinh đi theo sau lưng Bùi Lương, nghe hắn thông báo một tiếng “Vệ cô nương tới”, đầy phòng mọi người nhìn qua, nằng căn bản không có chỗ né tránh.

Bùi Lương nói: “Ta trước dẫn Vệ cô nương đi biệt viện.” Ý là cho nằng chờ tí.

Thẩm Hạo đứng dậy, trên mặt nhìn không ra một tia tâm tình biến hóa, bộ pháp vững vàng, vượt qua đám người, trực tiếp đi đến chỗ nằng. Đến trước mặt, hắn trước liếc nằng một cái, con mắt vừa đen vừa sáng, hiện lên một tia giáo hoạt, rất nhanh lại khôi phục như lúc ban đầu.

Chợt xoay người nhìn về mọi người cúc thi lễ, ngữ khí không nhanh không chậm, đúng mức: “Thẩm mỗ có chuyện quan trọng, xin được cáo lui trước, chuyện hôm nay, ngày khác bàn lại.”

Mọi người ồn ào, Thẩm Hạo cũng không quay đầu lại, dẫn Hòa Sinh đi lên phía trước.

Nằng ở phía sau vùi thấp đầu, không biết đã đi ra rất xa, đường càng ngày càng hẹp, nằng chỉ chuyên tâm nhìn chăm chăm vào dưới chân, đề ngừa hắn bỗng nhiên dừng lại, không cẩn thận lại đụng vào.

Đi đến cuối đường, Thẩm Hạo hỏi: “Lại đi trở về sao?” Cũng không hỏi nằng đến đây cần làm chuyện gì.

Hòa Sinh hé miệng, khoát tay: “Không. Nói ở chỗ này luôn đi.”

”A? Nằng muốn nói gì?” Hắn giả vờ ngạc nhiên, ánh mắt định ở trên mặt của nằng, có rất nhiều hứng thú.

Mỗi lần gặp nằng, trên mặt nằng tâm tình thật nhỏ che giấu đều không giống nhau. Nhưng duy nhất không thay đổi, là nằng xoa xoa góc áo khi cảm thấy khẩn trương.

Trước khi đến đây, dưới đáy lòng Hòa Sinh luyện tập rất nhiều lần, nhưng khi chân chính đối mặt với hắn, thật vất vả tự tin toàn tâm toàn ý lại ỉu xìu mất. Nói ra giống như con muỗi ong ong: “Người rồi cuộc toan tính cái gì?”

Lời nói nhanh chóng vừa nhanh vừa nhẹ, Thẩm Hạo cách gần đó, nghe rõ ràng nhưng không trả lời.

Hòa Sinh lại hỏi một lần.

Trên đời không có bố thí vô duyên vô cớ, hẳn lúc trước cố ý tiếp cận nàng, hiện tại lại tặng nàng cửa hàng, chỉ cần một câu hào sảng hào phóng, quyết định là giải thích không được đâu.

Nàng đã là nữ nhân 16, ít nhiều biết ít chuyện giữa nam nữ, nói nàng tự mình đa tình cũng được tự cho là đúng cũng được, có mấy lời, vô luận như thế nào, phải nói rõ ràng.

“Nàng cảm thấy ta có thể toan tính cái gì?” Thẩm Hạo cong khóe miệng, giống như cười mà không phải cười.

Tiếng nói ra, người trước mặt thái độ khác thường bước lên trước, một khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều nếp nhăn, giống như đã trải qua 72 khổ nạn, nhỏ ra mười chữ: “Người có suy nghĩ không an phận đối với ta hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Thẩm Hạo liếc mắt sang một bên, hiếm khi không thèm nhìn nàng. Dịch hai tay, vuốt vuốt ngọc ban chỉ trên tay, không để ý đáp: “Nàng cảm thấy có thì có, cảm thấy không có vậy sẽ không có.”

Thanh âm của hắn rất trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như là nước phá băng đầu xuân, lạnh mà sáng, nghe không ra tình tiết phức tạp gì. Hòa Sinh ngẩng mặt, khép môi dưới, rụt cổ một cái.

Ven đường trồng đầy cây liễu, cây liễu cong cong rủ lá xuống, màu xanh biếc của tinh thần phấn chấn bùng bùng, bị gió thổi qua, rì rào rung động. Một gốc rồi một gốc, âm thanh lá cây dao động từng tiếng nối tiếp từng tiếng, quấy nhiễu phiền muộn trong lòng người.

Nếu như ngữ khí hắn bình thường chút ít, hẳn coi như là nhận biết, hết lần này tới lần khác thanh âm hắn rất lạnh, làm cho người ta khó có thể phỏng đoán. Hẳn nếu là trào phúng, nàng liền thuận thế nhận lỗi, nhận thức là bản thân tự mình đa tình; nếu không phải, chuyện liền khó làm.

Hắn từ Vọng Kinh đến, toàn thân khí thế nhìn giống như là người có vài phần quyền thế, mấy ngày nay tiếp xúc, càng cảm thấy hắn âm tình bất định, cũng không phải là người hòa khí. Nàng tự nhận không đức vô năng, chỗ tốt duy nhất chính là không bắt bẻ dễ dàng thỏa mãn, nếu nói hắn quý mến, chỉ sợ sẽ bị hù chết.

Chuyện là nàng tự bó buộc ra, tự nhiên phải do nàng chịu toàn. Trong lòng diễn thử một lần, giọng điệu giả vờ nói giỡn, nhảy ra hai bước dặm chân, lòng bàn tay đặt ở phần bụng, trước ngực ra sau lay lay thân mình, cười có chút cứng ngắc: “Lừa gạt hả? Ha ha ha ha.”

Mắt cẩn thận từng li từng tí nhìn hắn, vừa vặn tiếp được ánh mắt hắn từ trên cao nhìn xuống ném tới, nhìn nàng giống như đồ ngọc. Hòa Sinh không cười, khóe miệng hơi nhếch, ý định bình tĩnh chẳng cần giữ gìn, trả lại nguyên vẹn lời nói hôm qua.

“Ừ, cửa hàng ta không thể nhận, nhưng ta có thể làm chương quầy thay người quản lý, ta mặc dù không biết chữ, nhưng vẫn biết tính sổ. Không thể tính toán chi tiết, nhưng chắc chắn sẽ không sai, mỗi tháng cho ta mười hai mươi. . . lượng bạc là được rồi.” Nàng nói say sưa, đỏ mặt nói ra, thị trường mua bán còn trả giá, nàng trước nâng lên giá luôn không sai đâu, chính là lộ ra da mặt dày một chút.

Thẩm Hạo dạo bước, giày gấm Tô Tú màu tím thêu măng xà vàng giẫm lên đường nhỏ lót đá thanh hoa, trên mặt giày nhiễm vài dấu bùn, bởi vì tâm thần có chút hoảng hốt, bước chân không quá ổn, để giày cũng lướt qua vũng nước đọng.

Nàng cảm thấy có thể vừa rồi báo giá quá mức cao, ý đồ tăng thêm lợi thế, phối hợp nói mình tính sổ lợi hại. Thẩm Hạo nghe vào tai, cũng không cảm thấy phiền, nhưng một từ cũng nghe không vô, chỉ nghe được giọng nói nàng ông ông lẫn vào thành một đoàn, nhanh như chớp chui vào trong đầu.

“Ta muốn thu nàng vào phủ, không biết đây có được xem là suy nghĩ không an phận hay không?”

Bên tai giống như có cái gì oanh địa nổ tung, quấy đến người ù tai ngắt đi. Lần này mới thật sự là hù dọa, một hồi lâu mới định thần lại, cổ hết sức cong khóe miệng lên cười: “Thẩm công tử, vừa rồi nói đùa thôi mà, sao còn cho là thật?”

Nàng đánh giá bản thân rất cao, tự cho là hỏi rõ ràng có thể kịp thời bỏ ngay, lại không nghĩ, chính thức làm rõ, nàng vẫn có chút không chịu nổi. Chẳng bằng che giấu thần nhiên thì tốt hơn.

Thẩm Hạo nghiêm mặt, đôi mắt khẽ híp lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, bờ môi cắn cắn đỏ bưng, quai hàm nghẹn một hơi, tay càng nắm chặt chà xát góc áo. Bề các ngón tay đang bầu chặt, từ tay áo vuron ra, nắm lấy bàn tay tinh tế của nàng, nói: “Ta biết nàng không phải nói đùa, đã làm rõ, liền giấu không được.”

Hòa Sinh rút tay về, lại bị hấn một mực bóp chặt cổ tay, rút ra không được.”Ta không thích ngươi, ngươi cũng không làm gì được ta, giữa chúng ta, tuyệt không có khả năng.”

Thẩm Hạo cười lạnh một tiếng: “Nàng không thích ta, thì có sao đâu? Chuyện gả cưới, không cần thiết không vừa lòng, lúc này thêm nàng cũng không sao.”

Ánh mắt của hấn kiên trì, bạch quang sáng ngời chiếu vào mặt, khuôn mặt đường cong góc cạnh rõ ràng, khuôn mặt nhìn nghiêng, quang ảnh phai nhạt nửa bên mặt hấn, so với bình thường, giữa lông mày mờ nhạt nhu hòa không ít, nhưng bởi vì khóe miệng lúc này đang cười, lộ ra ý tứ hàm xúc không rõ, thần bí khó lường.

Thật sự là hồngбет. Oán đầu óc mình không thanh tỉnh, đẩy ra diện mục thật sự của người này, hiện tại muốn vẫn hỏi, nhưng đâu còn có đường sống? Lui về sau, dùng hết sức muốn giầy giữa giam cầm của hấn, duỗi ra tay kia đi giữ cổ tay hấn, giầy giữa một phen, cuối cùng vẫn thất bại.

Nào có như vậy, chẳng lẽ hấn muốn cưỡng cưới hay sao! Đôi mắt vụt sáng, khó thờ công tâm, mắt thấy nước mắt muốn tràn mi ướt khóe mắt, dính lông mi, nhất thời không giữ được, nước mắt như hạt đậu tuôn rơi xuống đất.

Thẩm Hạo sùng sốt, làm sao lại khóc? Vô thức duỗi ra một tay ra lau nước mắt cho nàng, tay kia vẫn đang nắm chặt cổ tay mảnh khảnh trắng như ngó sen không thả.

Khuôn mặt của nàng nóng lên, nơi ngón tay đụng phải, vừa mềm lại vừa non nớt. Nước mắt rơi ướt ngón tay, theo khớp xương mảnh khảnh rơi xuống lòng bàn tay, rõ ràng ấm áp vừa phải, nhưng lại cảm thấy phòng tay.

Hòa Sinh xoay mặt tránh khỏi bàn tay của hấn, trong mắt thì ẩm ướt, nhưng trong lòng lại là lửa, răng trắng trong miệng muốn cắn xuống. Hấn không né tránh mà lau nước mắt cho nàng, bị nàng cắn còn đưa tay vào trong miệng nàng.

Hòa Sinh vốn muốn dọa hấn một chút, hiện tại ngược lại do dự. Cắn hay không cắn? Cắn nhẹ hay cắn nặng?

Thẩm Hạo thả lỏng lỏng mày, cười nàng: “Chuyện có nhiều đó, lớn như vậy còn khóc nhè, xấu hổ quá đi?” Dứt lời, thu tay lại, buông nàng ra, móc khăn tay thiệp thân đưa tới: “Lau đi.”

Hòa Sinh lập tức đứng ra xa hơn một mét, lau nước mắt lau mũi, cách một khoảng ném khăn tay dơ lên người hấn, hấn phản ứng nhanh, lập tức liền tránh ra.

Quét mắt khăn nằm trên đất, mắt Thẩm Hạo lộ ra ghét bỏ, ngẩng đầu nhìn, nàng cầm mép váy một bước thối ba bước, chạy chậm ra bên ngoài phủ, sợ bị người đuổi theo.

Thẩm Hạo rù mắt xuống, trầm mặc hồi lâu, cúi người nhặt lên khăn tay bị vùi trong bụi cỏ. Thêu xấu như vậy, nàng lại không nhận ra, uống phí nàng trên thuyền thêu lâu như vậy, ngay cả khăn mình thêu cũng không nhận ra.

Khăn bị nước mắt và nước mũi thấm ướt, động tác Thẩm Hạo khựng lại, lông mày khẽ khép, cuối cùng cất kỹ khăn tay.

•

Ngày thứ hai Bùi Lương đến nhà báỉ phỏng, bởi vì ấn tượng ngày hôm qua, Hòa Sinh trốn ở trong viện không gặp hấn, biết rõ hấn vì Thẩm Hạo mà đến, nên có ý bảo Thúy Ngọc chặn ở trước cửa.

May mà Vệ Lâm đến, tiện thể đi chung Bùi Lương đoạn đường, người đến viện, Vệ Lâm cũng ở đây, Hòa Sinh chỉ có thể giả bộ đáng vẻ như bình thường.

Bùi Lương chuyển lời của Thẩm Hạo không sót một chữ: “Công tử nhà ta nói, cửa hàng nếu như đã hứa cho cô nương, tuyệt không có ý thu hồi, cô nương muốn cũng được, không muốn cũng được, dù sao cũng là của cô nương.” Hấn dừng một chút, ngữ khí hòa hoãn chút ít, khuyên như: “Vệ cô nương, thực không dám giấu giếm, tính tình công tử nhà ta bướng bỉnh, và lại hôm nay nếu ngươi nói câu không muốn, ngày mai hấn có thể phái người phá hủy cửa hàng. Ngươi coi như thương xót, nhận lấy đi.”

Vệ Lâm kinh ngạc: “Sao, ngươi không muốn? Ngươi không muốn nhưng ta muốn nha.” Dứt lời muốn đi lấy chìa khóa và sổ sách.

Bùi Lương mừng rỡ vút đồ cho nàng, quan hệ đường ty muội tốt, Vệ Lâm nhận, thì tương đương với Hòa Sinh nhận, hấn trở về báo cáo kết quả công tác cũng tốt.

Vệ Lâm khuyên nàng hảo hảo nhận lấy cửa hàng, liệt kê ra một đồng lớn chỗ tốt, nói xong lời cuối cùng thì miệng cũng khô, trước khi đi vẫn không quên nói đợi ngày sau Hòa Sinh mở cửa hàng kiếm tiền sẽ ở bên cạnh ôm đùi nàng làm tiểu phú bà.

Hòa Sinh suy nghĩ một chút, cũng được, đưa tới cửa, nếu như nàng không thu, ngược lại giống như ra về sĩ diện cãi lảo. Nhất là đã trải qua sự kiện ngày

hôm qua, nàng còn muốn thẳng lưng chứng tỏ cho hấn thấy, nàng căn bản sẽ không bị ảnh hưởng.

Đã không để ý người này rồi, còn quan tâm lời hấn nói làm chi?

Hòa Sinh râm rì một tiếng, sau đó chuẩn bị nằm ngủ một lát. Trong đầu trống trơn, rõ ràng đã buồn ngủ, nhưng như thế nào cũng ngủ không được.

Rút tay nhéo nhéo lỗ tai, nghiêng người đổi tư thế ngủ. Thanh âm xung quanh trở nên đặc biệt vang dội, chìm tước* ở đầu cành chít chít riu rít, trong đầu đột nhiên lóe lên dáng vẻ Thẩm Hạo nhíu mày mỉm môi lạnh như băng, buồn ngủ trên người đi hơn phân nửa.

Hoàng thổ sáng tỏ, chỉ cần nàng cần không buông miệng, hấn chung quy cũng không đến mức mạnh mẽ cứng rắn đoạt lấy. Lui một vạt bước, hấn nếu như làm ầu, dám hủy danh dự nàng, Vệ phủ Vọng Kinh là người đầu tiên không đáp ứng. Nhị thiếu nữ Vệ phủ, làm sao có thể tái giá với người khác? Sống là người Vệ gia, chết là quỷ Vệ gia, trước khi đi lời Vệ Nhị nữ đã nói vẫn còn quanh quẩn bên tai.

Vừa nghĩ như thế, Hòa Sinh thả lỏng một chút. Một người buôn bán, dù cho có quyền thế, hấn có thể to hơn đại phủ Vọng Kinh sao?

•

Cửa hàng sơn phấn mọi sự đã chuẩn bị xong, chỉ kém chọn ngày tốt ngày lành đại cát để khai trương. Hòa Sinh đi cửa hàng xem qua, Thẩm Hạo cũng đã an bài thỏa đáng mọi chuyện cần thiết, con đường nhập hàng và tiêu cực lấy hàng, toàn bộ thỏa đáng, nàng chân chân chính chính là vung tay làm chường quây.

Khai trương ngày đó, Thẩm Hạo cũng không đến, dặn dò Bùi Lương đi đưa hạ lễ, rốt cuộc đã tỏ tâm ý. Hòa Sinh cũng không để ý, hấn không đến rất tốt, đến ngược lại lúng túng khó xử.

Người làm của cửa hàng rất chịu khó, chỉ trong chốc lát liền hầu hạ khách nhân cảm thấy mỹ mãn. Mấy nhà quan hệ tốt một chút với Vệ phủ đều đến, biết là cửa hàng của đường cô nương Vệ gia, không thể không đến ủng hộ.

Người Vệ phủ cơ hồ toàn bộ đều đến. Vệ Lâm vô cùng nhiệt tình, cố hết sức lôi kéo, hễ là đến cửa, nàng ước gì có thể khiến người ta đầy bát mà về, mua được càng nhiều càng tốt.

Tổng Dao mua thật nhiều sơn phấn bột nước, chuyên chọn mua loại đắt tiền, không có gì ngoài Tổng gia chuẩn bị tốt hạ lễ, mặt khác lại thêm nhánh trầm ngọc khảm vàng. Nàng là người chậm chạp, đơn giản không cùng người kết giao, bởi vì lấy quan hệ Vệ Lâm, thêm Hòa Sinh quả thật là tính tình vô cùng tốt, là một hảo hữu đáng giá qua lại. Đã đưa trầm cài tóc, liền xem nàng là người mình.

Hòa Sinh hôm nay rốt cuộc ở trong thành chính thức xuất đầu lộ diện, cố ý chọn bối tử đỏ tươi phối với váy vàng nhạt theo họa xanh biếc, nổi bật lên hoạt bát mười phần lại không chói mắt.

Một ngày qua đi, thu vào quá mức dồi dào, thừa dịp náo nhiệt dần dần tàn đi, trong tiệm chỉ còn người làm cùng với một hai khách nhân, Hòa Sinh lấy bàn tính ra, theo vài chữ to nàng biết bắt đầu gầy tính toán.

Tính toán, chính là hơn nửa giờ, đã đến thời gian đóng cửa, người làm đóng cửa, nhưng nàng vẫn chưa thỏa mãn, đứng ở cửa ra vào đợi cổ kiệu Vệ gia tới đón.

”Vệ cô nương!” Bên cạnh có người gọi nàng, Hòa Sinh theo giọng nói nhìn lại, Tổng vũ Chi cất bước đang đi tới phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Trong lúc nhất thời Hòa Sinh không kịp phản ứng, buổi sáng Tổng vũ Chi tới rồi mà, sao giờ lại tới nữa?

Tổng vũ Chi không dám đi quá gần, cách nàng một trượng thì dừng lại. Vừa rồi cửa hàng quá nhiều người, hấn lách vào trong đám người chỉ có thể từ từ xa xa nhìn nàng một cái, vốn định thừa dịp muội muội mua sơn phấn, nhìn nàng một hồi, nhưng Tổng Dao lại cứ không thích để cho hấn tiếp khách. Sau khi đưa hạ lễ, liền không có lý do gì ở lâu. Vô vị chờ ở bên ngoài cửa hàng, nhìn người đều đi hết sạch, lúc này mới dám ra đây nói chuyện với nàng.

”Vệ cô nương vất vả.” Tổng vũ Chi nhần nhin cả buổi mới thốt ra được một câu chán ngắt.

Hòa Sinh phúc lễ, khách khí đáp: “Làm phiền Tổng công tử quan tâm.”

Khuôn mặt Tổng vũ Chi đỏ bừng, chỉ là bị nàng liếc mắt nhìn liền cảm thấy ngu người hít thở không thông. Lồng ngực giống như bị búa nện từng từng rung động, cách một lớp da, trái tim cơ hồ sắp bay ra ngoài.

Bình sinh bao nhiêu tri thức học được từ cổ chí kim, hiện tại moi hết ruột gan, nhưng ngay cả câu tán gẫu cũng nói không ra. Hận a, sao lại vô dụng như vậy!

Hắn bên này trần trở buồn rầu, nhưng Hòa Sinh không cho là đúng, nàng chỉ cảm thấy kỳ quái, khuôn mặt Tổng công tử y như bánh nướng không vùng, có phải ngã bệnh hay không?

Trầm mặc quá 10 giây, liền lộ ra lúng túng, Tổng vũ Chi âm thầm véo mình một chút, nghĩ phải ép mình mở miệng, thân thể lại không tự chủ được mà nhát gan. Vạn nhất nói sai, thì làm sao bây giờ?

“Ta. . .” Cẩn rắng ra khỏi miệng, giọng nói đã có chút phát run, vội vàng thu lời lại. Tổng vũ Chi oán mình không có tiền đồ, thường ngày vũ đao lòng thương, lúc luyện võ đập đầu, bị đao rạch, cũng không nghiêm trọng như lúc này, trước mắt, bởi vì đến gần người, mà gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Hòa Sinh chỉ cho hắn là có bệnh bên người, tiến lên ân cần thăm hỏi, “Tổng công tử có nơi nào không thoải mái sao?” Nhìn hắn mặt đỏ tới mang tai, ánh mắt nhấp nháy, thờ hồn hể, đoán chừng bệnh cũng không nhẹ.

Nàng hướng phía trước một bước nhỏ, Tổng vũ chi liền lùi ra sau một bước dài, sợ nàng cách gần quá, hắn thực sẽ sống sờ sờ kìm nén mà chết. Hòa Sinh cho là hắn xa lạ, khoanh tay đứng nhìn, không có đi lên trước nữa.

Trước mắt có tinh quang lập loè, huyết thái dương nhảy thành thạch, Tổng vũ Chi thở một hơi thật dài, giống như là dùng hết khí lực bú sữa, mới ép được lời nói ra ngoài: “Vừa rồi Tổng Dao nói muốn dùng bữa tối với nàng, vừa vặn nhà chúng ta vừa mua mấy chậu san hô*, vừa vặn đón nàng qua phủ tụ hợp, được không?”

Tim của hắn nhảy đến cổ họng, lo lắng bị Hòa Sinh nhìn thấu nói dối, đỏ mặt nhìn xuống đất.

Nam nhi to lớn tám thước, nói chuyện thôi mà lại run lẩy bẩy, Hòa Sinh có chút lo lắng, cổ kiệu Vệ gia đã đến, hiện tại cùng hắn đi Tổng phủ ăn cơm, không có thông báo Vệ gia một tiếng, bề ngoài giống như không quá hợp cấp bậc lễ nghĩa.

Tổng vũ Chi nhớ tới cái gì, thêm một câu: “Ta đã phái người đi Vệ gia thông báo, Vệ Lâm cũng đi nữa.”

Hòa Sinh yên lòng, xem ra cổ kiệu Vệ gia sẽ không tới, nếu như Vệ Lâm cũng đi, nàng thuận tiện cũng đi xem san hô. Há mồm vừa muốn đáp ứng, ánh mắt liếc qua sau lưng Tổng vũ chi có bóng người, dáng người cao ngất, khuôn mặt giống như khuôn mẫu thạch cao, cách đến mấy mét, một đạo ánh mắt âm lãnh thẳng tắp đâm tới.

Hòa Sinh sợ hãi, mặc danh kỳ diệu khăn trương lên. Phải làm bộ không nhìn thấy, quay đầu đi, âm thầm cầu nguyện hắn chỉ là đi ngang qua, tốt nhất trực tiếp bỏ qua nàng.

Thẩm Hạo mặt lạnh, không nhanh thông thả đi tới, “Tổng công tử, trùng hợp như vậy.” Hắn hôm nay mặc một thân vân bào hoa văn trắng xanh nhạt, ống tay áo mở lớn, áo mũ chỉnh tề, đi trên đường dưới chân sinh gió. Hai tay tùy ý chấp tay thi lễ, ánh mắt rõ ràng hàm chứa băng lãnh, nhưng tư thái ưu nhã trước sau như một.

Có vài người kêu gào, thực chất bên trong lạnh nhạt, nhu hoà vài phần, chính là nhân vật ôn nhuận như ngọc, hắn vẫn cứ trưng khuôn mặt ra, ánh mắt nhìn người giống như là châm vào thân thể, bảo người ta sao không sợ?

Hòa Sinh bất đắc dĩ ân cần thăm hỏi một tiếng, thanh âm hắn buồn bực, không có tiếp nhận.

Tổng vũ Chi vội vã đón Hòa Sinh trở về, vội vàng đứng ra giảng hòa, “Thẩm công tử khoẻ, ta cùng với Vệ cô nương đang muốn hỏi phủ, bây giờ sắc trời đã tối, Thẩm công tử có muốn cùng nhau dùng bữa tối không?”

Khách khí vài câu, nghĩ đến Thẩm Hạo chắc chắn chối từ, theo tình thế đến xem, Thẩm công tử là đi ngang qua, chào hỏi xong liền đi, có lẽ không có gì đáng ngại.

Thẩm Hạo kéo dài âm điệu “A?” Một tiếng, nghiêng đầu nhìn Hòa Sinh, vẻ mặt nghiền ngẫm: “Ta cũng không biết, nàng muốn đi Tổng phủ bái phỏng, sớm phái người thông báo một tiếng, cũng liền tránh khỏi ta đến đây một chuyến.”

Hòa Sinh kinh ngạc, người này nói cái gì thế này, nàng lúc nào để cho hắn đi một chuyến rồi hả?

Tổng vũ Chi nghe lời này bất thường, vội hỏi: “Sao, Vệ cô nương và Thẩm công tử đêm nay có hẹn? Hẹn ở nơi nào, là vì chuyện gì?”

Thẩm Hạo liếc mắt nhìn một vòng, nhíu lông mày, rất không vui, vui buồn không nói nên lời, nhưng lời nói ra lại bình bình đạm đạm, “Trao đổi chuyện trong cửa hàng.”

Tổng vũ Chi gật gù đầu, cửa hàng là Thẩm công tử cho, hôm nay là ngày đầu tiên cửa hàng khai trương, hắn tìm Vệ cô nương trao đổi chuyện trong tiệm, quả thật cũng hợp tình hợp lý.

Chuyển mắt nhìn về phía Hòa Sinh, thấy nàng bĩu môi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn sáng ngời, lập tức không muốn, nghĩ muốn kéo lại, dù sao hắn đợi thật lâu mới đợi được lý do này, qua lần này, không biết đến lúc nào mới có được lý do thuận lợi như vậy.

Suy nghĩ hồi lâu, lời vừa muốn ra khỏi miệng, Thẩm Hạo cũng đã đi đến bên cạnh, ngay cả lời cáo từ cũng không có, trực tiếp phẩy tay áo bỏ đi.

Tổng vũ khẽ giật mình, giương mắt nhìn người rời đi, trong lòng vừa khổ vừa chất, véo cùi chỏ một cái, mắng mình không có tiền đồ.

Hòa Sinh đi ở phía trước, hai người cách nhau hai ba bước, cũng không nói lời nào.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà lại rời đi với hắn! Rõ ràng không muốn ở chung với hắn, Hòa Sinh bĩu môi, nhìn hắn đi ở bên tay phải, vẻ mặt như đưa đám, thấy nàng nhìn sang, liền chuyển mắt đón ánh mắt của nàng, ánh mắt lạnh lùng mà nóng rực.

Hòa Sinh hừ một tiếng, nếu không phải sợ hắn nói lung tung khiến cho hiểu lầm, mới sẽ không cùng đi theo đâu. Níu lấy hắn bịa chuyện không cần bản thảo, tự tin mười phần: “Thâm công tử mặt thật lớn, hèn ta thương nghị chuyện cửa hàng lúc nào hã, sao ngay cả ta cũng không biết?”

Thâm Hạo sửa sang tay áo, “vừa mới nói.” Giọng nói so với ngày thường lạnh hơn ba phần, nhưng trên mặt nhìn không ra nửa điểm dấu vết.

Hòa Sinh buồn bực nuốt một tiếng, nói câu “Vô sĩ”, nhưng trong lòng có chút bối rối, mắc gì phải dây dưa với hắn, bước ra một bước chân, một chút kịp phản ứng, dứt khoát dừng lại, không chịu đi lên phía trước.

Thâm Hạo vẫn lên trước, khe hở chỉ hai bước, đi đến sát bên nàng, đột nhiên khẽ vươn tay, ngăn cánh tay của nàng. Tay áo rộng thùng thình, đủ để che tầm nhìn từ phía sau lưng, hai người chẳng qua là đồng hành đi kế bên nhau

“Sao, chê quý phủ ta không bằng Tổng phủ?” Hắn cúi người, nhìn vành tai khéo léo trắng xanh của nàng, ước gì có thể cắn lên đó một cái.

Tổng vũ chỉ đã đói khát thành như vậy, vậy mà nàng vẫn thoải mái đi ở phía trước hắn. Nếu không có hắn ngăn cản, có phải nàng còn muốn đi Tổng phủ qua đêm không?

Ngọn lửa vô danh trong lòng cháy càng dữ dội hơn, tay ôm nàng không tự giác dùng sức, ngón tay cơ hồ đều muốn bấm vào trong thịt, Hòa Sinh hô đau, hắn cũng không ngừng lại.

“Nàng thường ngày miệng đầy nam nữ cảm kỳ lớn, ta dựa vào nàng mới một chút, nàng liền giống nhau gặp quỷ rồi né tránh, hôm nay thì sao, nàng thấy hắn liền sập tới phía trước, còn đồng ý đi ăn cơm, nàng một nữ nhân chưa xuất giá, cùng nam nhân không minh bạch, sau này hư mất thanh danh, nàng tìm ai khóc đây?”

Thanh âm hắn chậm rãi, đứng trọng tâm bức thiết, nhưng câu chữ lạnh lùng, âm hàn thấu xương.

Hòa Sinh bị siết đau đớn, nghe hắn nói ba chữ “chưa xuất giá”, thiếu chút nữa cười ra tiếng, nghe hắn nói tiếp mấy câu phía sau, lại cảm thấy oán giận.

“Nếu bị hỏng thanh danh, thì cũng có phần của ngươi đó.”

“Vậy thì tính sao, nàng gả cho ta là được.”

Lời này nói suông như vậy, Hòa Sinh bị sặc, bởi vì ở trên đường cái, sợ động tĩnh quá lớn làm người khác chú ý, nhắc chân giẫm mạnh một cái.

“Ngươi tránh ra, ta không đi theo ngươi.” Hòa Sinh lăm bằm một câu, nhấn tâm lại giẫm một cước, lần này giẫm nhẹ hơn chút ít, ngược mắt liền gặp ánh mắt hắn.

Thâm Hạo giống như không có việc gì, dắt nàng tiếp tục đi. Mặt trời đã lặn xuống núi phía tây, lưu lại một vòng sáng trời chiều bao quanh mây, bên cạnh ánh trăng lờ lờ hiện ra thân ảnh, phát ra màu trắng nhạt. Trời nửa sáng nửa tối, trên đường người đi lại thưa thớt, không biết gia đình kia nấu đồ ăn gì, mùi thơm bay ra bốn phía, bay thẳng vào trong mũi.

Thịt chưng, cá nấu gạch cua. Hòa Sinh nghe thấy mùi, đói bụng rồi, trên đùi không còn chút sức lực nào, liếm liếm miệng, hết sức lực rồi, vùi đầu không biết làm sao.

Thâm Hạo quay đầu lại thấy nàng gục đầu bộ dạng ủ rũ, sức lực trên tay nói lòng chút ít. Bên đường đi thẳng, thoáng nhìn qua hai sư tử bằng đá trước cửa Vệ phủ, thả người ra, lửa trong lòng đã tiêu hơn phân nửa.

Hòa Sinh đứng tại chỗ, nhìn hắn đi hướng bên cạnh, cũng không gọi nàng, cũng không có quay đầu lại nhìn ý tứ của nàng. Liền như vậy thôi sao? Không bắt nàng vào phủ?

Nhìn thấy người đi đến cửa phủ, Hòa Sinh xác định hắn rút cuộc bỏ qua cho nàng rồi, giống như con chó hướng Vệ phủ chạy tới, bởi vì quá đói rồi, chân đứng không vững nữa, suýt nữa ngã sấp xuống nhiều lần.

Thâm Hạo đứng ở cửa ra vào, nghĩ đến nàng đi xa, quay đầu nhìn, thấy nàng bước chân liêu xiêu rất buồn cười, trong thoáng chốc nhớ lại mình sống lớn như vậy, lần đầu tiên đối với một nữ nhân đề tâm như vậy.

Trời sinh đặng không được đành không được, đột nhiên xuất hiện một người như vậy, ông trời thật sự là thích nói giỡn. Nàng sợ ngã ngất sợ tan, xem ra cuối cùng là hắn cũng muốn ném thử tư vị này.

•

Vừa vội kíp dùng bữa, hạ nhân thêm đôi bát nữa, Hòa Sinh tập trung chuyên môn ăn cơm, bởi vì không có vội vàng mở màn, xấu hổ ăn nhiều. Trở về nhà nằm trong sân hóng mát, hồi tưởng chuyện ngày hôm nay, tinh thần có hưng phấn thỏa mãn lại có sợ hãi khẩn trương, việc sau cũng đều là bởi vì cái tên bại hoại sát vách.

Thúy Ngọc bị gọi lên tiền viện, khi trở về trong tay nhiều hơn một hộp đựng thức ăn, mở ra vừa nhìn vài bát món ăn, có gà hấp nhân tôm*, lạc mềm chưng đường*, sủi cào cua.

Thúy Ngọc nói: “Nói là Thẩm phủ đưa tới, mỗi phòng đều có, hộp cho viện chúng ta hộp là Bùi quản gia tự mình đưa qua đó.” Nàng trừng mắt nhìn, cười thần bí: “Ta vụng trộm xem qua, cũng chỉ có hộp trong phòng chúng ta nặng nhất, nhiều món nhất.”

Hòa Sinh chép miệng rồi cắn lưỡi, nhìn sang từng chén, tất cả đều là mỹ vị. Vừa rồi chưa ăn no, hiện tại vừa vội lấp bao tử.

Phía dưới hộp cơm để một trang giấy, Hòa Sinh cả kinh, thừa dịp Thúy Ngọc vừa quay đầu, nhanh chóng nhặt lên giấu ở trong tay áo. Mượn cớ chạy vào trong phòng lấy ra, đưa dưới đèn xem, trên giấy vẽ một người, một chén cơm, còn có một đầu heo.

Khóe miệng Hòa Sinh co lại, dường như xuyên qua giấy ó vàng có thể nhìn thấy khuôn mặt Thẩm Hạo hai mắt mỉm cười, thực sự so với người bình thường đáng ghét hơn một vạn lần.

Hừ, heo đầu mà heo, hấn mới là heo!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 18

Buổi tối ăn nhiều, bụng không tiêu thức ăn, vuốt bụng nằm ở trên ghế mây, trong sân lại muỗi nhiều, Thúy Ngọc phải cầm đồ xua muỗi. Vệ Lâm mới từ Tổng phủ trở về, được Tổng phu nhân cho đôi vòng tay, chạy vào viện khoe với Hòa Sinh.

Hỏi tối nay vì sao không tới, Hòa Sinh đáp ứng, chỉ nói thương lượng chuyện cửa hàng với Thẩm Hạo.

Vệ Lâm đã buông xuống tâm tư đối với Thẩm Hạo, nên nhắc tới hấn cũng không cảm thấy lúng túng. “Thẩm công tử thật tốt, chẳng những tặng cửa hàng, bỏ bạc tham gia kinh doanh cửa hàng cũng chỉ cảm một phần tiền lãi, ai, người tốt như vậy, là ta không có duyên phận, sau này cũng không biết là ai có phúc khí có thể gả cho hấn.”

Hòa Sinh nghĩ đến lời hấn nói ngày ấy ở Thẩm phủ, phối hợp với dáng vẻ một lòng của Vệ Lâm, lập tức mặt đỏ tới mang tai.

Dứt khoát ban đêm thấy không rõ lắm, Vệ Lâm hỏi: “Nói như thế nào nhỉ? Chẳng hạn tối Mạt từ hồi phủ thay ta lấy đồ, nói là nửa đường thấy Thẩm công tử đưa người trở về, tại sao không đi nhà hấn ăn tối?”

Hòa Sinh nhấp máy miệng, nghĩ thầm Vệ Lâm cô nương này trái tim thực lớn, cô nam quả nữ, tránh hiềm nghi còn không kịp, sao dám chạy tới nhà hấn ăn tối?

“Chuyện kinh thương, ta không phải người trong nghề, hàng hóa hấn quản, ta liền chiếm khu vực, tất nhiên là hấn định đoạt. Chúng ta không thân cận, đi quý phủ hấn ăn làm chi, vô duyên vô cớ sẽ khiến người khác nói ra nói vào. Sau này chớ nói loại lời này, tránh để người bên ngoài hiểu lầm.”

Vệ Lâm toét miệng cười: “Ai hiểu lầm? Người ở nhà ta, cũng không phải là quả phụ nhà đơn (nhà không chung cổng với nhà khác), cùng nam tử tiếp xúc không thể bình thường hơn, hơn nữa, nếu Thẩm công tử thực đối với người có ý tứ, người bây giờ vẫn không thể cười tét miệng, người tốt như vậy, phạm là lộ ra một chút manh mối, vẫn không thể nhào đầu về phía trước? Liền bộ dạng bình tĩnh bây giờ của người, ta vậy mới không tin.”

Hòa Sinh cười khô, nàng là quả phụ thật mà. Ngậm miếng mận cho tiêu thực, nhai một miếng hừ, chua chua chát chát, kích thích đầu lưỡi run lên.

Trong mắt người khác là ngàn vạn chỗ tốt, đến chỗ nàng, tựa như ngậm vào độc, trốn cũng không kịp, đầu còn dám bỏ nhào vào.

Bảo vệ tốt bốn phận, thanh bạch, làm tốt tiểu quả phụ của nàng. Chỉ có như vậy, người của đại phủ mới không tóm được lỗi, sẽ không xử lý nhà mẹ đẻ của nàng.

•

Được cửa hàng, Vệ phủ cao thấp đối với Hòa Sinh rất tốt, vô luận là ai, cách thật xa cũng gọi nàng, mở miệng một tiếng “Đường cô nương”, cực kỳ thân thiết.

Hòa Sinh ngược lại không có cảm thấy thay đổi gì, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, không có gì đặc biệt mà trải qua cuộc sống thật tốt.

Vệ Hi nhị phòng cũng không tìm nàng phiền toái, thường ngày thấy nàng liền muốn bôi móc đâm người, giờ phút này lại biết cười chào hỏi. Đoán chừng là nhị nữ nãi nói mấy thứ gì đó.

Duy chỉ có có một chút, Hòa Sinh không quen —— Lý Thanh thay đổi thái độ cay nghiệt trước kia, cả ngày dán lấy nàng, một khi có cơ hội liền hô hào bảo nàng mang đến cửa hàng chơi, tình ý sâu xa khuyên nàng phải quan tâm cửa hàng nhiều vào.

Một lần còn đỡ, hai ba lần không ngừng mà sắp đến, cho dù ai cũng sẽ thấy phiền.

Hòa Sinh đối với Lý Thanh không có cảm tình gì, cảm thấy nàng sơ dĩ như vậy khẳng định có ý đồ. Nếu như là vì chuyện cửa hàng nịnh nọt nàng, không khỏi quá mức, nhìn nàng phía trước sau lưng vây quanh đảo quanh, ước gì có thể mỗi ngày bảo Thúy Ngọc ở cửa viện chặn nàng.

Nhưng dù sao cũng là ở cùng dưới mái hiên người, nếu như thực xé toang khuôn mặt, khó tránh khó xử, đành phải nói bóng nói gió cho nàng lĩnh ngộ, không muốn lại đến đây đưa.

Đổi lại người bình thường, cho vài lần sắc mặt lạnh, đã sớm biết khó mà lui. Lý Thanh thì không, ngược lại càng ngày càng chịu khó.

Nàng có tính toán của chính mình —— Hòa Sinh đã có Thẩm công tử cho cửa hàng, Thẩm công tử còn bỏ bạc quản lý hàng hóa, nàng cũng chạy đến cửa hàng, tự nhiên không thể thiếu được đi vào bên trong. Chỉ cần nàng đi theo bên cạnh Hòa Sinh, không lo không gặp được Thẩm công tử.

Chỉ cần có thể gặp mặt, liền có cơ hội tiếp cận hắn.

Chuyện Thẩm công tử tặng cửa hàng này, không phải là không có người nghĩ tới quan hệ giữa Hòa Sinh và Thẩm công tử, vô duyên vô cớ sao lại có thể tặng cô nương cửa hàng. Chỉ vì Hòa Sinh thường ngày đại môn không ra nhị môn không bước, ước gì có thể một ngày có thể nằm chết ở trong nhà, không giống cô nương nhà khác cả ngày chạy ra bên ngoài.

Hai là, bởi vì Thẩm công tử làm người hào phóng, phạm là giúp hắn bận rộn, dù là vì trước cửa nhà hắn quét lá rơi, một mực hoàng kim đưa tặng. Huống chi là tiệc tân gia, mặc dù Hòa Sinh chỉ làm một món đồ ăn, nhưng cũng xem như giúp đỡ, nghĩ đến Thẩm công tử đích thị là vô cùng cảm kích nàng, cho nên tặng cửa hàng cũng không có gì ngạc nhiên.

Lui một vụn bước mà nói, cho dù giữa Hòa Sinh và Thẩm công tử thực có cái gì, vậy cũng không ngại, nàng đoạt lấy là được. Quyết tâm là có, nhưng áp dụng lại khó khăn trùng trùng điệp điệp.

Thẩm phủ cao thấp cẩn thận chặt chẽ, ngay cả nàng muốn mua thông hạ nhân hỏi thăm Thẩm công tử yêu thích cái gì cũng không được. Lui mà cầu thứ yếu, chỉ có thể dính vào Hòa Sinh thôi.

Rốt cuộc đợi Hòa Sinh nhắc chân chịu ra khỏi viện đi tới cửa hàng. Lý Thanh hấp tấp theo sát ở phía sau, ăn mặc trang điểm xinh đẹp, ở cửa hàng trong trong ngoài ngoài đi dạo một vòng, tìm hồi lâu, bắt được điểm tiểu nhị hỏi: “Thẩm công tử không đến trong tiệm sao?”

Điểm tiểu nhị đáp: “Đến, đến nhưng không thường, cùng Vệ cô nương không sai biệt lắm.”

Trong lòng Lý Thanh tính toán, chắc phải đến Thẩm phủ vài chuyến thôi, may ra mới gặp được. Nàng ta ngày phiên đêm phiên nói thầm giống như đòi mạng, trong bảy ngày Hòa Sinh đi cửa hàng năm chuyến, phải biết rằng, bình thường nàng nửa tháng có thể đi một chuyến cũng không tệ rồi.

Hòa Sinh thật sự không có cách nào khác, trực tiếp hỏi Lý Thanh đến cùng muốn làm cái gì. Lý Thanh cũng là nóng nảy, không gặp được Thẩm Hạo, đồ hết sai lầm lên người Hòa Sinh, há mồm đáp: “Ngươi có phải cố ý lừa gạt ta hay không, chuyên môn canh thời gian Thẩm công tử không có ở cửa hàng?”

Nàng vừa nói như vậy, Hòa Sinh toàn bộ liền minh bạch —— hóa ra là đi tới đây là vì Thẩm Hạo.

Lý Thanh nhận định Hòa Sinh là cố ý gây sự, thấy nàng mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, cảm thấy là do nàng xấu hổ trong lòng, nay bị vạch trần mới bày ra vẻ mặt này.

Run rẩy bờ vai, lời nói nếu như đều đã nói ra, chuyện cũng dễ làm hơn. Nàng ngẩng đầu, lộ ra tư thái ngày thường mình cho là siêu phàm, “Ngươi hiểu là tốt, hiện tại nếu như ngươi dẫn ta đi gặp hắn, giả vờ cửa hàng có chuyện tìm hắn thương lượng, ta liền còn xem ngươi là người tốt.”

Hòa Sinh nghe xong, thiếu chút nữa cười lạc giọng. Không giúp nàng bận rộn, liền không phải là người tốt rồi hả? Ý tưởng của biểu cô nương này, thật sự là không giống người thường.

Ái mộ liền đuổi theo, không sợ hãi giấu kín tâm ý, thoải mái thổ lộ, như Vệ Lâm, nàng cam tâm tình nguyện giúp đỡ. Nhưng Lý Thanh như vậy, nàng không thích chút nào.

Chuyện cá nhân như vậy, phải miễn cưỡng kéo những người khác vào làm cái gì? Phải đợi Lý Thanh hiểu rõ Thẩm Hạo nói chuyện trắng trợn với nàng như thế nào, còn không đem nàng ăn sống nuốt tươi?

Hòa Sinh từ chối nhã nhặn. Lý Thanh vung tay, đầu chịu bỏ qua, cứng rắn lôi kéo nàng đi ra ngoài cửa.

Khi lực nàng lớn, lại không chút để ý nào đến thể diện. Hòa Sinh da mặt mỏng, cảm thấy trước mặt người khác lôi kéo với nàng ta không tốt lắm, tình trong như đã mặt ngoài còn e mà bị nàng xô đẩy kéo ra khỏi phủ.

Ra khỏi phủ, quẹo trái vài bước chính là Thảm phủ. Hòa Sinh nói cái gì cũng không chịu đi vào, đứng ở trên bậc thang nói rõ lí lẽ với nàng ta.

”Chẳng phải dẫn ta đi vào gặp mặt sao? ngươi sợ cái gì, chẳng lẽ muốn mạng ngươi hay sao?” Lý Thanh càng nói càng phát cáu, mấy ngày nay nàng ta khúm núm, đi cầu khẩn nàng, ngay cả Vệ Hi bên kia cũng không có nịnh nọt như thế, toàn chạy đến viện của nàng, nàng còn có cái gì không hài lòng, có một chuyện nhỏ cũng không giúp!

Hòa Sinh bị sắc bởi lời nói hùng hồn như thế của nàng ta, một cô nương gia đẳng hoàng, nói chuyện tức giận mùi thuốc súng mười phần, làm sao lại không biết điều như vậy hả?

Hòa Sinh quay đầu rồi đi, lôi kéo thì lôi kéo, chuyện hôm nay, nàng sẽ không giúp.

Quả hồng chọn hồng mềm mà bóp, nàng cũng không phải quả hồng, thật có ầu ầu, nàng cũng không sợ.

Lý Thanh ôm tay áo nàng kéo, đưa tay đi tóm đuôi tóc, lực đạo tuy nhẹ, nhỏ, nhưng bởi vì Hòa Sinh không có phòng bị, bị người mãnh liệt kéo một cái, da đầu đau run lên.

”Ngươi đi gõ cửa, dẫn ta vào phủ, liền thả ngươi.”

Đúng lúc phủ đột nhiên mở rộng ra, Bùi Lương đi ở phía trước mở đường, Thảm Hạo dẫn ngựa, cất bước ra bên ngoài, giương mắt nhìn, nhìn qua cửa phủ đứng hai người, một trong đó, vẫn là hắc tâm tâm niệm niệm.

Bùi Lương phản ứng đầu tiên, đi đến trước mặt Lý Thanh liền bỏ tay, không lưu tình một chút nào: “Ngươi làm gì, kéo tóc cô nương nhà chúng ta làm chi!”

Hắn hộ chủ sốt ruột, yêu ai yêu cả đường đi, ngay cả chữ “nhà của chúng ta” như vậy cũng thốt ra.

Lý Thanh không biết làm sao, tuyệt không nghĩ tới sẽ gặp Thảm Hạo vào lúc này, tuy bị Bùi Lương đánh tay đau, chẳng quan tâm kêu đau, cũng không kịp nghe ý trong lời nói của hắn không thỏa đáng. Sửa sang lại khuôn mặt buồn cười, thay đổi bu rầu vừa rồi, nhẹ nhàng cúi đầu khẽ chào lễ: “Thảm công tử khỏe, ta cùng với đường cô nương đùa giỡn thôi, nàng nói muốn vào phủ cùng ngươi thương nghị công việc, lại sợ ngươi không có ở đây, do dự rất lâu rồi, ta nói nàng nhất gan câu nệ, nàng liền cầu kinh muốn đi.”

Nàng hướng Hòa Sinh nháy mắt, Hòa Sinh giả bộ như không phát hiện, trực tiếp nhìn bằng nửa con mắt, trong lòng nói thầm: tự tin của nàng rốt cuộc có đâu ra, cảm thấy người khác phải giúp nàng? chuyện kéo tóc còn chưa có tính mà!

Bùi Lương đối với cô nương, cũng không tốt nói cái gì, lui qua một bên, tiến lên ân cần thăm hỏi Hòa Sinh.

Hòa Sinh cảm thấy mất mặt, cũng không nói gì, chỉ muốn vội vàng rời khỏi.

Thảm Hạo nhíu mày, nhìn Hòa Sinh, thấy nàng phồng má mặt mũi tràn đầy mất hứng. Lúc này thu hồi ánh mắt, đặt xuống dây cương, chậm rãi bước đi đến trước mặt Lý Thanh, dáng vẻ cao cao tại thượng, liếc mắt liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt rét lạnh giống như băng.

”Chuyện Vệ cô nương muốn tìm ta thương nghị, ta tất nhiên sẽ phái người đi đón nàng, ngươi tính là cái thứ gì, cũng dám chạy đến trước cửa nhà ta.”

Lý Thanh lờ mờ, quả thực không thể tin được Thảm Hạo sẽ nói với nàng ta như vậy. Là nàng hôm nay mặc quần áo quá mức chú ý, khiến hắn không thích sao? Hay là môi son quá đỏ, hắn nhìn rồi cảm thấy chướng mắt?

Thảm Hạo che giấu vẻ mặt, nhiều năm như vậy, nữ nhân có ý đồ câu dẫn hắn không có nghìn cũng có trên trăm, người trước mặt này mặc đồ đỏ xanh mới mở miệng nói chuyện, hắn liền biết nàng đánh chính là cái chủ ý gì.

Lý Thanh không cam lòng lãng phí một lần cơ hội gặp hắn, đi đến phía trước ý đồ giả vờ vấp chân dựa vào người hắn, ngay cả góc áo bên cạnh cũng không dính vào, liền bị Bùi Lương chặn ngang một cước.

Người làm bia ngắm nhiều năm, tốc độ phản ứng điểm ấy vẫn phải có.

Thảm Hạo rất không kiên nhẫn, nhìn cũng không nhìn Lý Thanh, khẽ mở môi mồm, phun ra chữ: “Cút —— “

Hắn rất ít trước mặt người khác bày ra bộ dáng như vậy, như thế nào đều có thể khắc chế tâm tình, hôm nay nhìn thấy nàng bị người khác khi dễ, lại cảm thấy sốt ruột cực độ, tu đường tốt thường ngày liền chẳng quan tâm nữa.

Lý Thanh hai mắt rung rung, xoay người lại bỏ chạy.

Hòa Sinh sửa sang tóc, chuẩn bị trở về, đợi tí nữa ăn cơm không chừng lại phải giải thích với nhị phòng một phen, ài, ồn ào quá.

Thảm Hạo gọi nàng: “Nàng đứng lại.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 19

Âm sắc của hắn hùng hồn, rõ ràng, âm điệu không cao nhưng lực vô cùng mạnh mẽ, nghe giống như là người thường thường ra lệnh.

Hòa Sinh không định nghe hắn, rút chân liền đi. Chẳng qua vừa muốn nói những điều kia, nghe xong còn không bằng không nghe, tránh tâm khỏi loạn.

Thẩm Hạo nhìn động tác của nàng, biết rõ nàng muốn đi, cũng không ngăn nàng, huyết thái dương nhảy thình thịch. Mấy năm nay, quen được mọi người kính cẩn phục tùng, ngược lại thật không có người giống như nàng, biết rõ tâm ý của hắn nhưng phảng phất giống như không thấy.

Hắn buồn bực, từ nhỏ tuân theo giáo dục hoàng tử truy vấn thực sự cầu thị*, trừ chính vụ bên ngoài, chú ý thuận theo tự nhiên, cũng không bắt buộc, lúc này đụng phải nàng, chỉ cảm thấy muôn phần khó giải quyết.

*Nghĩa nguyên của nó là miêu tả chí hướng học tập, nghiên cứu. Thành ngữ này có nghĩa là “giải quyết vấn đề dựa trên tình hình thực tế”, “tìm kiếm bản chất vấn đề từ những thứ xác thực”. (Lưu ý: từ “cầu thị” trong tiếng Hoa mang nghĩa “tìm kiếm sự thật”, “tìm kiếm lẽ phải”, “tìm điều đúng đắn”, chứ không có nghĩa “cư xử một cách nhún nhường trên tinh thần học hỏi” như trong tiếng Việt

Thả cũng không được, không thả cũng không xong, chung quy cho rằng nàng sẽ nguyện ý, nhiều lắm là đợi đến lúc xử lý xong sự vụ ba tháng ở Thịnh Hồ, liền có thể mang theo nàng cùng hồi kinh, ngày hôm nay đã qua hơn nửa nhưng lại không hề có tiến triển.

Chau mày, lời ân cần ân cần thăm hỏi đã đến bên miệng, lại thay đổi lí do thoái thác. “Tính tình nàng như vậy, sau này nếu như xử lý sự vụ nhà mình? Phù đệ to như vậy giao trên tay nàng, còn không nào đến lật trời?”

Rõ ràng người đã đi xuống dưới thêm đá, thân ảnh ngừng lại, quay đầu lại đáp: “Ta không có phúc khí đó, không nhọc người quan tâm”

Nàng nghiêng ngả từng chữ một, kéo dài một tiếng “Người” cuối cùng, Thẩm Hạo nghe ngữ điệu cách người ngoài ngàn dặm của nàng đã quen, ngược lại cảm thấy nghe được hàm súc thú vị.

Thẩm Hạo tiến lên, dựa vào nàng hơi gần.”Nàng một cô nương gia, sớm muộn gì cũng phải gả, chẳng lẽ lại ở nhà người ta cả đời?”

Hòa Sinh sững sốt, bị người đâm vào trái tim, khuôn mặt âm trầm, trừng mắt nhìn hắn, trên mặt hắn nửa điểm vẻ mặt cũng không có.

Quả thật là cái mặt co quắp trái tim lạnh lùng.

Thẩm Hạo nhìn Bùi Lương, Bùi Lương hầu hạ nhiều năm như vậy, cơ bản nhãn lực vẫn phải có, lúc này dắt ngựa ra khỏi phủ đợi ở phố phía trước.

Hòa Sinh nhấp miệng, “Có liên quan gì tới ngươi.”

Thẩm Hạo thu cây quạt cài ở bên hông, chậm rãi dạo bước, giọng nói dè dặt, “Nàng rốt cuộc không hài lòng ở điểm nào, tội gì thấy ta lại tựa như thấy cừu nhân.” Hắn dừng bước lại, giương mắt nhìn nàng, giống như là hạ quyết tâm, ngữ khí nhu hòa chưa bao giờ có: “Chỉ cần nàng muốn, miễn là ta có, nói ra, ta sẽ làm được, được không?”

Đây là cho nàng mỗi như. Hòa Sinh tim đập mạnh và loạn nhịp nửa giây, định thốt ra “Đáng tiếc ngươi làm không được”. nhưng lại cứng rắn nuốt xuống, đổi giọng: “Đáng tiếc ta không thích ngươi, đừng uống phí tâm tư, tìm người khác đi.”

Bởi một hồi tiết mục vậy, Thẩm Hạo đột nhiên cảm giác được có chút phiền. Vứt đề tài sang một bên, hỏi: “Vừa rồi nàng ta làm nàng như vậy? Có đau hay không?”

Hòa Sinh vuốt vuốt tóc, “Nàng ta giật tóc phía dưới, đã không đau nữa.”

Một đầu tóc đen của nàng vô cùng tốt, đen nhánh như thác nước, khoác trên vai rơi bên hông, giống như gấm đen, bóng loáng mềm mại. Thẩm Hạo đứng ở bên cạnh nàng, thấy nàng cúi đầu, lộ ra một đoạn cổ trắng như ngó sen, trắng ngần.

”Nàng không vui, hà tất cùng nàng ta lôi kéo, gọi nha đầu chặn nàng, một người thân thích bán đại bác cũng không tới, ngay cả bám váy bên cạnh cũng không dính nổi, sợ nàng ta làm chi? Nàng bây giờ đã có cửa hàng, mỗi tháng toàn bộ nộp bạc ở nhờ nhà kia, ai dám nói nàng không phải?”

Hắn rất ít quản chuyện hậu trạch, bản thân chưa có đón dâu, trong phủ thanh tịnh, thỉnh thoảng thấy Thân Vương hầu tước khác xử lý công việc hậu trạch, thật cũng không phiền toái. Hiện nay tính tình nhẫn nại nói với nàng, mỗi chữ mỗi câu, cần nhắc công tác chuẩn bị, e sợ câu nào không đúng, để nàng bị người khác khi dễ.

Hắn nói khẩn thiết, Hòa Sinh ngược lại xấu hổ, cúi thấp đầu, “Biết rồi.”

Thẩm Hạo nói tiếp, “Thường ngày rất ít khi thấy nàng xuất phủ, cả ngày buồn bực ở hậu trạch, người sẽ không có tinh thần, có rảnh đi cửa hàng nhìn

hiều một chút, nàng yên tâm, ta không chạm mặt nàng, hề gặp né tránh là được.”

Hòa Sinh nhìn trên mặt đất, hẳn thay đổi đôi giày mới, không dính một chút bụi bặm, thù thù rõ ràng xinh đẹp, nhìn kỹ, đôi giày ngày ấy nàng giẫm hẳn kiểu dáng giống như đũa, nhưng cũng không phải đôi kia.

”Ân.” Nhẹ nhàng một tiếng, vừa mềm mại vừa dịu dàng.

Thẩm Hạo không nói lời nào nữa, cất bước tới con phố phía trước. Hòa Sinh nhìn bóng lưng hắn, thân thể chân dài eo thẳng cao, một thân bào tử từng bách xanh, tay chấp sau lưng, dáng vẻ uy phong.

Nếu như mình vẫn là Diêu gia Hòa Sinh chưa xuất giá, gặp được nam tử như vậy, nói không chừng cũng sẽ nhìn nhiều vài lần.

Bầu trời xanh trong, ánh sáng rõ ràng đổ xuống, càng làm khí nóng trong không khí thêm nặng.

Hòa Sinh thở dài, lắc đầu, đi về hướng Vệ phủ.

•

Buổi tối lúc ăn cơm, Lý Thanh âm thầm, thật không có âm ỉ với Hòa Sinh, ngồi ở bàn đối diện, nhìn chằm chằm Hòa Sinh hồi lâu, cũng không nói chuyện.

Hòa Sinh ăn ngon, thái độ “Người cứ tùy tiện nhìn”. vừa vận nàng không làm khó, tránh khỏi một phen miệng lưỡi giải thích, nguyên ý nhìn liên nhìn a, dù sao trên mặt đã không có dấu đỏ, không sợ người nhìn.

Vệ lão thái hôm nay cùng người lái nhái việc nhà, đề cập nhà người ta ai gả ai cưới, nghĩ đến các cô nương nhà mình, đã tới lúc lo trước tính sau rồi. Dặn dò đại nãi nãi: “Hồ đại nương ở Tây phố không tệ, hôm khác người đến thăm đi. Vệ Lâm tính tình lỗ mãng, tìm người thích hợp, Vệ Hi so với Vệ Lâm lớn hơn một tuổi, nhất định là phải xuất giá trước, Lý Thanh đâu rồi, ở nhà của chúng ta đã lâu như vậy, cũng phải chọn người phù hợp đấy.”

Tuy bà nói bảo đại nãi nãi đi tìm bà mối, nhưng lời nói là nói cho Nhị nãi nãi nghe. Nhân duyên Vệ gia tốt, không cần bà mối giật dây, đều có vài nhà chờ, nhưng Lý Thanh không giống vậy, nàng không phải họ Vệ, nguồn tài nguyên nhà mình, Vệ lão thái luyện tiếu cấp cho nàng.

Đại nãi nãi nghe ra ý tứ hàm xúc trong lời nói, nhìn Nhị nãi nãi bên kia. Bà bà nhà mình mặc dù ngang ngược một chút, thời điểm mấu chốt thì đầu óc cũng rất thanh tỉnh. Nhị nãi nãi quanh năm đưa thân thích nhà mình đến quý phủ ở, quý phủ tiếp tế phân tán ra bên ngoài rất nhiều, những thứ này bà cũng liền nhin, tóm lại là chị em dâu thân thiết, lão gia nguyên ý cho thì cũng được. Nhận chất nữ nhàn nhàn đến ở, Nhị nãi nãi đánh chủ ý gì, bà lại rất rõ ràng.

Việc hôn nhân của Vệ Lâm, nhị phòng nếu muốn đoạt, bà là người đầu tiên không đáp ứng.

Nhị nãi nãi sắc mặt phát khổ, mắt ỉu xiu, không lên tiếng.

Vệ Hi và Lý Thanh ai cũng có có ý định riêng phần mình, đem lời của Vệ lão thái thành gió bên tai, nghe một chút cũng giải tán. Vệ Lâm là lưỡi già làm cái mặt quỷ, vừa lúc bị Hòa Sinh trông thấy. Hai người đá đá lông nheo, riêng phần mình bới cơm.

Ánh mắt Vệ lão thái thăm dò trên người Hòa Sinh, suy nghĩ vài giây, hỏi: “Người là sinh năm nào?”

Hòa Sinh đáp: “Huyền Minh năm mười hai tuất nguyệt.”

Vệ lão thái tính toán, “Vậy người cảm tình con dê, nên kết duyên với cảm tình con ngựa.” Nhìn đại nãi nãi, mở miệng bảo bà cũng giúp nhìn xem.

Khỏe miệng Đại nãi nãi co rút, vừa nãy còn cảm thấy Vệ lão thái sáng suốt, mới một chút thời gian lại phạm hồ đồ rồi. Hòa Sinh là cô nương đại phủ Vọng Kinh, chuyện chung thân của nàng dù sao cũng do Nãi nãi đại phủ quan tâm, không tới phiên các bà làm chủ.

Nghĩ vậy, đại nãi nãi hỏi Hòa Sinh: “Tháng sau đại lão gia muốn đi Vọng Kinh, người có cái gì muốn gửi cái gì cho đám nãi nãi đại phủ không, để ông ấy mang dùm cho.”

Vừa nhắc tới Vọng Kinh, Hòa Sinh có chút khần trương, gật đầu đáp ứng. Buồn bực ăn cơm, cũng không nói câu nào, quay về viện liền nằm xuống.

Thụy Ngọc buông màn, tua móc thật dài trên trướng, gió thổi qua lúc ẩn lúc hiện, nhìn một hồi thấy chóng cả mặt.

Hòa Sinh đứng dậy kéo, thắt một cái nút thắt, quay người lại hỏi Thụy Ngọc: “Người nói chúng ta còn có thể trở về sao?”

Thụy Ngọc sùng sốt, mới phản ứng tới nàng nói là Vọng Kinh. “Không thể a.”

Hòa Sinh kéo chăn màn, vùi toàn bộ người vào, co lại thành một đoàn, sau nửa ngày giọng thật nhỏ cách chăn gấm truyền đến: “Ta nhớ nhà —— “

Thụy Ngọc há mồm muốn nói, không biết nên an ủi như thế nào. “Ta cũng thế.”

Nàng nhớ nhà, còn có thể thư từ qua lại với người nhà, nhị nương từ nhớ nhà, nhưng lại ngay cả thư từ trong nhà đều không được. Cũng thật đáng thương.

Thúy Ngọc ngồi xuống bên giường, ôn nhu an ủi, nhìn nàng vui ở trong chăn, thân thể từng đợt run run. Có lẽ đang khóc, Thúy Ngọc phỏng đoán, lưng run quá mức, hoàn toàn trầm mặc.

Khóc cũng tốt, buồn bức lâu rồi, khó giữ nổi không buồn bức thành bệnh. Thời gian này còn rất dài, chẳng biết lúc nào mới tốt.

•

Tổng Dao nghe nói tỷ muội Vệ gia muốn làm mai, hẹn Vệ Lâm đến quý phủ chơi. Vệ Lâm sợ nóng, Tổng Dao chỉ thị nhiều nha đầu cầm quạt hương bồ đứng tắt cả các hướng Đông Nam Tây Bắc, vây quanh quạt gió cho nàng, đưa quả vải tươi mới tới, tự mình lột cho vào miệng nàng.

Vệ Lâm đại gia liếc nàng, “Hôm nay đối với ta tốt như vậy, nhất định là có chuyện.”

Móng tay cắt sửa chỉnh tề cạo vào trong vò, dính nước, dính hồ. Tổng Dao nhú lông mày, giao cho nha đầu lột, cầm khăn khăn lau tay, “Ta lúc nào đối với ngươi không tốt? ngươi nói như vậy là không được, đều sắp xuất giá rồi, sau này thấy phu quân cũng không thể nói như vậy đâu!”

Vệ Lâm gãi nàng, “Ai sắp gả hả? Cẩn thận ta xé mồm ngươi, xem ngươi còn dám nói lung tung hay không.”

Tổng Dao cười đến ngửa ra sau, cầu xin tha thứ: “Hảo hảo hảo, ta biết rồi, Vệ đại cô nương người nóng này, sao có thể chịu thiệt kêu gào, đích thị là muốn tự mình vừa ý người, mới bằng lòng gả, cha ngươi sùng ngươi, cũng không biết chọn tới chọn lui, có thể thành gả lỡ thì hay không!”

Vệ Lâm quyết miệng, “Ta nếu như thành gả lỡ thì, dù sao phải cùng ngươi nhập thành một khối, đợi ngươi ngày sau có phu quân hài tử, ta liền đi làm mẹ nuôi hài tử của ngươi, mỗi ngày đồ thừa ngươi!”

Tổng Dao cười đến lợi hại hơn. Một giỏ vải ăn sạch sẽ, Tổng Dao đuổi hạ nhân đi, thuận tiện cho toàn bộ nha đầu bên cạnh lui xuống, tiến đến bên tai Vệ Lâm, “Hôm nay gọi ngươi tới, là có kiện đại sự yêu cầu ngươi. Ca của ta tháng này qua sinh nhật liền 22, việc hôn nhân nên định ra rồi.”

Vệ Lâm nháy hai mắt: “Vừa ý cô nương nhà nào rồi hả?”

Tổng Dao hé miệng cười cười, chỉ vào Vệ Lâm nói: “Nhà của ngươi đó!”

Vệ Lâm che ngực, biểu lộ khoa trương, “Ai ôi!!!, ca của ngươi sẽ không nhìn trúng ta chứ! Hắn mặc dù ngày thường không kém, nhưng không phù hợp thường thức của ta, cùng hắn nói một chút, chết tim đi.”

Tổng Dao bóp nàng một chút, “Cô gái nhỏ, nếu thực vừa ý ngươi, ta sớm gọi ngươi chị dâu rồi, hà tất đợi đến hôm nay, nhìn bộ dạng tự mình đa tình của ngươi kia !”

Vệ Lâm nhún nhún vai, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, vẻ mặt trở nên đáng sợ, “Không lẽ. . . Là Vệ Hi. . .” Nói còn chưa dứt lời, Tổng Dao nhú mày, búng trán nàng một cái.

”Đoán mò cái gì, là Hòa Sinh, ca của ta vừa ý Hòa Sinh rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Vệ Lâm trầm mặc nửa giây, rồi sau đó gờ ngón tay cái lên, nói: “Ca của ngươi thật là một người tinh mắt.”

Tổng Dao tới gần, “Ca của ta đó hả, ngươi không phải không biết rõ, đừng nhìn vóc người cao lớn, vừa thấy nữ nhân liền biến thành cái kẻ lỗ mãng, cho nên a, chuyện này muốn thành, còn phải phiền toái Vệ đại cô nương!”

Nàng nói xong, làm ra tư thế nô tài thỉnh an, cười đến cực kỳ nịnh nọt, Vệ Lâm bị trêu chọc cười: “Ca của ngươi có cô muội muội như ngươi, thật sự là tám đời phúc khí, tốt thôi, chỉ bằng giao tình nhiều năm của hai ta, chuyện này, ta giúp! Nhưng có một điểm, ta trước phải thăm dò một chút ý tứ của Hòa Sinh, nếu như nàng đối với ca ngươi không có hảo cảm, bà mỗi này ta tuyệt đối không thể làm đâu.”

Tổng Dao gật đầu, “Đó là tự nhiên, cũng không thể thay ca ta lấy kẻ thù về nhà, chuyện này tất nhiên phải được nàng nguyện ý.”

Hai tỷ muội lại họp kế, chuyện tình xem đã được ước định xong.

Vệ Lâm tính tình hấp tấp, nói là làm, trở về phủ liền đi thẳng đến viện Hòa Sinh, Hòa Sinh đang ngủ trưa, cứng rắn bị nàng từ trong mộng đẹp kéo về.

Vệ Lâm hiếm khi được làm bà mai, lần đầu ném thư, rất hưng phấn, thấy nàng vừa mở mí mắt, liền vội vàng hỏi: “Đường tỷ, ngươi cảm thấy Tổng đại ca như thế nào?”

Hòa Sinh buồn ngủ rồi, không có nghe được rõ ràng, thuận miệng đáp một câu: “Người không tệ.”

Vệ Lâm hỏi lại: “Người cảm thấy hắn đáng ghét sao?”

Hòa Sinh không hiểu ra sao. Đang yên đang lành, hỏi cái này làm chi? Chẳng lẽ Vệ Lâm ngược lại vừa ý Tống công tử rồi hả?

Thành thật đáp: “Không ghét.” Nhớ tới chuyện lần trước đưa thư tình cho Thẩm Hạo, Hòa Sinh nhủ lòng này, cẩn thận nhìn da mặt Vệ Lâm, chậm rãi nói: “Nếu như người còn muốn bảo ta hỗ trợ đưa thư, ta mặc kệ.”

Vệ Lâm dùng đầu vai húc nàng, toe toét lộ ra hàm răng trắng, “Lần này không phải chuyện đưa thư.”

Người không tệ, không ghét, hợp lại liền hai chữ —— có hi vọng! Cơ hội đều là người tạo ra, chi cần không bài xích, mọi chuyện đều tốt! Tống Dao bên kia, nên bảo nàng khao quà tặng thật to, lần này, nàng muốn làm bà mai rồi!

Nàng cúi đầu cười một mình, Hòa Sinh thấy kỳ quái, cho rằng nàng lại đang tính toán chủ ý tình quái gì nữa, chỉ trông mong không nên lôi mình vào là bỏ tát phù hộ rồi!

“Kêu gào, nói rõ cho ta, chuyện bắc cầu làm mai, đừng tìm ta.”

Vệ Lâm hi hi cười, “Không tìm người.” Lúc này, đổi thành nàng rồi!

Vệ Lâm chân trước ra khỏi viện, vào trong phòng chờ đợi một hồi, trong lòng suy nghĩ chuyện làm mai mối, thật sự dây vò, ước gì có thể lập tức chạy tới nói cho Tống Dao, suy nghĩ một chút, lại đi Tống phủ.

Tống Dao vừa mới chuẩn bị ngủ lại, thấy nàng mặt mày hớn hờ, liền biết việc hôn nhân của Tống vũ Chi có hi vọng rồi! lập tức đón vào nhà, Vệ Lâm chạy thờ hồng học, ngay cả hộp trà cũng chẳng quan tâm uống, ngồi xuống đã nói: “Ta hỏi qua nàng, nàng nói Tống đại ca là người không tệ.”

Tống Dao hỏi: “Sau đó?”

“Không ghét.” Vệ Lâm liếc nàng một cái, nghĩ thầm đây không phải là là đủ rồi ư, người thế gian này, có mấy người vừa thấy đã yêu đâu, phần lớn phải chậm rãi ủ rượu, lên men ầm lên, cuối cùng nước chảy thành sông, thành được nhân duyên.

Chuyện của Hòa Sinh và Tống đại ca, bát tự chưa xem, hiện tại muốn làm, chính là trước phải gặp mặt đã.

“Nếu không như vậy, trước đề cho bọn họ gặp mặt riêng, Hòa Sinh là người tính tình chậm chạp, bảo ca người đừng che giấu, nói thẳng, nói xong rồi mới tiến triển bước tiếp theo.”

Tống Dao nhíu mày: “Như vậy có thẳng thắn quá hay không quá? Vạn nhất nàng trực tiếp cự tuyệt, ca của ta mặt mũi không chịu nổi đâu.”

Vệ Lâm trừng nàng, hai hàng lông mi ngọt thành hình vòm, “Cưới vợ quan trọng hay là mặt mũi quan trọng?”

Thanh âm Tống Dao ừ ừ, . . . Cưới vợ quan trọng.”

Vệ Lâm vỗ tay, “Vậy là được rồi! Tóm lại trước cứ như vậy, vạn nhất Hòa Sinh thực cự tuyệt ca người, chúng ta đây liền đổi loại phương thức, nếu như vẫn chưa được, đến lúc đó tính tiếp. Người trước đi theo ca của người nói, buổi chiều ngày mai, ở bên cạnh cầu ngoại thành phía tây, ăn mặc gọn gàng chút, lấy ra chút tự tin, dù sao còn có ta đây!”

Tống Dao cảm thấy không quá ổn thỏa, nhưng cũng chỉ có thể theo nàng. Buổi tối nói với Tống Vũ Chi, Tống Vũ Chi phản ứng đầu tiên chính là lắc đầu, “Làm ầu.”

Tống Dao mở tay ra: “Cũng chỉ là hẹn gặp mặt, người nói suy nghĩ trong lòng cho nàng biết, trừ lần này ra, chẳng lẽ còn có biện pháp khác? Chẳng lẽ lại trực tiếp đến nhà xin cưới cướp đoạt?”

Tống Vũ Chi khoát tay, “Không không không, ta há lại là loại người này, nếu không hỏi ý của nàng, liền xin cưới, cùng cường đạo có gì khác biệt?”

Tống Dao giao hai tay, cái cổ rướn lên cao, “Nếu không ngại tự mình hẹn? Như lần trước vậy, canh giữ hơn nửa ngày, bị người khác nửa đường đoạt đồ, quay về chính mình sinh hồn đổi?”

Tống Vũ Chi vội vàng giải thích: “Lần trước là Thẩm công tử tìm nàng có việc, chuyện đó ta không biết trước, sao có thể gọi nửa đường đoạt đồ?” Dừng một chút, trong đầu hiện hiện khuôn mặt của nàng, mặt như hoa đào, vô cùng mịn màng. Trong lòng ngứa một chút, suy nghĩ nửa giây, do dự nói: “Nếu không người bảo Vệ Lâm hẹn nàng? Nhưng không nên làm quá mức rõ ràng, ta sợ làm sợ nàng.”

Tống Dao xị xị cười một tiếng: “Biết rồi!”

Buổi sáng, Hòa Sinh gọi Thúy Ngọc trang điểm, nhớ kỹ chuyện buổi chiều cùng Vệ Lâm xuất môn, bảo Thúy Ngọc kéo cho nàng búi tóc rủ xuống đơn giản, vừa chải tóc xong, Vệ Lâm đã tới rồi.

Toàn thân cao thấp nhìn mấy lần, Vệ Lâm ngai nàng quá trắng thuần, kéo đi ra ngoài mua son phấn bột nước. Chân trước mới ra cửa, chân sau người phủ bên cạnh liền chấp tay vào nhà thông báo.

Bùi Lương ngăn người lại, duỗi tay ra, chỉ chỉ trong cửa, sáp đến tai nghe xong lời nói, dận dò người lui ra, vén rèm bước vào cửa, nhìn trong phòng.

”Chuyện gì?”

Ánh mắt Bùi Lương quan sát, thấy chồng công văn chất chồng chỉnh tề trên bàn ở phía bên phải, đây rõ ràng là công sự hôm nay của gia rồi cuộc đã xong xuôi.

Trong đầu không khỏi thờ dài, từ khi đến bên cạnh Vệ phủ, tốc độ gia phê công văn thật sự là càng lúc càng nhanh. Vừa định tiến lên vuốt mông ngựa, liếc lên chính giữa bàn nằm một cuốn sổ con vàng sáng, cạnh góc bôi chu sa, đặt rộng mở, tám phần là xem rồi. Giương mắt nhìn sắc mặt Thẩm Hạo, trong lòng lập tức sang lên.

So với bình thường càng thêm cẩn thận từng li từng tí, ha ha lấy eo đụng lên khuôn mặt, hỏi: “Gia, người đi ra ngoài mấy ngày, Thánh Nhân chắc cũng lo lắng lắm, còn Đức Phi nương nương bên kia, lần trước người nói muốn tìm đồ chơi Giang Nam cho nương nương mà, bà chắc cũng rất trông mong.”

Thẩm Hạo trừng hấn, Bùi Lương không dám lên tiếng, thả tay xuống đứng bên cạnh.

Thẩm Hạo đặt công văn xuống, mày nhíu lại, ngón trỏ chống huyệt thái dương, gõ từng cái.”Thánh Nhân gửi thư, bảo ta sớm trở về.”

Bùi Lương đụng tới câu sau, biết rõ suy nghĩ trong lòng Thẩm Hạo, liền theo ý của hấn nói xuống: “Vệ cô nương làm sao bây giờ? cùng mang về?”

Làm sao mang? Đánh ngất xỉu bỏ trong bao bố mang trở về sao? Thẩm Hạo đứng lên, biết rõ còn cố hỏi, nhìn Bùi Lương hơi lộ ra vẻ đắc ý thỉnh giáo: “Người cảm thấy nặng sẽ chịu?”

Bùi Lương rướn cổ lên, “Lúc này có cái gì không chịu, nói cho nàng biết thân phận của ngài, chẳng lẽ còn không muốn đi với ngài sao?”

Thẩm Hạo “A” một tiếng, mắt liếc hấn, giọng nói lạnh lùng, “Theo tính tình của nàng, chỉ sợ sẽ kêu gào cho thiên hạ biết rõ —— ta Bình Lăng Vương đúng là loại người cường đoạt.”

Bùi Lương nuốt nước miếng, thăm dò nói: “Nếu không người ôn tồn van cầu nàng?”

Trong phòng lập tức trầm mặc xuống, hồi lâu, nghĩ tới giọng nói lạnh như băng rét thấu xương của Thẩm Hạo: “Bùi Lương, người thật to gan —— “

Bùi Lương phù phù một tiếng quỳ xuống, biết rõ lần này ngôn ngữ liều lĩnh, sờ lấy nghịch lân, vội vàng cầu xin tha thứ: “Vương Gia thứ tội, nô tài miệng ti tiện, nên đánh!” Nói xong liền làm bộ đánh miệng rộng của mình, ánh mắt mong chờ nhìn qua Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nhấc lên mí mắt, chẳng muốn so đo.”Được rồi, đứng lên rồi nói, vào nhà có chuyện gì?”

Bùi Lương vội vàng đứng lên, cong lưng, “Vệ cô nương ra cửa.” Vốn là hấn tự chủ trương, thám tử trong Vệ phủ, lúc nào cũng chú ý động tác của Vệ cô nương, về sau Vương Gia biết rõ, cũng không có nói gì, coi như là ngầm đồng ý.

Bùi Lương thận trọng, nghĩ đến biết người biết ta bách chiến bách thắng, thuận tiện cài người vào Tổng phủ.

Thẩm Hạo hai tay chấp sau lưng, chậm rãi dạo bước, chậm rãi mở miệng: “Nàng ra cửa, người cũng tới trước mặt ta bả?”

Bùi Lương một lòng đều muốn vỡ nát, nghe ngữ khí hấn không đúng, phù phù quỳ trên mặt đất, khóc không ra nước mắt.

Tâm tình gia bây giờ, giống như bầu trời và ánh trăng, âm tình tròn khuyết, biến đổi thất thường....!

Thẩm Hạo phát phát tay, ra hiệu hấn lui ra. Đám người đi tới chỗ cửa thềm, lại gọi trở về, dận dò: “Phái người nhìn nàng, đừng để thất lạc ở trên đường.”

Bùi Lương ai một tiếng đáp ứng.

Thẩm Hạo bước đi thong thả vài bước, cái cổ lại đau từng trận. Hấn thức dậy sớm, mỗi ngày làm việc và nghỉ ngơi nghiêm khắc, vô luận người ở chỗ nào, giờ mọ một khắc là thanh tỉnh. Từ ánh sáng sớm đến mặt trời cao chiếu, tỉnh ra, đã cúi đầu bốn canh giờ.

Trở tay xoa bả vai, lực đạo dù sao vẫn không thuận tay. Bởi vì dính tật xấu không thể có nữ nhân, bên cạnh ngay cả thị nữ cũng không có, thỉnh thoảng vai chua lưng đau, trở ngại thể diện, lại không thể báo Bùi Lương đến bóp, đành phải tự mình xoa bóp.

Đột nhiên nhớ tới đôi tay mảnh khảnh trắng mềm của Hòa Sinh, cũng không biết đôi ta kia đặt trên đầu vai vuốt ve, sẽ là tư vị gì.

Thẩm Hạo suy nghĩ, trong đầu hiện lên hình ảnh khuôn mặt tươi cười khoe miệng cong cong của nàng, rõ ràng không thể bỏ nàng lại được rồi. Càng không thềm nghĩ, càng nhớ rõ sâu.

Chậm nhất tháng sau, hấn liền phải hồi kinh, cũng không phải là không có cách nào mang nàng theo, người này hấn đã nhận định, liền trốn không thoát. Hiện tại nhần nại tâm tình cùng nàng mãi tính tình, đơn giản là cảm thấy nữ hài người ta rụt rè, đợi bớt rụt rè thì tốt rồi.

Đứng rồi, chờ một chút, nàng nhất định sẽ đồng ý.

Thẩm Hạo cười cười, dù sao trước khi hồi kinh, hắn có rất nhiều tiền nhả hao tổn với nàng.

Qua buổi trưa, Bùi Lương như thiêu như đốt chạy đến bẩm báo, “Gia, Tổng công tử cũng ra cửa, quần áo gấm la ngọc, khuôn mặt đường làm quan rộng mở, nhìn thấy lúc này, hẳn là muốn đi ngoại thành gặp người, hết lần này tới lần khác rất trùng hợp, Vệ cô nương cũng đi ngoại thành, vẫn là một thân một mình!”

Thẩm Hạo nghe xong, khí định thần nhàn nuôi dưỡng nửa ngày lập tức ném lên chín tầng mây, “Không có phải người ngăn lại?”

Bùi Lương sợ hãi: “. . . Không có. . .”

Thẩm Hạo phát tay áo, đóng sập cửa, “Dắt ngựa cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương21

Hắn huyết bảo mã ngày đi nghìn dặm, từ thành tây đến ngoại thành chỉ khoảng hơn mười dặm, đi tắt con đường nhỏ, một đường giục ngựa chạy như điên, đến chân cầu, trước mắt nhìn quanh, dưới tàng cây cạnh con đê, một nam tử áo mũ chỉnh tề đang đứng, xung quanh lác đác vài nhóm người kết giao dĩ chơi, duy chỉ không có thân ảnh của nàng.

Thẩm Hạo thở ra khí, tung người thúc ngựa nhảy xuống, đi đến gần, nhìn rõ nam tử dưới tàng cây, không phải là ai khác, đúng là Tổng Vũ Chi.

Trong lòng bỗng nhiên nhớ tới, càng tin tưởng tin tức của Bùi Lương, trong lòng dấy lên một mối lửa. Có lẽ nàng chưa tới, mà là đang trên đường tới, đang vội vàng tới gặp gỡ người ta!

Càng nghĩ càng mất hứng, hắn giận tái mặt, lông mày cau lại, không cam không nguyện đi đến chỗ Tổng Vũ Chi.

Tổng Vũ Chi đứng dưới tàng cây, mặc một thân trường bào màu chàm, hai tay giấu ở trong tay áo, thở ra không khí, đi tới đi lui.

Tổng Vũ Chi đang rất khẩn trương! Nghĩ đến Hòa Sinh sắp tới, liền ngăn không được mà nhút nhát, mỗi câu muốn nói với nàng, ở trong bụng lật qua lật lại hơn mười lần, nhưng vẫn cảm thấy không đủ. Căn bản không có chú ý tới chung quanh nhiều người hơn.

Thẩm Hạo nắm chặt quyền, chỉ cảm thấy Tổng Vũ Chi cả người đều rất chướng mắt, rõ ràng màu sắc y phục làm giảm bớt sự trầm ổn, nhưng đôi mắt sáng rõ thương yêu. Đề nén lựa giận, tiến lên gọi một tiếng “Tổng công tử”.

Tổng Vũ Chi đột nhiên nghe thấy có người gọi mình, cả kinh đầu vai cũng thẳng đứng, quay đầu lại thấy là Thẩm Hạo, đầu tiên là kinh ngạc, rồi sau đó ôm quyền thờ dài ân cần thăm hỏi: “Thẩm công tử khỏe.”

Thẩm Hạo đứng ở bên cạnh hắn, khí thế bùng bùng bày trước, so sánh hai người với nhau, Thẩm Hạo thân hình thon gầy thon dài, so với Tổng vũ cao hơn một khúc.

Hai đại nam nhân đứng song song, trong khoảng thời gian ngắn lại không nói chuyện với nhau. Thẩm Hạo ho khan, thân nhiên, giả vờ vô tình gặp được, hỏi hắn: “Tổng công tử ở chỗ này làm gì?”

Tổng Vũ Chi cũng không muốn nói thật, ánh mắt dạo qua một vòng trên khuôn mặt ăn nói có ý tứ của Thẩm Hạo, trong lòng đã có ý định khác.

Đối với việc vừa tới Thịnh Hồ liền được hưởng mỹ danh Thẩm công tử, trước kia không có tiếp xúc quá lâu với hắn, chỉ nghe Tổng cha khoa trương nhắc tới hắn trầm ổn, tuổi trẻ tài cao. Kỳ quái là, mơ hồ có loại cảm giác, người này thoát nhìn tuyệt không đơn giản như bên ngoài, thực tế, đối với chuyện Hòa Sinh, cảm thấy hắn ta có ý đồ.

Đến Hòa Sinh, kênh rạch ngoằn ngoèo trong đầu Tổng Vũ Chi xoay chuyển lượn quanh nhanh hơn rất nhiều. Vài giây ngắn ngủi, hắn che giấu cảm xúc trong lòng, trên mặt khôi phục dáng vẻ chất phác, khẽ thở ra, ánh mắt né tránh, hiện ra dáng vẻ khẩn trương vừa rồi.

“Ta. . . ta đợi người. . .” Cúi đầu xuống, ánh mắt liếc qua nhanh chóng liếc qua Thẩm Hạo, thời khắc chú ý về biến hóa trên mặt hắn. “Ta luôn luôn ngưỡng mộ Thẩm công tử là một người trọng, không dối gạt người, người hôm nay ta chờ là Vệ gia đường cô nương.” Nếu đúng như hắn đoán, Thẩm công tử cũng ái mộ Hòa Sinh, hẳn tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

Thẩm Hạo hàm răng đều muốn cắn nát, trên mặt bình tĩnh, nói không nhanh không chậm, “A, đợi nàng làm chi?”

Tổng Vũ Chi bĩu môi cười: “Có vài lời trong lòng nói muốn nói với nàng, không sợ Thẩm công tử chê cười, ta đối với Vệ gia đường cô nương sớm đã tình cảm thâm chủng, hôm nay hẹn nàng, chính là vì thương lượng chuyện cầu hôn.”

Thẩm Hạo vặn đốt ngón tay, trong lòng phảng phất như sợi chỉ bị kéo đứt, hay cho tình cảm thâm chủng! hay cho thương lượng cầu hôn! Xoay mặt cong khóe miệng cười, cất giọng lạnh lùng, “Tổng công tử, người nhìn bên kia kia, có phải Vệ cô nương đã đến hay không?”

Tổng Vũ Chi theo phương hướng hần chỉ nhìn lại, vội vàng sửa sang lại y quan, mới vừa nuốt miệng một câu “Người ở đâu?”, cái cổ tê rần, bị người từ phía sau cứng rắn đập một phát ngắt xiù.

Thẩm Hạo ngẩng đầu, liếc mắt thấy người nằm trên đất, nâng lên giày gấm, hướng bên hông Tổng Vũ Chi nhẹ đá xuống.

Ăn gan hùm mật gấu, dám nhớ thương người của hần! Hôm nay đánh cho bất tỉnh là nhẹ lắm rồi đó, nếu có lần sau giờ tay chém xuống, trực tiếp làm thịt người luôn.

Bên này người ở thừa thốt, mới vừa rồi léo nhéo tiếng vó ngựa khí thế hung hung, mọi người dạo chơi ngoại thành đi hướng phía đông, trước sau không vượt quá một mảnh đất, chung quanh lại không có vật che chắn, duy chỉ có một cây đại thụ, thân cây cứng cáp, kéo người ra phía sau cây, bảo trì tư thế ngồi kể bên cây cây, ngược lại vừa vặn che khuất.

Vừa giấu kỹ, phía nam đã đến một cỗ xe ngựa, bước xuống là một thiếu nữ với y phục màu xanh. Thẩm Hạo sững sờ, nàng thật to gan, lại thật sự dám đến! Tức giận đến cực điểm, nhưng chỉ hừ một tiếng, chấp tay đứng thẳng, đợi nàng ở phía trước.

Hòa Sinh thật ra không quá cam tâm tình nguyện, chỉ cảm thấy là lạ. Trước kia đi chơi, cũng không thấy Vệ Lâm nàng vừa mua son phấn vừa mua đồ mới, còn cố ý gọi bà tử trang điểm, chỉnh tề gọn gàng như vậy, giống như là muốn đem nàng đi bán thì đúng hơn.

Hòa Sinh nhủ mảy, càng nghĩ càng thấy không đúng. Ở trên xe ngựa, Vệ Lâm mượn cơ phải về nhà một chuyến, nói một hồi liền chạy đi mất, dặn dò nàng nhất định phải ở đợi bên cạnh chân cầu. Cũng may là có Tổng Dao đang đợi nàng ở chân cầu, bằng không thì nàng một thân một mình xuất hành, khẳng định vùng tay liền trở về.

Đưa mắt nhìn lại, thật vất vả tìm được cái cây mà Vệ Lâm nói, lại nhìn chăm chú lần nữa, thân ảnh đang đứng dưới tàng cây trông rất là quen thuộc. Đến gần nhìn cẩn thận, thiếu chút nữa đã giật mình.

Gặp nhiều lần như vậy, mỗi lần thấy hần, đều bị kinh hãi, nhất là khuôn mặt âm trầm hiện tại của hần, từng giây từng phút đều muốn ăn sống nuốt tươi người ta, còn không muốn nôn ra hạt giống.

Hần trời sinh uy nghiêm khí thế, nếu như là người khác thấy hần như vậy, nhất định chân sẽ phải mềm nhũn. May mà nàng đã gặp nhiều lần, cho nên cũng không sợ hần, trong ánh mắt nửa điểm sợ hãi cũng không có, tư thế đoan chính đi tới trước mặt hần.

Mắt thấy nàng đến, trước mặt, nàng một lòng chỉ chú ý đến tư thái, lại không chịu nhìn đường dưới chân, không cẩn thận, vấp cục đá, thiếu chút nữa là ngã sấp xuống.

Trước mặt xuất hiện một đôi khớp xương rõ ràng, bàn tay thanh tú sạch sẽ tới đỡ, nàng tuyệt không ngoài ý muốn. Hòa Sinh sau khi đứng lên, ổn định thân thể, rồi sau đó nhanh chóng đẩy tay của hần ra.

Thường ngày vào loại thời điểm này, hần nhất định là mặt lạnh nói vài lời hời hợt với nàng, hôm nay nàng một chút cũng không muốn nghe. Rồi khỏi hần còn chưa tới nửa giây, cả người lại bị người từ phía sau ôm lấy, nóng bỏng cuồng nhiệt, gắt gao siết chặt.

Hòa Sinh quá sợ hãi, vô thức la lên, vừa há mồm, liền bị hần che miệng lại.

Nàng rõ ràng cảm nhận được hần từ phía sau lưng dán tới, khí tức cực nóng, kèm theo bởi vì tức giận mà thanh âm hần khàn khàn run rẩy, “Thì ra là chướng mắt ta, ngay cả nhìn cũng ngại nhiều.”

Người làm này lại bị sao rồi, hôm nay giống như ăn hỏa được ?

Hòa Sinh tràn đầy oán giận nức nở nghẹn ngào ngăn ở trong miệng, hai tay bị chế phục ở sau lưng, duy chỉ có thừa hai chân còn có thể tự do, giống như cá dính vào thớt gỗ, hoạt bát nhảy loạn, vùng vẫy giãy chết.

Nàng càng về sau khí lực càng giảm, không còn giãy giụa, lửa trong lòng Thẩm Hạo liền cháy càng mạnh, chỉ cảm thấy tất cả kiên nhẫn đều vào thời khắc này tiêu hao hầu như không còn, chuyện trước kia từng cái từng cái bày ra, mỗi một cái cũng đủ để cho hần giận dữ với người trong ngực.

Đến gần nhìn nàng, nhưng nàng chưa bao giờ nhìn lại hần; hạ mình đi đổ dành nàng, nàng phảng phất giống như không nghe thấy; Bình Lăng Vương hần lúc nào phải chịu loại nghẹn khuất này, lại bị nữ nhân này xem nhẹ đến nước này!

Còn muốn mài tính tình cái gì, nàng không phải rụt rè, rõ ràng là đối đãi người không đối đãi chuyện, ở đây thì cách xa hần, đảo mắt liền thân mật với người khác, Tổng Vũ Chi điểm nào tốt, hần không sánh bằng hay sao?

Hòa Sinh cố hết sức giả vờ, ý đồ lập tức dùng sức phá tan giam cầm của hần, cố gắng mấy phen như thế, người đứng phía sau vẫn không nhúc nhích, một đôi bàn tay to, vẫn ôm nàng gắt gao.

”Ta nói câu nào không rõ ràng, vì sao nàng không chịu thuận theo ta? Người bên ngoài có cái gì tốt, có thể sánh với ta sao?”

Hắn bị giẫm đau, rút tay trói cánh tay nàng ra, cúi người sát đến càng chặt hơn, dùng bộ ngực chống đỡ nàng, đặt tay của nàng ở phần bụng. Tay trống đi, một đường xuống, ôm hông của nàng, làm cho hai chân của nàng không bước ra được, không thể lại dẫm hắn nữa.

Tư thế như vậy, giống như là hai con tôm đỏ ôm nhau thành một đoàn, thân người cong lại, chẳng phân biệt được nhau, mập mờ đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Nghẹn lâu rồi sợ nàng thờ không nổi, Thẩm Hạo buông tay bịt miệng nàng ra, sợ nàng la lên lại xiết cầm của nàng, nửa bên mặt sát tới, thân thiết với da thịt của nàng.

Hòa Sinh phát run, do ở rất gần hắn cho nên mỗi một âm thanh hô hấp cũng nghe được rõ ràng, mặc dù nhìn không thấy mặt của hắn, nhưng đủ để ở trong đầu hình dung được dáng vẻ phần nộ bất chấp lý lẽ của hắn.

Nàng sợ a, nước đến chân hời hận đã trễ, sớm nên cách xa hắn mới đúng!

”Lời của huynh, mỗi một câu một chữ ta đều nghe rõ ràng rồi, ta cũng đã trả lời rõ ràng, sớm nên chết tim đi, mau đi tìm nữ nhân nào đó có thể đến gần huynh đi.”

Thẩm Hạo thấp giọng, “Tìm được rồi, là nàng. Mặc kệ nàng không thích cũng được, trong lòng đã có đối tượng cũng được, tóm lại ta đã định rồi.”

Tự đại điên cuồng! Hòa Sinh thừa dịp hắn chưa chuẩn bị, dùng sức một hơi cắn tay của hắn, sợ không thoát thân được, dưới tình thế cấp bách, sử dụng sức lực toàn thân, chân sau đạp, dùng móng húc hạ thân của hắn, Thẩm Hạo “Ai ôi!!!” một tiếng lập tức buông lỏng nàng ra.

Đau cho chết luôn, đồ lăng tử, vô sỉ hạ lưu! Hòa Sinh đỏ mặt, thờ mạnh, chống nạnh: “Phi, không biết xấu hổ, nếu có lần sau nữa, ta. . . cho huynh tuyệt tử tuyệt tôn luôn.”

Nói ra lời như vậy, mặt nàng nóng như thiêu đốt, nơi vừa rồi đụng trúng hạ thân hắn tựa như dính than lửa, lật đặt quay đầu bỏ chạy, chột nghe thấy “Bịch” một tiếng, ánh mắt nhìn xéo qua, phía sau cây ngã ra một người, theo dáng vẻ, có điểm giống với công tử Tổng gia.

Chẳng lẽ là. . . Hòa Sinh bị ý nghĩ toát ra trong đầu mình mà cả kinh, nhưng không dám nhìn nữa, sợ Thẩm Hạo khôi phục khí lực đuổi theo.

Bất kể như thế nào cũng không nghĩ tới nàng lại dùng chiêu này, ở đâu gặp qua nữ nhân hung mãnh như vậy, cứng đầu như trâu! Thẩm Hạo nhìn bóng lưng nàng chạy đi thật xa, đi ba bước vấp hai cái, rõ ràng bộ dáng mãnh mai lại ra tay ngoan độc, cũng không phải là tầm thường.

Hòa Sinh một đường chạy trở về, đi đến quan đạo, thật sự đi không nổi, dừng lại thuê cỗ kiệu, giăng co sau nửa ngày, lúc này mới về đến Vệ phủ.

Trực tiếp đi vào viện, vào nhà cơi giầy, lòng bàn chân nổi lên mấy bong bóng nước, Thúy Ngọc múc nước đi vào, thiếu chút nữa đã quăng chậu.

Thúy Ngọc đau lòng, thấy dáng vẻ nàng chật vật, cái gì cũng không hỏi, bưng nước tới hầu hạ nàng rửa chân, cầm chổi chuẩn bị khều bong bóng.

”Đây là thế nào?” Thúy Ngọc chần chờ hỏi, không chờ Hòa Sinh trả lời, ở cửa ra vào Vệ Lâm và Tổng Dao hưng hăng bước vào.

Hòa Sinh bĩu môi, một ngón tay chỉ: “Kêu gào, hỏi nàng ấy đi.” Mười phần là hai cô gái nhỏ này giờ trò quỷ, Tổng Vũ Chi dưới tàng cây mặc dù nàng không có nhìn cẩn thận, nhưng đoán chừng không sai được.

Vệ Lâm le le lưỡi, cho rằng Tổng Vũ Chi đã biểu đạt tâm ý với nàng, chẳng quan tâm bị nắng, sát đến gần: “Huynh ấy nói như thế nào, người đáp lại thế nào, có thể thành không?”

Thành cái gì mà thành, người ngắt dưới tàng cây rồi, có thể nói được cái gì? Hòa Sinh nhấc mí mắt lên, liếc mắt, hai tay ôm vai, quay đầu đi, không để ý tới nàng.

Tổng Dao kéo Vệ Lâm một chút, nhẹ giọng nói, “Gấp gáp như vậy làm chi, người xem dáng vẻ Hòa Sinh mồ hôi đầm đìa chật vật không chịu nổi, nhất định là gặp chuyện gì trở tay không kịp. Ca của ta tính tình lỗ mãng, vạn nhất hắn đụng phải Hòa Sinh, hai ta lấy cái gì bồi thường đây?”

Vệ Lâm quay đầu lại quan sát Hòa Sinh, thấy nàng búi tóc buông lỏng, mép vẩy và trên mặt giày dính đầy bụi bặm, lúc này cẩn thận từng li từng tí tiến lên hỏi: “Cô nãi nãi, không phải là Tổng đại ca làm chuyện gì vô lễ chứ?”

Hòa Sinh nhìn nàng, cả khuôn mặt đỏ bừng, “Hắn dám, ta liền thiên hắn!”

Vệ Lâm rút cổ lại, quay lại nhìn Tống Dao, Tống Dao giữ im lặng. Sự tình hôm nay, quả thật là không quá phức tạp. Lừa bịp Hòa Sinh đi tới đó, nàng tức giận cũng phải thôi. Hiện tại chỉ cầu Phật phù hộ, Hòa Sinh và đại ca không có phát sinh chuyện gì không vui.

Vệ Lâm mếu máo, nửa ngồi nửa nằm sắp trên đầu gối Hòa Sinh: “Chú ý là ta đưa ra đó, ngươi muốn đánh phải không, ta đều chịu hết. Là ta nhất thời xúc động, ngươi sao lại ra nông nỗi này, thật sự là sốt ruột quá mà, tình huống như thế nào, ngươi nói ra đi, phàm là Tống đại ca có một chút khinh bạc ngươi, ta là người thứ nhất không tha cho hắn!”

Tống Dao không có lập trường nói chuyện, lui qua một bên, lấy thuốc cao cho Hòa Sinh.

Hòa Sinh nháy mắt, Thúy Ngọc đóng cửa viện. Đóng cửa xong, không có người khác, Hòa Sinh ngồi không tiện đứng lên, vẫy tay Vệ Lâm Tống Dao, tiểu tử muội sắp đến, một người đứng một bên.

Hòa Sinh giận tái mặt, chăm chú nghiêm túc, nắm tay Vệ Lâm: “Ta tới nhà của ngươi những ngày này, ngươi không rõ chi tiết, cũng không bạc đãi ta. Ngươi đối với ta rất tốt, ta cũng nhìn ở trong mắt, hai chữ cảm kích không đề cập tới, gặp được tỷ muội như ngươi là phúc khí của ta. Chuyện Tống công tử, ngươi cũng là quan tâm cho ta, nhưng ta thân thể yếu đuối, cũng không có ý định lo lắng việc hôn nhân, chỉ hy vọng bình an mà ở nhà của ngươi, không muốn sinh sự.”

Vệ Lâm thấy nàng không tức giận, vô cùng cao hứng mà “Ân” một tiếng.

Nàng một hơi nói xong, quay đầu kéo tay Tống Dao, “Chúng ta quen biết không lâu, nhưng đáy lòng ta sớm đã xem ngươi làm tỷ tỷ, Tống đại ca có thể vừa ý ta, là vinh hạnh của ta, nhưng ta không cha không mẹ, tiền đồ còn phải do trong kinh làm chủ, Vọng Kinh nhiều quy củ, không cẩn thận liền có thể rơi vào tội ngộ nghịch bất hiếu, tuyệt đối không dám vụng trộm kết nhân duyên, tuyệt không có tâm cao khí ngạo không nhìn trúng ý tứ Tống gia.”

Nàng nói thành khăn, hai mắt to thanh tịnh sáng ngời, Tống Dao trái lại bị nhìn chăm chăm xấu hổ, vùi đầu nhẹ giọng nói: “Ta biết rõ ngươi không phải người như vậy, yên tâm đi, ca của ta bên kia ta đi nói, hôm nay chuyện này vốn là lỗi của chúng ta, ngươi không cần để ở trong lòng mới tốt.”

Tiểu cô nương trưởng thành chính tề như thế, chỉ sợ toàn bộ Thịnh Hồ thành cũng tìm không ra người thứ hai, chỉ đồ thừa anh trai của nàng tạm thời không có loại phúc phận này.

Thúy Ngọc đứng ở một bên nghe xong, chân tướng đại khái nghe ra bảy tám phần, trán sẫm mồ hôi lạnh, nếu như bị đại phu biết Nhị Nương Tử dính đến chuyện như vậy, tuyệt đối sẽ không khinh xuất tha thứ.

Nàng hộ chủ sốt ruột, phù phù một tiếng quỳ xuống, dập đầu khấu đầu Vệ Lâm và Tống Dao, “Cô nương nhà ta da mặt mỏng, nói không được lời gay gắt, ta là nô tài, không có nhiều cổ kỳ như vậy. Không đối gạt nhị vị, đám nãi nãi đại phu quản chặt chẽ lắm, đối với chuyện trong sạch, càng coi trọng. Chuyện tác hợp nhân duyên như vậy, tuyệt đối không thể kéo lên người Nhị cô nương, như thế chính là hại nàng a!”

Hòa Sinh sững sờ, gọi nàng đứng dậy, nàng không dậy nổi, cắn chặt khóe môi, đơn giản chỉ dập đầu khấu đầu. Vệ Lâm và Tống Dao hai mắt nhìn nhau, liền vội vàng tiến lên đỡ nàng.

Nha đầu thật tốt! Vệ Lâm trước kia không nhìn ra, thấy trán nàng dập đầu đến xanh đen, lập tức rút khăn ra lau. “Không bao giờ kéo vào nữa, sau này cùng cô nương nhà các ngươi đi ra ngoài, ta sẽ giấu nàng cực kỳ chặt chẽ, nam tử nào nếu dám liếc mắt nhìn nàng nhiều, ta lấy cây roi quất hắn!”

Trong lòng Thúy Ngọc lúc này mới thả lỏng, trở lại bên cạnh Hòa Sinh, tiếp tục lễ bong bóng cho nàng.

Trong mắt Hòa Sinh một hồi chua chua, dụi dụi mí mắt, Thúy Ngọc ngửa mặt lên, cười nói: “Có đau không, đau quá thì nói với ta, ta sẽ giảm bớt lực đạo.”

Đang ngay trước mặt mũi Vệ Lâm và Tống Dao, nàng khó mà nói ra cảm tạ, như vậy không khỏi có vẻ quá kì quái. Thúy Ngọc không phải là nha đầu của nhà nàng, nhưng so với nha đầu trong nhà thì quả thật đã đối với nàng rất tốt.

Tống Dao nghĩ cũng nên rời khỏi, đẩy Vệ Lâm tới cửa ra vào. Vừa bước ra ngưỡng cửa, sau lưng nghe thấy Hòa Sinh hô to: “A Tứ, Dao tỷ tỷ, các ngươi đợi một lát!”

Theo như Vệ Lâm Tống Dao nói, hôm nay cố ý giúp đỡ Tống Vũ Chi hẹn hò, nhưng bên cạnh cây cầu chỉ có mặt sáng như đuốc của Thẩm Hạo, mà Tống Vũ Chi đang hôn mê dưới tàng cây, trước khi nàng đến nơi khẳng định đã xảy ra chuyện gì rồi. Vừa rồi nàng chạy trốn gấp gáp, chẳng quan tâm đến Tống Vũ Chi, cũng không biết hắn hiện tại ra sao.

Tống Dao quay đầu lại hỏi nàng: “Chuyện gì?”

Cũng không thể trực tiếp nói cho nàng ấy biết, ca ca của nàng ấy có thể đã bị người ta đánh ngất xỉu. Suy nghĩ nửa giây, do dự nói: “Tốt nhất phái người đi tới cây cầu ngó ngó thử xem, ta sợ ca của ngươi có chuyện.”

Chẳng lẽ còn có thể tự sát? Tống Dao tim đập mạnh và loạn nhịp, cười nói: “Hắn là nam tử hán, sẽ xảy ra chuyện gì? Ta hồi phủ gọi người đi tìm hắn, ngươi yên tâm đi.”

•

Lý Thanh lão đảo bước chân, gõ cửa Vệ Hi. Vệ Hi đang luyện cầm, một khúc cao sơn lưu thủy, đã đến chỗ mấu chốt lại luôn đánh không tốt, bị Lý Thanh gọi to một tiếng “Biểu tỹ” liền đánh sai dây cung, tạo ra âm điệu sắc nhọn.

Đôi mày lá liễu nhíu lại, nổi giận nhìn Lý Thanh: “Ngươi gọi cái gì, buổi chiều tìm ngươi ngươi không có ở đây, lúc này lại tới, xuất quỷ nhập thần, y như da con khỉ.”

Quen với Vệ Hi miệng lưỡi bén nhọn, Lý Thanh cũng không để ý nàng nói, đi đến trước mặt, trực tiếp ôm tay Vệ Hi, vẻ mặt bi thương: “Biểu tỹ, Tổng đại ca sẽ bị tiểu yêu tinh sát vách cướp đi, làm sao ngươi còn có nhân tính nhả trí ở nơi này đánh đàn?”

Một màn xé chiều ở ngoại thành, nàng thế nhưng là thấy rất rõ ràng. Ngày thường buồn bực không lên tiếng, nhưng sau lưng một thân phóng túng, không chỉ có cấu kết Tổng gia công tử, hơn nữa còn chiếm trái tim của Thẩm công tử, đáng hận đến cực điểm! Lý Thanh oán giận, miệng tức giận đến méo mó, thêm mắm thêm muối kể lại chuyện nàng theo dõi Hòa Sinh cho Vệ Hi nghe.

Vệ Hi nghe xong, thiếu chút nữa quăng cầm. nam nhân mình tâm tâm niệm niệm, lại vì một cô gái khác tranh giành tình nhân, hơn nữa người này còn là Vệ Hòa Sinh từ trước tới nay nàng không nhìn trúng, quả thực buồn cười!

”Theo ta thấy, phải cho nàng ta biết tay.”

Vệ Hi trong cơn giận dữ, móng tay cơ hồ đều muốn cắt đứt, “Tiểu hồ ly tinh, nhất định phải cho nàng ta biết bản cô nương lợi hại!”

Sát vách. Buổi chiều Thẩm Hạo giục ngựa như khói bay, Bùi Lương không đuổi kịp cước trình, dứt khoát đợi ở cửa. Xa xa nhìn thấy thân ảnh Thẩm Hạo dẫn ngựa trên đường, lòng bàn chân quệt một cái, cúi người tiến lên trước vấn an.

Thẩm Hạo lạnh nhạt che mặt, quăng dây cương, không nói gì, vào nhà chuyện thứ nhất chính là giao cho Bùi Lương: “Những ngày này không nên ở trước mặt ta nhắc tới đường cô nương phủ bên cạnh, ta không muốn nghe, nghe sẽ phiền lắm. Nếu như miệng ngươi rảnh rồi, sau này cũng không cần ở đây lộn nhào hầu hạ ta, thu dọn đồ đạc xếp chăn nệm lần đi Giam Lan viện.”

Giam Lan viện là chỗ ở của bọn thái giám, đây là muốn đưa hắn đi làm thái giám a! Hoá ra gia hôm nay ở chỗ Vệ cô nương lại đụng phải một cái mũi tro, trở về trút giận với hắn. Bùi Lương run rẩy quỳ xuống, một ngày quỳ nhiều lần, xương bánh chè đều muốn nát hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Trong phòng buồn bực vài ngày, Hòa Sinh rút cuộc vẫn giữ vững tinh thần, chuẩn bị đi ra ngoài mua thọ lễ cho Vệ lão thái. Thúy Ngọc cũng đi theo ra ngoài, hai chủ tớ đi dạo long vòng trên đường.

Chuyện của Tống Vũ Chi xem như là một phân đoạn, Thẩm Hạo coi như có lương tâm, phái người khiêng Tống Vũ Chi trở về. Không có người khác quấy nhiễu, đi trên đường, tâm tình rất tốt.

Hòa Sinh lấy bạc vụn cho Thúy Ngọc, bảo nàng chọn mua chút quà vật ngon, “Ta ở nơi này chờ ngươi, hôm nay mặc đồ đồ tươi, liếc mắt là có nhìn thấy, ngươi mua xong rồi thì tìm ta.”

”Vâng.” Thúy Ngọc đáp ứng, đi tới phía trước.

Hôm nay khí trời tốt, không phải phơi nắng, thỉnh thoảng còn có từng làn gió mát lạnh lướt qua cổ. Hòa Sinh ngâm nga tiểu khúc, phối hợp đi dạo, chợt thấy trước mặt một đoàn âm ảnh, vừa ngẩng đầu nhìn, là một đại hán thô ráp.

”Tiểu cô nương, mua cái gì không? Ta đây có thứ tốt, có muốn đi xem với ca ca hay không?”

Người trước mặt, Hòa Sinh không biết hắn, chỉ cho là tên đầu trộm đuôi cướp trên đường, nhíu lông mày, giả bộ như không nghe thấy, chuẩn bị đi vòng qua, hướng tới cửa hang có khá nhiều người ở phía đối diện. Đại hán thô ráp chạy theo, vẻ mặt dữ tợn cười đến run lên, “Tiểu cô nương, chớ đi nha, đi với ca ca đi.”

Bước chân dưới chân Hòa Sinh càng thêm khẩn trương, đối với người bỗng nhiên xuất hiện này, trong lòng càng lo sợ bất an, chỉ vì ý lại đang ở trên đường cái, ban ngày ban mặt có lẽ chắc sẽ không dám làm gì, mới không có la lên.

Nào biết người phía sau giống như có ý muốn đuổi theo nàng sang phía đám người bên kia đường, Hòa Sinh bỗng dừng dừng lại, ý thức được chuyện không đúng, mặc kệ hết mọi thứ, há mồm muốn gọi người.

Chữ “Thúy --” mới ra khỏi miệng, đại hán thô ráp đã tới gần, bên cạnh là cỗ xe ngựa, Hòa Sinh quỳnh lên, chạy về phía xe ngựa bên cạnh. Vừa tới trước mặt, người trong xe ngựa giống như là tính toán giống nhau, người nhảy xuống che miệng của nàng, kéo cánh tay nàng trực tiếp nhét vào trong xe.

Khăn tay dính thuốc mê, Hòa Sinh còn chưa hoàn hồn, hai mắt đã khép lại, hôn mê bất tỉnh.

Đại hán thô ráp ban nãy cũng lên xe, xoa tay, vỗ tay với đồng bọn trong xe, “Hắc, chuyến này có thể đã làm lớn rồi đó.”

Thúy Ngọc tay trái cầm bánh dày bánh đậu, tay phải ôm một hộp bánh bột củ ấu, vui rạo rức trở lại tìm Hòa Sinh. Nhị cô nương dùng bữa thích cay, ăn vật thích ngọt, hôm nay mua những thứ này, đoán chừng đủ cho nàng đỡ thèm ba bốn ngày.

Nhìn trái nhìn phải, cơ hồ lật đám người ra mấy lần, nhưng vẫn không thấy thân ảnh Hòa Sinh. Thật vất vả nhìn thấy một người mặc quần áo màu đỏ tươi, vịn vai quay lại, cũng không phải cô nương nhà mình.

Thúy Ngọc nóng nảy, lần lượt tìm người hỏi, nửa điểm tin tức cũng không có. Một đường chạy như bay về phủ, đẩy viện cửa ra, bên trong một người cũng không có.

Thúy Ngọc gọi to khắp viện, đặt mông ngồi xuống, nước mắt ào ào liên chảy ra. Đã vậy hôm nay trường bối trong nhà đều không ở trong phủ, nàng muốn tìm người đi tìm Hòa Sinh, nhất thời nửa khắc cũng không tìm được.

Ở đâu còn đợi được, Thúy Ngọc dưới tình thế cấp bách, cắn răng nhìn nhìn Thẩm phủ gần cách một bờ tường bên cạnh, lòng bàn chân giống như lau dầu xông vào Thẩm phủ.

Thẩm Hạo ngồi ở dưới đình đá, xung quanh chất đầy băng, Bùi Lương đang đưa cây quạt giải nóng cho hán.

Chính giữa bàn đá bày quân cờ trận, là “>” kỳ công “một thế cờ vô cùng kì quặc, Thẩm Hạo khó hiểu nhiều ngày, mắt thấy sẽ phá được trở ngại cuối cùng.

”>

”> Gã sai vật trước phủ báo lại, Bùi Lương vẫy tay, gã sai vật tiến đến bên tai Bùi Lương nói nhỏ: “Bùi quân gia, cửa ra vào có một người gọi là Thúy Ngọc đòi gặp công tử.”

”>

”> Thúy Ngọc, không phải là tiểu nha hoàn bên cạnh Vệ cô nương sao, nàng đến làm chi? Bùi Lương vung lên, đuổi hán xuống dưới, “cho nàng trước hết chờ một chút.”

”>

”> Mấy ngày nay Vương Gia đang nổi nóng, đoán chừng có gọi người đi vào, Vương Gia cũng không muốn gặp. Trong lòng Bùi Lương thăm thì, thì Thẩm Hạo quay đầu, “Chuyện gì?”

”>

”> Bùi Lương thuật lại lời của gã sai vật một lần. Tay Thẩm Hạo cầm cờ đen, ánh mắt lại du đãng ở ô vuông đỏ bên cạnh, không có đường nào để đi hết. “Đuổi trở về.”>

Bùi Lương đáp ứng, buông quạt tự mình đi ra cửa.

Không có người quạt gió, khô nóng dường như lại sinh ra trong không khí, từng đợt khí nóng chui vào trong cổ áo. Thẩm Hạo nhìn quân cờ đến mệt mỏi, xoa xoa huyệt thái dương, nhắm mắt lại nhưng liên nghĩ tới Hòa Sinh.

Nàng có thể có chuyện gì tìm hán? Đập trúng đầu rồi hả, dù sao cũng là nàng nhần tâm. Nàng ở trước mặt hán thanh cao kiêu ché, hán cũng lười đi đoán, cũng muốn xem nàng ngạo tới khi nào.

Bùi Lương đến bẩm báo, “Người không chịu đi, nói là Vệ cô nương đi đâu mất, đám đại gia nãi nãi trong phủ đều đã đi thấp hương cầu phúc, không ai quản.”

Thẩm Hạo trừng mắt, “Đi đâu?”

Bùi Lương lắc đầu, “Trên đường đi dạo, xoay người lại đã không thấy tăm hơi.”

Thẩm Hạo “A” một tiếng, trong lòng phảng phất có con kiến cào, nhưng trên mặt không cho là đúng: “Lại không phải là tiểu hài tử, làm sao đi lạc được? Nói không chừng giờ này khắc này đang gặp gỡ tình lang, trốn nha hoàn, âm ỉ vui đùa.”

Quân cờ rơi xuống đất, ngón tay cũng bóp đau đớn, ván cờ bị hủy. Thẩm Hạo ném sách, quân cờ trên bàn rơi la tả trên đất, Bùi Lương xoay người lại nhặt.

Một lần nữa dọn xong bàn cờ, Thẩm Hạo ngồi nghiêm chỉnh, híp mắt, tiếp tục nghiên cứu, nhưng trong lòng lại loạn như dây thừng.

Đến hoàng hôn, lờ mờ nghe thấy có người kêu to, Thẩm Hạo vô tâm lại phân giải quân cờ, “Bên ngoài quá ồn, người đi xem.”

Bùi Lương khoanh tay, cũng không chuyển thân, hiển nhiên là sớm đã biết nguyên do. Ngẩng đầu bấm báo, giọng nói có chút phát run.

”Gia, Vệ cô nương thực đi lạc.”

•

Thời điểm này trước kia, trên đường bóng người thưa thớt, nhưng hôm nay đầy người chạy tới chạy lui. Người Vệ phủ phát động toàn bộ quý phủ trên dưới, một người giờ một bó đuốc đi ra ngoài tìm người. Một tiếng lại gọi một tiếng “Đường cô nương”, gọi đến lòng người bàng hoàng.

Tổng Dao và Tổng Vũ Chi dẫn theo gia đình gia nhập đội ngũ tìm người, Vệ Lâm lòng nóng như lửa đốt kể lại sự tình với Tổng Dao, bên cạnh Thúy Ngọc đã khóc đến không ra hình người. Vệ Lâm và Tổng Dao xoay đầu lại an ủi Thúy Ngọc, bên cạnh Tổng Vũ Chi cũng đang lo lắng bất an, nói muốn đi báo quan.

Vừa mới dứt lời, khóe mắt thoáng nhìn qua bóng người chột lóe ở Thẩm phủ bên cạnh, tiếng vó ngựa chấn động trời.

Thẩm Hạo giục ngựa lên phía trước, khí thế nghiêm nghị. Gã sai vật đi theo phía sau, mỗi người đều trang bị xuất trận, cùng lao về một hướng, giống như trận thế tàn sát địch làm thịt kẻ thù.

Tổng Vũ Chi nhớ tới chuyện ngày ấy bị đánh bất tỉnh, trong lòng hồ thẹn. Tổng Dao sắp đến, “Có thể Thẩm công tử có biện pháp.”

Thúy Ngọc nghe xong, nghiêng răng nghiêng lợi: “Có biện pháp đã sớm sử dụng, hà tất chờ tới bây giờ.”

Vệ Lâm sốt ruột, vẫy tay hô to: “Các người thất thần làm chi, mau tìm người a!”

Trong đám người ai cũng mang theo về mặt vội vàng, Lý Thanh và Vệ Hi trao đổi ánh mắt, che đi vui sướng trong đáy mắt, hô hào tên Hòa Sinh, lần đầu tiên ra sức như vậy.

Sương mù buổi hoàng hôn nặng nề, các nhà các hộ đều đã bay lên khói bếp. Ở nông thôn đường nhỏ gấp ghe, xe ngựa thoáng lắc lư một cái, mọi người đều mệt rã rời.

Vương mẹ mìn đếm bạc, giao cho tên hán tử thô kệch đánh ngựa: “Đội đến trong thôn thì ném người đi, lúc đó không còn chuyện của chúng ta nữa. Lần này là hàng thượng phẩm, bề ngoài rất tốt, đổi lại bình thường, ta qua tay bán cũng được mấy trăm bạc, đáng tiếc a, mạo hiểm quá lớn, chỉ có thể bán giá bình thường.”

Hán tử thô kệch ồm ồm thở dốc một hơi: “Vì sao chứ, được vài trăm, không lợi nhuận ngu sao mà không kiếm, kiếm, dù sao cũng phải bán, để cho ta ném thử một chút đã.”

Vương mẹ mìn tát đầu hán tử một cái: “Nghĩ cũng đừng nghĩ! Chúng ta chỉ biết cầm bạc làm việc, đem người bán đi, nàng là Vệ gia cô nương, nghe nói còn là Vọng Kinh đây, vạn nhất điều tra ra, chúng ta lừa gạt nàng, từ tội chạy không khỏi, lại tra nữa, người động trước cô nương, trực tiếp liên ngữ mã phân thân!”

Hán tử thô kệch không cam lòng xem xét bên trong, Vương mẹ mìn vén màn, ngăn cản tầm mắt của hán tử, “Đánh xe ngựa của người, bán xong người cũng đừng có quay về Thịnh Hồ, tìm một chỗ khác tránh đầu gió.”

Bọn ta tính toán kỹ càng lắm rồi, đem người bán đến thâm sơn cùng cốc, chỗ đó hán tử thiếu nữ nhân, bán vào đó, cho dù muốn chạy trốn cũng trốn không thoát, có người cả thôn chống đỡ, một người con gái yếu ớt tuyệt đối không chạy thoát nổi. Đã cầm tiền làm việc lại có tiền bán người, hai phần bạc trong tay, lần buôn bán này quả có lợi!

Khi Hòa Sinh tỉnh lại, mí mắt trùng xuống, ánh mắt dần dần rõ ràng, nhìn thấy trên đỉnh đầu một vòng trăng vụn, xuyên qua thiếu nóc nhà cũ kỹ thiếu ngói chiếu vào.

Giấy giấy tay, phát hiện mình bị trói cực kỳ chặt chẽ, dưới người là rom rạ chồng chất, bụi bặm và mạng nhện che kín toàn bộ vách tường.

Ngoài phòng có tiếng người nói chuyện, “Người, ta cũng đã mang đến, vô cùng tốt, rốt cuộc Ngũ Vương bà đại phát thiện tâm, buông tha người yêu kiều như vậy cho các người!”

Tám cửa ván gỗ kết kệt một tiếng được đẩy ra, Hòa Sinh nhìn người xa lạ đang đi vào, bỗng chốc giật mình một cái, đầu óc lập tức tỉnh táo lại.

”Ồ, tỉnh rồi?” Vương mẹ mìn ngồi xổm người xuống, nắm khuôn mặt Hòa Sinh, hướng ra phía cửa khoe khoang với mấy nông phu đang đứng: “Thế nào, không có lừa các người a?”

Hòa Sinh né tránh tay của bà ta, hoảng sợ bối rối, trong đầu vàng lên một hồi thanh âm nàng bị lừa bán rồi !

Trước kia nghe nói qua chuyện như vậy, nhưng chính thức phát sinh ở trên người mình, vẫn cảm thấy không thể tin nổi, nàng làm sao lại bị lừa bán! Nhìn thấy các nam nhân ở cửa ra vào nhìn mình với khuôn mặt hèn mọn bỉ ổi, thấy bọn họ đi tới đây, Hòa Sinh ngăn không được mà phát run.

Vương mẹ mình ngăn cản bước chân tiến lên của các nam nhân, cười hắc hắc: “Trước giao bạc đã.”

Nam nhân tuổi lớn hơn với thân hình cồng xuồng kéo nàng qua một bên, thương lượng giá cả. Hai người khác trẻ tuổi hơn một chút, đứng ở một bên say mê quan sát Hòa Sinh.

Hòa Sinh hô cứu mạng, dùng hết sức bình sinh kêu lên, rõ ràng trong thôn đèn đuốc sáng trưng, nhưng không có người nào đi ra hỏi thăm.

Vừa khóc vừa hô to, cuống họng khóc đến khản giọng rồi hô to đến khản khản, ngoài phòng nửa đêm động tĩnh cũng không có. Ánh mắt Hòa Sinh buồn bã, nghĩ tới căn lều tự sát cho rồi.

Sống sót, dù sao cũng không thể để cho người ta chà đạp, chẳng bằng chết thống khoái. Ở cõi đời này 16 năm, rơi vào kết cục này, nàng xuống địa phủ, nhất định phải hảo hảo chất vấn Diêm vương gia, rốt cuộc nàng đã phạm sai lầm gì!

Bàn xong giá cả rồi, Vương bà yên tâm giao người, đang nhắc chân muốn đi ra khỏi phòng, đột nhiên cửa bị người tung một cục đá văng ra, Vương bà còn chưa kịp giương mắt nhìn thì đã bị một cục đá vào lồng ngực, trực tiếp ngã xuống đất không đứng dậy nổi.

Hòa Sinh khóc đến hai mắt mờ hồ, không có khí lực nhìn, đột nhiên bị người ôm vào trong ngực, người thấy được mùi trầm hương quen thuộc. Nàng khuôn mặt lên vừa nhìn, khuôn mặt anh khí của người nọ gần trong gang tấc, giống như là nằm mơ.

Nàng nghe thấy giọng nói của hắn kích động như giành được trân bảo, bàn tay to mân mê ôm nàng vào trong ngực yêu thương: “Hòa Sinh, ta tới rồi, không phải sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Hòa Sinh kinh ngạc nhìn hắn, nàng giống như muốn khắc hắn vào trong mắt của mình, giống như đôi mắt nai, vui mừng và ủy khuất cùng tồn tại. Hắn đến rồi, hắn đến cứu nàng rồi!

Nàng kéo tay áo của hắn, nỗi sợ hãi căng thẳng trong nháy mắt biến mất, phảng phất như có chỗ dựa vững chắc, ngay cả nước mắt cũng tuôn ra ào ạt không chút kiêng kỵ.

Hai tay của hắn khẽ dùng lực, ôm ngang nàng lên, từng bước một đi ra ngoài, Hòa Sinh an nhiên nằm ở trong lòng ngực của hắn, tự nhiên sinh ra một cảm giác an tâm chưa bao giờ có.

Nàng nhớ tới khi còn bé xem qua kịch đèn chiếu, anh hùng đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi cứu được tiểu thư yếu điệu xinh đẹp, tại ngàn dặm xa xôi bên ngoài sơn hà, ngày đêm nối tiếp nhau, đạp lên bóng dáng vỡ vụn của thời gian, trừng quan nhất lộ vi hồng nhan (*).

(*) câu này xuất phát từ điển tích Ngô Tam Quế vì Trần Viên Viên mà khởi xướng chiến tranh

Hòa Sinh ngửa mặt lên nhìn hắn, tóc mai hắn dính bụi đất vì trời non lợi suối, giữa lông mày còn vương lo lắng, trong mắt phản chiếu khuôn mặt khóc sướt mướt —— là khuôn mặt của nàng.

Đã cách nhiều năm, nàng bỗng nhiên nhớ lại cảm xúc dâng trào lúc xem hí kịch năm ấy, đó là một loại kích động và sung sướng không cách nào nói rõ, dường như chỉ cần tựa vào bờ vai của hắn, việc khó toàn thiên hạ đều có thể dễ dàng giải quyết.

Nàng đột nhiên ngừng khóc, tay ôm hắn càng dùng sức, cả người dán vào trong lòng ngực của hắn. tim Thẩm Hạo đập chậm nửa nhịp, yết hầu chấn động, kìm nén âm thanh cúi xuống ôm nàng lại: “Ngoan, đừng nhúc nhích.”

Hòa Sinh nghe lời gật đầu, yên tĩnh nhắm mắt lại, núp ở trong ngực ấm áp, cảm thụ tiếng gió rì rào bên tai, và tiếng hít thở thờ thờ hỗn hển của hắn.

Thẩm Hạo ôm người một đường lao ra, vừa rồi thôn làng còn yên tĩnh lặng lẽ, vừa nghe nói có người đến đoạt vợ, từ bốn phương tám hướng vọt tới, cầm cuốc và dao phay bao vây.

Thẩm Hạo mang người không nhiều lắm, bọn sai vặt so ra kém thị vệ hoàng gia, có thể lấy một địch trăm, dần dần bại trận, dùng hết khí lực mở ra một con đường, Bùi Lương chống đỡ ở phía trước, hô: “Gia, người đi trước đi!”

Điều dân khó dây vào. Thẩm Hạo giận tái mặt, đi lòng vòng đảo mắt nhìn chung quanh, tìm được đường xuống núi, quay đầu lại nhẹ giọng dặn dò Bùi Lương: “Đội cứu binh vừa đến, thôn hại người như vậy không thể lưu, phóng lửa đốt đi.”

Bùi Lương sắc mặt như lá gan, chỉ cần cứu binh có thể tới, đừng nói bảo hắn đốt thôn, giết người còn được a!

Thẩm Hạo mang theo Hòa Sinh chạy xuống núi, bóng đêm mù mịt, thấy không rõ đường, lao đảo nhiều lần.

Nàng vui trong ngực hần không nói một câu, Thẩm Hạo cho rằng nàng sợ hãi, nhỏ giọng nhỏ nhẹ an ủi: “Lập tức có thể xuống núi, đợi xuống núi, mua cho nàng bánh bột củ sen của Lâm Nguyệt Cư, nếu nàng thích ăn, ngày nào đó ta sẽ mua lại cửa hàng nhà hần cho nàng.”

Hòa Sinh nhớ đến lời nói lúc trước của hần, giữ nguyên tư thế giống nhau, cả người cũng cương đơ, vẫn không dám động, mở miệng khề lăm bẩm: “Không cần mua cửa hàng, huynh mua cho ta ăn là được.” Nàng dừng một chút, “. . . Còn muốn ăn cá sào nướng của Duyệt Thực Cư . . .”

Thẩm Hạo mắt chứa ý cười, giọng nói nhuộm thêm vài phần ôn nhu: “Mua, muốn ăn cái gì cũng đều mua cho nàng.”

Trong đêm tối hần thấy không rõ khuôn mặt của nàng, chỉ lờ mờ thấy nàng nhắm mắt, dưới chóp mũi thẳng tắp khéo léo, cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên. Một khuôn mặt làm cho người ta thương yêu như vậy, hần cẩn thận từng li từng tí che chở thương yêu cũng không kịp, vậy mà có người muốn tôn thương nàng.

Cực kì hung ác, tội không thể tha, đợi hần tra ra rõ ràng, nhất định phải đem những người kia nghiền xương thành tro.

Chắc là nàng đói lắm rồi, liếm liếm khoe miệng, một động tác rất nhỏ này nhưng nhìn làm cho tâm hồn nhộn nhạo. Thẩm Hạo nhìn sang một bên, tận lực nhìn xuống sắc dục của mình, chỉ sợ không cẩn thận, càng dọa nàng sợ.

Đường núi gấp ghe, tâm tư của hần toàn bộ đặt hết lên người nằm trong ngực mình, không chú ý đường phía trước, không lưu ý dưới chân, bỗng dưng cả người rơi xuống.

Hòa Sinh thở nhẹ một tiếng, Thẩm Hạo không kịp dừng bước, căn bản không kịp ngăn cản biến cố đột nhiên xuất hiện.

Nếu buông tay ra, liền có thể treo lên thân cây cao bên cạnh, Thẩm Hạo không hề nghĩ ngợi, buông tha cho cơ hội cuối cùng, lựa chọn gắt gao ôm nàng vào trong ngực, dùng thân thể của mình che chở, té xuống núi.

Thật vất vả ngừng lại, Hòa Sinh mở mắt ra, đập vào mắt là ánh mắt hần tràn ngập lo lắng, thăm dò khắp người, ngữ khí lo lắng, hỏi: “Có bị thương chỗ nào không?”

Hòa Sinh lắc đầu, chuyển mắt trông thấy áo bào trên người hần xước nhiều lỗ hổng lớn, nhìn thấy vết máu mà giật mình.

Chống người đứng dậy nhìn, mới phát hiện hần sớm đã bị thương rất nặng. Khắp nơi trên núi, tất cả đều là bụi gai, bị đâm vào khi lăn qua, trên người không có một chỗ nào là hoàn hảo.

Hòa Sinh oa oa khóc, mắng hần: “Đồ đần, huynh đã thành như vậy, còn hỏi ta làm chi, không có mệnh, huynh tìm ai bồi thường.”

Thẩm Hạo lúc này mới chú ý tới thương thế trên người mình, nhìn nàng khóc đến lợi hại, muốn đi lau nước mắt, cánh tay căng ra, liền đau đến rên một tiếng.

Hòa Sinh lau mặt, sốt ruột nói: “Đừng nhúc nhích, ta xem cho huynh một chút, nếu là đâm dính, nhất định phải lập tức lấy ra.”

Thẩm Hạo thấp giọng, “Dù sao cũng bị mấy cây đâm, không chết được.” Hần đứng lên, nhìn bốn phía, chuẩn bị tra rõ địa hình.

Nơi đây tuy là đất bằng, nhưng chưa tới chân núi, càng giống là giữa sườn núi. Ánh trăng một vòng, ánh lên vài phần thủy quang dao động, đẩy ra bụi rậm vừa nhìn, phía trước lại có hồ nước.

Nghĩ đến nàng bị người bắt đi, khẳng định vừa đói vừa khát, vẫy tay liền dẫn nàng đi qua bên hồ.

Bắt mấy con cá nướng ăn, nàng khẳng định sẽ không sợ. Thẩm Hạo hạ quyết tâm, cởi áo, liền bơi vào trong nước.

Hòa Sinh nghĩ đến thương thế của hần, hiện tại thấy hần rơi xuống nước, càng là gấp đến độ dậm chân. Người nọ là làm bằng sắt sao, cả người đều bị đâm, còn dám xuống nước, không muốn sống nữa ư!

Nàng không biết bơi, chỉ có thể đứng ở bên hồ ngồi chờ, hồi lâu không thấy hần động tĩnh, phóng mắt nhìn lại, mặt hồ lặn tằm sóng xanh giống như mặt gương yên tĩnh.

”Thẩm công tử?” Nàng gọi ra tiếng, thấy không ai trả lời, ngữ khí càng phát ra lo lắng, “Thẩm công tử” gọi lớn mấy tiếng, đến phía sau, dứt khoát gọi thẳng tên hần, “Thẩm Hạo, huynh đừng dọa ta sợ, mau ra đây!”

Nàng thử đến gần mép nước, ý nghĩ không tốt trong đầu như khói bay ra, cái mũi đau xót, trong mắt lại ầng ậc nước.

Có thể chết đuối hay không . . . Hần phải đã chết phải không !

Đột nhiên người từ đáy nước chui ra, tựa như cá chép lặn qua lặn lại, bắn tung tóe nàng một thân nước. Thẩm Hạo đứng trong nước, ánh trăng vờ như nước chảy chiếu vào trên người hần, cánh tay sáng giống như mạ ánh bạc, tron nhãn hiện ra ánh sáng.

Thân thể hần kiện tráng, giữa bộ ngực và bụng phân khúc rõ ràng, khung xương vừa phải, chống đỡ một thân cơ bắp, vô cùng hoàn mỹ.

Hòa Sinh nha một tiếng nhắm mắt lại, xoay người sang chỗ khác.

Thắm Hạo hai tay bắt cá, đến gần nhìn, ánh trăng soi vào, trông thấy nàng mím chặt đôi môi, lông mi ướt nhẹp, không biết dính nước hay là dính nước mắt.

”Sao lại thích khóc như vậy, y như con nít.” Hấn sờ sờ mũi của nàng, ném cá lên bờ, quay đầu lại dắt nàng trở về.

Vừa mới đứng vào, nàng theo bản năng lui lại, Thắm Hạo cứng nhắc lên tiếng: “Hoặc là mở mắt ra, hoặc là ta dắt nàng.”

Hòa Sinh cúi thấp đầu, “Dắt góc áo huynh được không?”

Thắm Hạo nhũu lông mày, “Không có mặc quần áo, lấy đầu ra góc áo, dắt quần lót thì được.”

Hòa Sinh đỏ mặt, “Vây hay là dắt tay a.” Vươn tay để cho hấn dắt, Thắm Hạo hừ hừ một câu, trông mong nắm chặt tay của nàng, hỏi: “Không biết bắt cá gì, nàng ráng ăn nhé.”

Giọng Hòa Sinh nhỏ xiu, “Cá gì cũng được, huynh trước để cho ta xem vết thương.”

Thắm Hạo quay đầu lại nhìn nàng, “Lo lắng cho ta?”

Hòa Sinh hô hấp gấp rút, nhẹ gật đầu, “vâng.”

Thắm Hạo bỗng dừng cong khoe miệng, lông mày nhướng lên, dắt nàng đi lên phía trước.

Gió từ mặt hồ thổi tới, trăng soi sáng cả mặt hồ, ánh sao lấp lánh, che kín màn đêm.

Thắm Hạo dắt nàng ngồi xuống, mượn ánh trăng chiếu trên người mình, sau hạ quyết tâm rút ra mấy cây gai, chịu đựng không có lên tiếng. Cuối cùng, gọi nàng: “Tốt rồi, nàng nhìn đi.”

Hòa Sinh mở mắt ra, thấy cánh tay hấn vẫn đang cời trần, theo phản xạ mà nghiêng đầu qua bên kia, về sau lại nghĩ, nếu hấn mặc quần áo, sao nhìn vết thương được? Cời là đúng rồi.

Lại nghĩ, sớm biết như vậy, vừa nãy cần gì để cho hấn dẫn đi đường, dù sao muốn nhìn, còn không bằng tự mình dò đường.

Thần tình trên mặt nàng đôi tới đôi lui, Thắm Hạo rất phản khởi, thoải mái sấp lên trước cho nàng nhìn.

Hòa Sinh xấu hổ nghiêm mặt, cẩn thận xem xét mỗi một chỗ miệng vết thương trên người hấn, nhỏ được mấy cây gai phía sau lưng, hấn một tiếng cũng không hừ, không giống người bình thường mà.

Ngoại trừ bị gai lớn đâm, còn có gai nhỏ, nhìn bằng mắt thường không thấy rõ, phải dùng tay lần chạm vào mới có thể lấy ra. Hòa Sinh có chút khản trương, âm thanh run rẩy nói với hấn: “Ta sờ sờ, huynh chờ đề ý.”

Thắm Hạo sao có thể chú ý, nở nụ cười nói: “Bắt đầu đi.”

Hôm nay hấn cứu mạng nàng, giữa trong sạch danh tiết và ân nghĩa trước mặt, còn suy nghĩ nhiều làm cái gì. Nàng thở ra một hơi, hít sâu vài lần, run rẩy bắt đầu vào làm xoa nhẹ phía sau lưng cường tráng của hấn.

Vừa tron vừa nhăn nhui, thịt dưới da hoàn mỹ căng đầy, không có một tác thịt dư thừa. Vừa nhìn liền biết là người sống an nhàn sung sướng rất biết chăm sóc bản thân. Ngón tay vuốt nhẹ nhẹ, ngược lại đã quên trước mắt là thân thể nam tử, hết sức chuyên chú mà tìm gai.

Người sờ vô tâm, người bị sờ ngược lại suy nghĩ lung tung. Trong bụng giống như đốt lửa cuộn cuộn, một luồng khí chậm chậm từ đan điền chạy lên, lan tỏa ra toàn thân.

Tay mềm mại của nàng như lửa, cháy khắp thân thể hấn, quả thật không thể chống đỡ nổi.

Thắm Hạo cắn chặt răng, biết hạ thân mình đã nổi dậy khác thường, lập tức dịch chuyển chân nhằm che dấu.

Tay một đường đi lên phía trước, khẩu khí Thắm Hạo như mắc xương ở cổ họng, cúi đầu liền thấy nàng ghé sát vào, mở to đôi mắt sáng, bờ môi khê mở: “Đụng trúng chỗ nào đau hả?”

Thắm Hạo bỗng chốc đứng dậy, khuôn mặt tựa như kết băng, vuốt quần áo che người. “Vết thương xem chừng không nặng lắm, nên cá nướng thôi.”

Hấn cầm cục đá nhóm lửa, Hòa Sinh cảm thấy kỳ lạ, ở một bên giúp đỡ, ánh mắt thỉnh thoảng liếc qua.

Đổi lại bình thường, nàng nhìn như vậy, trong lòng hấn không chừng rất thích. Nhưng hôm nay không giống vậy, từ trên núi lần xuống đây, trên mặt trên đầu tất cả đều là bùn, đầy bụi đất, muốn bao nhiêu chặt vật thì có bấy nhiêu chặt vật.

Thật vất vả khôi phục tâm tình, không dám nhìn nàng, sợ vừa nhìn, lại bị khiêu khích. Rủ mắt xuống, ngữ khí lạnh lùng: “Nhìn cái gì vậy, không cho phép nhìn.”

Hòa Sinh trừng mắt nhìn, nhìn cũng không cho nhìn, hấn sao lại mắt hứng nữa rồi? Giống như là hạ quyết tâm thật lớn, Hòa Sinh dựa vào bên cạnh hấn, há mồm hô hai chữ: “Ân nhân.”

Lời này nghe mới lạ hào hứng, Thẩm Hạo nấp máy miệng: “Nàng vừa rồi gọi ta là cái gì?”

Lúa sinh nuốt nước miếng một cái, nhẹ nhàng gọi lại: “Ân nhân.”

Trên mặt Thẩm Hạo nở nụ cười thần nhiên, giương mắt nhìn nàng, “Nàng kêu ta ân nhân, liền lấy ra thành ý, nếu muốn báo ân, phải lên được núi đao xuống được biển lửa. Nói ta lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn cũng được, vô sỉ hạ lưu cũng được, chỉ có một việc, nàng đáp ứng, là xong.”

Hòa Sinh biết rõ hấn chỉ cái gì. Trong lòng bách chuyển thiên hồi, thật sự là không thể nghĩ được lý do cự tuyệt, ngẩng đầu lên, thở dài thật sâu một hơi, lấy hết dũng khí, chậm rãi nói: “Ta là quả phụ, không thể gả cho huynh.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Thẩm Hạo liếc nàng, ánh mắt lộ ra hấn ý, “A, chuyện cho tới bây giờ, nàng còn không chịu, lại bịa ra lý do như vậy lừa gạt ta, tội gì phải khổ như thế chứ, nàng nói nàng là quả phụ, nàng xem ta là con nít ba tuổi đấy à, ai mà tin tin nàng chứ?”

Hòa Sinh nháy mắt nhìn hấn, môi khẽ nhúc nhích, càng muốn hấn tin tưởng mình thì trong đầu càng loạn, không biết nên giải thích chuyện này như thế nào để hấn mới chịu tin.

”Huynh đi tra đi, ta không phải Vệ gia đường cô nương, ta là nàng dâu của nhị phòng Vệ phủ Vọng Kinh Vệ Thị Lang gia, trượng phu là Vệ Cẩm Chi, ta họ Điều, nữ nhi Điều gia trong ngõ hẻm phía tây ở phố Bình Hòa“. Nàng nuốt nước miếng một cái, ngữ khí có chút lo lắng: “Ta nói thật đó, huynh cứ việc đi thăm dò!”

Hoang đường! Rõ ràng chính là đường cô nương, cần gì phải bịa ra cái lý do sứt sẹo như vậy, cho là hấn chơi vui sao? Thẩm Hạo nghe mà sọ não đau, chuyển nhìn thấy khuôn mặt nàng nhỏ nhắn tươi đẹp như đào hoa cách gần như vậy, thoáng cúi đầu liền có thể chạm phải.

Tiểu bại hoại chỉ biết hành hạ người khác. Tay xoa cái ót của nàng, không chút do dự, cúi người hôn lên.

Môi của nàng. . . Rất mềm rất thơm, khiến người ta thêm muốn.

Hòa Sinh dừng lại, đôi mắt trừng lớn, bao nhiêu lời đều nghẹn hết trong miệng, trong khoảng thời gian ngắn cũng quên đẩy hấn ra. Ngán ngùng mấy giây mới lấy lại được tinh thần, đôi bàn tay trắng như phấn nện hấn, ý đồ tránh ra.

Thẩm Hạo không nghe thấy cũng không để ý, tùy ý cho nàng đánh, trong đầu toàn bộ là mùi thơm của nàng, mềm mại của nàng. Đôi môi ngậm càng chặt, muốn dựa vào thật gần, một tay ôm lưng nàng, cơ hồ muốn vùi nàng vào thân thể của mình.

Mắt thấy người trước mặt mặt mũi đỏ bừng, lúc này mới lưu luyến buông nàng ra, cong miệng cười: “Ngu quá, mở miệng thở cũng không biết.”

Hòa Sinh đỏ mặt lui về sau, lồng ngực phập phồng, thở phà phà.

Thẩm Hạo tiếp tục đốt lửa nướng cá, xua đi ánh lửa tức giận chiếu lên khuôn mặt hấn, lộ ra vẻ sắc bén trong trẻo nhưng lạnh lùng. “Ngày trước Vệ lão gia Vệ Hữu Quang từng đồng ý với ta, ngày sau có việc muốn nhờ, nhất định sẽ đồng ý, hôm nay ta lại cứu nàng, vừa vặn có được lý do. Đợi ngày mai vừa xuống núi, ta liền đi Vệ gia cầu hôn.”

Hòa Sinh thất kinh, “Không thể, không thể đi cầu hôn! Van cầu huynh, thả ta được không, huynh bảo ta làm bất cứ chuyện gì đều được, chỉ ngoại trừ việc này.”

Thẩm Hạo ngừng động tác, trầm tĩnh lạnh nhạt nhìn nàng: “Ngoại trừ việc này, ta cái gì cũng không muốn.”

Hấn đã hạ quyết tâm thì sẽ thực hiện đến cùng. Hòa Sinh trừng mắt, hai mắt rủ xuống, nước mắt lại ào ạt trào ra. Nếu như xin cưới, đại phu sẽ biết, nhất định sẽ không tha thứ cho người nhà của nàng.

Thẩm Hạo hừ nhẹ một tiếng, thờ ơ nhìn nàng khóc. Quả nhiên là bị bọm đủ kiểu, lừa gạt người không được, thì thút thít nỉ non, hôm nay hấn chính là muốn làm người ý chí sắt đá, xem nàng có thể khóc tới khi nào.

Cả ngày bị người ta cột, trên đường đi nước mắt lại không ngừng rơi, gào thét đến cổ khàn cả giọng, đến lúc khóc không còn khí lực mới nặn ra được một giọt nước mắt, Hòa Sinh lau mũi, người đối diện đưa tới trước mặt cá đã nướng chín.

”Chín rồi, ăn đi.”

Mùi cá bốn phía, nhưng Hòa Sinh nửa điểm khẩu vị cũng không có. Tức giận nhìn hắn, đứng dậy sửa sang lại quần áo, “Ta biết huynh cho rằng ta lừa huynh, hiện nay ta cũng không có biện pháp có thể làm cho huynh tin, duy chỉ có thể lấy cái chết chứng minh.”

Thẩm Hạo ngẩn người, vừa lấy lại tinh thần, liền trông thấy nàng cầm theo mép váy chạy tới bên hồ, dứt khoát lội tới chỗ nước sâu.

Cho rằng sử dụng chiêu như vậy, hắn sẽ mắc lừa khuất phục sao? Thẩm Hạo nghiêng đầu tiếp tục nướng cá, nàng muốn diễn kịch, cho nàng diễn đủ, tóm lại hắn không nhìn.

Không biết qua bao lâu, đến lúc trong hồ không có một tí động tĩnh nào, trái tim Thẩm Hạo thấp thỏm, ném cá đến mép nước xem xét.

Dưới ánh trăng sáng choang, chiếu lên hồ nước rõ ràng, mơ hồ thấy ở trong chỗ nước sâu có quần áo trôi lên.

Chợt nghĩ tới, ghi nhớ số nhỏ ghi chép về nàng viết bốn chữ to “không biết bơi lội”.

Nguy rồi, nàng là nói thật! Thẩm Hạo nhảy xuống nước, bốn phía tìm người.

Mò hồi lâu, thật vất vả cứu mới được người lên. Nhìn nàng nhẹ nhàng mềm nhũn nằm ở nơi đó, cả người ướt đẫm, thở phào một hơi, dường như một giây kế tiếp người liền không còn. Trong lòng Thẩm Hạo xiết chặt, vừa tức vừa giận, đè nặng bộ ngực của nàng, động tác càng thêm dùng sức: “Đứng dậy!”

Nôn oẹ nhỏ ra nước, người cuối cùng cũng tỉnh lại. Chuyện thứ nhất nghĩ tới khi thanh tỉnh, chính là che miệng, sợ hãi nhìn hắn, sợ bị hắn hôn.

Thẩm Hạo tức giận cực kì, đi qua một bên đá đồng lửa trăm cay nghìn đắng mới đốt được, nhặt được hòn đá, ra sức ném vào trong nước, giống như là muốn ném xuống tận đáy hồ, một lần lại một lần mà dùng không được.

Tư vị bị người ghét bỏ, hắn hôm nay cuối cùng hoàn toàn cảm nhận được. Nàng thà đi tìm chết, cũng không muốn gả cho hắn!

Thẩm Hạo chỉ tay tròn mắt, tức giận đến mức cả người phát run, quay người lại tìm đầu sỏ gây nên, lại phát hiện nàng hai tay ôm chân, cuộn mình thành một đoàn, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Trên núi khí lạnh rất nặng, quần áo ướt đẫm dán trên thân thể, lạnh như băng giống như là xuyên vào trong xương cốt, cắn môi, liên tục ma sát hai tay, nhưng vẫn thấy lạnh.

Thẩm Hạo bất đắc dĩ đi qua, cúi đầu nhìn nàng, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, ánh mắt khiếp đảm vô tội vừa vặn chạm với hắn.

Hòa Sinh giật giật ống quần hắn, hữu khí vô lực cầu hắn: “Ta thật không có lừa huynh, huynh tin tưởng ta được không. . .”

Đến lúc này rồi mà nàng vẫn còn nói loại lời nói khôn nạn này! Hắn tại sao phải tin tưởng, dựa vào cái gì phải tin tưởng! Thẩm Hạo bực bội không có chỗ đánh ra, lại cứ nhìn thấy bộ dạng đáng thương này của nàng, trong đầu không khỏi mềm nhũn.

Ánh mắt dò xét đi xuống, phát hiện trên quần áo của nàng có từng điểm vết máu, lúc này đây khăn trương, ngồi xổm xuống vội vàng xem xét.

”Sao lại chảy máu, chỗ nào bị thương?”

Hòa Sinh vung quần áo, trên váy ướt nhẹp, mảng lớn vết máu nhuộm ra.

Thẩm Hạo kèm bả vai nàng, trái xem phải xem, ngữ khí lo lắng, “Ở đâu có vết thương, nàng nhanh cho ta xem một chút.”

Hòa Sinh nhớ tới hôm nay là ngày giữa tháng, nhăn nhó cả buổi, thở thê nói: “Không phải vết thương là. . . Là quỷ thủy.”

Về mặt Thẩm Hạo rầm rầm biến thành màu đỏ. Quay mặt lại, ném áo và áo choàng của mình qua, “Nàng thay y phục đi, để tránh ngâm lạnh.”

Hòa Sinh muốn tránh vào trong bụi cỏ dúi, nhưng cả người ngay cả đứng lên cũng không nổi. Vừa rồi ngâm trong nước hồi lâu, thiếu chút nữa chết đuối, ngày hôm nay lại là quỷ thủy ngày đầu tiên, nàng cả người vô lực, đành phải ở nguyên tại chỗ cởi quần áo thay y phục của hắn.

Thẩm Hạo hỏi: “Đổi xong chưa?”

”Ai, xong rồi.” Nàng dùng áo choàng che mình cực kỳ chặt chẽ, ấm lên được một chút, đột nhiên ý thức một hồi choáng váng, ho khan vài tiếng, liền ngã xuống đất.

Thẩm Hạo vội vàng ôm nàng vào trong ngực, sờ đến da thịt của nàng, nơi tiếp xúc, đều là lạnh buốt một mảnh.

Thân thể của nàng mỏng manh như vậy, giống như khẽ sờ bóp một cái sẽ vỡ nát. Sờ trán của nàng, trong lòng bàn tay giống như bị phỏng.

Thẩm Hạo nhủ chặt lồng mày, ôm nàng thật chặt, dùng thân thể của mình dán lên, hai bàn tay to đặt ở phần bụng nàng, tay kia nhặt vài ướm thấm nước, đặt lên trán, hạ nhiệt độ cho nàng.

Lạnh nóng liên tiếp, cả người nàng phát run, dưới mí mắt đang nhắm, tròng mắt chuyển liên tục, bờ môi khép mở, giống như là cá hít thở không thông, không ngừng nỉ non.

Thẩm Hạo sáp lỗ tai lại gần, bị hai tay nàng bỗng nhiên vung lên treo ở trên cổ.

”Lỗi của ta, không nên, không nên thương tổn cha mẹ ta. . .”

Xem ra là ác mộng. Thẩm Hạo rù mắt xuống, đột nhiên nghe thấy nàng hô to: “Thẩm Hạo. . . Ta. . .”, lồng mày hần nhảy lên, cho rằng nàng rút cuộc phải nói ra lời thật lòng, thấp giọng hỏi: “Nàng nói cái gì?”

“ . . . Không thể gả cho huynh. . .”

Gió nổi lên, tiếng ma sát xột xoạt, khắp núi đều là tiếng nhánh cây dao động. Thẩm Hạo thương yêu nhìn chằm chằm người trong ngực, đột nhiên thở dài một hơi, giống như là muốn đuổi đi tất cả tiếc nuối trong con tức giận này theo gió bay đi, biến hoá khôn lường thành hai chữ.

”Mà thôi.”

•

Bùi Lương dẫn người tìm tới, Thẩm Hạo đã ở trong gió lạnh một đêm, thân thể vốn trắng nõn, giờ phút này càng giống như bị đánh cho một tầng sương trắng.

Bùi Lương liếc trông thấy trên quần hần dính máu, mấy phen muốn nói, chung quy lại không dám mở miệng. Cuối cùng vẫn là Thẩm Hạo nhấc mắt lên, nói: “ Là quỳ thủy, không phải máu của ta.”

Bùi Lương phốc xuy một tiếng. . . . quỳ thủy. . . tâm ý này của Vương Gia là càng lúc càng lớn. . .

Một đường trở về thành, Thẩm Hạo thủy chung không có buông lỏng tay, cẩn thận thay quần áo vấy cho nàng, xe ngựa dừng ở trước Vệ phủ, giọng nói có chút ẻo ỏi: “Gọi mấy nha đầu đỡ nàng vào.”

Người Vệ phủ mừng rỡ, hô hào “Đường cô nương đã trở về”, mỗi người mừng rỡ như điên, Thẩm Hạo lập tức vén lên rèm xe, trực tiếp trở về phủ.

Hồi phủ, ngay cả miếng nước cũng không kịp uống, sai người mời toàn bộ đại phu tốt nhất Tô Hàng đi Vệ phủ. Vừa phân phó xong xuôi, quay đầu hỏi Bùi Lương: “Đã điều tra xong chưa, là ai làm?”

Bùi Lương đáp: “Tra được, là Hi cô nương và biểu cô nương của nhị phòng Vệ phủ.”

Ngày ấy bọn họ tìm người, bắt bà buôn người của toàn thành, hỏi từng người một, tra được trên người Vương mẹ mìn, uy hiếp dụ dỗ, Vương mẹ mìn mới nói ra tung tích, lúc này mới dẫn người kịp thời đi cứu được Vệ cô nương.

Hắn đi theo Vương Gia nhiều năm, biết rõ tính tình Vương Gia. Thôn mua người này, thả một mối lửa khô toàn bộ đốt hết, bà buôn người liên quan toàn thành, chỉ cần đã làm ra chuyện buôn bán hãm hại lửa gát, hết thầy xử tử.

Về phần hai người khởi xướng này, tám phần cũng không có kết cục gì tốt.

Thẩm Hạo nhìn ngoài cửa sổ, âm u lạnh lẽo cười: “Thật là cô nương ác độc, nhà Vệ phủ như thế, chịu không được hai đại phạt này đâu, chuẩn bị một chút, gọi người đi Vệ phủ chỉ điểm chứng cứ.”

Bùi Lương đáp ứng.

Vệ phủ.

Các trưởng bối Vệ phủ canh giữ ở trước giường, nguyên một đám gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng. Đại phu tốt nhất đã tới, thuốc cũng nấu, nhưng Hòa Sinh vẫn bất tỉnh, ngủ mê man, dường như vĩnh viễn cũng không có bờ bến.

Vệ lão thái và Vệ Lâm ở đầu giường ngồi, lau nước mắt, tổ tôn hai người cùng một chỗ khóc.

Hòa Sinh là một người cực hiểu thuận, ngày thường tâm tư đối với sĩ diện cái lão của Vệ lão thái đều là chân thật, là người đều sẽ có cảm tình, Vệ lão thái than thở mình đối đãi Hòa Sinh không tốt, hiện tại nàng đã thành bộ dáng này mới biết hối hận.

Vệ Lâm cắn răng, “Người nào mà ác dữ vậy không biết, hại đường tỷ nhà chúng ta thành như vậy, may mà là cứu ra rồi, nếu như đường tỷ có chuyện gì không hay xảy ra, ta nhất định sẽ khiến những người kia đền mạng!”

Đại nãi nãi kéo tay áo Vệ Hữu Quang, kéo hắn ra bên ngoài nhà, “Chuyện này, sợ là phải nói với đại phu một tiếng?”

Vệ Hữu Quang “À?”, “Đội Hòa Sinh khỏe hơn, ta phải người đi nói.”

Chậm nhất tháng sau, đợi qua thọ thần sinh nhật của Vệ lão thái, hấn liền tự mình đi Thượng Kinh, thuận tiện hỏi rõ ràng chuyện của Hòa Sinh.

Nhị nài nài ở trong phòng, liếc mắt một nhóm người bên cạnh mũi lau nước mắt nước mũi, xì mũi coi thường, cũng không phải là khuê nữ cháu gái ruột của mình, khóc thương tâm như vậy làm chi?

Lý Thanh và Vệ Hi khoan thai đến chậm, đi đến bên trong tìm tòi, thấy Hòa Sinh nằm ở trên giường đáng vẻ bệnh tật, hai người nhìn nhau, đồng thời cau chặt lông mày.

Cuối cùng nằng lại trốn ra được! Trong lòng hai người có quý, không dám chờ lâu, nắm tay đi ra ngoài, đúng lúc đụng người, gương mặt vừa nhìn, đúng là công tử xinh đẹp ở phủ sát vách.

Lý Thanh vẻ mặt vui mừng, nghĩ đến hồi lâu không thấy hấn, chỉ cảm thấy hấn càng thêm tuấn lãng. Vệ Hi cũng không cao hứng như vậy, nằng nghe nói người là do vị Thẩm công tử này cứu ra, nếu không phải hấn, hiện tại Vệ Hòa Sinh đã sớm đưa tới son thôn nghèo nàn bị người chà đạp rồi.

Vệ Hi không có sắc mặt gì tốt, dự định không nhìn không để ý tới, dịch bước đang muốn rời khỏi lại bị người một tiếng gọi lại: “Hai vị cô nương dừng bước, Thẩm mỗ có việc muốn hỏi.”

Toàn bộ phòng người nhìn qua, Thẩm Hạo đứng ở cửa ra vào, ánh sáng chiếu vào người hấn, lộ ra uy nghiêm cao lớn. Hấn hất lên ống tay áo, bước vào trong nhà, lên tiếng chào mọi người, ánh mắt rơi xuống người Hòa Sinh, thu về lo lắng xem xét xung quanh.

Sợ quấy rầy nằng dưỡng bệnh, mọi người dời bước đến tiền viện. Ban ngày ban mặt trời sáng tỏ, Thẩm Hạo vung tay lên, chỉ thị gã sai vặt đem người bị trời đến.

Người Vệ phủ biết rõ lần này là hấn đã ra tay tương trợ, cảm kích cũng không kịp, hiện tại thấy hấn trối người, càng thêm mờ mịt không rõ

Vương mẹ mìn vừa bắt đầu liền khóc lóc um sùm đập đất cầu xin tha thứ, Bùi Lương được ánh mắt của Thẩm Hạo, đi lên chính là một cước, “Người hô cái gì, chỉ cần nói ra là ai sai khiến người!”

Trong phủ không có mấy ai nhận thức Vương mẹ mìn, cả đám đều hai mặt nhìn nhau, không biết trong hồ lô Thẩm Hạo muốn làm cái gì. Trong đám người, Lý Thanh và Vệ Hi mặt không còn chút máu, sưng nguyên tại chỗ khiếp sợ.

Vệ Lâm nghe Bùi Lương nói như vậy, lập tức liền tiến lên tóm tóc Vương mẹ mìn, “bà hãy nói đi, không có người sai khiến, Hòa Sinh êm đẹp mà làm sao bị bắt!”

Mọi người hiếu kỳ nhìn chăm chăm vào Vương mẹ mìn, ngay cả Nhị nãi nãi thời gian qua đối với Hòa Sinh thờ ơ, giờ phút này cũng đuổi dài cổ, chờ nghe bát quái.

Vương mẹ mìn chỉ trong đám người, “Là các nàng kín đáo đưa bạc cho ta, nói muốn đem bắt cóc đường cô nương của quý phủ, bán càng xa càng tốt.”

Mọi người theo phương hướng bà ta chỉ nhìn lại, không nhìn không biết, vừa nhìn đã giật mình —— đúng là biểu cô nương và Nhị cô nương!

Khuôn mặt Nhị nãi nãi tái nhợt, nhảy ra hô to: “Ngậm máu phun người! Hi nhi và Thanh nhi nhà chúng ta thiện lương dịu dàng ngoan ngoãn, làm sao lại hại Hòa Sinh!”

Vệ Hi và Lý Thanh cắn chặt răng chết không thừa nhận.

Vương mẹ mìn móc ra hộp trang sức giấu ở trong tay áo, “Ta cũng không có nói dối, cái này tất cả đều là đồ vật của hai vị cô nương cho, bạc trên người các nàng không đủ sử dụng, liền lấy những đồ trang sức này đến chống đỡ. Vệ lão gia tha mạng, Thẩm đại gia tha mạng, ta cũng không dám nữa!”

Vệ Hữu Quang tức giận đến hai chòm râu cũng lệch ra, nhìn nhìn đại nãi nãi, đại nãi nãi tiến lên nhìn, nói: “Chuỗi trâm cài tóc thạch anh khảm bạc và chiếc hoa tai mã não này, là thời điểm lễ mừng năm mới ta đưa cho Vệ Hi và Lý Thanh làm lễ mừng tuổi mới. Thứ đồ vật không sai, đúng là của các nàng.”

Cả người Nhị nãi nãi cứng ngắc tại chỗ. Việc đã đến nước này, không cách nào biện bạch, Lý Thanh và Vệ Hi phù phù một tiếng quỳ xuống, lạy Vệ Hữu Quang lạy đại nãi nãi lạy Vệ lão thái: “Hài nhi biết rõ sai rồi, nhất thời quý mê tâm hồn, mới làm ra chuyện như vậy, hài nhi không phải cố tình, van cầu các người, cho một lần cơ hội!”

Vệ Hữu Quang từ trước đến nay ghét ác như kẻ thù, thực tế phiền chán những thứ nữ nữ tranh đấu này. Hấn mặc dù không phải người nhị phòng, nhưng là đương gia Vệ gia, gia chủ một nhà, há có thể cho phép loại người ác độc này?

”Thẩm công tử yên tâm, ta sẽ xử trí hai súc sinh này ổn thỏa!”

Thẩm Hạo liếc mắt nhìn hấn, nắm tay cáo từ: “Vậy thì giao cho ngài.”

Bùi Lương ý tứ hàm xúc không rõ đi theo ở phía sau, đi ra thật xa mới dám nhẹ giọng hỏi: “Gia, cứ như vậy?” Không phạt không đánh không giết?

Thẩm Hạo quay đầu lại, “Trời Vương bà đưa đi quan phủ, về phần hai vị Vệ gia này, dù sao cũng là người Vệ phủ, còn phải do gia chủ Vệ gia quyết định. Chỉ có điều, hấn cảm chủ ý của hấn, ta tất nhiên có ý định khác.”

Ban đêm, một chiếc xe ngựa từ cửa sau vệ phủ nghênh ngang rời đi, Nhị nãi nãi mọi cách khuyên can, Vệ Hữu Quang cuối cùng quyết định đưa Lý Thanh và Vệ Hi về nhà mẹ đẻ Nhị nãi nãi ở nông thôn, chuẩn bị ở bên kia tìm hai cửa hôn nhân, tìm nông phu trung thực gả cho, cuộc đời này không cần lại quay về Thịnh Hồ.

Lý Thanh và Vệ Hi ở trong xe ngựa gào khóc, oán hận nguyên rửa Hòa Sinh, đột nhiên xe ngựa im bất dừng lại, trong lòng hai người sợ hãi, còn chưa mở miệng hỏi, liền bị người đánh ngất xỉu lòi ra xe ngựa.

Đêm khuya, Bùi Lương đẩy cửa vào, Thẩm Hạo nằm nghiêng ở trên giường, lật ra trang sách, cũng không ngẩng đầu lên: “Chuyện làm được như thế nào rồi?”

Bùi Lương bẩm báo: “Chọn dã nhân ở thôn chưa khai hóa, bỏ ở trong thôn, chắc sẽ khổ lắm.”

Thẩm Hạo khoát tay áo, đôi mắt cũng không nháy một cái, lại lật một trang sách, “Đi xuống đi.”

Đóng cửa, trong phòng yên tĩnh, Thẩm Hạo đứng dậy thổi ngọn nến, rõ ràng là đêm tối đưa tay không thấy được năm ngón, nhớ tới dáng vẻ của nàng, nhưng lại có thể thấy được rõ ràng như vậy .

Cuối cùng một chuyện có thể làm, chính là bài trừ hết thấy người dám khi dễ nàng, cho nàng yên ổn sinh sống ở Tô Hàng Thịnh Hồ, vô ưu vô lo ở lại đây suốt đời

”A Sinh kêu gào.”

Đôi môi khẽ đọc tên của nàng, trong lòng dâng lên chua xót, nhắm mắt lại, duy chỉ nguyện trong mộng thấy nàng, cảm sát chi hảo, cử án tề mi.

•

Được chăm sóc tốt vài ngày, Hòa Sinh khỏe lên không sai biệt lắm, bởi vì Thúy Ngọc và Vệ Lâm kiên trì, chỉ có thể tiếp tục nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Ăn chay chừng mấy ngày, trong miệng nhạt đến độ không có mùi. Hòa Sinh thở dài một hơi, đang suy nghĩ lúc nào thì đi phòng bếp trộm thịt kho tàu mới được.

Trong phòng có người đi vào, Hòa Sinh tưởng rằng Thúy Ngọc, mở miệng liền đọc: “Móng heo kho tàu, ếch xào xả ớt, cá chim rán. . .”

”Là ta.”

Thanh âm này dị thường quen thuộc, Hòa Sinh từ trên giường trở mình đứng dậy, trong khoảng thời gian ngắn có chút kinh ngạc, nhớ tới chuyện ngày ấy ở bên hồ, trầm loại tâm tình chạy lên não, rụt cổ lại, không biết nên dùng thái độ gì đối mặt với hấn.

Thẩm Hạo đến gần, đưa trong tay một túi dầu giấy đưa tới, “Biết nàng thèm ăn, mua bánh bao không nhân kẹp thịt cho nàng, sợ nàng tham ăn, liền mua một cái.”

Hòa Sinh nhận cái túi, mùi thịt từ trong túi tràn ra, trộn lẫn với mùi lạt tiêu, chỉ nghĩ thôi cũng có thể làm cho người ta thèm chảy nước miếng.

Hấn là leo tường tới, canh ngay lúc Thúy Ngọc nấu thuốc, gặp lại nàng một lần

Thẩm Hạo vén áo bào ngồi xuống, nhìn dáng vẻ nàng ngựa ngáy mà không dám ăn, khóe miệng khẽ cong, thần nhiên nói: “Ta giúp nàng canh chừng, nàng cứ ăn thoải mái.”

Hòa Sinh cúi đầu liền cắn một hơi.

Hấn ngồi ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn dáng vẻ nàng há miệng ăn thịt. Cùng quý nữ trong kinh bất đồng, tướng ăn của nàng một chút cũng không ưu nhã, trong miệng còn chưa ăn vào bụng, ngay sau đó lại là một hơi, miệng kia rõ ràng nhỏ xíu như vậy, nuốt đồ ăn vào, giống như là đầu con voi.

Thật cũng không khó coi. Nhìn như vậy, cảm thấy trong miệng nàng ăn là sơn hào hải vị mà không phải là bánh bao không nhân kẹp thịt ở đầu đường.

Đưa tay lau vụn bên cạnh miệng nàng, dính ở đầu ngón tay, Thẩm Hạo ngẩn người, thần khiến quý sai mà bỏ vào trong miệng, liếm liếm, ngược lại cay vô cùng.

Hòa Sinh đã ăn xong, Thẩm Hạo còn rót nước cho nàng, sợ nàng nghẹn, từng cái vỗ lưng cho nàng.

Ăn uống no đủ, là lúc đối mặt với vấn đề nan giải trước mắt. Hòa Sinh nhìn hấn, tay bóp chần gắm, xoắn đến xoắn đi.

”Ta. . .” Hai người trăm miệng một lời, Hòa Sinh co rụt lại, “Huynh nói trước đi.”

Thẩm Hạo từ trong tay áo lấy ra một hộp gấm, “Đây là của nàng, lấy về đi. Ta đi rồi, danh nghĩa cửa hàng đều sẽ chuyển sang danh nghĩa của nàng, sau này không sợ không có bạc. Đồ đạc của mình, buộc chặt chút ít, đừng có lại đi cầm.”

Hòa Sinh kinh ngạc, “Huynh muốn đi? Đi nơi nào?”

Thẩm Hạo mỉm cười nhìn nàng, “Sao, không bỏ được?”

Hòa Sinh mấp máy miệng, giọng nói nhỏ khó thể nghe: “. . . Không có. . .”

Thẩm Hạo phúi phúi tay áo, cây quạt khép lại cài ở bên hông, “Ta phải về Vọng Kinh, sau này cũng sẽ không tới quấy rầy nàng nữa, chiếu cố mình thật tốt.”

Hắn nói xong, cất bước chuẩn bị rời khỏi. Hòa Sinh cúi đầu nhìn hộp gấm trong ngực, mở ra một nhìn, vòng ngọc bóng loáng sáng long lanh đập vào mi mắt.

”Thẩm Hạo!”

Hắn quay đầu, ánh mắt mang một ít bất đắc dĩ và chán chường, “Hà?”

Thân hình bảy thước, đứng che bóng ở dưới mái hiên, dáng người cao ngất, tóc mai đen như tơ.

Hòa Sinh đột nhiên cảm giác được đôi mắt có chút chua xót, từ trong kẽ răng nặn ra nụ cười: “Hôm nay huynh mặc thân cẩm bào thanh ngọc này, đặc biệt đẹp mắt.”

Trong phòng mờ mịt ánh sáng yếu ớt, mắt ngọc mảy ngài của nàng chiếu sáng rạng rỡ, giống như là lúc mới gặp gỡ nàng, bên đường nở rộ hoa đào kiều diễm.

Thẩm Hạo cười khổ một tiếng, thu hồi ánh mắt, xoay người lại rời đi.

•

Trong nội cung Đức Phi yêu cầu nhanh, đêm hôm đó Thẩm Hạo ra roi thúc ngựa, ba ngày về sau, đuổi tới kinh thành.

Thượng triều thuật chức, tại nam thư phòng gặp mặt Thánh Nhân, phụ tử gặp nhau, cũng không nhiều lời, bàn giao những điều nhiều ngày tai nghe mắt thấy., cầm bài tử, ở hậu cung Đức Thanh Cung gặp Đức Phi.

Đại Tổng Quản Đức Thanh cung Chu Bồi chương tập cô cô dẫn đầu một đám cung nhân, ở cửa đại điện đón, thấy hắn đi vào, trùng trùng điệp điệp quỳ đầy đất: “Nhị Điện hạ phúc thọ an khang.”

Thẩm Hạo khoát tay chặn lại, “Đứng lên đi.” Vội vã nhìn bệnh tình Đức Phi, hấp tấp đi vào bên trong điện.

Chủ vị bên trong điện, một phu nhân xinh đẹp đang ngồi, tuổi hơn bốn mươi, một thân phượng y tơ vàng thêu hoa, búi tóc vân hoàn cùng với ngọc trân cài nghiêng, giữa khuôn mặt, đều là khí chất duyên dáng sang trọng.

Thẩm Hạo hành lễ, “Nhi tử đập đầu mẫu phi.”

Đức Phi cho lui cung nhân, gọi hắn ngồi bên cạnh. Thấy sờ lại không được, con thân sinh của mình, vậy mà ngay cả đụng chạm một chút cũng không được. Kiếp trước chắc đã gây ra tội tày trời gì đó nên kiếp này mới trừng phạt bà như vậy.

Đức Phi thở dài một hơi, Thẩm Hạo ngấm qua nước trà đầu. Hoàng tử từ nhỏ không thể nuôi dưỡng ở bên cạnh mẹ đẻ, hắn vốn là do hoàng hậu nuôi dưỡng, chỉ vì bệnh không thể đụng vào nữ nhân, hoàng hậu tìm lý do, đưa hắn quay về Trọng Hoa Sờ. Đợi hắn đã thành niên, Thánh Nhân phong hào, lúc này mới có phủ đệ của mình.

Hắn từ nhỏ độc lập, vui buồn không nói ra bên ngoài, tuy trong lòng có nhiều lời muốn nói, lại không biết nên biểu đạt như thế nào. Ở chung một mình với Đức Phi, lại càng như thế.

Làm mẫu thân, nào có cách xa hải tử. Nhiều ngày không thấy, ánh mắt tinh tế liếc nhìn, thấy giữa hai hàng lông mày hắn, đường vân càng sâu, chắc hắn bên ngoài vất vả lao tâm lao lực.

Không khỏi lại thở dài một hơi.”Vui vẻ lên, cười nhiều một chút, không nên luôn nghiêm mặt.”

Thẩm Hạo trời sinh mặt lạnh, nói lý ra về mặt còn có thể hòa hoãn chút ít, vừa vào Hoàng Cung, phản nghiêm túc bên trong xương cốt liền xông ra, đề cũng đề không được.

Thánh Nhân đã từng nói với hắn, “28 tuổi, mà làm như có đại thù gì đau khổ thâm sâu lắm, giống như các lão 58, thật lãng phí cho túi da đẹp này.”

Thẩm Hạo cố ý giãn lông mày ra, hỏi: “Mẫu phi, thân thể có khỏe lên chút nào không?”

Hắn buồn bực nhìn hán một cái, thấy Đức Phi sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, bóng dáng nhìn không ra nửa điểm sinh bệnh.

Đức Phi nâng búi tóc, “Không giả bộ bệnh, con có thể trở về sao?”

Thẩm Hạo uống một ngụm trà. “Mẫu phi không giả bộ bệnh, nhi tử cũng nên phải trở về.”

Đức Phi hỏi hán tình trạng những ngày ở bên ngoài, bà thích nghe đồ chơi mới lạ, lại là người phương Bắc, đối với vùng sông nước Giang Nam phương Nam rất có hứng thú. Thẩm Hạo cố ý chọn chọn thứ bà thích nghe, một câu một câu nói rõ.

Nói hồi lâu, phía trước Chu Bồi đến bẩm, bảo là phải đóng cửa cung rồi.

Thẩm Hạo đứng dậy chuẩn bị đi, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hỏi Đức Phi: “Mẫu phi. . . Lần này xuất hành, nhi tử gặp phải một việc khó, kính xin mẫu phi giải đáp một chút.”

Thẩm Hạo hiếm khi mở miệng, Đức Phi có cảm giác được sủng ái mà lo sợ, gật gật đầu: “Chuyện gì, mà có thể làm khó con?”

Thẩm Hạo buồn khổ cười cười, “Không dối gạt mẫu phi, nhi tử gặp được một nữ tử, nghĩ muốn lấy nàng, nàng lại chết không từ, bịa ra lý do hoang đường lừa gạt. Mẫu phi là nữ nhân, càng là nữ nhân số một số hai trong hậu cung này, tự nhiên rất hiểu lòng dạ đàn bà, nhi tử không nghĩ ra, nàng vì sao không chịu tiếp nhận ta?”

Lời này vừa nói ra, kích thích suy nghĩ tràn đầy trong lòng Đức Phi, 28 năm! Chưa từng nghe hán nói muốn đón dâu, lúc này vừa về đến, lại mang đến tin tức tốt như vậy!

“Ta hỏi con, nàng là cô nương nhà bình thường hay là cô nương nhà quan lại thế gia vọng tộc?”

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà không biết trả lời như thế nào. Nàng tuy là Vệ phủ cô nương Vọng Kinh, nhưng đang ở Thịnh Hồ, trên người nửa điểm thế gia vọng tộc thiên kim kiều ngạo cũng không có, mà tình cảnh lại khó khăn, vậy cũng giống như cô nương nhà bình thường rồi.

Đức Phi cười cười, “Nếu là cô nương nhà bình thường, chọn vị hôn phu, suy nghĩ chính là dung mạo và tâm tính lang quân, được một người trong lòng, đầu bạc không chia lìa, nhìn trúng chính là người này có thể qua cả đời. Nếu là cô nương thế gia vọng tộc, gia thế lang quân, chính là yếu tố đầu tiên, nếu như môn đăng hộ đối hoặc gia thế rất tốt, lại nhìn người này lòng cầu tiến, có cơ hội ra mặt ở triều đình hay không. Đương nhiên, Cũng có không giống người thường nghĩ đến song túc song phi (như hình với bóng), mặt khác hết thấy không cân nhắc, phạm là loại cô nương này, lấy trở về nhà, không tới ba năm, cũng liên chán ghét.”

Thẩm Hạo nghe kỹ từng lời của bà, không trả lời một câu nào.

Đức Phi thấy đáng về hán khổ nhủ mầy, liền biết lần này, nhi tử nhà mình thật sự chọc phải đao hoa kiếp.

“Con à.” Đức Phi gọi hán, Thẩm Hạo quay đầu, nhìn thấy một đôi lông mày như núi xa của Đức Phi trừng mắt: “Con ta muốn lấy ai, liền lấy người đó, cho dù là cô dâu nhà người ta, chỉ cần con muốn, đoạt cũng phải đoạt.”

Khó đợi mấy năm nay, đại nghịch bất đạo can rờ một lần thì sao, ở trong chuyện này ngã 28 năm, đã đến lúc kiên cường một lần.

Thẩm Hạo trở về phủ, Bùi Lương sớm đã sai người chuẩn bị tốt quần áo tắm rửa, cầm một chồng thiệp mời thế tôn vương hầu, mời hán xem qua.

Thẩm Hạo rửa tay, theo thói quen rút ra khăn tay tùy thân lau tay, “Đều từ chối, buổi tối ăn trong phủ.”

Cúi đầu nhìn thấy đường kim mũi chỉ thêu méo mó trên khăn, nhớ tới lời Đức Phi nói trước khi đi, nổi lòng hỗn loạn, vuốt ve chỉ thêu, đầu ngón tay vuốt ve từng cái.

“Bùi Lương, có chuyện giao cho người.” Hắn xếp khăn lại, ngăn nắp bỏ vào trong túi áo, “Tra một chút nhà Vệ Thị Lang có phải mới cưới vợ hay không, lại đi trong ngõ hẻm phố Bình Hòa phía tây tìm kiếm, có hộ họ Diêu hay không.”

“Vâng.” Bùi Lương khoanh tay đáp.

Buổi trưa, Thẩm Hạo hạ triều trở về, một thân quan bào cổ tròn hoa văn tơ vàng, đồ mồ hôi khó chịu đến lợi hại. Tháo khăn vấn đầu và bội thụ ra, tùy tùng ở phía sau cầm lấy, vừa mới vào nhà, liền nhìn thấy một thiếu niên áo bào tím giẫm chân tại chỗ mà đến.

Thẩm Hạo gật đầu hô lên: “Lục đệ.”

Lục hoàng tử Thẩm Khoát nhỏ hơn hán tám tuổi, thường ngày vô cùng thân thiết, vừa thấy mặt, liền cầm thư họa cho hán nhìn: “Nhị ca, người cuối cùng đã trở về, nhanh thay ta xem một chút, bảng chữ mẫu này viết như thế nào?”

Hán lấy tới, đặt lên bàn, trước đi nội thất thay đổi thường phục, quay lại ta áo đã lau khô, khí nóng đã vơi đi hơn phân nửa, lại đi nhìn bảng chữ mẫu, nhiều thêm vài phần kiên nhẫn.

“Không nghiêng không vẹo, ít điểm linh khí. Người thường ngày không thích đọc sách, sao nay lại muốn luyện chữ hả?”

Thẩm Khoát lắc lắc eo, “Còn không phải bị cộp mẹ nhà ta ép, ngày đó đi nhà Tuân Dương thế từ làm khách, thấy người khác viết chữ, trở về nhao nhao nói cái gì chữ ví như người, bảo ta dốc lòng luyện chữ. Ta khổ quá, nhị ca người phát thiện tâm, những ngày này cho ta ngủ với người đi.”

Thẩm Khoát năm trước đã đón dâu, là tiểu nữ nhi của Mạc Đại Tướng Quân, hai người cãi nhau rồi lại dính như đầu gối, thực đúng với câu kia “Không phải oan gia không đừng đầu”.

Thẩm Hạo xùy hất, “Đẹp, gắng sức viết cho đẹp đi.”

Thẩm Khoát nhún nhún vai, tìm hiểu chung quanh, “Sao không thấy Bùi Lương, hắn không cùng người trở về sao? Ta còn muốn tìm hắn luyện mấy chiêu mã.”

Thẩm Hạo đi đến án thư bên cạnh, mở ra sổ con, “Hắn thay ta làm việc.”

Thẩm Khoát sấp đến trước, đột nhiên về mặt thu vào, nghiêm mặt nói: “Nhị ca, người ở chỗ này phấn đấu với nhóm sổ con này, người khác ngay cả sổ con cũng không nhìn, bận bịu khắp nơi tể bái cứu trợ thiên tai, kiếm một tay thanh danh tốt.” Hắn hơi ngưng lại, giọng nói vừa chuyển: “Gần đây Tam ca được một môn khách, rất thần bí, nhưng rất lợi hại nha, ngay cả tính khí nóng nảy đần độn của Tam ca, đều bị kiềm chế.”

Thẩm Hạo liếc hất, không nói chuyện.

Thẩm Khoát còn muốn nói điều gì, Bùi Lương vào nhà, thấy Thẩm Khoát, hành lễ đứng qua một bên.

Thẩm Hạo biết hắn vừa từ bên ngoài trở về, nhất định là nghe ngóng tin tức rồi. Sau này dù sao cũng là phải biết rõ, bởi vậy ngay trước mặt Thẩm Khoát, cũng chẳng kiêng dè.

”Nói đi.”

Bùi Lương tiến lên, “Gia, Nhị công tử nhà Vệ Thị Lang mấy tháng trước quả thật là cưới vợ, đúng lúc là nữ nhi Điều gia trong ngõ hẻm phố Bình Hòa, “hắn chắc chắn môi dưới, “Điều Hòa Sinh.”

Tay Thẩm Hạo bóp sổ con cơ hồ trở nên trắng bệch, sừng sốt hồi lâu không lấy lại tinh thần, trong lòng ngũ vị tạp trần, trong khoảng thời gian ngắn lại nói không ra lời.

Thẩm Khoát hiểu kỳ, “Người quan tâm Vệ Nhị làm chi, hắn cũng đã chết mấy tháng rồi.”

Thẩm Hạo nhìn Bùi Lương, loại thời điểm này, hắn đến cùng vẫn là tự mình suy nghĩ một hồi. Bùi Lương nhân lực tốt, lập tức tìm cơ đưa Thẩm Khoát đi ra ngoài.

Thẩm Hạo đứng ở bên cửa sổ, xa xa trông thấy gã sai vặt khiêng một thùng cá từ cửa sau đi hướng phòng bếp, trong thùng cá hoạt bát nhảy loạn, nhiều lần từ trong thùng nhảy ra, gã sai vặt cúi lưng đi nhặt cá.

Nàng không có lừa gạt hắn. Ngày ấy ở bên hồ, từng lời nàng nói đều là lời nói thật. Buồn cười hất lại vẫn không tin, khiến nàng đi nhảy hồ.

Thẩm Hạo từ trong túi quần lấy khăn tay ra, hai tay nắm góc khăn dưới ánh mặt trời tường tận xem xét. Ánh sáng chiếu vào chi thêu, hắn dùng nhiều ngày như vậy, lần đầu tiên phát hiện nàng thêu thi ra là uyên ương nghịch nước.

Dù điều thoáng hiện ra trước mắt, thì ra nàng không đáp ứng hắn, là vì đã gả cho người khác.

Ngoài phòng ánh mặt trời chói chang, một đôi chim tước đỗ ở bên cạnh song cửa sổ, tai cổ đan vào nhau, líu ríu.

Thẩm Hạo nhắm mắt, nghe tiếng tiếng bước chân trong phòng, biết là Bùi Lương, mở miệng giao phó: “Phái người chăm sóc một nhà Điều thị, tìm thám tử vào Vệ Thị Lang phủ, vừa có động tĩnh, lập tức báo lại.”

Gã người khác thì như thế nào, làm khó hắn không tranh được với một người chết sao. Bên tai lại vang lên câu kia của Đức Phi, ngoài miệng suy nghĩ, “đoạt là được.”

•

Gã sai vặt Vệ gia ở Thịnh Hồ đứng đợi ở cửa Vệ phủ, cho là lần này sẽ như mấy lần trước bị đuổi ra, đợi cả buổi, không đợi được người đi ra thông báo, đang chuẩn bị đi, quản gia Vệ phủ gọi hắn lại, cầm thư đi vào trong, cho bạc rồi đuổi đi.

Quản gia đưa thư cho Vệ Nhị nãi nãi, Vệ Nhị nãi nãi hủy thư đi, đem chuyện Hòa Sinh thiếu chút nữa bị lừa gạt bẩm cho Vệ lão phu nhân.

Động tác đếm phật châu của Vệ lão phu nhân hơi chậm lại, suy nghĩ vài giây, mới có nhớ tới cháu dâu này.

”Hiện nay Cẩm Chi đã vững gót chân bên cạnh Tam điện hạ, đợi sau này Cẩm Chi giúp đỡ Tam điện hạ quang vinh bước lên đại bảo, ngày tốt lành của Vệ gia chúng ta, cũng sẽ tới. Tóm lại sau này Cẩm Chi sẽ khôi phục thân phận, không thể bị con gái thương gia như vậy liên lụy, chọn ngày, động thủ đi.”

Vệ Nhị nài nài hỏi: “Chỉ một mình nàng, hay là. . .”

Vệ lão phu nhân liếc nàng, “Diệt cò phải diệt tận gốc, Thịnh Hồ Vệ phủ cũng nhất định phải diệt trừ. Đúng rồi, đừng quên Điều gia, trên đường hoàng tuyền, đi cả đoàn mới tốt.”

Vệ Nhị nài nài được lời nói, vừa lui ra phát đường, liền thu xếp công chuyện. Vừa gặp Vệ Nhị lão gia trở về, ở trong phòng bà nghỉ xả hơi, cảm thán chuyện triều chính hôm nay.

”Nhị Điện hạ vừa về đến, bầu không khí triều đình liền thay đổi. Hẳn là người chân thực, đáng tiếc nhiều năm như vậy không cưới vợ không thân cận nữ nhân, nếu không có quái thể này, bằng không thì lúc trước bảo Cẩm Chi nhà chúng ta đầu phục hắn, cũng là chọn lựa không tồi.”

Vệ Nhị nài nài chỉ nghe ông ta nói, mức nước ô mai ướp lạnh dứt ông, “Cẩm Chi muốn giúp đỡ, thế nhưng là chỉ chủ thiên hạ tương lai, Tam điện hạ cũng rất khá.”

Vệ Nhị lão gia im bật, không thảo luận nữa. Vệ Nhị nài nài nói một lần đầu đuôi gốc ngọn chuyện Vệ lão phu nhân dặn dò, phiền não làm thế nào mà thân nhiên diệt trừ một nhà ở Thịnh Hồ.

”Nhà họ cũng là không may, nhưng, dù sao là một nhà không thân thích, sau này đối với đại kế của chúng ta không có tác dụng gì, chết thì chết. Nếu muốn làm không chút dấu vết, cũng quá đơn giản, qua ít ngày chính là thọ thần sinh nhật của Vệ lão thái nhà hắn, vừa hát vừa múa khẳng định làm rất âm ỉ, đợi đêm khuya xuống, lén lút thả một mồi lửa, thần không biết quỷ không hay, ai có thể tra được?”

Vệ Nhị nài nài vỗ tay một cái, “Biện pháp này được nè.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Chớp mắt đã đến mừng sáu tháng bảy, trên dưới Vệ phủ vội vàng chuẩn bị thọ thần sinh nhật cho Vệ lão thái, Hòa Sinh chuẩn bị ngọc quan âm phi thúy, quả tặng không nhẹ không nặng, vừa đúng.

Vệ Hữu Quang vì đỡ dành Vệ lão thái vui vẻ, sáng sớm liền dựng sân khấu kịch bày tiệc rượu, đến giữa trưa, gia đình phú quý toàn thành đã đến một nửa, Vệ lão thái ngồi cao trong đám người, giống như trăng sáng được mọi người xoay quanh, vui cười không khép miệng được.

Hòa Sinh nhìn đám người trên sân khấu hát khúc, thật là lưu loát vang vang. Chợt nhớ tới tiệc tân gia ngày ấy ở Thẩm phủ, diễn cũng là vở 'du Tây Hồ' này.

Khách khứa và bạn bè rầm rộ ngựa xe như nước, cùng Thẩm phủ trống rỗng bên cạnh hình thành sự đối lập rõ nét. Hòa Sinh vô thức vừa nhìn sang phía tây, nhưng duỗi dài cổ cũng không nhìn đến tường Thẩm phủ.

Bỗng nhiên bên cạnh có người đến gần, Hòa Sinh quay đầu nhìn lại, là Tống Vũ Chi.

Đoán chừng cùng đi với Tống Dao đến. Hòa Sinh như thường lệ lên tiếng chào, ánh mắt dạo một vòng, quả nhiên, Tống Dao đứng ở cách đó không xa nháy mắt với nàng.

Bởi vì đã có hứa hẹn lần trước của Tống Dao, Hòa Sinh yên lòng, không sợ Tống Vũ Chi sẽ nói ra lời nói lỗ mãng to gan gì.

Tống Vũ Chi cẩn thận từng li từng tí nhìn nàng, sợ sự xuất hiện của mình sẽ mang đến cho nàng phiền não. Vụng trộm ngắm nhìn hồi lâu, thấy nàng giống như không có việc gì chuyên tâm xem kịch, không khỏi thở ra, ở kế bên nàng cùng nhau xem.

Thình thoảng nghe nàng hừ hừ hai câu, như tiếng chim oanh véo von uyển chuyển, nên chuyện gì cũng đều quên hết.

Đội nàng đứng dậy chuẩn bị đi sang chỗ khác, Tống Vũ Chi mới nhớ tới lời muốn nói, trông mong đuổi theo nàng.

Hòa Sinh quay đầu lại, “Làm sao vậy?”

Tống Vũ Chi lấp bắp, nói: “Qua tháng này ta sẽ đi thượng kinh tham gia khoa cử.” Sau khi nói được hơn nửa câu thì giọng nói lộ ra vài phần dứt khoát, “Lần này đi thượng kinh, ta nhất định phải khảo thi võ trạng nguyên.”

Hắn bỗng nhiên nói lời này, Hòa Sinh có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn theo lời của hắn mà nói tiếp: “Ừ, tin tưởng huynh nhất định có thể áo giáp về nhà.”

Cổ vũ rất bình thường, nhưng nghe vào trong tai Tống vũ Chi liền thay đổi thành một tình cảnh khác. Hắn nhếch miệng cười cười, giống như là đã nhận được khẳng định.

Nếu như thành võ trạng nguyên, thân thích nàng ở Vệ phủ Vọng Kinh chắc hẳn sẽ nhìn đến hán a. Đến lúc đó hẳn sẽ quang minh chính đại cầu hôn, cho nàng nở mày nở mặt mà làm trạng nguyên phu nhân, đợi ngày sau hán lập được công, một lần nữa cho nàng danh tiếng cáo mệnh phu nhân.

Phía trước Vệ lão thái gọi Hòa Sinh. Đến trước mặt, mới phát hiện thì ra Vệ phủ Vọng Kinh sai người đưa hạ lễ tới, quà tặng phong phú, đủ để chứa ba rương hòm.

Miệng Vệ lão thái cười cơ hồ sắp sái cả cổ, cầm lấy tay Hòa Sinh, mở miệng một tiếng “Cháu của ta”.

Vệ Hữu Quang và đại nãi nãi nhìn cũng cao hứng, Vệ Hữu Quang nháy mắt với đại nãi nãi một cái, “Xem đi, đã nói có hiểu lầm mà, đường đường đại phủ Vọng Kinh, làm sao sẽ đối với cô nương nhà mình không quan tâm, vội vàng đưa cho lão thái thái nhiều lễ như vậy, còn không phải hi vọng chúng ta có thể chiếu cố Hòa Sinh thật tốt sao?”

Đại nãi nãi liên tục gật đầu.

Hòa Sinh ngạc nhiên, nhìn hạ lễ đại phủ sai người đưa tới, trong khoảng thời gian ngắn lại có điểm hoảng hốt. Đại phủ bên kia, là bảo nàng an tâm ở Thịnh Hồ không cần lo lắng chuyện khác sao?

Yến hội thẳng đến tối, đến giờ Tuất, mọi người vừa tản đi. Người Vệ phủ lo liệu thợ yến, từ nãi nãi cho tới nha đầu gã sai vặt, đều là sức cùng lực kiệt.

Vệ Hữu Quang thương cảm hạ nhân, đặc biệt bảo mọi người về phòng nghỉ ngơi, bình thường đến giờ hẹn còn có người đi đi lại lại Vệ phủ, tối nay yên tĩnh hoàn toàn.

Hòa Sinh ngủ sớm, trong mộng trần trọc vài lần, vào lúc mộng lung bị người lắc tỉnh, nửa ngủ nửa tỉnh bị người khác kéo đi ra ngoài.

Tưởng rằng đang ở trong mộng, chân mềm nhũn ra, trên mặt đất đứng đầy một hồi, đột nhiên nghe thấy chung quanh có người kêu to: “Đi lấy nước!”

Chợt thanh tỉnh một chút, mới phát hiện Thúy Ngọc đỡ nàng đứng ở cửa phủ, trong phủ ánh lửa ngập trời, khói dày đặc tứ phía tháo chạy.

Vệ lão thái và người đại phòng chạy đến, ngay cả giày cũng không kịp mang, ba bước lão đảo, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Vệ Lâm sợ tới mức khóc lên, được Vệ Hữu Quang và đại nãi nãi ôm vào trong ngực, người một nhà đối mặt với hoạ hoạn đột nhiên xuất hiện, ngoại trừ may mắn tìm được đường sống trong chỗ chết, còn lại cũng chỉ có bi thương không biết phải làm sao.

Phủ đệ vất vả duy trì hai mươi năm, cứ như vậy mà mất đi.

Hòa Sinh kinh ngạc đứng tại chỗ nhìn giống như con rối, bên cạnh Thúy Ngọc ôm nàng lau nước mắt.

Thế lửa theo gió lan tràn, tấp vào cửa sổ, quét sạch nóc nhà, nhiệt hỏa hừng hực, như muốn nuốt trọn hết phủ đệ.

Người Vệ phủ trốn ra được, nhao nhao khiêng nước dập lửa, Vệ Lâm một nhà lau sạch nước mắt, vì cứu nhà của mình ra sức đánh cược một lần.

Hòa Sinh vén tay áo lên, gia nhập với mọi người khiêng nước dập lửa. Từ Diêu gia đến đại phủ, lại từ đại phủ đến Vệ gia, đây là ngôi nhà thứ hai của nàng.

Tưới nước một đêm, hỏa thiêu một đêm, nương theo ánh nắng ban mai đầu tiên, toàn bộ Vệ phủ cuối cùng cháy hết thành tro tàn, chỉ còn lại cái khung trống không, thê lương vô cùng.

Mặt trời ló từ sau áng mây, ánh sáng vàng óng giống như vãn chương, dùng mặt đất làm giấy, chạm rai phủ lên. Vệ lão thái kêu thảm một tiếng, ngã xuống mặt đất, “Hết rồi! Mất hết rồi!”

Vệ Hữu Quang cúi xuống đỡ Vệ lão thái, người luôn luôn khí phách trong vòng một đêm, lại như già đi mười tuổi, ừ ừ, ngay cả câu nói cũng nói không nên lời.

Ngày xưa Vệ gia ăn uống không lo, hiện nay ngay cả điểm dừng chân cũng không có. Vệ Hữu Quang mang theo người trong nhà đi khách sạn, người thường ngày tốt với người, cũng chuẩn bị phái người đi đón, đến khách sạn, mới biết được, Thẩm công tử ở phủ bên cạnh sớm đã rời đi cũng đã sớm phái người đến đón.

“Công tử nhà ta trước khi hồi kinh, hết sức dặn dò, nếu như có một ngày Vệ lão gia gặp nạn, nhất định phải không tiếc bất cứ giá nào trợ giúp người. Công tử ở Đông Giao chuẩn bị thôn trang, kính xin Vệ lão gia không ghét bỏ, có thể tiếp nhận tâm ý của công tử.”

Vệ Hữu Quang sao có thể ghét bỏ, mang theo cả nhà già trẻ tiến vào thôn trang Đông Giao.

Hoả hoạn lần này chỉ có hai gã sai vặt bị bỏng, may mà không có người mất mạng. Tiền không thể kiếm lại, phòng ở không thể tái tạo, nhưng nếu không có người, cũng không làm nên chuyện gì.

Vệ Hữu Quang hạ quyết tâm muốn xây dựng lại Vệ phủ, thu xếp lại danh nghĩa tài vật, phát hiện ngoại trừ tiệm tơ lụa, ông nay chỉ còn hai bàn tay trắng. Vàng thật bạc trắng đều bị đốt rụi, đồ trang sức châu báu cũng đã thành tro tàn.

Nếu là hảo hảo kinh doanh cửa hàng, ngày sau nói không chừng còn có thể có xây dựng lại Vệ phủ. Người cả nhà mặt mày ủ rũ, ngay cả Vệ Lâm thích cười cũng liên tiếp vài ngày không nở nổi nụ cười.

Hòa Sinh nhìn ở trong mắt, trong lòng hoàn toàn không có tư vị. Buổi tối lúc ăn cơm, lấy ra chìa khóa và sổ sách, đem mấy gian cửa hàng Thẩm Hạo chuyển tới danh nghĩa của nàng giao cho Vệ Hữu Quang, chỉ để lại cửa hàng sơn phấn ban đầu.

Người Vệ gia khiếp sợ, Hòa Sinh sợ bọn họ không muốn, mang thứ đó bỏ đến trên bàn, cơm cũng không có gắp mấy ngụm, vội vã liền rời đi.

Càng xấu hổ, càng nói không ra lời. Nàng bị đại phủ đưa đến nơi này, người Vệ gia mặc dù không phải tự nguyện thu lưu nàng, nhưng quan tâm nàng mọi chuyện, tuy rằng thỉnh thoảng có chút tranh chấp nhỏ, nhưng tóm lại đối với nàng vẫn rất có lòng. Tiền tài là vật ngoài thân, nàng chỉ hy vọng tất cả mọi người bình an.

Thôn trang rất lớn, so với Vệ phủ lớn hơn gấp đôi. Hòa Sinh không mang theo Thúy Ngọc, một người đi vào trong thôn trang. Hành lang thật dài, mỗi cái cách xa nhau mấy trượng, dù có treo đèn. Giương mắt nhìn lên, trông thấy ngọn đèn dần tối, đến phần cuối, đen ngòm, nhìn làm cho lòng người sợ hãi.

Hòa Sinh ngược lại đi ra cổng vòm bên phải, bước chân gấp gáp, nhất thời không để ý, trước mặt đụng vào một người.

Hòa Sinh che trán lui về sau một bước, không biết đụng phải ai, trong lòng có chút sợ hãi, nhẹ giọng hỏi: “Ai ở chỗ này?”

Người nọ buồn bực không nói lời nào, mỗi bước tiến thêm một bước, liền ép Hòa Sinh trở về. Đến dưới đèn treo tường, vàng sáng ố vàng chiếu trên mặt đất, người trước mặt từ phía dưới tay áo vươn tay, ngón trỏ khớp xương rõ ràng, khễ cong lại, dọc theo chóp mũi của nàng, nhẹ nhàng cào một đường, “Người nhất gan, nhìn nàng sợ thành như vậy.”

Ánh hoàng hôn mờ nhạt chiếu xuống, khuôn mặt nam nhân tuần tú chiếu vào trong mắt, lập tức bốn mắt nhìn nhau, hấn cong khóe miệng, nụ cười âm áp, giống như bầu trời đêm xẹt qua lưu tinh, tuy rằng ngắn ngủi, nhưng chói mắt làm người không thể nào dời ánh mắt.

Là hấn! Nàng ngẩng mặt nhìn hấn, ngạc nhiên hỏi: “Huynh không phải hồi kinh rồi sao, tại sao lại ở chỗ này?”

Thẩm Hạo nhìn nàng chăm chăm: “Ta muốn trở về, liền trở về thôi.”

Hòa Sinh nghiêng đầu, chếp miệng. Thật là một người bốc đồng, đã nói không trở lại, hiện tại lại tới nữa.

Thẩm Hạo đưa tay, “Nơi đây tối, nàng chưa quen đường, đi theo đằng sau ta nhé.”

“Ta muốn đi dạo nữa.” Hòa Sinh có chút lo lắng, hấn bây giờ trở về, có phải hay không lại muốn nói chuyện cưới nàng?

Thẩm Hạo phất tay áo, không đi quản nàng, xoay người lại xoa chân dài, hai tay chắp sau lưng, “Biết ta tại sao không đưa thôn trang này không? Bởi vì có đồ không sạch sẽ.”

Hòa Sinh sững sờ, chạy tới trước, “Đợi ta một chút.”

Dưới hành lang, hấn đứng dưới ánh đèn, tay áo nhẹ nhàng, vũ quan buộc tóc, gió tuyết như sợi bông phủ đầy bên ngoài áo khoác, lướt qua mu bàn tay nàng.

Hòa Sinh giương mắt nhìn, bóng lưng của hấn phiêu nhiên như tiên, khí chất trác việt. Vương hầu thế tôn, nghĩ cũng không sánh bằng hấn a.

Hấn khễ nghiêng đầu, vuốt tay áo, “Năm đi.”

Hòa Sinh thuận tay bắt lấy ống tay áo của hấn.

Một đường đi, một đường sáng ngời. Đường càng đi càng lệch, ngọn đèn dần dần ẩn, Hòa Sinh hoảng hốt, hỏi hấn: “Ta muốn trở về phòng, không phải bên này.”

Thẩm Hạo dừng lại, hướng phòng phía bên phải đẩy cửa vào, đứng trong phòng gọi nàng: “Đi vào.”

Hòa Sinh ở cạnh cửa lè mề, nhìn trái phải trông mong, chung quanh đen sì, liếc mắt nhìn, sợ hãi. Khóc không ra nước mắt, hỏi hận tự mình loạn đi dạo, giờ mới rơi rơi tình thế lưỡng nan trước mắt, ôi, làm sao bây giờ?

Thẩm Hạo khễ vươn tay, trực tiếp ôm nàng vào phòng.

“Huynh . . . Chớ làm loạn a, ta. . . Ta sẽ đánh người đấy. . .”

Thẩm Hạo cười khễ một tiếng, “Nàng cho rằng ta muốn làm cái gì?” Hấn giơ tay vỗ tay, ánh đèn trong phòng lập tức sáng choang, một đoàn bóng đen từ sau rèm nhảy lên đi ra, là Bùi Lương.

Bùi Lương dắt cái bao tải, vút trên mặt đất, “Vừa bắt được, y phục có độc, đều chết hết rồi.”

Thẩm Hạo trở lại nói với Hòa Sinh: “Có sợ người chết không, sợ ta sai Bùi Lương mang xuống.”

Hòa Sinh khiếp sợ, hắn muốn làm cái gì, vì sao kéo cái người chết này đến?

Dường như xem thấu ý nghĩ của nàng, Thẩm Hạo dạo bước, chậm rãi giải thích: “Chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không dấu diếm. Vệ phủ hoả hoạn, không phải ngoài ý muốn, là có người cố ý.”

Trong lòng Hòa Sinh run lên, làm sao lại như thế! Người Vệ phủ nhân duyên luôn luôn rất tốt, không có khả năng trêu chọc đắc tội người ta đến trình độ như vậy, lại muốn phóng hỏa đốt phủ, phải là bao nhiêu kẻ thù!

Tầm mắt của hắn đảo quanh ở trên người nàng, có nhiều ý tứ hàm xúc nhìn hồi lâu, đột nhiên khoát tay bảo Bùi Lương xách bao tải.

“Nàng xem đó là ai?”

Hòa Sinh theo phương hướng tay hắn chỉ nhìn lại, Bùi Lương cầm đèn lên chiếu bao tải, người nằm ở trong bao bố, một gương mặt ngựa dài, đúng là người ngày đó được đại phủ phái tới tặng hạ lễ!

Vậy mà có quan hệ với đại phủ! trong lòng Hòa Sinh run sợ, đột nhiên trong đầu xuất hiện một ý tưởng thoáng qua, nghẹn ngào hỏi: “Chẳng lẽ. . .”

Thẩm Hạo gật đầu nhìn nàng nhưng không nói gì.

Có chút ý niệm trong đầu, một khi đi sâu vào bên trong liền không thu về được. Đại phủ và Thịnh Hồ Vệ gia là thân thích, tuy là họ hàng xa, cũng chưa bao giờ có xung đột lợi ích, nếu muốn nghĩ ra một lý do, có thể khiến cho đại phủ không tiếc đại khai sát giới đốt Vệ phủ, chỉ có một lý do.

Nàng là nàng dâu đại phủ, nhưng xuất thân từ thương nhân, không môn đăng hộ đối, ở bên trong thế gia vọng tộc coi trọng dòng dõi, sự hiện hữu của nàng, đối với đại phủ mà nói, chính là sỉ nhục.

Đưa đi xa còn chưa đủ, còn phải làm cho nàng biến mất trên thế gian, thuận theo hỏa thiêu, hóa thành tro bụi, một chút cũng dính không đến Vệ gia mới tốt.

Trái tim Hòa Sinh băng giá, cả người run lên, cơ hồ chân đứng không vững.

Thẩm Hạo rũ mắt, có lẽ hắn nên sớm chút phát hiện động cơ của nhà Vệ Thị Lang, mặc dù sai người cứu được nàng, lại khiến nàng trở mặt nhìn Vệ phủ bị đốt sạch, khổ thân trong lòng dày vò.

Hắn dặn dò Bùi Lương mang người xuống, thấy nàng ngồi cuộn mình, một đôi mắt trừng lớn, thẳng tắp chăm chăm trên mặt đất, dường như chịu kinh hãi rất lớn.

Thẩm Hạo thở dài, vừa đau lòng vừa áy náy, cúi người, một tay ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng sờ mái tóc dài của nàng, “Ngày ấy là ta không đứng, sớm nên tin nàng. Bọn họ ác độc giống như sói, muốn hại nàng như vậy, sau này ta tối bảo vệ nàng, được không?”

Hòa Sinh gần như tan rã, kêu gào: “Huynh như thế nào che chở ta? Bọn họ là quyền quý thế gia, muốn ai chết người đó sẽ chết, thủ đoạn tra tấn muốn mạng người nhiều như vậy, hôm nay ta phúc lớn mạng lớn không chết, sau này có lẽ chết. Ta là nàng dâu Vệ gia, người của nhà bọn họ, nửa cái mạng đều nằm trên tay bọn họ, huynh lấy cái gì đoạt?”

Thẩm Hạo ôm chặt nàng, “Ta cưới nàng, nàng chính là người nhà của ta, bọn họ không dám hại nàng.”

Hòa Sinh khóc đến thương tâm, “Bọn họ sẽ hại luôn cả huynh!”

Nàng khóc thành như vậy khiến long Thẩm Hạo đau đớn. Không biết an ủi nàng như thế nào, vén tay áo lau nước mắt cho nàng, lau nửa bên mặt này, khuôn mặt bên kia lại tuôn ra nước mắt, tuần hoàn nhiều lần, ống tay áo đều bị làm ướt, nàng rút cuộc mới chịu dừng lại.

Thẩm Hạo nhân cơ hội hỏi nàng: “Theo ta, ta liền có thể bảo hộ nàng và người nhà nàng, được không?”

Hắn nói vô cùng kì diệu, Hòa Sinh lắc đầu không tin. Thẩm Hạo dẫn theo nàng, hướng thôn trang bên kia đi tới. Đến cửa sau, một chiếc xe ngựa đậu ở chỗ đó, Thẩm Hạo bảo nàng qua đi.

Hòa Sinh bán tín bán nghi đi tới, rềm xe ngựa vừa lúc bị người bên trong nhắc lên, có người gọi to tên nàng: “Hòa Sinh! nữ nhi ngoan của ta!”

Người trong xe chạy như bay đến, Hòa Sinh cảm giác mình như đang nằm mơ, bên tay trái là nương, bên tay phải là cha, phía trước dút khoát đứng yên, là đệ đệ của nàng.

Cảnh tượng như vậy, nàng từng ở trong mộng nhìn thấy bao nhiêu lần rồi? Nghìn lần hay là vạn lần?

Chạm tới nước mắt của cha, trong vòng tay ôm ấp thân thương của nương, nghe được thanh âm của đệ đệ, lúc này mới dám tin tưởng, hết thấy trước mắt, đều là thật sự. Còn sống, nàng lại vẫn có thể cùng người nhà đoàn tụ!

Thẩm Hạo đứng ở một bên lặng lẽ nhìn, không quá rầy người nhà bọn họ gặp nhau.

Một phen quyền luyến, nói hồi lâu, quay đầu lại thấy hán vẫn còn, lòng Hòa Sinh tràn đầy cảm kích, đến trước mặt hán nói “Cảm ơn!”

Thẩm Hạo hí mắt, mắt xếch hẹp dài trong đêm tối sáng ngời hữu thần.”Ta nói, có thể che chở nàng, tự nhiên cũng có thể che chở người nhà của nàng.”

Hòa Sinh hỏi, “Bọn họ. . . Cũng phải người đi hại cha mẹ ta hả ?”

Rõ ràng sớm đã biết đáp án, nhưng vẫn là muốn hỏi mới bằng lòng hoàn toàn tin tưởng, chỉ cho là bọn họ nhẫn tâm, không đến mức tổn thương cha mẹ của nàng, một lòng ôm ý tưởng may mắn, cuối cùng mới phát hiện, vô luận nàng làm như thế, cũng là người ta thót gổ lưu manh, muốn giết muốn làm thịt, đều do bọn họ định đoạt.

Thẩm Hạo gạt đầu, dò xét sắc mặt nàng.”Ta sử dụng chương nhãn pháp, để cho bọn họ nghĩ cha mẹ nàng đã chết, sau ta sẽ phái người đưa cha mẹ nàng đi. Như vậy, nàng cũng không cần ngày đêm lo lắng.”

Trên mặt của nàng hiện ra vẻ do dự, biết rõ hán không chừng còn có mưu đồ. Thẩm Hạo tiến lên một bước, bắt giữ tay của nàng, ngữ khí kiên định, cẩn thận dẫn dắt, “Nàng theo ta, liền có thể che chở người nhà nàng cả đời bình an.”

Quả nhiên là như vậy. Có một số việc, đúng là vẫn chạy không khỏi. Hôm nay, nàng cũng không có đường lui, giấu lại cũng rất buồn cười, bản thân lập gia đình, nàng giống như là mệnh sinh ra đi nương nhờ người khác, nương nhờ nhà chồng, nhà chồng ngại nàng, nàng nương nhờ Thịnh Hồ Vệ gia, hiện tại ngay cả Thịnh Hồ Vệ gia cũng không làm được chỗ dung thân của nàng, chỉ có người trước mắt này, mọi cách cự tuyệt hán, cuối cùng là, lại chỉ có thể nhờ hán.

Hòa Sinh từ trong phổi thở ra một hơi thật sâu, “Huynh đồng ý với ta, cho dù là dùng tính mạng, cũng phải bảo hộ người nhà của ta chu toàn, ta liền theo huynh.”

Chờ mong bao lâu a, mới chờ đến nàng đồng ý! Thẩm Hạo sợ nàng chơi xấu, trực tiếp kéo nàng đến trước mặt Diêu cha Diêu nương, vén áo dài quỳ xuống, “Hoàng thiên ở trên, ta Thẩm Hạo, kiếp này nguyện đem tánh mạng thề, cuộc đời này nhất định phải bảo hộ Diêu Hòa Sinh một nhà mạnh khỏe, không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cầu bình an vô ưu. Nếu như làm trái lời thề, chúng bạn xa lánh, chết không có chỗ chôn, đợi xuống địa phủ, cam nguyện đến mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không thể siêu sinh.”

Người Diêu gia trên đường tới đây, đã cùng Thẩm Hạo gặp mặt, hiểu được tình cảnh nhà mình cùng với khó khăn của nữ nhi, đã sớm biết hán có tâm tư này. Nhưng không biết, hán lại si tình đến mức này, phát thề độc như vậy.

Hòa Sinh kinh ngạc, bị hán một tiếng hô to, “Hòa Sinh.”

Ngay sau đó nhìn hán hướng Diêu cha mẹ hành đại lễ, nghiêm túc trang nghiêm, “Ta muốn lấy Hòa Sinh làm vợ, yêu nàng kính nàng chiều cô nàng cả đời, thỉnh cầu nhị lão đồng ý.”

Người vong mệnh thiên nhai, không có quá nhiều yêu cầu, chỉ cầu nhi nữ có được nơi quy túc. Thẩm gia công tử có thể từ trong tay Vệ phủ cứu bọn họ, khẳng định không phải người bình thường, có lẽ có thể bảo hộ Hòa Sinh chu toàn. Lần đầu tiên đã gả nữ nhi sai người rồi, chỉ mong lần thứ hai gả đúng phu quân.

Trước hừng đông, người Diêu gia ngồi xe ngựa rời khỏi. Hòa Sinh đi theo Thẩm Hạo trở về, giăng co một đêm, tâm tình thay đổi rất nhanh, mắt thấy mặt trời hiện lên ở phương đông, chỉ cảm thấy phảng phất giống như cách một đời.

Chỉ một đêm, nàng liền đem mình bán đi. ngày hôm qua vẫn còn là cô dâu của người ta, hôm nay đã thành vị hôn thê của hán rồi. Thẩm Hạo quay đầu, cầm tay áo, nàng đưa tay dắt đi, hán lại đột nhiên từ trong tay áo vươn tay, trực tiếp đưa đến trong tay nàng.

Mười ngón giao triền, chăm chú kề nhau. Thẩm Hạo nhướng mi, ánh mắt giao hoạt, cười đến đắc ý: “Ừ, vợ theo họ chồng, từ hôm nay trở đi, nàng chính là Thẩm thị Hòa Sinh rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27

Trở về thôn trang, Hòa Sinh mềm mại một câu, bảo hán buông tay ra, sợ người ta trông thấy nhưng Thẩm Hạo không thuận theo.

Hòa Sinh sợ hán buồn bực, im lặng không tranh luận, âm thầm kéo ống tay áo che đi.

Trước gặp được Vệ Lâm và Thúy Ngọc, thấy nàng, vội vàng hấp tấp chạy tới, “Đã chạy đi đâu, cả đêm không thấy bóng người, chúng ta vội muốn chết, nếu không trở lại, liền chuẩn bị đi báo quan rồi!”

Hòa Sinh cúi đầu, tay trong tay áo vung vẩy một cái. Thẩm Hạo nghiêng đầu nhìn nàng, ngược lại nói với Vệ Lâm: “Nàng cùng ta ở cùng một chỗ.”

Hòa Sinh lập tức xấu hổ.

Vệ Lâm vội vã tìm Hòa Sinh, lúc này mới chú ý tới Thẩm Hạo cũng ở đây, ngoài ngạc nhiên ánh mắt còn tìm tòi, trông thấy hai người bọn họ nắm tay.

”Ngươi.. Các ngươi.. “

Thẩm Hạo mỉm cười nhẹ gật đầu, “Sau này sẽ nói.” Dứt lời, hắn kéo Hòa Sinh, một đường sai bước, không để ý ánh mắt của người bên cạnh, trực tiếp mang nàng đi vào phòng Vệ Hữu Quang.

Đại nãi nãi và Vệ lão thái cũng ở đây, thấy là Thẩm Hạo, vội vàng vui vẻ đón chào, sau nhìn lên, thấy Hòa Sinh cũng ở đây, biết rõ nàng không có việc gì, lập tức một lòng roi xuống, vừa định mở miệng bắt chuyện, Thẩm Hạo đoạt trước một bước nói: “Ta cùng với Vệ lão gia có chuyện quan trọng thương lượng, kính xin nhị vị tránh một chút.”

Đại nãi nãi và Vệ lão thái rời khỏi, vẫy tay chuẩn bị bảo Hòa Sinh cùng đi, Thẩm Hạo từ trong tay áo giờ tay đang nắm chặt tay Hòa Sinh lên, thoáng dao động: “Nàng chính là chuyện quan trọng của ta.”

Trong lòng Hòa Sinh nhảy loạn, đầu cúi xuống, xấu hổ vùi vào trong cổ áo.

Đại nãi nãi Vệ lão thái đưa mắt nhìn nhau, yên lặng rời khỏi. Đợi người vừa đi, vừa đóng cửa, Thẩm Hạo tiến lên, hướng Vệ Hữu Quang khom người. Tay Hòa Sinh bị hắn nắm trong lòng bàn tay, ngay tiếp khom lưng xuống theo, cực kỳ giống phu thê bái đường.

Vệ Hữu Quang thấy hắn hai người như vậy, trong lòng đã có cân nhắc. Giảm đi quanh co lòng vòng, đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Thẩm công tử thế nhưng là tâm ý tương thông với Hòa Sinh?”

Thẩm Hạo không chút do dự: “Đúng, ta muốn lấy Hòa Sinh, mong Vệ lão gia thành toàn.”

Vệ Hữu Quang khó xử. Thẩm công tử đối với Hòa Sinh tốt, hắn nhìn ở trong mắt thấy. Nhưng, Hòa Sinh là cô nương đại phu, dựa theo quy củ, chuyện cưới gả, hắn thật sự không cách nào làm chủ.

Thẩm Hạo lên tiếng: “Ngày xưa Vệ lão gia từng nói, ngày sau Thẩm mỗ có việc muốn nhờ, nhất định xông pha khói lửa, dùng cái này tương báo. Thẩm mỗ không câu gì hết, chỉ hy vọng Vệ lão gia có thể cho ta mang Hòa Sinh đi.”

Vệ Hữu Quang kinh ngạc, sao, muốn bỏ trốn? Hắn suy nghĩ một chút, ý vị thâm trường mà nhìn về phía Hòa Sinh, ngữ khí thận trọng: “Sinh làm thế, chạy làm thiếp, Hòa Sinh, ngươi cần phải hiểu rõ.” Thẩm Hạo đối với hắn, là ân nhân cứu mạng, ân nhân phải báo, tự nhiên đáp ứng. Nhưng chung thân đại sự của Hòa Sinh bị kéo vào, hắn phải nghĩ trước sau.

Khuôn mặt Hòa Sinh cháy nóng đỏ bừng, “Hắn nói muốn lấy ta, ta tin tưởng hắn.” Tay bị hắn nắm ngày càng chặt, nàng dùng một chút, nghiêng đầu liếc hắn một cái, nhanh chóng nghiêng đi ánh mắt: “Ta nguyện ý đi với hắn.”

Nếu như hắn đồng ý chiều cố người nhà của nàng một đời một thế, nàng cũng sẽ tuân thủ hứa hẹn, ngoan ngoãn đi theo hắn.

Gió từ cửa sổ thổi vào, trang giấy lưu loát bay tới trên mặt đất. Nàng cọ xát chân, giày thêu hoa trên chân, chính là đôi khi cùng hắn cùng ngồi một thuyền. Thẩm Hạo ngửa mặt lên, trong lòng thỏa mãn không nói ra được.

Ngày sau chờ hắn ở trước mặt Thánh Nhân có mặt mũi, nhất định phải khôi phục thân phận Diêu thị cho nàng, cho nàng dùng thân phận nữ nhi Diêu gia, nở mày nở mặt mà gả vào Vương Phủ, làm thê tử duy nhất của hắn.

Vệ Hữu Quang thở dài, “Đại phu bên kia, ta tất nhiên sẽ che giấu cho ngươi.” Còn có thể nói cái gì, hai người đều kiên định nhận định lẫn nhau như vậy rồi, nói cũng vô ích. Ài, vì ân nhân, cho dù ngày sau bị đại phu phát hiện, ông cũng nhận hết.

Thẩm Hạo buổi chiều muốn đi. Hòa Sinh có chút do dự, tốt xấu gì cũng phải cho thời gian chính đốn hành lý cáo biệt người Vệ gia nha, vội vàng như vậy, chẳng lẽ lại còn sợ nàng đổi ý sao?

Thẩm Hạo rầu rĩ ở cửa ra vào, vứt bỏ một câu “chỉ một canh giờ thôi đó, không thể nhiều hơn”, hai tay khoanh lại, hướng hành lang rời đi.

Thúy Ngọc trốn ở trong phòng, thấy Thẩm Hạo rời đi, lúc này mới chuyển bước chân đi tới, mở mắt nhìn Hòa Sinh, sừng sốt hồi lâu, cuối cùng một câu cũng không có nhả ra.

Mới một buổi tối, trong nháy mắt muốn ruồng bỏ Vệ gia đi theo một người đàn ông khác, đổi lại là ai cũng sẽ chấn động. Hòa Sinh thở dài một hơi, kéo tay của nàng, nói: “Sau này ta sẽ nói rõ rằng những chuyện này với ngươi, hiện tại ta chỉ hỏi ngươi, ngươi nguyện ý đi cùng ta không?”

Trong mắt Thúy Ngọc lập tức mờ hồ một tầng lệ.”Đi nơi nào?”

Hòa Sinh lắc đầu, “Không biết.” Dù sao là đi theo chân hắn, dù sao cũng không đến nỗi đi đến nơi thâm sơn cùng cốc chịu khổ, lấy chồng theo chồng gả chó thì theo chó, không thể tùy theo nàng.

Thúy Ngọc cắn môi, quay đầu đi chỗ khác, “Cũng không biết muốn đi đâu, người liền dám đi theo hấn, vạn nhất hấn đem người bán đi, hoặc là mới lạ thoảng qua một cái, bỏ quên người, làm sao người lo liệu?”

Chuyện này quá đột ngột, không thể tiếp nhận cũng là hợp tình lý. Hòa Sinh, ngay cả chính nàng đều không quá dám tin tưởng chuyện này, hà tất bắt buộc người khác hiểu thông.

“Đồ đạc của ta cũng lưu cho người, cho dù không trở về Vọng Kinh, cũng đủ cho người ở Thịnh Hồ sống cả đời.”

Thúy Ngọc cố nén nước mắt tràn mi, “Ta không muốn, người đi đâu, ta liền đi đó, đã làm nha đầu của người, vậy liền phải hầu hạ cả đời.”

Hòa Sinh rời đi, nha đầu nàng còn ở lại Thịnh Hồ làm cái gì. Vọng Kinh không thể quay về, không thấy Nhị thiếu nữ nữa, trở về chờ nàng cũng là đường chết.

Sợ Hòa Sinh không đáp ứng, nàng chạy tới buồng trong lấy ra bao bọc, “Ta đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ chờ người một câu, nói đi là đi. Cho dù đi thâm sơn cùng cốc, tốt xấu có ta hầu hạ, nếu có người khi dễ người, dù sao có ta ngăn đón. Sau này Thẩm công tử nếu dám vứt bỏ người, ta chính là vứt bỏ cái mạng này cũng phải bắt hấn trả giá thật nhiều.”

Hòa Sinh thay nàng lau nước mắt, “Nói những thứ lời ngốc này làm chi, chúng ta là đi sống qua ngày, cũng không phải trên chiến trường, nói những thứ vô dụng này, bằng thêm xúi quẩy.”

Trong phòng an ủi xong một người, ngoài phòng lại tới một người nữa. Vệ Lâm một đường nhỏ chạy đến, ôm nàng khóc, “Đang sống tốt lắm mà, vì sao phải đi, hấn ở nơi này có nhà có thôn trang, hai người lưu lại sinh một đồng em bé béo, ta còn có thể giúp đỡ chọc cười tiểu hài tử, hiện tại tốt rồi, không phải chạy đến địa phương khác, sau này ta muốn đùa vui ồn ào, ngay cả người tâm sự cũng không có.”

Hòa Sinh vỗ lưng nàng, “Không phải còn có Tống Dao sao? Chờ ta ổn định rồi, đến lúc đó vẽ một bức họa lớn, dùng bò câu đưa tin gọi cho người.”

Vệ Lâm nháy mắt mấy cái, lau lau nước mũi, “Vậy người nói một chút với Thẩm công tử, không nên đi nơi quá xa, dù sao cũng để cho ta một tháng có thể gặp người một lần.”

Hòa Sinh gật gù đầu, nhìn Vệ Lâm mắt to ngập nước, nhớ tới chuyện trước kia, do dự sau nửa ngày, hỏi nàng: “A Tứ, người không trách ta?”

Vệ Lâm biết rõ nàng đang suy nghĩ gì, bĩu môi: “Ta trách người làm chi, nhưng chính là lúc trước bị mỹ mạo của hấn làm cho mê mẩn, hiện tại tỉnh táo, nhìn hấn mang người đi, tức giận đến nghiến răng!”

.. . Mỹ mạo.. . Ngược lại, thật sự có vài phần như vậy. Hòa Sinh cầm tay Vệ Lâm, kỹ càng dặn dò: “Sau này tìm được vị hôn phu, nhất định phải nói cho ta biết, tòa nhà Vệ phủ xây xong, cũng vẽ thơ họa thông báo một tiếng.”

Nàng suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: “Buổi tối không nên ăn quá nhiều đồ ngọt, sẽ béo phì, lúc đi chơi với Tống Dao, không nên chạy khắp nơi, còn có, không được luôn luôn nổi cáu với nữ nãi nãi của người, bà lớn tuổi nói nhiều, thích tìm tiểu bối nói chuyện, người qua loa phụ họa vài câu là được, không cần tích cực.”

Vệ Lâm “ừ” một tiếng, sợ lời vừa ra khỏi miệng, nước mắt lại thấm ướt khuôn mặt.

Cùng trường bối Vệ gia từng người cáo biệt, ngoại trừ không có đi vào phòng nhị nữ nãi, đại nữ nãi ngăn cản không cho đi, sợ nhị nữ nãi xuyên tạc, thọc đi ra ngoài.

Không thể đi cửa chính thôn trang, cửa sau chuẩn bị xe ngựa, người Vệ gia một đường đưa tiễn, Vệ Lâm đuổi theo xe ngựa hô to: “Đường tỹ, đừng quên viết thơ cho ta!”

Hòa Sinh nghe thanh âm của nàng, không dám quay đầu lại, sợ vừa quay đầu lại, sẽ hối hận.

Rất nhanh đã đến bến tàu. Bùi Lương chuẩn bị thuyền xong xuôi, khách thuyền lớn, cao hai tầng, Thẩm Hạo mang nàng lên thuyền, chỉ chỉ, hỏi: “Nàng ở lại phía trên hay phía dưới?”

Hòa Sinh biết hấn có bệnh say tàu, ngón tay chỉ chỉ, “Ta ở phía trên.” Phía dưới ổn định hơn một ít, sóng nước lớn cũng chấn động không được, hấn ngủ ở phía dưới, cũng có thể thoải mái chút ít.

Thúy Ngọc mang theo hành lý đi lên phía trên, Thẩm Hạo cùng đi theo lên, ở giường êm ngồi xuống kế bên nàng.

Hấn ngồi sát bên, Hòa Sinh không quen, Thúy Ngọc ở bên cạnh trái giường chiếu, câu một câu không nói chuyện trái giường chiếu với Thúy Ngọc, nhân cơ hội nói chuyện mà chuyển sang bên cạnh.

Thẩm Hạo thân nhiên lại ngồi qua, rảnh rỗi nói vài lời, chỉ chỉ bao vải bố đặt ở một bên, hỏi: “Phòng phòng, nàng mang theo những thứ gì?”

Hòa Sinh cho là hấn muốn xem, cầm bao vải bố, mở ra từng kiện từng kiện chi. “.. . Trong bao nhỏ là quần áo thiếp thân, trong hộp gấm chính là vòng ngọc lần trước huynh chuộc đồ, những thứ khác là ba bộ quần áo mùa hạ và hai bộ quần áo mùa thu. . . “

Nàng nghĩ đến chuyện gì, nghiêng đầu qua hỏi: “Cửa hàng cũng cho Vệ gia rồi, huynh còn tiền không? Không có tiền, ta sẽ châm cứu, kiếm được tiền,

huynh... huynh sẽ mua cho ta quần áo mùa đông a?” Cảm thấy không quá thỏa đáng, thêm vào nói: “Chỉ cần mua một bộ là đủ rồi.”

Thẩm Hạo trong mắt mỉm cười, “Ta còn có tiền, đủ cho nàng hoa mắt, mua bao nhiêu đều được.”

Hòa Sinh nhẹ gật đầu. Thẩm Hạo chọn lấy hộp gấm nâng trong tay, “Lần trước thấy vòng ngọc này khắc chữ, Cẩm Hòa, đệ đệ của nàng tặng hay sao?”

Hòa Sinh liếc mắt nhìn hắn, thanh âm nhỏ xiu, “Không phải.”

Thẩm Hạo cầm lấy vòng ngọc, chuẩn bị mang cho nàng. Nhưng lại bị vướng ở cổ tay, hắn muốn nhét vào bên trong lại không dám dùng sức lớn.

“Trước kia nhìn nàng thường mang, Ngọc Thúy này trong suốt, phối hợp với tay trắng như ngó sen của nàng, nhìn thật đẹp.”

Hòa Sinh cúi đầu xuống, không dám nói cho hắn biết vòng tay là ai tặng.

Thúy Ngọc ở bên cạnh trái giường xong, nhìn không được, nào có người nào vội vã mang đồ chồng trước cho mình? bèn chọc vào một câu: “Đó là Vệ Nhị gia tặng đó.”

Thẩm Hạo cứng đờ, sắc mặt đột nhiên lạnh lẽo, quay đầu lại nheo mắt nhìn nàng, hỏi: “Thật sự?”

Không thật chẳng lẽ là giả? Thúy Ngọc buông rèm xuống đi đến trước mặt, từng từng giầy thêu đi ở trong khoang thuyền, mỗi một cái đều giống như đập vào trái tim. Hòa Sinh lê mí mắt, da mặt bị nhìn chòng chọc có chút ngứa, lại không dám xoa, ngực căng lên, mở miệng trả lời hắn, lại so với nạy nắp giếng nặng ngàn cân còn khó hơn.

“Vệ Nhị gia tên Cẩm Chi.” Hòa Sinh trầm thấp một câu, có chút nhút nhát.

Ngày bình thường nhìn ánh mắt hắn giống như là lau tảng băng sương, tâm tình tốt, hàn ý liền tan ra, ấm áp trong mắt người nhìn thấy có thể như tắm gió xuân. Tâm tình không tốt, lạnh lẽo như muốn đông lạnh người ta. Như hiện tại, chỉ là bị hắn nhìn, trong lòng từng trận phát lạnh, giống như là mới lần từ trong băng tuyết ra, toàn thân đều lạnh toát.

Hừ, Cẩm cái gì Chi, nghe liền xui quấy. Thẩm Hạo nhíu lại mày rậm, mặt không thay đổi quan sát nàng, đem một nửa vòng ngọc đang bị vướng tháo ra, nặng nề vỗ vào lòng bàn tay nàng. Trong lòng không đầu không đuôi phát hỏa, xoay người rời đi.

Hòa Sinh mặt mũi tràn đầy buồn khổ. Cũng không phải là có ý muốn mang, rõ ràng chính là hắn lấy vòng ngọc đeo lên tay nàng, chứ nàng có liên quan gì đâu?

Rời đi một nửa, chợt thấy hắn vòng trở lại, từ trên tay nàng cầm vòng ngọc, chợt ném trên mặt đất, ném xong còn ngại không đủ, lăm lăm vờ lên, mở ra cửa sổ thuyền, toàn bộ ném xuống sông.

Xong xuôi, đứng trước mặt nàng, mặt lạnh lùng hỏi: “Đau lòng sao?”

Hòa Sinh lắc đầu, gương ánh mắt vô tội nói: “Không đau lòng, đau lòng tay của huynh.”

Nàng tròn to hai mắt, dáng vẻ trong nháy mắt, hiển nhiên chính là dáng vẻ tiểu tức phụ vừa bị bắt nạt. Trong lòng Thẩm Hạo trì trệ, điểm trán của nàng: “Lời ngon tiếng ngọt.” không thèm nhìn nàng, chấp tay sau lưng đi xuống dưới.

Quý hạp hỏi, bình dấm chua. Hòa Sinh le le lưỡi, cúi đầu sửa sang lại hành lý.

Com trên bàn, Hòa Sinh nhìn trộm Thẩm Hạo, thấy sắc mặt hắn hòa hoãn, bực bội có lẽ tiêu tan không sai biệt lắm. Bới ra bát dưa, tâm tình buông lỏng, lại ăn thêm vài miếng.

Ăn com xong, Thẩm Hạo đi theo nàng đi lên, hai người im lặng mà ngồi sát bên cùng một chỗ. Hòa Sinh ăn no dễ dàng buồn ngủ, muốn đi ngủ lại không biết mở miệng như thế nào để cho hắn xuống dưới. Đầu nghẹo cổ qua một bên, dịch nghiêng về một phía.

Thẩm Hạo liếc nàng, biết nàng mệt mỏi, lại không muốn thả nàng đi ngủ. Một là vừa ăn com xong, hiện tại nằm xuống sẽ không tiêu. Hai là hắn muốn ở cùng cùng nàng nhiều hơn một chút.

Nắm cổ tay nàng đi ra boong thuyền, gió trước mặt lùa tới thổi vào cổ áo, Hòa Sinh giật mình một cái, lập tức thanh tỉnh.

Thẩm Hạo mân bờ môi, “Cô phạm viễn ảnh bích không tận*, nơi đây cảnh sắc đẹp, nhìn nhiều chút.”

· Trích trong báo thơ Hoàng Hạc lâu tống Mạnh Hạo Nhiên chi Quảng Lăng

Cố nhân tây từ Hoàng Hạc lâu,

Yên hoa tam nguyệt há Dương Châu.

Cô phạm viễn ảnh bích không tận,

Duy kiến Trường Giang thiên tế lưu.

--Dịch Nghĩa:--

Bạn cũ ra đi từ phía Tây lầu Hoàng Hạc

Giữa mùa hoa khói tháng ba xuống Dương Châu

Xa xa, bóng hình cánh buồm đơn độc lẫn vào mây biếc đã khuất

Từ trên lầu chỉ còn thấy sông Trường Giang bên trời xuôi mãi đâu

--Bản dịch của Ngô Tất Tố--

Tại lầu Hoàng Hạc tiễn Mạnh Hạo Nhiên đi Quảng Lăng

Bạn từ lầu Hạc lên đường,

Giữa mùa hoa khói Châu Dương xuôi dòng,

Bóng buồm đã khuất bầu không,

Trông theo chỉ thấy dòng sông bên trời.

Hòa Sinh vừa nhìn bốn phía, một mảnh tối đen, đưa tay không thấy được năm ngón, nào có cảnh đẹp?

Đêm nay không có trăng sáng, mặt sông chao đảo, có chút phát cuồng. Thẩm Hạo đi qua bên trái nhanh một bước, một tay chống đỡ, cũng không ôm nàng, chỉ làm tư thế ôm, cách quần áo nàng một chút.

Hòa Sinh liếc mắt, nghĩ thầm nhất định là đội trên sông gió bắt đầu thổi thuyền bè va chạm, không cẩn thận chủ động ngã vào trong lòng ngực của hắn mới tốt.

Vừa mới không phải. Hòa Sinh âm thầm ổn định tốt sức của đôi bàn chân, ánh mắt thẳng tắp nhìn mặt sông dậy sóng.

Hắn cũng không thả tay xuống, cứ chống đỡ như vậy.

Sóng đảo lắc lư chân trời xa xăm, khi thì có nước tung tóe văng lên, nhỏ giọt trên boong thuyền. Thẩm Hạo háng giọng một cái, ngữ khí không nhanh không chậm, chậm rãi nói: “Nàng lần đầu tiên ngồi trên thuyền ta, đêm đó ánh trăng rất lớn, nàng đứng ở bên cạnh bờ, mặc thân lụa mỏng nhạt, ánh nước lẫn lẫn hiện ra sau lưng, trên bờ gió lớn, nàng bị gió thổi đến phát run, nhưng cứng cổ không chịu lên thuyền.”

Trong giọng nói của hắn có nghi vấn, Hòa Sinh tiếp câu chuyện, “Sợ chậm trễ hành trình, đại phủ trách tội, cho nên lại lên thuyền.”

Thẩm Hạo cười cười, “Không sợ lên phải thuyền giặc?”

Hòa Sinh không biết hắn ám chỉ là quá khứ hay hiện tại, thành thật trả lời: “Nếu như đã chọn, cho dù là tặc thuyền hay không, cũng không được hối hận.” Nàng thiếu hắn khoản nợ, con đường đi đến cho dù là màu đen, cũng là đáng giá.

Thẩm Hạo nghiêng mặt qua nhìn nàng, “Không hỏi xem ta là ai, ta muốn mang nàng đi đâu?”

Hòa Sinh nhếch miệng cười cười, “Có cái gì đáng hỏi đâu.” Hỏi cũng phí công, chẳng lẽ nàng còn có thể tự mình làm chủ hay sao?

Thẩm Hạo nhìn sang cổ tay của nàng, vết đỏ mắc kẹt vòng ngọc buổi chiều còn chưa tan, giọng nói buồn bực ở lồng ngực, mở miệng liền hỏi: “Vệ nhị đối với nàng tốt không?”

Ngây ngốc, hỏi nàng những thứ này làm chi! Lời nói mới ra miệng, liền hối hận, ước gì có thể xoắn đầu lưỡi lại cho rồi. Mắt liếc qua nhìn trộm nàng, nàng ngược lại rất rộng rãi, lưu loát đáp: “Mới làm phu thê nửa ngày, ngay cả mặt mũi cũng không thấy, không biết có tốt không.”

Mặt sông từng đợt sóng đánh tới, đội thuyền nghiêng sang bên phải, nháy mắt lại khôi phục lại thể cân bằng. Hòa Sinh không dừng bước, bỏ nhào vào trong lòng ngực của hắn, ngược mắt trông thấy hắn đang nhìn mình, ánh mắt ngưng tụ, cực kì nghiêm túc.

“Thầy tướng số đã từng nói qua, ta mệnh vượng, sống được lâu, đối với nàng tốt cả đời, rất dễ dàng.”

Hòa Sinh biết vâng lời “vâng” một tiếng.

Nữ nhân đều thích nghe lời khen, đặc biệt là nói ngọt, lại nói đến đáy lòng, mới thấy an tâm. Thẩm Hạo cảm thấy chưa đủ, tiếp tục nói: “chuyện nàng không muốn, ta sẽ không miễn cưỡng, đội nàng có tình cảm với ta, lưỡng tình tương duyệt, chúng ta sẽ động phòng.”

Hắn nói trắng ra, Hòa Sinh cả người co rút, khuôn mặt đỏ bừng.

Đại khái chịu ảnh hưởng của nàng, Thẩm Hạo nghĩ, cảm thấy lời vừa rồi quả thật là quá cầu thả, nghĩ muốn lấp liếm, vội vàng đổi đề tài.

”Nàng xem, ánh trăng hiện ra rồi kia.”

Hòa Sinh nghe tiếng đi nhìn, mây phủ hơi nước trắng mịn mờ, ánh trăng trốn ở phía sau, lộ ra một góc cao vút, không cần thận nhìn căn bản thấy không rõ.

Đột nhiên sau lưng một tiếng “Nôn ọc”, Hòa Sinh xoay người lại nhìn, Thẩm Hạo che miệng xoay người, sắc mặt trắng bệch.

Khóe miệng Hòa Sinh co lại, nghĩ thầm: thôi rồi, bệnh cũ tái phát, say tàu rồi !

Khoang thuyền tăng một, Bùi Lương vội vàng vàng gọi người chuẩn bị quần áo tắm rửa.

Thẩm Hạo nằm nghiêng ở trên giường, sau lưng lót gối mềm, mặt mũi không được tự nhiên. Nhắm mắt, trầm giọng dặn dò: “Thúy Ngọc, mang cô nương nhà người đi đi.”

Hòa Sinh ngồi ở bên giường, âm thầm lườm hán một cái. Cũng không phải chưa nhìn qua bộ dạng hán say tàu, lúc này còn thể diện nam tử hán đại trượng phu gì nữa chứ, chữa bệnh mới là chuyện quan trọng hơn.

”Để cho ta ghim châm, chỉ một châm”

Thẩm Hạo bỏ qua một bên, không để ý tới. Lần trước đầu bị nàng đâm đầy châm, hiển nhiên chính là châm khẩn trâm đầu. Lập tức muốn cùng nàng làm phu thê, lại bị ghim thành như vậy, làm sao chân phu cương?

Hòa Sinh mếu máo, thanh âm mềm nhũn, “Nói cái gì mới chịu nghe, ta ghim kim lại không đau, nhiều lắm là lúc châm có hơi đau một chút, chẳng lẽ huynh lại sợ đau như vậy?”

Biết nàng dùng phép khích tướng, Thẩm Hạo vẫn không thuận theo.

Hòa Sinh không có biện pháp, hán thích nôn liền để cho hán nôn, đợi nôn đã đủ rồi, tự nhiên sẽ tìm nàng.

Thẩm Hạo rất kiên nhẫn, choáng váng hai ba ngày cũng không lên tiếng, Bùi Lương thật sự nhìn không được, nghiêm mặt cầu Hòa Sinh. Cứ nôn hoài như vậy, Vương Gia nôn chết mất!

Hòa Sinh bất đắc dĩ, đành phải lại chạy tới khuyên hán, ăn nói khép nép hỏi: “Muốn như thế nào, huynh mới bằng lòng ghim kim?”

Thừa nhận chóng mặt hồ đồ rồi, vẫn là chóng đờ không nổi nữa, hán run rẩy thanh âm, khẽ mở miệng : “Vậy nàng hôn ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Nàng mấp máy, miệng hồng phấn non mềm chỉ khiến người khác muốn cắn một ngụm. Thẩm Hạo trông thấy nàng chậm rãi sắp tới, hip mắt lại chuẩn bị hưởng thụ.

Tiếng hít thở càng ngày càng gần, mắt thấy sẽ hôn vào đôi má, đột nhiên nàng ghé vào sát khuôn mặt, ghé vào lỗ tai hán dừng lại, khẽ cúi: “Hôn đại đầu quỷ nhà huynh.”

Mang bệnh choáng váng muốn chết rồi, còn bộ dáng như vậy. Cả ngày nghĩ đến không ít chuyện đứng đắn, nàng cũng thấy xấu hổ thay hán. Tay nhanh chóng nhắc lên, kẹp ba cây kim chuẩn xác không sai mà đâm vào đỉnh đầu hán.

Bùi Lương và Thúy Ngọc che miệng cười, Thúy Ngọc không có nhịn được, phốc xuy cười ra tiếng.

Thẩm Hạo bực bội, liếc hán, Bùi Lương vội vàng kéo Thúy Ngọc xuống dưới.

Hòa Sinh lấy tay đẩy đẩy bả vai hán, hỏi: “Tức giận?”

Thẩm Hạo lạnh mặt, không có lực mà trả lời một câu: “Không có.”

Hòa Sinh chà xát châm, hạ châm hơi sâu. Tóc của hán ngày thường vô cùng tốt, không có nửa điểm nâu nhạt, nhìn dưới ánh nến, như châu báu đen nhánh, phủ xuống vai. Nam tử tóc dài, dễ dàng lộ ra cảm giác mất tinh thần bất chán, hán lại không như vậy, lông mày rậm mắt sáng, hoàn toàn là khí

chất lãnh ngạo thanh cao.

Từ trên nhìn xuống, hạ thấp mắt nhìn, hẳn có một đôi lông mày đẹp, nửa điểm hỗn tạp cũng không có, vừa đậm lại vừa đen, rất vừa phải. Chỗ giữa trán giữa lông mày phía trên, hơi có điểm nhô lên, phải nhìn kỹ mới nhìn ra được. Chỗ nào cũng tốt, duy chỉ có cái cục xương này là không được hoàn mỹ.

Trước kia nghe thầy tướng số nói, rồng có xương phục hi, sinh ra ở ngay trán, đích thị là quý nhân. Hòa Sinh nhẹ nhàng xoa khối xương nhỏ này, cười: “Huynh có nhật giác*, chẳng lẽ là hoàng đế sao?”

* Xương nhật giác là xương nằm hai bên trái của mày. Các chuyên gia cho rằng người có xương nhật giác thì đại quý. Người có xương long tê nhật giác thì có tướng làm vua. Sách Tướng Thư có viết: “Trán có long tê liền với tóc trên đầu lại có nhật nguyệt giác sẽ làm vua thiên hạ”. Sách Hậu Hán Thư có viết “Thân cao 7 thước 3 tấc, lông mày đẹp, miệng rộng có nhật giác là tướng đế vương”

Nàng vốn là nói giỡn một câu, Thẩm Hạo nghe xong nhưng một chút vui vẻ cũng không có, cẩn thận suy nghĩ, theo tay nàng vuốt ve dấu vết, sờ một chút.

“Một khối xương nát, còn có thể sinh ra hoa? Ta nếu là tướng mạo hoàng đế, nàng chẳng phải là tướng mạo hoàng hậu?”

Hòa Sinh che miệng cười, thấy sắc mặt hắn hòa hoãn, theo lời nói tiếp: “Chỉ cần không phải là tướng ăn mày, đều tốt.”

Nàng thu chân, đứng dậy chuẩn bị rời khỏi. Thẩm Hạo giữ chặt nàng, nâng khuôn mặt lên, toàn cảnh là không cam lòng.

Nàng quát miệng, học theo câu nói thường ngày hắn hay giắt ở khóe miệng, đáp lễ: “Người lớn như vậy, còn náo như tiểu hài tử.”

Thẩm Hạo nhất thời lại không tìm được lời bắt bẻ

Cúi đầu, tầm mắt nhìn bóng dáng dần dần tới gần, trong đầu còn đang suy nghĩ lời nàng vừa nói, nháy mắt cái trán ấm nóng——nàng xoay người, hôn trán hắn một cái.

Nhưng thời gian như chuồn chuồn lướt nước, lại ước gì mỗi lần mỗi động tác đều chậm như ốc sên, tinh tế kéo dài khe hở thời gian nếm lại một lần.

Thẩm Hạo lấy lại tinh thần, Hòa Sinh đã tránh ra mấy bước. Giương mắt nhìn, chỗ tối và sáng giao hòa, mép váy nàng nhẹ nhàng lay động theo chiều gió giống như hồ điệp nhẹ bay, vỡ rồi vỡ, rất nhanh không còn bóng dáng.

Thẩm Hạo sau đó nằm nghỉ ngơi, ngón tay vuốt ve, chạm vào nơi nàng hôn qua, đã từng học biết bao bài thơ học biết bao câu thơ phân giải triền miên, hiện tại người như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, tự mình thể hội, mới biết được ý nghĩa chân chính của nó.

Chân trời góc bể có cũng có điểm cuối cùng, chỉ có tương tư là mãi vô tận.

Đây không phải là yêu đó chứ, nàng mới rời khỏi một hồi, trong đầu hắn tất cả đều là bóng dáng của nàng.

Ở trên sông lưng lay năm sáu ngày, cuối cùng cũng đến thành Vọng Kinh.

Bước lên nơi quen thuộc, trong lòng Hòa Sinh vừa vui mừng lại vừa sợ hãi. Thì ra nơi hắn muốn mang nàng tới là Vọng Kinh a, nơi này nàng từ nhỏ lớn lên, nơi nàng thích nhất trên đời.

Thế nhưng... Hòa Sinh hỏi hắn: “Đại phủ ở ngay tại thành Vọng Kinh, còn có hàng xóm láng giềng của ta, bọn họ cũng nhận ra ta... Vạn nhất bị nhìn thấy, làm sao bây giờ?”

Thẩm Hạo cười khế, “Sợ cái gì, dù sao có ta chống đỡ. Nhà của nàng ở phố Bình Hòa, nhà của chúng ta ở phố Hoa Dung, một người đồng một người ở nam, thường ngày đụng không đến đâu.”

Nhưng phủ đệ của đại phủ thì liền rơi vào phố bên cạnh phố Tây Đôn mà... lông mày nàng nhăn lại, ngạc nhiên hỏi: “Chúng ta ở phố Hoa Dung? Đây chính là chỗ ở của hoàng thân thế tử, chúng ta là muốn đi tìm ai nương tựa sao?”

Vóc người hắn không tệ, suy nghĩ cũng ngang ngược linh quang, nói không chừng thân phận chân thật là vương hầu môn khách nhà ai. Hòa Sinh lầm bầm, tốt xấu gì cũng dính bên cạnh hoàng thân quốc thích rồi, cáo mượn oai hùm, lưng có thể thẳng.

Thẩm Hạo nhìn kỹ hình dáng nàng suy nghĩ, giống như là tính toán bán hắn như thế nào mới thích hợp nhất. Làm khó hắn nửa điểm khí chất hoàng tử cũng không có sao, nhìn ở trong mắt nàng, ngược lại đã thành môn khách tìm nơi nương tựa.

Ôm nàng lên xe ngựa, nói: “Đội nàng đến, thì sẽ biết được, ta rốt cuộc muốn tìm ai nương tựa.”

Xe ngựa một đường rong ruổi, ở thành Vọng Kinh người đến người đi, lại ra vào như chỗ không người, Hòa Sinh âm thầm ngạc nhiên, nghĩ thầm, người đi nương nhờ này, nhất định là đại nhân vật.

Đã đến nơi, Thẩm Hạo đỡ nàng xuống xe, Hòa Sinh tập trung nhìn, nhà này khí thế rất tốt, chỉ là cửa phủ tổng cộng năm cái, trên mái hiên lộ ra ngói lưu ly màu xanh lá, trên nóc nhà không biết đặt thần thú gì, trên cửa từng đạo đỉnh cửa, trước cửa hai sư tử bằng đá, một đực một cái, uy nghiêm mạnh mẽ.

Hòa Sinh đọc tấm biển lớn treo ở dưới mái hiên, “Bình... Cái gì phủ.”

Thẩm Hạo đọc: “Bình Lăng phủ.”

Hòa Sinh vỗ tay, “Ta biết nha, Bình Lăng Vương Phủ nha, phủ đệ của đương kim nhị hoàng tử.” Thì ra hắn muốn nhờ vả thật sự là hoàng tử. Nghiêng đầu sát vào hắn, nói khẽ: “Ta nghe nói Bình Lăng Vương thích đồng tính, làm người nghiêm cẩn, không tốt sống chung, huynh nhất định phải nhảy vào hắn sao?”

Trên mặt Thẩm Hạo lúc xanh lúc đỏ. “Ai ở bên ngoài truyền những lời này? Nếu như bắt được nhất định phải cắt đầu lười bọn hắn!”

Thanh âm hắn buồn bực, phát tay áo đi về phía trước. Hòa Sinh bước nhỏ vội vàng đuổi theo, vô duyên vô cớ, tại sao lại giận?

Đến trước cửa phủ, một hàng thị vệ đứng chỉnh tề, mỗi người áo giáp cầm kiếm đồng, như mây bay ngang cầu vồng. Thủ vệ của Bình Lăng Vương gia băng lãnh như vậy hoàn toàn bất đồng với những nhà khác, đã vậy danh hào của hắn còn là “Thiết Diện Vương Gia”. Nghĩ lại, lời đồn trên phố nói tướng mạo Bình Lăng Vương so với Phan An, là bề ngoài tốt nhất trong tất cả các hoàng tử, cũng không biết có cơ hội gặp mặt một lần hay không.

Đi đến trước mặt, đột nhiên thị vệ hai bên một gói hành lễ, ồn ào chấn động cả trời, “Tham kiến Vương Gia!”

Hòa Sinh thiếu chút nữa bị dọa kêu to một tiếng, kéo tay áo Thẩm Hạo, nhìn chung quanh: “Vương Gia ở đâu, sao ta không nhìn thấy?”

Thẩm Hạo xoay qua nhìn nàng, nhướn một bên lông mi, “Xa tận chân trời.”

Hòa Sinh “A” một tiếng, trông mắt chậm rãi dạo qua một vòng, sau nửa ngày tìm được trên người hắn, không thể tin được, “Chẳng lẽ. . .”

Nha đầu kia, phản ứng quá chậm. Thẩm Hạo kéo tay nàng, để ở trước ngực, “Đúng, chính là ta.”

Hòa Sinh ngây ra như phỗng.

Thẩm Hạo nhìn nàng, thấy nàng khoanh tay ở bên cạnh, vẻ mặt khổ như đại thù thâm sâu. Một đường không nói chuyện, ngay cả đi đường cũng bước xa hắn.

Đã được biết thân phận của hắn, ngược lại tránh không kịp, đây là tật xấu gì? Hắn là Vương Gia không tốt sao, ngoại trừ Thánh Nhân trước triều đình và hậu cung, tóm lại có hắn che chở, nàng muốn thế nào đều được.

Trong lòng hắn suy nghĩ nhiều lần, càng nghĩ càng rối rắm. Vừa vào phòng, kéo nàng ngồi xuống, hỏi: “Nàng là bị hù dọa, hay là tức giận? Giận ta gạt thân phận của mình? Nàng buồn bực như vậy, ta làm sao đoán, tóm lại nói lý do, ngày đầu tiên vào phủ, khuôn mặt nhợt nhạt, không tốt.”

Hòa Sinh thấp mắt, “Vương Gia nói rất đúng.”

Thẩm Hạo bỏ xuống sĩ diện, âm dương quái khí, hắn nghe không sáng khoái. “Lòng của nữ nhân, sâu như biển, lời này không sai.”

Hòa Sinh giương mí mắt nhìn hắn, vừa rồi toàn bộ khiếp sợ kích động đi ra: “Huynh là Vương Gia, lừa gạt ta tới, là muốn làm nha hoàn hay là làm thông phòng? Gia thế ta hèn mọn, lại là hai lần gả, chẳng lẽ còn có thể làm thê tử huynh, làm chánh phi sao?” Nàng dẫu môi, nghẹn đến mức mặt đỏ tới mang tai.

Vốn cho là hắn bắt quả là người bình thường, đồng ý chạy đi với hắn, cố gắng suy nghĩ theo chiều hướng xấu, cũng lường trước tình huống xấu nhất, duy chỉ có tính sốt, phú quý ngập trời sau lưng hắn.

Có đôi khi, tốt đến mức tận cùng, càng làm cho người ta mất tinh thần. Bởi vì không xứng, cho nên ngay cả tâm tư cũng không có.

Thì ra là vì việc này. Thẩm Hạo rũ mắt nhìn nàng, giọng nói lộ ra uy nghiêm không cho phép kháng cự.

”Nàng nhìn ta.”

Hòa Sinh cắn môi, không nhìn.

Một chút cũng không nghe lời. Thẩm Hạo vươn tay, hai ngón tay bóp cằm của nàng, hơi vừa dùng lực, bắt được khuôn mặt của nàng.

”Nàng nhớ kỹ, trên đời này, không có người nào thích hợp với ta bằng nàng. Vị trí chánh phi của Bình Lăng Vương, ta sẽ đầu đuôi gốc ngọn kiếm cho nàng. Nàng đợi ở bên cạnh ta, muốn làm cái gì thì làm cái đó, duy chỉ có một thứ không thể làm, chính là tự ti.”

Hòa Sinh thấp mắt, nước mắt lưng tròng nhìn xuống đất.

Lòng Thẩm Hạo lập tức mềm mại, sờ tóc đen mềm của nàng, thả nhẹ ngữ khí, ôn nhu dỗ dành nàng: “Nàng tốt lắm, thật sự.”

Hòa Sinh hỏi: “Ở đâu tốt?”

Thẩm Hạo tỉnh tể đáp: “Khẩu vị tốt, tham ăn.”

Hòa Sinh hừ một tiếng, đây mà tính chỗ tốt gì, chẳng lẽ hẳn nghĩ nuôi nàng như chần heo sao?

Thẩm Hạo thích nhìn dáng vẻ nàng tức giận buồn bực, cái miệng nhỏ nhắn vênh cong lên, thật muốn ra tay niết và lại. Ôm lấy tay nàng, mười đầu ngón tay nhón, cổ tay trắng ngần mềm mại không xương đặt trong lòng bàn tay, bóng loáng trắng nõn.

”Nàng cái gì cũng tốt, mặc dù người khác nhìn thấy không tốt, đặt ta trong mắt, tất cả đều tốt. Không nên lo lắng, hết thầy có ta.”

Băng sơn nói lời tâm tình, cũng là kéo căng mặt, chỉ có trong con ngươi điểm điểm tinh quang, có chút bất đồng —— nguyên do là hẳn ít khi dụ dàng thế này lắm.

Lời đều nói hết rồi, nàng dù nghĩ thế nào cũng vô ích. Thuyền hải tặc đã chọn, bất chấp khó khăn cũng muốn lên. Nàng gật gật đầu, “Hết thầy huynh làm chủ.”

Vô luận là dân nghèo hay là Vương Gia, nàng biết rõ, mình nên tận tâm ý đối với hắn, một phần cũng không thể thiếu. Trả xong ân tình, ngày sau muốn như thế nào, toàn bộ do hắn xử lý.

Đỗ dành người tốt rồi, Thẩm Hạo dặn dò phòng bếp chuẩn bị đồ ăn. No bụng ăn một bữa, kế tiếp liền nên đi thăm Vương Phủ, để quen thuộc chỗ ở sau này.

Thẩm Hạo dắt tay của nàng, đường hoàng đi dạo trong phủ. Vương Phủ rất lớn, hết thầy dựa theo quy tắc tiêu chuẩn, chánh điện bảy gian, lầu các chín gian, phía sau bảy gian lầu. Hắn thường ngày ở chánh điện, bởi vì bề bộn nhiều việc chính vụ, thư phòng cũng không bố trí nơi khác, đặt trong chánh điện. Hắn không thích chần gỏi chiếu nệm, bởi vậy trong phủ phần lớn nơi nơi đều trống rỗng.

Hắn chọn gian phòng cho nàng gần chánh điện. Cực kỳ gần, đi hai bước đã đến, thuận tiện nhìn nàng. Đuổi Thúy Ngọc đi thu dọn đồ đạc, bởi vì bệnh này của hắn, cả phủ trên dưới không có một nha đầu nào, hiện tại nàng đã đến, cần phải thu xếp cho nữ nhân, liền toàn bộ đặt ở trên người Thúy Ngọc.

Thẩm Hạo kéo nàng đi lên phía trước, mỗi lần đến một chỗ, liền cẩn thận giới thiệu, nhìn nàng nghe đến hồ đồ, đuổi ra ngón tay ấn ấn huyết thái dương của nàng, “Sau này khách đến thăm người, toàn bộ phải do nàng dẫn, hiện tại không nhớ rõ ràng, sau này như thế nào chiêu đãi tân khách?”

Hòa Sinh xoa xoa đầu, nàng lại chưa nói muốn thay hắn chiêu đãi tân khách.

Sau lưng Bùi Lương vội vàng đi đến, vén tay áo hành lễ, bẩm báo Chi: “Gia, người trong cung đến, Đức Phi nương nương muốn gặp người. . .” Ngừ khi ngừng một lát, nói tiếp: “Còn có Hòa Sinh cô nương.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Thay đổi quần áo, Thẩm Hạo mang nàng vào cung.

Giữa ban ngày, ánh mặt trời giống như dao găm sáng loáng chiếu lên trên người, nắng chiếu phía sau lưng nóng như thiêu đốt. Thành cung thật dài, giống như là nhìn không đến phần cuối, bị mặt trời chiếu, đầu tường mới sơn hồng đặc biệt sáng rõ.

Đằng trước Chu Bồi dẫn đường, khễ khom lưng, đầu cúi xuống đến chỗ xương ngực, nửa phần cũng không có nâng lên. thỉnh thoảng có cung nhân qua đường, vẩy cột ngang eo mặc cùng một màu như nhau, khi thấy người thì thối lui đến mép góc tường bên trong, cúi cổ, thẳng đến khi bọn họ đi đến góc rẽ không thấy thân ảnh, mới nhấc chân tiếp tục tiến lên.

Hoàng cung quy củ thật lớn. Người cùng gạch ngói giống như là một khối, chồng chất trong hoàng thành, vừa trầm vừa khó chịu. Hòa Sinh nhét tay giấu vào trong tay áo, không dám hết nhìn đông tới nhìn tây, đôi mắt không biết để ở đâu, nhìn về phía trước, nhìn chằm chằm vào gầy của hắn.

Người này đi thật vững vàng, mỗi một bước di chuyển cự ly vừa đúng, tốc độ không nhanh không chậm. Người thế hệ trước đã từng nói, người đi tư thế tốt, bảo trì bình thân. Hòa Sinh nâng mắt lên, ánh mắt rơi xuống cổ áo chính tề không có một nếp gấp của hắn.

Thẩm Hạo chần chờ một chút, quay đầu lại nhìn nàng.

—— còn không mau đuổi theo?

Hòa Sinh le le lưỡi, đi theo phía sau hắn. Nói không khản trương là gat người, nàng đời này đã một lần rời hoàng thành, vẫn là lúc mười tuổi Thánh Nhân mừng con song sinh, đại xá thiên hạ lần đó. Khi đó bên ngoài hoàng thành một tầng cửa cung mở rộng, ở ngoài cửa đoàn hoa* mở tiệc ca múa, kêu gọi dân chúng cùng vui mừng.

Khi đó cơ hồ toàn bộ Vọng Kinh mọi người đều chen đến, một tầng vây quanh một tầng, mà cửa đoàn hoa lớn cỡ bàn tay, bị chắn chặt như nệm cối.

Điều cha mang theo nàng ở bên ngoài bức tường người, rướn cái cổ lên, cũng chỉ nhìn thấy đầu người đồng nghị.

Hiện tại đi vào cung, đủ loại hiếu kỳ, chỉ duy trì ngăn ngừa mấy giây, còn dư lại, cũng chỉ có sợ hãi. Hòa Sinh cũng nói không nên lời mình rốt cuộc sợ cái gì, đánh bạo hai mắt nhìn bốn phía, cung nhân đi theo dẫn đường cẩn thận tỉ mỉ, dường như ngay cả hô hấp cũng cùng một tần suất, không có bất kỳ động tác lộn xộn nào.

Lúc trước gả vào Vệ phủ, vốn cho là trong phủ bầu không khí đã đủ trang nghiêm nghiêm túc rồi, không nghĩ tới, thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân, người cùng vật ở hoàng cung, nghiêm cẩn làm cho người khác rụt rè.

Trên mặt đất ngay cả cục đá dư thừa cũng không có. Hòa Sinh ngậm miệng không nói, không tự chủ nín thở, sợ mình phạm sai lầm, thủ phân tán lực chú ý, đếm bước đi có tiết tấu của Thẩm Hạo đi phía trước, đạp trên bước chân của hắn, chân trái hạ xuống là chân phải.

Thị Nhị sớm chờ ở trước cửa điện, xa xa trông thấy người nhìn qua bên này, trở về bẩm báo trong điện.

Đức Phi hỏi: “Cô nương đã mang đến?”

Thị Nhị gật đầu: “Đã mang đến.”

”Nhìn người như thế nào? Vóc người cao bao nhiêu, là béo hay gầy, đáng vẻ như thế nào?”

Lập tức có thể thấy người, lại cứ hỏi như vậy, rõ ràng là để ý. Ngẫm nghĩ cũng đúng, Vương Gia mang một cô nương trở về, nương nương không khiếp sợ mới là lạ. Thị Nhị nghĩ kỹ, chọn lời hay đáp: “Vương Gia cao lớn, cô nương kia không mập không gầy, đi kề bên Vương Gia, thấp hơn một khoảng. Nô tài chỉ là xa xa liếc mắt nhìn, cô nương kia đâu ra đây đạp trên bước chân, ngược lại theo thân ảnh Vương Gia.”

Đức Phi lấy bảo thạch khám đòi mỗi bảo vệ ngón tay* trên tay ra, lộ ra móng tay cái nhuộm cây bóng nước, từng chút thối mạnh chén nhỏ lưu ly. bên trên chén lưu ly vương hơi nước, cạo một cái, trong móng tay cái liền tích màu nước đọng.

Đức Phi dùng đầu ngón tay kia gầy gầy, hai tay đều dính, ghét bỏ mà bảo người lấy kéo cắt thật nhanh, móng tay thật vất vả nuôi dài liền cắt mất.

Thị Nhị cúi đầu, không dám suy đoán tâm tư của bà, kẹp hai tay đứng bên cạnh, nghe thấy Đức Phi dặn dò: “Đi xem nếu thấy thì gọi vào.”

Đi vào điện, nghe thấy trong không khí hương hoa lan nhàn nhạt, nhìn lên hai bên, trong đình viện từng bụi hoa lan, mặc dù không cùng chủng loại, nhưng hoa màu trắng là nhiều.

Đức Phi nương nương là một người lịch sự tao nhã. Hòa Sinh phỏng đoán như vậy, đi theo Thẩm Hạo một chân bước qua thêm cửa điện.

Trên đường tới đây, Thẩm Hạo đã dạy nàng hành cung lễ như thế nào. Khom người cúi xuống, đầu phải thấp đến đầu gối, hai tay chấp tay thi lễ, mới có thể chào hỏi.

Nàng nắm tay thật chặt, biết rõ ngồi trên ghế tay vịn khắp nơi lan can, nhất định là Đức Phi nương nương, nhìn cũng không dám nhìn, trước hành lễ rồi tính tiếp.

Hành lễ hoàn tất, ngẩng đầu lên, trước mặt đụng phải ánh mắt hai mẹ con đồng thời nhìn sang. Trong ánh mắt Thẩm Hạo, là hài lòng, tựa như người được vật kỳ lạ quý hiếm, bản thân mình nhìn không đủ, cần phải trông mong đặt ở nơi xa, để cho người khác cũng nhìn thấy, hâm mộ mới tốt.

Đức Phi quan sát Hòa Sinh từ đầu tới chân một lần. Mặc dù không cao, nhưng vóc người thon dài. Áo váy xanh nhạt cột chéo ngang eo, phân ra đầu và mình, vai thon eo nhỏ, rất trưởng thành. Lại nhìn lên, mặt trái xoan mắt to, hai má có thịt, còn cười với bà, nhìn rất dễ chịu.

Đức Phi gọi người mang ghế lên, bảo nàng ngồi ở trước mặt. Hai mẹ con ngồi ngay ngắn trong chánh đường, phía trước đặt một cái ghế, Hòa Sinh đang ngồi ngay chính giữa.

Vui đầu, hô hấp rít trong cổ, trong lòng bối rối. Thật cũng không phải là sợ người ta nhìn, lúc trước vào Vệ phủ, Vệ lão phu nhân và Vệ Nhị nãi nãi cũng nhìn nàng như thế này, ánh mắt nếu so với bây giờ còn muốn hung ác hơn ba phần.

Nhưng, hiện tại nhìn nàng, chính là mẹ ruột Thẩm Hạo, chủ tử nương nương trên vạn người a, nữ nhân bên cạnh Thánh Nhân, nào có đơn giản?

Thẩm Hạo quét mắt liếc nàng, ánh mắt trăm ngàn lần ý bảo nàng ngẩng đầu lên, nhưng nàng lại ra sức cúi đầu, căn bản không nhìn thấy.

”Ngửa mặt lên cho ta xem.”

Hòa Sinh nắm chặt nắm đấm, biết rõ trên trán ra mồ hôi lạnh, thầm mắng mình không có tiền đồ, ngửa mặt tìm kiếm, lúc này mới nhìn rõ ràng đáng vẻ của Đức Phi.

Về mặt không biểu tình, cùng Thẩm Hạo không có gì sai biệt. Không giống như nàng nghĩ, Đức Phi nương nương có gương mặt chữ điền, giữa lông mày nhấn lại, người không có chút lãnh đạm trong veo như lan nào, ngược lại khí khái hào hùng, bên cạnh đuôi mắt xếch lên. Lúc không nói chuyện, thoát nhìn có chút hung dữ.

Hòa Sinh liếc mắt nhìn, nhanh chóng cúi đầu xuống.

Trong điện rất ít người, hiển nhiên là bị đuổi sang nơi khác, Chu Bồi dẫn tiểu đồ đệ ở cửa ra vào, Thị Nhị và Thị Như hầu hạ trà nước.

Đức Phi bưng trà, thổi nhẹ lớp trà phía trên, hơi nước lượn lờ. Nói với Thẩm Hạo bên cạnh: “Dáng vẻ rất khá.”

Rất ít nghe nàng khen người, Thẩm Hạo chuyển mắt nhìn Hòa Sinh, quay đầu lại cười cười: “Đúng là khá.”

Trong điện người thân nhiên nhìn sang. Nhìn đã quen Bình Lăng Vương mặt lạnh, Đức Phi nghiêm túc, tình cảnh hai mẹ con đồng thời mở miệng khen người thật đúng là không thấy nhiều.

Đức Phi hỏi: “Vào ở phủ rồi hả?”

“Hôm nay vừa tới, mới dẫn nàng quen thuộc hoàn cảnh, ngài muốn nhìn người, liền trực tiếp mang vào cung.” Thẩm Hạo cúi đầu nhấp một ngụm trà, long tỉnh nóng miệng, hớp một ngụm nhỏ, đôi mắt híp híp.

Đức Phi vẫy vẫy tay, Hòa Sinh đi chuyển đến bên cạnh. Nắm tay nhìn, da mịn thịt mềm, không sai. Đức Phi vỗ vỗ, hỏi: “Người ở nơi nào? Năm nay bao nhiêu tuổi? Có từng hứa hôn chưa?”

Một hơi ném ra ngoài, thờ cũng không thờ gấp, không hổ là mẫu tử, phương thức hỏi người cũng giống nhau. Hòa Sinh dựa theo Thẩm Hạo dạy, trả lời từng cái.

Đức Phi mắt nhìn Thẩm Hạo, biết rõ nếu như hắn có ý định giấu giếm, nhất định là cẩn thận chặt chẽ. Đổi lại bình thường, với tính tình của bà, nhất định là muốn tra từ trong ra ngoài, vò nát, một tí cũng không buông tha, mới tốt. Nhưng bây giờ không giống vậy, dù sao chỉ cần phù hợp là được -- dù sao, nữ nhân có thể làm cho Hạo nhi không có ác cảm, đây là người đầu tiên.

Đức Phi quay lại nhìn Hòa Sinh, nhẹ giọng dụ dỗ: “Ngươi mới vào phủ, đối với quy củ vương phủ và chuyện trong cung nhất định là đốt đặc cán mai, Thị Như trong cung ta, là chương giáo cô cô trong điện, cho nàng hầu hạ ngươi, sau này phiền toái sẽ bớt một chút.”

Liếc mắt cung nhân đứng bên cạnh, trong mắt Thẩm Hạo tràn đầy ghét bỏ. Thị Như hẳn biết, vô cùng cứng nhắc, gọi nàng ta đi hầu hạ Hòa Sinh, không chừng dạy Hòa Sinh thành cái dạng ngu ngốc gì nữa. Một hơi từ chối, không hề do dự.

“Là Như cô cô, là lão nhân bên cạnh mẫu phi, tuyệt đối không dám làm phiền, Hòa Sinh mới đến, trước hết để cho nàng thích ứng đã.”

Đức Phi bất đắc dĩ, đành phải bảo Thị Như lui ra. Ánh mắt trong điện đảo một vòng, cuối cùng lại chạy về đến trên mặt Hòa Sinh.

Trái nhìn phải nhìn, chỉ nhìn ra khiếp đảm của nàng, cái khác, thật sự không nhìn ra cái gì. Thờ dài, mà thôi, hắn thích giày vò như thế nào thì giày vò như thế ấy đi, đúng là tuổi này huyết khí phương cương, mau chóng giày vò ra cái gì là được.

Đức Phi thường ngày không thích tiếp lời với người ngoài, cùng Hòa Sinh lại là lần đầu tiên gặp mặt, cố nói nhiều một chút, hàn huyên câu có câu không, lúc lúng túng không nói chuyện, liền đưa mắt nhìn nhau, cười cười.

Thẩm Hạo canh giờ đóng cửa cung, chuẩn bị mang Hòa Sinh rời khỏi. Đức Phi gọi nàng lại, thưởng vòng tay quán vàng, bảo Thị Nhị nâng bình ngọc tượng, tiễn bọn họ xuất cung.

Ngọc tượng đựng trong hộp gấm, bên ngoài phủ vải tơ mềm đỏ thẫm, cũng không biết chạm khắc cái gì. Thẩm Hạo nhiu mày, không cho Thị Nhị tiễn, bảo Hòa Sinh tự mình cầm.

Còn đề phòng mẹ ruột bà đây. Đức Phi thật thà thật thà, bà là người không biết điều như vậy sao? Cho dù muốn cho Thị Nhị đi Vương Phủ hầu hạ, nàng ấy cũng không nhất định cam tâm tình nguyện mà.

Vuốt tay, bảo Thị Nhị trở về. Nhìn thấy thân ảnh hai người, thấy Hòa Sinh cầm hộp gấm, bước chân rất nặng nề.

Thật là, cũng không biết cầm đèn, bảo cô nương cầm đèn, hắn cũng không biết xấu hổ. Đứa con trai này của bà, hơn phân nửa là theo tính tình Thánh Nhân -- rất không hiểu phong tình.

Hộp gấm dài dài vuông vuông, ôm vào trong ngực, vừa nặng vừa dài, ngăn cản tầm mắt, nhìn không thấy đường, dưới chân lão đạo, thiếu chút nữa té ngã. Thẩm Hạo giúp đỡ nàng, nhẹ nhàng một câu, “Đàn.”

Hòa Sinh chu môi, trừng hắn.

Sau lưng, Đức Phi lại than thở một hồi, chỉ vào bóng lưng Thẩm Hạo rời đi, “Hắn là đồ không thông suốt.”

Thị Nhị quay về: “Vương Gia là con trai của ngài, phải dùng tới thông suốt sao?”

“Cũng đúng.” Mềm mại là không được, còn có cứng rắn. Đức Phi trong lòng thả lỏng, nói với Thị Nhị: “Ngươi nhìn cô nương kia như thế nào?”

Lời của Đức Phi, trước khi hỏi, trong lòng sớm đã có cân nhắc. Thị Nhị ở trước mặt bà nhiều năm như vậy, mở miệng đáp đáp: “Người Vương Gia nhìn trúng, đương nhiên là tốt.”

Đức Phi gật gật đầu, “Trong nghìn vạn người nhảy ra một người này, rất không dễ dàng gì. Vừa rồi ta cố ý nghiêm nghiêm mặt, nằng nặc dù sợ, nhưng chưa từng mất lòng người, tính tình ổn, không kém đi nơi nào.”

Thị Nhị hỏi: “Trước mặt Thánh Nhân, muốn nói hai câu sao?”

Người một ngày kiểm tỳ bạc, dưới mí mắt chuyện đó phải dùng tới người bên ngoài nói? Đức Phi lắc đầu, “Trước hết để cho hai người bọn họ thoải mái đi, con ta là một người có chủ kiến có, không cho phép người khác nhúng tay, cho dù mẹ ruột là ta đây, lật mặt lên, cũng lạnh lẽo như thường.”

Ra khỏi cửa cung, Hòa Sinh thở hơi ra, hoạt động gân cốt, phát hiện phía sau lưng đồ mờ mờ, quần áo nhanh chóng dán vào cổ.

Thật là dọa người quá mà. Hòa Sinh lầm bầm, khó trách hẳn lúc nào cũng là đáng về ăn nói có ý tứ, vừa rồi nằng nết cuộc đã tìm ra, lưu lại trong cung, nghiêm mặt rất dễ dàng, nhìn không ra vui buồn, không sợ người bên ngoài nhìn.

Lên xe ngựa, Thẩm Hạo liếc mắt bốn phía, thấy cung nhân thối lui, lúc này mới vươn tay lấy hộp gắm trong ngực nàng.

Hòa Sinh tức giận nhét vào trong lòng ngực của hắn. Người gì mà, đồ nặng như vậy, mà bắt nàng một đường cầm, bả vai bây giờ giờ lên cũng không nổi.

Thẩm Hạo nhìn chăm chăm nàng, một đôi mắt vừa đen vừa sáng. “Thứ này, vừa mới khai quang, cho nàng cầm, càng lâu càng tốt.”

Hòa Sinh mở ra xem, thuận miệng hỏi: “Huỳnh tính toán như thần nha, còn chưa nhìn, đã biết đồ trong hộp rồi hả?”

Biết mẫu sao bằng con. Ngọc tượng vừa lấy ra, là hẳn biết rồi. Mẫu phi tặng ngọc tượng, còn có thể tặng bình đựng, “Tổng Từ Quan Âm.”

Bên này hẳn vừa mới nói xong, tay Hòa Sinh đã mở ra, Tổng Từ Quan Âm, chạm trổ tinh xảo, nằm ngang ở trong hộp.

Thẩm Hạo cười, đưa tay vuốt tóc xõa trên trán nàng vén ra sau tai, “Cái này biết không?”

Hòa Sinh ngượng ngùng, nặng nề đóng hộp lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Hồi phủ, Thẩm Hạo thúc giục Hòa Sinh bố trí chỗ đặt Tổng Từ Quan Âm. Không cho người bên ngoài nhúng tay, bảo nàng phải tự làm.

Chọn nơi bắt mắt nhất, lập bàn thờ phật, tận mắt nhìn nàng đặt vào mới bằng lòng.

Bùi Lương đang chờ ở ngoài phòng, la lên: “Gia, mọi người tề tụ rồi.”

Thẩm Hạo quay đầu lại, nhìn Hòa Sinh, dặn dò Thúy Ngọc: “Chải đầu lại cho cô nương nhà người đi.” Xoa cánh tay của nàng, thấy cổ áo dính mồ hôi, nói: “Chải tóc rồi đổi lại quần áo mới đẹp chút.”

Hòa Sinh không rõ ràng cho lắm, “Muốn đi ra ngoài?”

Thẩm Hạo không có trả lời, đứng ở trước bàn trang điểm, hí mắt nhìn Thúy Ngọc chải tóc. Nhìn một hồi lâu, thấy Thúy Ngọc chải tóc búi tóc phi tiên* xong, gật gật đầu một giọng nói “Không tệ”.

Hòa Sinh xura nay thả tóc, hiện tại tóc toàn bộ chải lên, lộ ra một đoạn phần gáy trắng nõn, một đôi hạt châu hồng san hô bên lỗ tai, càng nổi bật lên người như tuyết như ngọc. Đổi thay xong quần áo, Thẩm Hạo nhìn nàng, trán nga mi, đáng người đẹp như má phấn thân ngọc, nhìn cảnh đẹp ý vui.

Hắn gỡ xuống ngọc bội bên hông, treo lên vạt áo của nàng, cuốn chỉ lưu tô* thật dài rủ xuống, cùng tay áo mỏng thật dài bằng tơ tằm của nàng vừa vặn tương xứng.

“Lúc cầu thân với cha mẹ nàng quá gấp, chưa kịp đưa lễ vật đến chạm ngõ, ta không có vòng ngọc khắc chữ gì, khối ngọc bội này nàng cầm lấy, xem như là tín vật của hai ta.”

Nàng cúi đầu nhìn, một khối ngọc hòa điền* màu sắc đồng đều, lộ ra sáng bóng, vừa nhìn liền biết là thượng phẩm trong thượng phẩm.

Thẩm Hạo kéo tay nói chuyện với nàng, đến khi ra khỏi phòng, Bùi Lương liếc mắt nhìn, liền trông thấy ngọc bội hòa điền* giắt ở trước ngực Hòa Sinh, trong mắt bỗng nhiên lộ ra kinh ngạc.

Đây chính là lúc quan lễ* cho Vương Gia do Thánh Nhân ban thưởng. Vương Gia luôn đeo bên mình, không dễ dàng cời xuống. Trong kinh đám thể từ thường thường treu ghẹo, nói thấy ngọc như thấy người, phàm là nơi Vương Gia xuất hiện, chẳng phân biệt trường hợp, nhất định đeo khối ngọc này, quả nhiên là người ngọc hợp nhất.

*Lễ đội mũ cho con trai nhà quyền quý, khi vừa tròn 20 tuổi, tức lễ Gia quan.

Hiện tại lại dễ dàng cho Hòa Sinh cô nương như vậy, sau này không biết còn muốn cho cái gì.

Trước điện có bãi đất trống, Hòa Sinh nâng mắt lên nhìn, không có gì ngoài thị vệ đeo đao, trùng trùng điệp điệp đứng một đồng người, ước chừng khoảng trăm người, mặc quần áo các loại kiểu dáng, vừa thấy người, liền quỳ xuống hô to.

“Gặp qua Vương Gia.”

Thẩm Hạo nhíu mày, “Bên cạnh ta còn có người đang đứng.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Bùi Lương đầu óc lạnh lợi, đây là bảo nhận thức mà! Dẫn đầu hô to: “Gặp qua cô nương.”

Hắn thốt ra tiếng, những người khác không dám hàm hồ, đi theo gọi: “Gặp qua cô nương.”

Hòa Sinh lờ mờ, chưa từng thấy qua trận địa như thế này, quay sang nhìn hắn. Thẩm Hạo mở ra lòng bàn tay, cầm bàn tay mềm mại của nàng, lên tiếng với mọi người, “Từ nay về sau, nàng cũng là chủ tử của các người. Phải nhìn cực kỳ cẩn thận, đừng nói không biết, nếu như ai không cẩn thận xông tới, sống cũng không cần nữa, tự động đi tìm Bùi Lương lĩnh lựa trắng đi.”

Mọi người trả lời, Thẩm Hạo lại lên tiếng: “Ngẩng đầu lên, cũng nhìn đi.”

Đây, đây nàng tới trước mặt. Cùng lúc bị chừng trăm người nhìn chòng chọc, đã vậy tất cả đều là thanh niên khỏe mạnh, một nha hoàn cũng không có. Hòa Sinh xấu hổ chết được, nín thở chọc chọc bước chân, đôi mắt nháy thật nhanh.

Trong lòng mọi người khiếp sợ, nhưng nhìn người hung ác ở phía sau nên trên mặt ai cũng không dám biểu hiện, trước nhìn xem mặt người, rồi nhìn lại ngọc bội trên áo, trong lòng nguyên một đám ngàn vạn cảm thán.

Kỳ lạ quý hiếm a, Bình Lăng phủ một nữ nhân cũng tìm không ra, vậy mà lại có nữ chủ nhân rồi!

Thẩm Hạo ho khan, canh thời gian không sai biệt lắm, nhẹ phát ống tay áo, dặn dò Bùi Lương, “Đi ra ngoài chọn mua ít nha đầu thị nữ, chọn gia thế trong sạch, trước hết để cho cô nương xem qua.”

Mọi người lại cả kinh, còn muốn chọn mua nha đầu hầu hạ, một người chán ghét nữ nhân như vậy, liền tiếp phá lệ, xem ra Bình Lăng Vương Phủ này đã trở mình thật rồi!

Bùi Lương sấp đến tới, hỏi Thẩm Hạo: “Sau này nếu như gọi Hòa Sinh cô nương? Cũng không thể gọi thẳng tên.”

Bị người ngoài gọi tên nàng, hắn tự nhiên không vui. Nhíu mày suy nghĩ một chút, “Vậy thì gọi Thẩm cô nương đi.”

Bùi Lương trầm nghĩ, người còn chưa qua cửa đã mang họ chồng rồi, Vương Gia cũng quá sốt ruột đi.

Bùi Lương hướng dẫn mọi người gọi lại một lần, “Thẩm cô nương khỏe.”

Thẩm Hạo rất hài lòng, sợ nàng bị phơi nắng, liền dẫn nàng vào trong phòng mình.

Thúy Ngọc đi theo bên cạnh Hòa Sinh, lẩm bầm một câu: “Có ta hầu hạ, muốn người bên ngoài làm chi?”

Thẩm Hạo quay đầu lại, “Hiện nay nàng là người của ta rồi, chỉ có một mình người hầu hạ, giống nhau sao?”

Thúy Ngọc không lên tiếng. Hòa Sinh hỏi: “Có thể nâng Thúy Ngọc làm đại nha hoàn sao?”

Thẩm Hạo cười, cầm tay của nàng xoa xoa, “Nam chủ ngoại nữ chủ nội, chuyện Vương Phủ, nàng định đoạt.”

Hòa Sinh nháy mắt với Thúy Ngọc, nhìn đi, tán chức cho người rồi đó!

Thúy Ngọc vội vàng phúc lễ tạ ơn, khuôn mặt cười đến vui vẻ. Một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên, lời nói này quá đúng! Đại nha hoàn Vương Phủ, thật khí thế!

Vào phòng, Thẩm Hạo gọi Bùi Lương đến, một lần nữa lập quy củ. Phàm là nơi Hòa Sinh lui tới, bên trong phòng đều không cho phép bố trí thị vệ, hết thấy ra cửa, chờ ở đình viện.

Nói tới nói lui, dù sao cũng chỉ có một nguyên tắc -- trừ Vương Gia ra, phạm vi trăm dặm, tốt nhất không thể có nam nhân thứ hai đến gần người Hòa Sinh cô nương.

Cổ Bùi Lương co rút lại, nghĩ đến mình cũng là đàn ông, hỏi: “Sinh hoạt thường ngày của gia do ta chăm sóc, chẳng lẽ cũng muốn thay đổi thành nha đầu?”

Thẩm Hạo nhủ mi, liếc hẩn, “Đưa người đi Giam Lan Viện một lần, trở về liền linh hoạt.”

Đã thành thái giám người có thể không linh hoạt ư! Bùi Lương quỳ xuống đất, dọa đến sắc mặt tái nhợt, người quỳnh lên, lời nói đều run: “Đừng, gia, ta chưa bao giờ xem mình là nam nhân.”

Hòa Sinh chen miệng nói: “Huynh đừng dọa hẩn.”

Thẩm Hạo mỉm cười, véo nhẹ ngón tay của nàng, một tắc một tắc dò xét lên trên. “Đi xuống đi.”

Bùi Lương thờ dài, nhìn ánh mắt ra hiệu của Thẩm Hạo, dẫn Thúy Ngọc đi, thuận tiện đóng cửa.

Trong phòng liền chỉ còn hai người bọn họ, bầu không khí yên tĩnh như ngưng kết lại.

Động tác của hẩn vừa nhẹ lại vừa chậm, chậm rãi vuốt ve, gãi làm người hoảng hốt. Hòa Sinh có chút thờ dốc, la lên: “Ngừa.”

Hẩn cũng không dừng lại, dạo chơi đến lòng bàn tay nàng, lại đánh vòng một cái. “Tay thông với tim, huyết vị nhiều, gãi gãi tốt đối với thân thể.”

Cảm giác tê tê đại đại từ bên tai từ trong lòng bàn tay truyền xuống cơ thể, ngay tiếp theo hô hấp đều là rung động.

Chỗ nào là bóp huyết chứ, rõ ràng là trêu chọc.

Hòa Sinh cắn môi, nghe tim của mình đập bịch bịch, đập vào lồng ngực tựa như đánh trống. Hẩn ghé sát khuôn mặt vào, hô hấp nóng bỏng, tay cũng không gãi nữa, một bàn tay lớn khác chụp lên, cuộn ngón tay kẹp nàng trong lòng bàn tay.

Nắm lấy bàn tay đang cuộn thành nắm đấm dán vào ngực mình, dịu dàng nói với nàng: “Nàng sờ thử xem, chỗ này của ta đập nhanh lắm, có phải ngã bệnh hay không?”

Tim của hẩn đập mạnh mẽ mà hữu lực, ở trong lòng bàn tay nàng nhảy lên.

“Không có... Không có sinh bệnh...” Hòa Sinh mặt đỏ lên, rút tay về, lại bị hẩn ấn chặt.

Hẩn cúi đầu, ghé sát vào người nàng, chỉ cách chóp mũi một tí. Chuyển mắt đến cái miệng nhỏ nhắn gần trong gang tấc của nàng, khẽ mở khẽ đóng, nhìn thấy mà trong lòng ngứa ngáy.

Cứ nhìn như vậy, động tác dừng lại tại đó. Mồi đã gắn lên móc câu, hiện tại chỉ nhìn cá không há mồm.

Lần nào cũng đều là hẩn đưa đến trên người nàng, lần này phải làm cho nàng chủ động ngậm hẩn.

Một hít một thở, ngay cả khí tức cũng run rẩy. Trái tim như muốn chạy đến cổ họng, cho là hẩn muốn hôn, một bàn tay khác không bị hẩn nắm giữ, nắm chặt thành quyền, bóp thả, thả bóp.

Mặc danh kỳ diệu liền giăng co.

Vẫn không chịu chủ động như vậy! Thẩm Hạo gắt gao nhìn chăm chăm nàng, trong mắt tăng thêm vài phần lo lắng và không cam lòng. Lông mày dần dần nhíu lại, đường vân cũng nhíu lên, nàng ngăn người ở đó, lại không chịu hôn hẩn.

Hồi lâu, Thẩm Hạo buông tay ra, trên mặt khôi phục vẻ mặt lạnh lẽo, hai chân bắt chéo, tiện tay lấy quyền sách xem.

Hẩn tự nhiên lật sách, cũng không quản nàng, cứ như vậy gạt nàng qua một bên.

Mất hứng? Hòa Sinh rũ mắt, tay thả trên đùi, nghĩ lại lời mình đã nói chuyện mình đã làm.

Hừ, nhìn liền phiền, Thẩm Hạo thu mắt, lật từng trang sách. Ở trong mắt nhìn thấy chẳng chịt, nhưng một chữ cũng xem không vào. Không tự chủ lại nhìn bên cạnh, thấy nàng cúi đầu với bộ dáng tiểu tức phụ, cũng có vài phần ý vị quay mặt vào tường suy nghĩ lỗi lầm.

Nên như vậy, hảo hảo suy nghĩ lại. Nào có miệng đặt trước mặt đâu, còn không chịu hôn.

Lúc này Hòa Sinh càng nghĩ càng tủi thân, từ lúc vào nhà đến giờ cũng đâu có nói gì sai đâu, nghĩ hoài vẫn nghĩ không ra chỗ nào không đúng. Cuối cùng trong đầu cũng tập trung đến động tác hẩn cầm tay nàng, dường như ý thức được cái gì.

Nàng cũng không phải không cho hẩn hôn, không trốn không tránh mà, rốt cuộc không đúng chỗ nào nhỉ?

Khẽ thờ dài một cái, hai chân chụm lại, từ trên giường bước xuống. Không nghĩ nữa, có nghĩ cũng nghĩ không ra, dù sao ở đây cũng chỉ cản trở tầm nhìn của hẩn thôi.

Sao lại đi ra ngoài rồi? Thảm Hạo bực mình, khí lực lật sách thật lớn, thiếu chút nữa là xé luôn trang sách xuống. Chờ người rời đi hồi lâu, tâm tình chậm rãi ổn định lại, nhớ tới còn chưa giao gia sản của mình cho nàng, thanh giọng gọi Bùi Lương vào nhà.

Cầm hộp sứ đựng ngân phiếu và văn khế của điền trang cửa hàng thôn trang, ngón tay thuận tiện chỉ chỉ đu đủ trên bàn, bảo Bùi Lương tìm cái có đưa nước trái cây mang qua.

Bùi Lương nâng mặt lên, tiếp nhận hộp sứ, nhìn quả đu đủ, chần chừ nói: “Gia, nếu không đổi thành đồ chơi đi? Ta nhớ, cô nương không thích ăn nhất, chính là đu đủ.”

Thảm Hạo đóng sách lại, lông mày nhướng thẳng, lúc này mới nhớ tới. Lúc trước bảo người đặc biệt ghi nhớ sở thích của nàng, từng cái xem qua, sao lại quên nàng không thích đu đủ nhỉ!

Vừa rồi hán ăn vài miếng, miệng toàn là vị đu đủ, nàng nhất định là nghe mùi, mới không có nói chuyện. Nghĩ thông suốt, lông mày giãn ra, nhận hộp sứ trong ngực Bùi Lương, tự mình đi tới phòng nàng.

Hòa Sinh đang ở trong phòng làm lạc tử, động tác không thuần thực, nhẩn nhẩn nhí nhí. Thúy Ngọc thông báo vào trong phòng, nàng bình tĩnh, giả vờ không nghe thấy.

Thảm Hạo nâng hộp sứ, vào cửa liền khen: “Lạc tử làm đẹp quá.”

Miệng toàn nói dối, kiểu dáng xấu như vậy, đẹp chỗ nào? Hòa Sinh quảng sợi dây màu xuống, chống cằm quay mặt. Ba hồi tốt ba hồi xấu, nàng cũng không phải là nơi dễ trút giận.

Người đều lui xuống hết, Thảm Hạo đi lên ôm nàng, mở hộp sứ ra, đập vào mắt toàn là ngân phiếu khế đất. Hán không biết quanh co lòng vòng dỗ dành người, gọn gàng dứt khoát làm rõ: “Đây là toàn bộ gia sản của ta, đều cho nàng hết, đừng tức giận nữa, được không?”

Trong hộp một bên là ngân phiếu, một bên là khế đất, xếp thành chồng cao nửa thước, tùy tiện lấy một tờ, cũng đủ cho gia đình bình thường ăn ngon uống ngon suốt đời. Thì ra làm Vương Gia có tiền như vậy. Ngẫm nghĩ lại cũng đúng, khắp thiên hạ đều là của lão tử hán, tài phú đương nhiên phải chia cho nhi tử trước.

Thảm Hạo nhìn trên mặt nàng có chỗ hòa hoãn, rên sát khi còn nóng nhét vào trong ngực nàng. Hòa Sinh đẩy một cái, “Tiền của huynh huynh tự mình giữ đi.”

Hán nghiêng người nhìn qua, kéo ống tay áo của nàng, “Tóm lại là muốn đưa cho nàng, nàng giữ ta yên tâm, sau này có nơi muốn dùng bạc, ta lại đến chỗ nàng lĩnh. Nàng ở nhà nhàn rồi không chuyện gì, đếm bạc cũng có thể vui vẻ.”

Tiền Diêu gia cũng do nương Hòa Sinh trông coi, từ nhỏ đã nhìn quen Diêu cha kiểm tiền liền trao vào tay nương, cho rằng nhà khác khăng định cũng là như thế này. Vốn tưởng rằng phủ đệ vương hầu và gia đình bình thường khác biệt, thì ra cũng giống như nhau.

Càng nghĩ càng xa, nghĩ đến tiền riêng của Thánh Nhân, lòng hiếu kỳ bắt đầu trỗi dậy, hỏi: “Trong cung nhiều vị nương nương như vậy, quốc khố của Thánh Nhân phân chia như thế nào?”

Ngữ khí của nàng ngây thơ, dáng vẻ ngây thơ sắp đến phía trước, Thảm Hạo đứng núi này trông núi nọ, thấy người trước mắt bày ra dáng vẻ tha thiết mong chờ như vậy, ước gì có thể lập tức ăn xong lau sạch.

Nghĩ đến lời nói lúc ở trên thuyền, đột nhiên có chút hối hận. Nam tử hán đại trượng phu, một lời đã nói ra, bốn con ngựa có rượt cũng không kịp, có muốn, cũng phải đợi nàng cam tâm tình nguyện. Không thể dụ dỗ cũng không thể bức, phải chính nàng tự mình mở miệng, xin hán hôn, xin hán muốn, mới là được.

Tóm lại là ở cùng một chỗ rồi, phòng kế phòng, mỗi ngày lác lư ở trong mắt, không sợ không sinh ra tình cảm.

Đưa tay ngắt khuôn mặt của nàng, trêu ghẹo cười nói: “Sáng mai vào triều, ta thay nàng hỏi một chút.”

•

Chuyện Bình Lăng Vương dẫn theo nữ tử hồi kinh, rất nhanh truyền khắp thành Vọng Kinh. Một vài vương hầu thế tử, ngày thường chỉ giỏi múa búa hành văn, chơi chim đá gà, nay sắp lại thành một nhóm nói chuyện bát quái, cũng rất là sôi nổi.

“Ai, chuyện lạ Vọng Kinh mỗi năm đều có, năm nay là kỳ lạ nhất, hôm khác ta phải đến nhà xem thử, rốt cuộc là nữ nhân như thế nào, có thể bắt được nhị ca vạn năm này.” Tam hoàng tử Trầm Mậu lấy miệng thịt, ném vào trong lồng, thuận tay xoa xoa Tuấn Dương thế tử Lý Phồn bên cạnh.

Tuấn Dương phủ được một con báo con, lão Hậu gia nói muốn nuôi chơi, dùng lồng sắt giam giữ. Báo khó săn, có thể từ bên người báo mẹ đoạt được thú con vừa sinh ra càng không dễ. Lý Phồn mời những người bình thường thân thiết tới xem, nửa đường đụng phải Thảm Mậu, nói cũng phải đến xem.

“Đoán chừng đẹp lắm, nghe nói là cô nương vùng sông nước Giang Nam, khăng định ngày thường xinh đẹp như nước, vừa trắng vừa mềm, bằng không thì sao có thể rung động Nhị Điện hạ.” Lý Phồn phụ họa một câu, nhìn chỗ quần áo vừa bị dùng để lau tay, có chút ghét bỏ, nhưng không lộ ra.

Thảm Mậu cầm côn sắt, đâm thú con trong lồng sắt. “Vậy cũng chưa hẳn, nói không chừng lớn lên có dáng vẻ đàn ông, mới lọt vào mắt nhị ca.”

Thẩm Khoát cũng ở đây, hần gần gũi với Thẩm Hạo, nhưng lại không thích Tam ca này. Thẩm Mậu nhún nhún va, “Lão Lục, người sao buồn bức không nói lời nào? Thường ngày người hay chạy đến phủ nhị ca, rốt cuộc nhìn thấy người chưa?”

Thẩm Khoát cười: “Thời gian này bận rộn, không có chạy đến phủ nhị ca. Lần sau nhìn rõ ràng, chắc chắn sẽ về bức họa đưa cho Tam ca nhìn. A, hôm nay sao không thấy môn khách mang mặt nạ kia của Tam ca, ta nghe nói hần văn thao vũ lược, rất có phong phạm của Chư Cát Lượng, đang muốn cầu Tam ca, để cho ta ngó ngó xem hần lớn lên có đáng về gì.”

Nhắc tới môn khách, Thẩm Mậu lập tức thu lời nói, ngưng ngừng một câu: “Hần làm việc.”

Thẩm Khoát cầu khẩn hần, “Lần sau nhất định phải cho huynh đệ ta mở mang tầm mắt.”

Thẩm Mậu không có hứng thú, không vui vẻ, “Biết rồi.”

Phó Tây Đôn, xe ngựa của Vệ gia nhị phòng rong ruổi đi hướng vùng ngoại ô sơn dã. Ngồi trong xe là Vệ Nhị nãi nãi và Vệ Nhị lão gia, hai người ăn mặc chỉnh tề, gọn gàng xinh đẹp.

Vệ Nhị nãi nãi bẻ tay áo, hỏi: “Cầm Chi đến lúc nào, có thể dừng lại bao lâu?”

Vệ Nhị Lão Gia nửa khép mắt, đáp: “Đã đợi gấp, ước chừng hai canh giờ sau phải trở về. Đi ra lâu, người bên ngoài sẽ sinh nghi.” Ông ngừng một lát, cau mày nói: “Qua sinh nhật mà thôi, năm nào không phải qua, cần phải chọn loại thời điểm này.”

Lời này là ở chê Vệ Nhị nãi nãi làm hồng việc. Lời tuy nói như vậy, nhưng dù sao là con của mình, vì gia nghiệp phải chịu hy sinh lớn như vậy, nhất định là phải đau lòng rồi. thay đổi khẩu khí lại hỏi: “Chuyện này nói như thế nào, vạn nhất Cầm Chi hỏi tới, còn có lý do.”

Vệ Nhị nãi nãi ngẫm hiểu, mở miệng đáp: “đây còn không dễ dàng, đã nói người vẫn còn ở Thịnh Hồ, chờ hần công thành, sẽ đón trở về.” Trong mấy thứ đồ tốt chọn lấy cây bút lông sói, “Nói đây là Điều thị tặng lễ sinh nhật cho hần, hần nhất định vui về.”

Vệ Nhị Lão Gia thở dài. Lần trước chuyện phái người đốt Vệ gia Thịnh Hồ, ông cũng nghe nói, tuy rằng không thể đốt chết toàn gia Thịnh Hồ, nhưng Điều thị tặng thân biến lửa, cũng coi như đạt được mong muốn. Lão thái thái gần đây vội vàng thu xếp hôn sự cho cô nương trong nhà, đoán chừng cũng là muốn tích thiện đi đức, cũng không có hạ lệnh đi Vệ gia Thịnh Hồ.

Đã đến chân núi, xe ngựa không tiện chạy vào, hai vợ chồng xuống xe, hai người đỡ, Vệ Nhị Lão Gia đi đứng không tốt, than thở: “Nói cái gì không tốt, nói cần phải lên núi cầu phúc, đến nhiều mấy lần, mạng già cũng không còn.”

Vệ Nhị nãi nãi ngoài miệng phụ họa, nhưng trong lòng nghĩ: trách móc bà cái gì, đi nói trước mặt lão thái thái đó, dù sao đều là lão thái thái định đoạt.

Đi không thờ nổi, thật vất vả mới đến đỉnh núi, xa xa trông thấy người, mặc áo dài màu xám tro, quan phát* thẳng đứng, thân hình tuấn tú, khuôn mặt mang mặt nạ.

Vệ Nhị nãi nãi vui vẻ ra mặt, “Cầm Chi!”

Vệ Cầm Chi nghe vậy, quay lưng lại, lấy mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt như ngọc. Mũi cao môi mỏng, bởi vì khuôn mặt quá trắng, bầm đen trước mắt nhàn nhạt lộ ra.

Thân hình hần thon gầy, bởi vì ở trong bụng mẹ mang theo bệnh khí, về sau học được chút ít võ, cơ thể luyện tốt rồi, nhưng vẫn lộ ra chút ít bệnh tật.

Vệ Nhị nãi nãi đau lòng kêu gào, một người đẹp dễ tốt như vậy, lại sinh sai chỗ, nếu là căn cơ thực lực nhà bọn họ hùng hậu chút ít, cũng không cần trông chờ hần thay đổi thân phận làm môn khách của Tam điện hạ.

Vệ Nhị Lão Gia phiền nhất phu nhân rơi nước mắt, vừa thấy mặt liền hỏi Vệ Cầm Chi chuyện triều chính. Vệ Cầm Chi nhìn ra sau lưng, trong mắt có chút mất mát: “Nàng không có tới sao? cho ta nhìn từ xa cũng được.”

Vệ Nhị nãi nãi giải thích: “Nàng cũng không biết người già chết, đến làm chi?” Giao cây bút lông sói cho hần, “Đây là ta cho nàng chọn đó, nói là tưởng niệm sinh nhật của người, chọn đốt cho người.”

Vệ Cầm Chi nhận lấy, đặt ở trong tay nhìn.”Lần trước nói đưa nàng đến phía nam, đưa đến là nhà ai? Tam điện hạ muốn Hạ Giang Nam, ta thuận tiện đi thăm nàng.”

Vệ Nhị nãi nãi mắt nhìn Vệ Nhị Lão Gia, Vệ Nhị Lão Gia gật gật đầu. Đến lúc đó gửi ít bạc cho Vệ gia Thịnh Hồ, nếu như có người muốn nhìn, thì nói Điều thị vẫn còn. Chuyện thị chết sớm muộn gì cũng sẽ lộ tẩy, có thể giấu giếm ngày nào hay ngày ấy.

Vệ Cầm Chi nhớ chỗ Vệ Nhị nãi nãi nói. Ngược lại nhớ tới chính sự, hỏi: “Bình Lăng Vương Phủ tuyển con nhà thanh bạch, bảo là muốn hầu hạ cô nương trong phủ. Mặc dù không biết địa vị cô nương kia, nhưng tính thể Bình Lăng Vương này, tám phần là vị trí trắc phi đấy.”

Vệ Nhị Lão Gia biết rõ ý của hần. Bình Lăng Vương ăn mặn, người bên ngoài tự nhiên sẽ nghĩ đến chiếm một phần, tính toán nói: “Nhà tam biểu thúc có một cô nương 14, năm sau phải nói hôn sự rồi, hoàn cảnh nhà hần không tốt, đưa vào Vương Phủ hầu hạ hai năm, đi ra là có thể chọn gả người trong sạch.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Vệ Cẩm Chi nhú mày, vẩy vẩy tay, “Còn đi ra làm cái gì, nếu như đã đưa vào thì chính là đánh chủ ý vào Vương Phủ chiếm một chỗ cấm dùi. Trước kia hần không chạm vào nữ nhân, hiện tại chạm vào, một người sao đủ?”

Vệ Nhị Lão Gia gật đầu, ngấm lại cũng đứng, Bình Lăng Vương nhân vật hung ác này, vô luận là vương phủ hay là hậu viện tiền triều, đều là đao thương bất nhập. Trước kia mặc dù bởi vì cổ quái mà mất thánh tâm, nhưng hần luôn luôn nghiêm khắc kiểm chế bản thân cẩn trọng, mà thế lực nhà mẹ hùng hậu, ngày sau nếu có suy nghĩ tranh giành vị trí kia, nhất định sẽ là đối thủ mạnh mẽ.

Thật vất vả mới có cơ hội xếp vào cơ sở ngầm, nhất định phải hảo hảo nắm chắc. Vệ nhị lão gia hỏi: “Chúng ta và Bình Lăng Vương chưa từng qua lại, đưa người đi vào, vạn nhất bị loại ra thì làm sao bây giờ?”

Vệ Cẩm Chi cười nhạt một tiếng, “Chính là bởi vì nhà chúng ta cùng hần chưa từng kết giao, cho nên đưa người đi vào, hần mới có thể nhận. Không chỉ có vương phủ, môn khách bên cạnh hần, cũng phải xếp vào một hai người. Ta thấy Thư Khiêm của tam phòng không tệ, nghĩ cách lôi kéo làm quen, có thể đưa đến bên cạnh hần là tốt nhất.”

Trên núi khí trời rất lạnh, mây mù dày đặc, gió thổi qua, phân tán ra ở trong rừng, lộ ra trong trẻo nhưng lạnh lùng. Vệ Cẩm Chi đứng ở dưới tàng cây lá thông, cả người đơn bạc, nhiễm hơi lạnh, ngăn không được mà ho khan.

Hần ăn mặc mỏng manh, đợi ở chân núi đã lâu, cả người đã sớm đông lạnh như băng, khi ho khan, nửa điểm huyết sắc cũng không có, càng hiện ra sắc mặt trắng bệch, vừa ho khan, vừa giao việc cần phải làm kế tiếp cho Vệ nhị lão gia.

Vệ nhị lão gia kỹ càng lắng nghe, trong lòng không nói ra được tư vị gì. Câu cửa miệng thường nói thất khiếu linh lung tâm*, đứa con trai này của ông, so với thất khiếu còn nhiều hơn một khiếu. Ba tuổi làm thơ, chín tuổi cao trung, mười hai tuổi nổi danh khắp Vọng Kinh, mười bốn tuổi đã có kiến thức chuyện triều đình, chỉ cần một khi vào quan trường, chắc chắn có thể phong quan tể tướng.

*Trong Phong Thần diễn nghĩa, nhân vật Tỳ Can là người có trái tim Thất Khiếu Linh Lung, tức trái tim 7 lỗ. Người này sau đó bị Đát Kỷ hãm hại, lấy mất trái tim

Chỉ là... Vệ nhị lão gia thờ dài, trên đời chuyện vẹn cả đôi đường thường không thể cầu, cho hần thông minh thiên phú như vậy, nhưng lại đoạt tiền đồ của hần. Ai, cũng là ác nghiệt tổ tiên tích xuống, chẳng thể trách ai!

Nghĩ vậy, Vệ nhị lão gia bắt đầu nhắc tới: “Nếu như năm ấy gia gia của ngươi không bởi vì nữ nhân đắc tội cảnh Ninh Vương, cũng sẽ không chọc cho Thánh Nhân giận dữ, ý chỉ rơi xuống người Vệ gia vĩnh viễn không thể phong quan địa vị cao, hiện nay nhà của chúng ta sớm đã huy hoàng lên cao, hà tất...”

Vệ Cẩm Chi ho đến lợi hại hơn, cơ hồ muốn ho cả ngũ tạng lục phủ ra. Nghe xong Vệ nhị lão gia nói, cũng không trả lời, quay lưng lại, giặt tay áo che miệng ho khan.

Vệ Nhị nãi nãi thương tiếc tan nát cả lòng, bước lên phía trước vỗ nhẹ lưng hần, “Cẩm Chi, vì Tam điện hạ bày mưu tính kế tuy quan trọng, nhưng phải hảo hảo quý trọng thân thể của mình, phải biết rằng, người cả nhà đều trông cậy vào ngươi.”

Vệ Cẩm Chi thở hổn hển, ánh mắt chạm đến cây bút lông sói trong tay, trong con ngươi chứa ý cười, nói: “Cũng đúng, còn có người ngóng trông ta mà.”

•

Vương phủ lớn, Hòa Sinh cảm giác chuyện này có chút mơ hồ, Thẩm Hạo sai người vẽ bức họa toàn cảnh vương phủ, Hòa Sinh cầm địa đồ, đi dạo vài ngày, chân đi đến mỗi nhũ, cuối cùng mỗi nơi hẻo lánh của vương phủ cũng quen thuộc một lần.

Thẩm Hạo mấy ngày nay bề bộn nhiều việc xử lý công sự, thật vất vả mới rảnh đi vào phòng nàng. Thúy Ngọc ở cửa ra vào bẩm báo, “Vừa ăn xong, buồn ngủ.”

Lông mày Thẩm Hạo khấn trương, nhìn mặt trời. Ánh nắng sáng choang, ánh nắng còn treo trên trời, làm sao lại ngủ?

Vung vạt áo lên, cất bước vào phòng. Trong phòng cảnh vật đều hiu, cửa sổ đóng chặt, một chiếc đèn lưu ly ở trong nhà lóe lên, bên cạnh hun hương —— là hương an thần.

Đôi mày rậm của Thẩm Hạo nhíu càng chặt hơn, đi đến bên giường, thấy nàng ngủ bên trong, mặc áo rộng lưng thùng, bờ vai khéo léo, đôi cánh tay lộ ra bên ngoài.

Biết nàng sợ nóng, cố ý sai người mỗi ba canh giờ đục băng đưa vào phòng nàng, bên giường đặt hai thùng băng lớn, khí lạnh lượn lờ bốc ra bên ngoài.

Nàng ngủ trên giường, nhưng vẫn cảm thấy nóng, ngủ được mơ hồ, cổ trán xuất mồ hôi, ướt cả vạt áo.

Thẩm Hạo đứng ở đầu giường, ngắm khuôn mặt của nàng, cúi cả người vào bên trong dò xét, nhìn cái miệng nhỏ nhắn cong lên của nàng, bên cạnh khóe môi không có lau sạch, còn lấm bầm nói mớ.

Nhìn một hồi lâu, eo càng thấp, có chút đau buốt. Bởi vì chuyện mở kênh đào phía đông, thời gian hần xuất hành bên ngoài lâu, rất nhiều chuyện rơi xuống, mỗi ngày sáng sớm thức dậy, sau nửa đêm mới quay về.

Hôm nay canh giờ còn sớm, thật vất vả mới trích ra được mấy canh giờ, nếu như thả nàng ngủ như vậy, quá mức lãng phí. Đưa tay ôm vai của nàng, tách cả người nàng ra khỏi giường, như vậy còn không tỉnh, nghĩ là trong mộng, bên này vừa buông tay, nàng lại lật người lại ngủ.

Cũng không phải heo, lại có thể ngủ như vậy. Thẩm Hạo ngẩn người, chưa từ bỏ ý định, kim bả vai nàng, khe khẽ lắc lư, tăng thêm lực đạo lắc lư, đến cuối cùng bất chấp, xóc chân của nàng lên.

Nào biết phía trên nàng là áo trong, nhưng phía dưới mặc quần lụa mỏng, vừa mỏng vừa lộ, xoắn lên trên, lộ ra chân trắng nõn mịn màng vừa dài vừa thẳng.

Hòa Sinh tỉnh lại, dụi dụi mắt, ý thức không tỉnh táo lắm, khờ khờ gọi hần: “sao huynh ở đây, hết bận rồi sao?”

Trong lòng Thẩm Hạo tim đập mạnh một cú, nhìn nàng còn buồn ngủ nằm ở chỗ này, giường mất to, mặt mũi tràn đầy vô tội nhìn hần, cổ áo rộng mở hơn phân nửa, mơ hồ có thể thấy được cái yếm thêu hoa bên trong.

Nín thở sùng sốt mấy giây. Đợi lấy lại tinh thần, dưới thân đã nổi lên phản ứng.

Hòa Sinh buồn ngủ cực kì, thấy hần không đáp lời, tưởng rằng ảo giác, nhắm mắt lại chuẩn bị tiếp tục ngủ.

“Nàng nhích vào bên trong một chút.”

Hần lên tiếng, Hòa Sinh mơ mơ màng màng nghĩ: thì ra không phải ảo giác, vậy là ở trong mộng rồi. Vô thức xê dịch vào bên trong, ngay sau đó bên cạnh có người nằm xuống.

Tay bị níu lại, kéo đặt trên lồng ngực hần, nghe thấy hần nói: “Đợi lát nữa chúng ta đi tản bộ, bên cạnh lâm tiêu các có đồng ao, trong rừng cây chỗ đó có đom đóm.”

Hòa Sinh “A...” một tiếng, “Tối hôm trước ta đi qua, chỗ đó không có đom đóm.”

Quả thật là không có, chính là muốn cùng nàng đi dạo trong đêm, nếm thử cảm giác hoa tiền nguyệt hạ (Trước Hoa Dưới Trăng) một chút. Hần xê dịch ra phía trước, áp sát vào lưng nàng, “Tối hôm trước không có, đêm nay có.”

Nàng miễn cưỡng đồng ý, giọng nói mềm mại, rất khiêu khích người.

Thẩm Hạo tiến đến vai nàng, “Nghĩ như thế nào mà ban đêm đi ra ngoài, không sợ sao?”

Bởi vì —— phải nhanh một chút quen thuộc nơi đây a. Hần nói, sau này tân khách đến, nàng phải dẫn đi. Hòa Sinh nửa ngủ nửa tỉnh mà nghĩ, miệng đáp: “Không sợ, đây là nhà huynh.”

Tiếng hít thở của nàng không nặng không nhẹ, trên cổ quấn dây yếm nhỏ, thuận theo khí tức nhẹ nhàng đong đưa. Cúi đầu xuống nhìn qua, vừa vặn trông thấy cảnh tượng trắng tròn lộ ra sau cái yếm. Thẩm Hạo nhìn không chuyển mắt, “Cũng là nhà nàng.”

Chỗ cổ bị hần phun hơi thở nóng rực, có chút ngứa, Hòa Sinh duỗi tay ra gãi gãi, nàng khẽ động, Thẩm Hạo lập tức thu hồi ánh mắt, quay về nằm xuống.

Dưới thân càng lúc càng khó chịu, chậm rãi, vật trơn bóng im lặng giống như chống đỡ. Thẩm Hạo nắm chặt tay của nàng, hỏi: “Trước khi xuất giá, mẹ của nàng có dạy nàng hầu hạ trượng phu như thế nào không?”

Hòa Sinh nghe được mơ hồ, đáp: “vâng.”

Thẩm Hạo lại hỏi: “Chuyện khuê phòng đó?”

Nàng không có lên tiếng, ngủ mất rồi.

Trên người Thẩm Hạo nóng hừng hực, duỗi chân ra chạm chân của nàng, qua lại vài cái, cuối cùng quần lên. Nàng bị kéo ôm vào trong ngực, đôi má dính sát vào lồng ngực hần, hai chân bị giam cầm, kẹp cực kỳ chặt.

Lúc đầu nàng ngủ một hồi lâu, hiện tại bị ép chặt ở trước ngực hần, rất nhanh bởi vì không khí không đủ, mà trở nên đỏ ửng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của

nàng đỏ bừng đặt ở trước mặt, tim Thẩm Hạo đập rộn ràng, nằm cạnh người nàng càng sát hơn.

Do khác biệt với người khác, hắn không có cô cô hoặc thông phòng chuyên môn dùng để dạy bảo việc khai hóa này, tuy rằng không ai dạy, nhưng khi hắn còn trẻ huyết khí phương cương, vụng trộm giấu vài bản xuân cung đồ, phía trên cái gì cần có đều có cả, tuy rằng thật lâu chưa xem, nhưng hắn nhớ được, nhìn một lần liền biết toàn bộ.

Da thịt của nàng vừa mềm lại vừa non, Thẩm Hạo quần quít lấy nàng, càng thêm gắng sức, chỉ cần nhẹ nhàng đụng thân thể nàng một cái, liền ngăn không được mà muốn chạm nhiều hơn nữa.

Hắn cựa sát cực kỳ nhanh, Hòa Sinh bị ép chặt, càng không được tự nhiên, mở miệng kêu “Khó chịu”, từ trong mộng tỉnh lại.

Thẩm Hạo lập tức buông nàng ra, chân buông lỏng, nằm xuống giống như không có việc gì.

Hòa Sinh chăm chú nhìn bên cạnh, thì ra không phải nằm mộng, hắn thật sự ở đây. Chống người dậy, ôm chân phủ lên, hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Liền chi biết ăn. Trong lòng nóng muốn chết, nhưng trên mặt giả bộ trấn định, nửa điểm tâm tình cũng nhìn không ra, đáp: “Đã ăn rồi, chờ nàng cùng đi tản bộ tiêu thực.”

“Vậy huynh cũng không đánh thức ta.” Hòa Sinh chui vào trong chăn, hai chân duỗi tay, buộc lại áo, kéo quần lại.

Buồn ngủ toàn bộ tiêu tán, đầu cũng liền thanh tỉnh. Ý thức được hắn nằm ở bên cạnh, hai người ngủ ở trên một cái giường, cũng không biết nằm bao lâu.

Như vậy, có phải được xem là cùng giường chung gối hay không? Hòa Sinh mặt đỏ lên, xô hắn, “Ta muốn thay y phục, huynh ở bên ngoài đợi đi.”

Hắn đứng dậy ngồi dậy, chuyển mắt nhìn nàng, đối với hương ngọc mềm mại vẫn chưa thỏa mãn, “Nàng cầu ta một tiếng, bằng không thì không đi ra.”

Hòa Sinh cúi đầu, lên tiếng: “Cầu huynh.”

Nào có cầu người như vậy, một chút thành ý cũng không có. Thẩm Hạo vuron tay, dạy nàng: “Vẫy tay, gọi phu quân, mới tính là cầu xin.”

Đỏ hồng trên mặt Hòa Sinh càng rõ ràng, sau nửa ngày, cầm tay hắn, lắc hai cái ở giữa không trung, “Phu quân, van cầu huynh.”

Thẩm Hạo thiếu chút nữa không khống chế nổi, nghiêm mặt xoay người rời đi, không dám ở lâu.

Bùi Lương đang chờ ở cửa ra vào, thấy Thẩm Hạo với tư thế kỳ quái ra khỏi phòng, nhớ tới tư thế này giống như đã gặp nhau ở nơi nào, muốn hỏi lại sợ bị trách phạt, thấp giọng bẩm: “Lại bộ bên kia lại phái người đến thúc, gia muốn lên đường ngay sao?”

Thẩm Hạo không lên tiếng. Nhớ tới vừa rồi rù nàng xem đom đóm, nói là làm, không thể để cho nàng thất vọng. “Hoãn lại sau đi, qua giờ hội ta lại đi, người dẫn người đi bắt ít đom đóm, đêm đến phóng sinh ở cánh rừng nhỏ bên cạnh lâm tiêu các.”

Đêm đến, hai bóng người một lớn một nhỏ đi lâm tiêu các.

Lâm tiêu các là chỗ tàng thư, xung quanh hòn non bộ bao quanh, chính giữa một hồ nước nhỏ, trong hồ tụ tập ếch xanh. Đi ở trong rừng cây, xa xa nghe thấy tiếng ếch kêu, trộn lẫn vài tiếng ve kêu, Hòa Sinh rất thích, cảm thấy giống như là chân chính đi giữa núi rừng.

Thẩm Hạo nắm tay nàng, nhìn mặt nàng cười vui vẻ, trong lòng mình cũng cảm thấy khoan khoái dễ chịu. sau khi hồi kinh, nàng liền không ra khỏi vương phủ, nơi đây không phải Thịnh Hồ, mà là nơi nàng sinh sống nhiều năm như vậy, sau khi trở về luôn muốn đi ra ngoài nhìn một cái.

Chờ đợi vài ngày, nàng cũng sẽ buồn bức hư mất. Sớm muộn cũng phải mang nàng đi ra ngoài gặp người, liên tục giấu trong phủ cũng không phải biện pháp.

“Qua vài ngày lão Lục đến, nàng và Khấu Từ nhà hắn hàn huyên một chút, nàng có thể cùng nàng ta đùa nghịch đi chơi, không thể tập hợp được với nhau, đợi ta hết bận chuyện trong tay được không, ta sẽ dẫn nàng đi chơi.”

Hòa Sinh có chút do dự, lão Lục là Lục hoàng tử, Khấu Từ nhà hắn hẳn là Lục hoàng phi, sợ hãi mà mở miệng: “Cũng là một đám quý nhân.”

Thẩm Hạo sờ sờ mũi nàng, “Nàng cũng là quý nhân.” Hơn nữa còn là quý nhân lớn nhất cuộc đời hắn.

Đi vào tận sâu trong cánh rừng, đập lên đá cuội vang lên tiếng xoẹt xoẹt~ xoẹt xoẹt. Hòa Sinh nhìn chung quanh, “Nào có đom đóm?”

Thẩm Hạo nhàu mày, Bùi Lương hành sự bất lực thật đấy. Dò xét bốn phía, thấy cách đó không xa thoáng qua mấy thân ảnh, vô thức ho khan một tiếng, giọng nói nặng thêm: “Đứng vậy a, đom đóm đâu?”

Cách đó không xa, trong lòng Bùi Lương cũng xoẹt xoẹt, luống cuống tay chân chỉ huy người nhanh thả đom đóm.

Thẩm Hạo hô một tiếng, “Nàng xem, đó là cái gì.”

Đom đóm đầy túi bay ra bốn phía, những ngôi sao lốm đốm tung bay ra mọi góc ngách trong rừng, vừa rồi rừng cây còn mờ tối một mảnh, giờ phút này

lại giống như là tiên cảnh được chiếu sáng, mỗi một chỗ đều phủ ánh sao.

Hòa Sinh vỗ tay, nhìn đến gây người. “Thì ra nơi này thật sự có đom đóm.”

Thẩm Hạo cười khế, “Chẳng lẽ ta lừa nàng hay sao? Nói có là có mà.”

”Thế nhưng hôm kia không có mà, đêm nay làm sao lại có?”

Khi đang nói chuyện có ánh sáng chiếu tới, dừng ở trên trán của hắn, Hòa Sinh ngẩng đầu nhìn, dưới ánh sáng đom đóm, khuôn mặt hắn chiếu sáng rạng rỡ, nhìn về phía ánh mắt của nàng, dịu dàng không thể tưởng tượng nổi.

”Bởi vì ta muốn cùng nàng ngắm, nó có linh tính, liền tự mình bay tới.”

Mới không có dễ bị lừa như vậy đâu. Hòa Sinh cười cười, vung mở tay ra, đuổi theo đom đóm, chạy khắp cánh rừng.

Thẩm Hạo đứng chấp tay, nhìn nàng chơi đùa như vậy.

Cánh rừng nổi gió lên, vui vẻ của đêm hè chậm rãi bị thổi đi, chân nàng không nổi, Thẩm Hạo công nàng trở về.

Trên tay bắt mấy con đom đóm, nắm thành quả dấm, sợ vừa buông lỏng liền bay đi, không buông lại lo lắng con sâu nghẹn chết. Tới tới lui lui, ở trên lưng hắn lắc lư.

Trong ấn tượng hắn không thích các loại côn trùng có cánh, trước kia câu cá hắn ngay cả con giun cũng ghét bỏ. Đặt bàn tay lên trên mặt hắn, cực kì hào hứng: “Thả sâu, bay đến trên mặt huynh, có sợ không?”

Nàng giả vờ muốn buông tay, Thẩm Hạo lạnh lùng một câu: “Sâu nếu dám bay tới, buổi tối ta liền đến phòng nàng ngủ.”

Tinh thần pập tức ỉu xìu, thu tay qua bên cạnh mở ra, đom đóm bay mất. Bất mãn nằm ở trên lưng của hắn, cảm thấy con đường này vừa dài lại vừa chậm, nhắm mắt hồi tưởng lại chuyện hắn đã làm mấy ngày nay.

Thẩm Hạo tỉnh té lắng nghe, đôi tay vòng ra sau vững vàng nâng thân thể của nàng. Cuối cùng, nàng suy nghĩ đã xong, hỏi: “Ta coi như nghe lời sao?”

Thẩm Hạo bỗng dừng dừng bước lại, quay đầu lại nhìn nàng.

”Ta nghĩ, cũng không phải là nghe lời.”

Người trên lưng không có động tĩnh, ánh mắt liếc xéo qua thấy nàng mấp máy miệng đáng vẻ suy nghĩ sâu xa. Chuyện rõ ràng như vậy, nàng còn phải tốn sức vất óc suy nghĩ, ngắm lại cũng cảm thấy buồn cười.

Thẩm Hạo tiếp tục đi lên phía trước, bỏ đi, tóm lại nàng hiện tại ở bên cạnh hắn, thỉnh thoảng có thể nhìn còn có thể hôn một cái, đã rất tốt rồi.

Hòa Sinh nghĩ đến sốt ruột, đột nhiên nghe thấy thanh âm nhu hòa của hắn nói: “Nàng rất nghe lời.”

Hắn hài lòng là được rồi. Hòa Sinh vuốt vuốt mặt, nằm sấp lên đầu vai hắn.

•

Nha đầu bà tử chọn mua đã toàn bộ đến nơi, thiếp thân hầu hạ trong phòng, Thúy Ngọc lấy chọn mấy người xuất chúng, vội dẫn tới cho Hòa Sinh nhìn.

Nha hoàn bên người của vương phủ nhà cao cửa rộng, cùng cái khác bất đồng là làm việc tỉ mỉ. Ngoại trừ hoàn thành chuyện cô nương giao trong phòng, bình thường cũng phụng bồi giải sầu, thêu hoa. Giống như trong gia đạo sa sút hoặc là gia cảnh gia đình không tốt, sẽ đưa cô nương nhà mình vào, ở trước mặt quý nhân đợi vài năm, bồi dưỡng khí chất và nhận thức, được lòng chủ tử, tự nhiên sẽ có nhân duyên tốt. Không được lòng chủ tử, nhiều lắm là xử lý ra ngoài, sẽ không giống nha đầu thô sử bị đánh chửi bán đồ bán tháo.

Hòa Sinh liếc nhìn, cảm thấy cũng không tệ lắm, chọn bốn người để trong phòng, gọi là Xuân Thủy, Bích Thiên, Họa Thuyền, Thính Vũ, chia ra phụ trách màn ngủ, nước trà, dẫn đường, quần áo. Ngoài ra còn chọn thêm mười mấy nha hoàn bà tử, theo quy củ của vương phủ, phân công đến hầu hạ các nơi.

Trong phủ luôn luôn do Bùi Lương quản lý, hiện nay vẫn không thay đổi, chuyện hậu viện, do Thúy Ngọc phụ trách, chuyên đạt ý tứ Hòa Sinh.

Thúy Ngọc vốn là nô bộc Vệ gia, Thẩm Hạo lo lắng, thăm hỏi người chủ của nhà của nàng, hoàn toàn thoát ly quan hệ khỏi Vệ gia, chuẩn bị nhà cửa ở phía sau tây phố. Thúy Ngọc cảm ân ái đức, không có lo lắng nữa, toàn tâm toàn ý hầu hạ Hòa Sinh, bất cứ việc gì cũng càng thêm đề tâm.

Trong phòng bốn nha hoàn, tất cả đều ký khế ước bán thân, Bùi Lương phái người điều tra cẩn thận, ngoại trừ Họa Thuyền từ Vệ gia, ba người khác và thế gia vọng tộc trong kinh không một chút quan hệ.

Ngay từ lúc chiêu tuyển nhà thanh bạch, Bùi Lương đã dựa theo dặn dò của Thẩm Hạo, loại trừ tất cả cơ sở ngầm có khả năng, chỉ để lại Vệ gia, trông mong đưa đến phòng Hòa Sinh.

Vệ Thư Khiêm của Vệ gia tam phòng cũng tuyển đến bên cạnh Thẩm Hạo, Bùi Lương kỳ quái, đoán không ra tâm ý của gia nhà mình đến cùng là thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Vệ gia nghe nói Họa Thuyền được chọn, rất là cao hứng. Đưa Họa Thuyền đuổi vào phủ trước, Vệ nhị nãi nãi thậm chí tự mình đón nàng ta, thưởng cho nhà nàng đủ loại đồ vật, nghìn vạn lần dặn đi dặn lại bảo nàng ta ở vương phủ hầu hạ người cho tốt. Họa Thuyền cao hứng đáp ứng, Vệ nhị nãi nãi sợ nàng ta nghe không hiểu ngụ ý, trực tiếp ném cho nàng ta quyển sách khuê phòng, nhốt người ở trong phòng, xem hết mới cho đi.

Cô nương mười bốn tuổi, từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh nịnh nọt Vệ gia, tuy là khác chi, nhưng cũng muốn phát lên thành phượng hoàng. Gả không được thế gia vọng tộc nhà cao cửa rộng, làm trắc phi vương phủ cũng tốt, dù gì, trước kiếm cái thông phòng, chỉ cần có thể bắt lấy được chủ nhân một phủ, không sợ không có cơ hội trở nên nổi bật.

Đánh vào chủ ý như vậy, vào trong phòng Hòa Sinh. Thấy người, nhìn đáng vẻ, mới biết được giữa người với người có bao nhiêu chênh lệch. Vị trong phòng này, cả người da thịt trắng như tuyết, lưng linh như nước, như hoa sen mới nở, nhất cử nhất động, đều là điểm đậm đáng yêu.

Khó trách được vương gia thích. Họa Thuyền mặc dù sợ hãi thán phục, nhưng cũng không bỏ đi ý nghĩ của mình, trái lại, cảm giác mình vẫn còn có cơ hội. Đã quen ăn bàn đào, thỉnh thoảng ăn rau dại, là bệnh chung của nam nhân.

Thẩm Hạo bận chuyện, liên tiếp vài ngày chưa từng hồi phủ, cho dù hồi phủ, vẫn cũng không ngủ lại ở trong phòng Hòa Sinh. Họa Thuyền hầu hạ vài ngày, dần dần bắt đầu lãnh đạm. Vị cô nương trong phòng này, cũng không có rất lợi hại nha, ngay cả vương gia cũng không giữ được.

Nàng ta chịu trách nhiệm dẫn đường, ngày thường sống ở trước mặt, không có Thúy Ngọc lên tiếng, cũng sẽ không chủ động làm, toàn tâm toàn ý nghĩ đến thừa dịp Thẩm Hạo hồi phủ, nhanh chóng trèo lên cành cây cao mới tốt.

Hòa Sinh đã vài ngày chưa được ngủ ngon, nàng lần đầu tiên quản gia, áp lực quá nhiều. Chức trách của mỗi người được phân chia rõ ràng, lại phải kết hợp với quy định vương phủ, thỉnh giáo Bùi Lương, hẳn quản tiền viện, trước kia vương phủ không có hậu trạch, dù sao đi nữa cũng không có đề nghị gì.

Ở nhà, mẫu thân chỉ dạy nàng giúp chồng dạy con, thuận theo hiền đức, có thể quản tốt tiền tài ra vào của ngôi nhà nhỏ của mình là được. Mặc dù về sau gả vào Vệ phủ, nhưng mỗi ngày bị cấm túc, ở trong trạch viện chừng nửa tháng đã bị đưa đến Thịnh Hồ rồi, nào biết quy củ của hậu trạch gia đình giàu có.

Hôm nay ăn lẩu, Thúy Ngọc cố ý giao cho phòng bếp làm, nguyên liệu cay màu đỏ, thịt dê thơm ngon cuốn thành vòng, trong nồi nấu nước canh hầm xương ồng, nóng sôi ừng ực. Bên cạnh dùng nước ô mai ướp lạnh, để phòng ngừa phát hỏa.

Bên ngoài trời mưa tí tách nhỏ giọt, trong không khí khô hanh trong mấy ngày nắng nóng bị nước mưa dội sạch, lá mới lẫn vào bùn đất, nửa tanh nửa thơm, xông vào mũi, rất quang đăng.

Hòa Sinh chống cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ, không có khẩu vị gì. Thẩm Hạo giao hết gia sản cho nàng, nàng phải tận tâm tận lực làm cho tốt. Mẫu thân đã từng nói qua, nữ nhân quản lý tốt nhà cửa, mới có thể đề nam nhân ở bên ngoài yên tâm phấn đấu. Hắn là vương gia, là quý tộc trong quý tộc, bất cứ việc gì cũng phải xử lý cẩn thận, nếu như nàng ngay cả nhà cửa cũng không thể xử lý, bị người ta biết, khẳng định sẽ chê cười hắn.

Đang xuất thần, cửa viện có người bung dù đi đến, tập trung nhìn, là Thẩm Hạo.

Hòa Sinh sững sờ, ngay sau đó mang giày xuống giường, đứng dậy đi ra cửa đón hắn. Vừa tới cửa, chuyển mắt trông thấy Họa Thuyền cầm dù, chạy như bay tới.

Trời mưa càng lúc càng lớn, giọt nước to như hạt đậu đánh vào lá cây, từng từng rung động. Hắn mặc trường bào, chỗ vạt áo dính nước mưa ướt nhẹp.

Họa Thuyền đi cà nhắc căng dù ra, cũng không có ý tứ tránh ra. Nàng là người dẫn đường, làm những thứ này là chuyện thuộc bổn phận, người bên ngoài muốn sinh nghi, cũng bắt bớ không được.

Thẩm Hạo từ trên tay nàng nhận cái dù, xoay người lại hỏi Bùi Lương, “Cái này là. . . ?”

Bùi Lương đáp, “Đây chính là Họa Thuyền.”

Họa Thuyền nghe xong, trong lòng đắc chí. Thì ra vương gia sớm đã chú ý tới nàng ta, thật không phí công mà. Có mục đích tiến đến bên cạnh hắn, mới tới gần một bước, Thẩm Hạo ném cái dù nàng đưa cho Bùi Lương, tự mình giữ một cái dù rồi đi.

Bùi Lương đuổi sát theo. Họa Thuyền ngăn người, nàng ta đánh chủ ý Thẩm Hạo mà chỉ lấy cái dù. Khẽ cắn môi, xông vào trong mưa, chưa từ bỏ ý

định chờ ở ngoài phòng.

Vài ngày không gặp hân, tinh thần Hòa Sinh có chút sáng ngời. Thắm Hạo vào nhà kéo tay nàng, nghe thấy trong phòng nồi lẩu thơm ngào ngạt, dất nàng ngồi xuống.

”Buổi chiều còn phải đi lại bộ, trước tới phòng của nàng ngồi một chút. Lẩu thơm như vậy, sao nàng không ăn?”

”Không đói bụng.” Hòa Sinh giương mắt, thấy áo choàng trên người hân ướt một mảng lớn, nghĩ muốn thay quần áo cho hân, mới nhớ tới trong phòng mình không có chuẩn bị xiêm y của hân, gọi người đi lấy áo bào.

Thắm Hạo gấp miếng thịt dê cuộn, nhúng vào nồi lẩu, “Mới đến mấy ngày, liền đã có phong phạm đương gia chủ mẫu rồi.”

Hòa Sinh mặt đỏ lên, bất quá là bảo người ta cầm quần áo đến để hân thay y phục ẩm ướt, ở đâu có thể nhìn ra phong phạm đương gia chủ mẫu? Chỉ biết dọa người.

Nhúng thịt xong rồi, biết nàng thích ăn cay, chiếc đũa chấm một ít nước chấm, đặt vào trong bát, hỏi nàng: “Quần gia sao rồi, nói nghe một chút.”

Hòa Sinh đang khổ vì tìm không ra người để dốc bầu tâm sự, Thúy Ngọc là nha hoàn, thân phận này, đưa ra đề nghị đều không quá thỏa đáng. Hân thì không giống vậy, hân là vương gia, chủ nhân của một phủ, nói cái gì đều đúng hết.

Một hơi nói hết những chủ ý trong mấy ngày này của mình, trong nháy mắt hỏi hân, “Huynh cảm thấy ta làm những chuyện này, có được không?”

Thịt trong bát nàng một miếng cũng không động, Thắm Hạo gấp thịt, dứt nàng ăn. “Chỉ cần có thể làm được ngay ngắn rõ ràng là được rồi.”

Hòa Sinh há mồm ăn thịt, thịt mềm cay tươi vô cùng ngon, vừa nuốt xuống, hân liền gấp một miếng thịt khác dứt nàng ăn. “Dù sao thì những chuyện kia, nàng cứ dựa theo cách nghĩ của mình mà làm, quy củ là chết, người là sống, không nhất định phải thực thi từng bước một.”

Nhưng nếu muốn sống lâu dài với nàng, có một số việc cần phải học tốt. Thắm Hạo để đũa xuống, hướng cửa ra vào dận dò, “Bảo phòng bếp đưa cá cắt lát vào.”

Ở cửa ra vào Họa Thuyền vội vàng đáp ứng, vốn không phải là phận sự của nàng, nhưng hôm nay Bích Thiên chịu trách nhiệm nước trà ăn uống không có ở đây, vốn là Thúy Ngọc đảm đương, Bùi Lương lại ngăn cản nàng, bảo Họa Thuyền đi.

Họa Thuyền lấy cá, vào nhà, không đợi dận dò, tiến lên nhúng cá cho Thắm Hạo, tư thái ân cần, lớn gan dựa vào bên cạnh Thắm Hạo, thậm chí thừa dịp đang gấp cá, đụng tay của hân.

Trước khi đến, Vệ nhị nải nải cũng dạy, nàng ta là nha hoàn, chuyện hầu hạ nhà trên phải chậm rãi, đừng chạm trước phải như có như không, làm cho nam nhân chú ý đến mình. Nha hoàn thông phòng của phủ khác, đại đa số là theo cách này leo lên.

Run rẩy bắt tay vào làm, duỗi ra ngón tay, mắt thấy phải nhẹ nhàng đụng trúng tay của hân, đột nhiên bỗng chốc bị tránh qua. Đắm chìm trong tâm hồn thiếu nữ đang chưa hoàn hồn, chuẩn bị không ngừng cố gắng, lại nghe thấy một tiếng quát lớn “lớn mật!”

Họa Thuyền sợ tới mức chân mềm nhũn, quỳ xuống không dám ngẩng đầu lên.

Thắm Hạo đứng dậy, khuôn mặt lạnh như băng, ngữ khí hung ác tàn bạo, “Không ra lệnh, ngươi sấp đến làm chi? Ngươi là người dẫn đường ở cửa ra vào, tự tiện đến trong phòng hầu hạ, có để cô nương nhà ngươi vào mắt không? Nàng bảo ngươi làm cái gì, ngươi mới có thể làm cái đấy, đây mới là bổn phận làm nô tài.”

Họa Thuyền ở đâu gặp qua trận chiến như vậy, cả người run rẩy, ngẩng mặt lên, nghĩ tới ra sức đánh cược một lần. Nàng có lòng tin đối với dung mạo của mình, ngẩng mặt lên, khuôn mặt lê hoa đài vũ, đáng thương nhìn Thắm Hạo.

”Nô tài biết sai rồi.”

Thắm Hạo cười lạnh, phất tay gọi Bùi Lương vào nhà, chỉ Họa Thuyền trên mặt đất nói: “Không giữ bổn phận, mưu toan câu dẫn chủ tử, mang xuống, đánh 50 gậy, đuổi về người trong tộc.”

Họa Thuyền luôn miệng ‘oan uổng’ cũng không kịp hô to, liền bị chặn miệng trói lại đi ra ngoài.

Hòa Sinh nhìn ngây người, Thắm Hạo quay đầu ngồi xuống, khôi phục ánh mắt nhu tình như nước, đổ miếng cá vào trong nồi.

Hôm nay không phải Họa Thuyền, cũng sẽ có người khác. Vệ gia tặng người, hân vừa vặn bắt người giáo huấn một trận. “Bất kể là ở đâu, phải làm người sợ nàng, phải lập uy, như vậy mới có thể buông tay quản lý hậu trạch.”

Viện ngoài truyền tới tiếng kêu thảm thiết của Họa Thuyền, một tiếng áp đảo một tiếng, thịt đều bị đánh nát, cùng với nước mưa, âm thanh đánh gậy cũng không dừng lại.

Hòa Sinh hé miệng, cúi đầu sờ chút thịt trong bát.

Hơi nước cuộn cuộn, miếng cá biến thành màu trắng. Thẩm Hạo gấp thịt bỏ vào trong bát nạng. “Không quen?”

Hòa Sinh ngẩn người, yếu ớt một câu, “Không, huynh làm cái gì, đều đúng.”

Thẩm Hạo liếc nhìn nạng một cái, biết rõ nạng tính tình thiện lương, trong khoảng thời gian ngắn chỉ sợ khó có thể tiếp nhận. Nhưng triều đình hậu viện cũng giống nhau, nếu muốn nắm trong tay toàn cục, phải giải quyết dứt khoát, giết gà dọa khỉ.

Nàng là nữ nhân của hắn, có thể bảo vệ nàng cả đời ngay thơ đương nhiên tốt nhất. Nhưng hắn không thể từng giây từng phút canh giữ ở bên người nàng, vẫn là phải làm cho nàng hiểu được những thứ đạo lý này.

“Biết ta tại sao phải phạt nàng ta không?”

Hòa Sinh rũ mắt, dựa theo nguyên văn của hắn, đáp: “Bởi vì nàng ta không giữ bốn phận.”

“Không giữ bốn phận chỉ là một chút trong đó, sai lầm lớn nhất của nàng ta, là không nên ngay trước mặt nàng, không an phận như vậy.”

Hòa Sinh “vâng” một tiếng, biết rõ ngụ ý của hắn -- Họa Thuyền không có để nàng vào mắt, mới dám làm ra chuyện vượt quá.

Nàng biết đại viện nhà cao cửa rộng và gia đình bình thường bất đồng, thân phận địa vị, quy củ lớn nhỏ, nếu như nàng vào phủ, không thể giống trước đây như vậy, bất cứ việc gì chỉ cầu bình thân.

Thẩm Hạo đưa nước ô mai tới trong tay nàng, “Vậy nàng có biết, vì sao ta nói nàng ta ý đồ câu dẫn chủ tử?”

Hòa Sinh nghĩ lại, mở miệng đáp: “Nàng ta cho đưa dù cho huynh, lại chỉ cầm một cây, vừa rồi khoảng cách cầm cá, nàng ta để xuống, nhưng thừa cơ đồ xuống người huynh.”

Thẩm Hạo cười khẽ, “Quan sát thật cẩn thận, thì ra đối với ta dễ tâm như vậy.”

Hòa Sinh xấu hổ, nhớ tới cái gì, hỏi hắn: “Không làm trước mặt ta, chẳng lẽ những người khác có thể. . . Có thể câu dẫn huynh sao. . .”

Thẩm Hạo gấp thịt ngâm vào miệng, cười nhìn nàng, “Nàng cứ nói đi?”

Hòa Sinh chỉ chỉ ngón tay, nghe tiếng gào trong sân, trong lòng không khỏi hoảng sợ. “Không biết.”

Thẩm Hạo sáp lại gần, kéo eo nàng, cúi đầu xuống, đem nửa miếng cá còn lộ ra bên ngoài đút tới trong miệng nàng, trong mắt vui vẻ thâm trầm: “Trừ nàng ra, ai cũng không thể câu dẫn ta.”

Đã có chuyện Họa Thuyền, người hậu viện cũng không dám có ý khác nữa, so với thăng chức nhanh, lưu lại mạng nhỏ quan trọng hơn.

Chuyện Họa Thuyền bị đuổi trở lại trong tộc, rất nhanh truyền tới Vệ gia. Vệ gia thoát đầu cho rằng Họa Thuyền thất đức, mới bị vương phủ đuổi ra phủ. Nhưng ngay sau đó, Vệ Thư Khiêm bị Bình Lăng Vương mắng trước mặt mọi người “Tài trí bình thường”, cũng tỏ vẻ không qua lại nữa.

Bình Lăng Vương nổi danh là chỉ dùng người mình biết, một phần năm người trong triều đều là hắn sử dụng. Bị hắn ghét bỏ, Vệ Thư Khiêm sau này rất khó có tiền đồ tốt. Thua lỗ một biểu cô nương chỉ thứ không quan trọng, thêm vào đường làm quan của tam phòng dòng chính, cơ hồ lợi bất cập hại.

Vệ gia hậu tri hậu giác, lúc này mới lĩnh ngộ -- Bình Lăng Vương Phủ dường như có ý nhắm vào Vệ phủ?

Vệ lão phu nhân gấp a, vắt hết óc cũng nghĩ không ra Bình Lăng Vương tại sao lại vô duyên vô cớ đối với nhà bọn họ có địch ý, thúc giục bảo Vệ nhị lão gia thượng triều tìm hiểu ý tứ, nghĩ Thẩm Hạo cũng không nhìn hắn một cái, khuôn mặt nóng dần lạnh bờ mông lạnh vài lần, đành phải thôi.

Nghe nói Bình Lăng Vương cực kỳ che chở cho cô nương trong nhà, Vệ lão phu nhân vốn là khinh thường, ở trong mắt bà, loại không danh không phận này mang về phủ, ai biết sau này có thể có thân phận gì tốt. Nhất thời mê mẩn tâm trí nam nhân có rất nhiều, Bình Lăng Vương cũng không ngoại lệ.

Nhưng xuất phát từ loại thế cục hiện tại này, bà cũng chỉ có thể bỏ xuống tư thái, giao cho Vệ gia cô nương tìm cách tới tới gần, nữ hài, một khi kết làm hữu nghị, đến lúc đó sẽ bảo toàn một chút gió bên gối, mọi chuyện liền dễ làm rồi.

•

Bùi Lương báo lại, “Lục hoàng tử đã đến.”

Hòa Sinh trước kia là rất khấn trương, nhưng qua răn dạy của Thẩm Hạo, cũng liền hơi yên lòng một chút. Người khác là hoàng tử, Thẩm Hạo cũng là hoàng tử, dù sao hắn vẫn là Nhị điện hạ, nạng ngay cả hắn còn không sợ, những người khác sao có thể đáng sợ chứ?

Dù sao, muốn tìm ra người mặt lạnh hơn Thẩm Hạo, thật không phải chuyện dễ.

Gặp mặt, quả nhiên giống như hắn nói, Lục hoàng tử Thẩm Khoát là một người bình dị gần gũi, Lục hoàng phi Mạc Tranh Hòa còn là một người cởi mở, không chút câu nệ nào.

Chương 33

Bước vào phòng, Thẩm Hạo quan sát Thẩm Khoát, ánh mắt nhẹ tự nhiên mà quét mắt một vòng, hỏi: “Ngươi hôm nay ăn mặc thành như vậy, là muốn đến phòng ta cướp người sao?”

Thẩm Khoát hôm nay ăn mặc khác với ngày thường, cả bộ cảm phục trên người không có một chút thiếu sót. Nhếch miệng cười cười, chỉ hướng Hòa Sinh, “Hôm nay lần đầu tiên ta nhìn thấy chị dâu, nhất định phải long trọng, vạn nhất ta ăn mặc cả lơ phát phơ như ngày thường, đừng phải chị dâu, nhị ca nhất định là muốn đánh ta.”

Thẩm Hạo hừ một câu, “Coi như ngươi thức thời.”

Mạc Tranh Hòa chu môi ở bên cạnh chọc vào một câu, “Hắn nếu dám đến cướp người, ta sẽ. . .” sẽ lột da hắn!

Hòa Sinh che miệng cười, vừa rồi ở ngoài phòng, mặt trời gay gắt, chiếu vào mắt cay xè, không mở ra được, thật không có thấy rõ đáng về Thẩm Khoát.

Hiện tại vùng trộm nhìn một cái, thấy hắn mặc một thân măng bào dệt kim cổ tròn, đeo đai lưng bạch ngọc, giữa lông mày tràn đầy khí khái hào hùng, lúc nói chuyện về mặt hưng phấn.

Hòa Sinh nghiêng đầu, vừa so sánh với Thẩm Hạo nhũ lông mày lạnh lùng bên cạnh, trong lòng đã có cao thấp.

Long sinh cử tử (Rồng có chín đứa con), tất cả đều khác nhau. Thẩm Khoát đáng về trong sáng, ấn đường rộng rãi, mặc dù áo bào màu vàng chói mắt, nhưng lại không quá uy nghiêm, quý khí là có, nhưng ôn trọng hơi kém vài phần.

Nàng ngồi kế bên Thẩm Hạo, mí mắt nhếch lên, trong mắt chính là hắn. Hôm nay hắn mặc thường phục, đơn giản một kiện áo bào trúc xanh, không có trang sức đeo eo, ngồi ngay ngắn thẳng tắp, hai tay mở ra, cẩn thận nghe Thẩm Khoát nói chuyện trong kinh.

Người nọ là như vậy, chỉ là ngồi ở đó cái gì cũng không làm, lại có thể khiến người xem không dời được mắt. Nhìn liếc khá tốt, lại nhìn lại lần thứ hai, lại cảm thấy trên người này nhiều hơn ba phần khí lạnh, nếu là dựa theo ánh mắt, đôi mắt nhìn giống như sương như băng, nhìn thấy mà rùng mình.

Không giận mà uy, đại khái chính là như vậy.

Hòa Sinh thu hồi ánh mắt, nghĩ thầm, cũng đúng thôi, hắn sinh ra có khuôn mặt đẹp, nếu không có bộ dạng cao cao tại thượng tư thái băng lãnh này, sợ là áp chế không được người.

Nàng nhìn qua nhìn lại như vậy, tự nhiên bị hắn nhìn ở trong mắt. Tưởng rằng nàng thấy nam tử xa lạ, mới để mắt hiếu kỳ tìm hiểu, nghĩ lại, nàng cũng nhìn hắn, gặp qua những người khác, nhưng cuối cùng vẫn là phát hiện hắn đẹp mắt, băng không thì sao có thể có ánh mắt si ngốc như vậy.

Chính giữa hai người bọn họ cách một trà án, Thẩm Hạo nâng cánh tay lên, sờ bên cạnh, cách thật xa cảm tay của nàng.

Thẩm Khoát đúng là cao hứng, hắn là người nói nhảm, thích nhất người khác nhìn nghe hắn nói chuyện, vừa nhìn Thẩm Hạo thay đổi tinh thần, hắc, còn nắm bàn tay bé nhỏ nữa!

Thẩm Khoát dừng lại, nói với Mạc Tranh Hòa bên cạnh, “Nàng xem, nhị ca đang ân ái ở ngay trước mặt hai ta, chúng ta không thể yếu thế.”

Trên mặt Hòa Sinh ửng hồng, rút tay trở về, hắn không chịu thừa, khoe mắt cong lên, cười nhìn nàng, “Đệ đệ này của ta, không có nhãn lực, trước kia nhìn thấy bên cạnh ta không có người, thường xuyên mang theo Khẩu Tử nhà hắn, tình cảm mật ý nồng nàn, thật vất vả mới có được cơ hội, ta phải ăn miếng trả miếng.”

Mạc Tranh Hòa thuận thế nắm tay Thẩm Khoát, cười đến mức ngã lên ngã xuống, “Ngươi muốn so với Nhị ca, yêu thương trong mắt sợ là không sánh bằng, nếu không thế này đi, ta hi sinh, cho ngươi ôm, cố gắng còn có thể hòa nhau một ván?”

Lời nói của nàng lớn mật, trên mặt Hòa Sinh đỏ hồng càng thêm rõ ràng, đầu cúi thấp xuống. Thẩm Hạo nhìn nhìn, thấy hai má nàng như đào hồng, trong trắng lộ hồng, xinh đẹp cực kỳ.

Nhưng hắn lại thích nàng thẹn thùng như vậy, tâm tình ngượng ngùng do hắn mà ra, thẹn thùng mà không thể nói ra khỏi miệng buồn bực ở trong ngực, dường như lúc trước chọc nàng, hắn vừa vạn có thể ở trong lòng nàng.

Đám lão đại gia ngồi xuống nói chuyện phiếm, chuyện tới tới lui lui có thể nói cũng liền chỉ có mấy thứ, Mạc Tranh Hòa ngại nhàm chán, kéo tay Hòa Sinh muốn đi dạo trong vườn.

Hòa Sinh giương mắt hỏi ý Thẩm Hạo, Thẩm Hạo nhìn mặt trời lớn bên ngoài, sợ nắng phơi nắng, biết nàng ở trong phòng buồn bức, dặn dò người cầm dù da dê che nắng, dặn dò Mạc Tranh Hòa: “Đi chỗ nào râm mát thôi, nắng sợ nóng, chịu không được giày vò.”

Mạc Tranh Hòa cười đáp ứng, nghìn năm khó gặp, thì ra nhị ca cũng cẩn thận như vậy. Xem ra băng sơn động tĩnh, so với nắng tháng tám càng thêm nóng bỏng kêu gào.

Đi dạo trong vườn Hòa Sinh nhớ lại đường đi, trước mắt vừa vặn áp dụng, hỏi nàng: “Người muốn đi đâu đi dạo, đi vườn hoa nhỏ xem hoa, đi Ba Trữ Trì xem cá, đi Mộc Hương Các thưởng trà . . . Đúng rồi, nếu là buổi tối, người có thể thấy đom đóm ở Lâm Tiêu Các . . .”

Một hơi thuộc như lòng bàn tay, trong lòng cảm giác thỏa mãn tự nhiên sinh ra, mỗi nơi hẻo lánh đều có thể gọi tên, nàng cảm giác mình chính thức là một phần tử trong phủ rồi.

Mạc Tranh Hòa nói, “Ta không xem gì hết, chỉ nhìn người thôi.” Nghiêng đầu nhìn Hòa Sinh, ánh mặt trời vừa vặn xuyên qua lá cây chiếu xuống, lóe lên quang ảnh chiếu vào mặt nàng, chỗ quang ảnh giao nhau, mặt trái xoan của nàng càng thêm trắng nõn sạch sẽ, ngoài môi đỏ chu sa, bên trong răng trắng tinh, nhiều một phần thì quá nhiều, thiếu một phần thì quá ít.

Người đẹp như hoa thế này, nếu nàng là nhị ca, nhìn cũng thích.

Từ lúc nhị ca mang cô nương này hồi phủ, toàn bộ người khắp Vọng Kinh đều gấp ghé, ngay cả người kể chuyện bên đường, mấy ngày nay biên câu chuyện đều là “Vương mặt lạnh gặp tỷ nhỏ nhắn xinh xắn”, sợ hãi thần phục cảm thán, bởi vì nhị ca che giấu cực kỳ, một chút tiếng gió cũng không lọt ra, khi người biên soạn chuyện xưa nói tới trên người vị tỷ nhỏ nhắn xinh xắn này, nhất thời lại không có chuyện gì để nói.

Mọi người thích thăm dò bát quái, hôm nay trước khi Thẩm Khoát mang nàng đến đây, mấy vị phu nhân cô nương ngày thường giao hảo sớm đã nóng trông sau khi nàng hồi phủ, thăm dò một chút tin tức.

Vốn là, nàng tính tình rộng rãi, muốn nói cái gì cũng không giấu ở trong lòng, ý định nhìn người xong, trở về cùng các nàng ghé vào thảo luận, nhưng hôm nay nhìn Thẩm Hạo làm ra vẻ, cùng với tính tình đáng vẻ của Hòa Sinh, sợ là không thể nói.

Quý nhân trong kinh có ai là ngòi không, nhìn có kẻ hở, phải xé mở ra xem. Nếu như nàng thảo luận với người khác, lời hay cũng bị bẻ cong thành nói bậy, nhị ca khẳng định tìm nàng tính sổ.

Hòa Sinh hậu tri hậu giác, hỏi: “Xem ta làm chi? Người so với ta đẹp hơn mà.”

Được mỹ nhân khen ngợi là chuyện vui vẻ, Mạc Tranh Hòa kéo tay của nàng, cười: “Ta đó hả, lớn lên đẹp mắt, ta liền thích, lớn lên xấu, ta chẳng muốn nhìn. Lúc trước ta vừa ý Lục hoàng tử, cũng bởi vì vẻ mặt tuyệt diệu, hôm nay cùng người kết giao cũng giống như vậy.”

Nàng dùng từ thú vị, biểu lộ phong phú, nói chuyện thôi cũng có thể chọc cười người ta. Hòa Sinh che miệng cười: “Tại sao là người vừa ý Lục hoàng tử, mà không phải là Lục hoàng tử vừa ý người?”

Hai hàng lông mày của Mạc Tranh Hòa hơi cong, mí mắt đặc ý nhướng lên. Toàn bộ thế gia hoàng tộc Vọng Kinh đều biết chuyện cũ của bọn họ, thành thật mà nói, đây cũng là chuyện như ý suốt đời nàng, quả thực trăm nói không ngai.

”Năm ấy ta mới vừa cùng cha từ Mạc Bắc đóng giữ trở về, trên yến tiệc hoàng cung, cùng hấn phát sinh cái vãi, đánh một trận, sau đó liền mất đối mắt. Lúc ấy hấn còn không nhìn trúng ta, rồi, về sau cha ta lập công lớn, Thánh Nhân muốn ban thưởng, ta liền cầu cha ta, bảo ông đi theo Thánh Nhân muốn Lục hoàng tử.”

. . . hóa ra là cường thủ hào đoạt . . . Hòa Sinh nghe đến mê mẩn, hỏi nàng “Sau đó thì sao?”

Mạc Tranh Hòa nhảy lên cây hái hoa, tiến tới khuôn mặt Hòa Sinh so sánh, nè, người còn đẹp hơn hoa. “Về sau hấn yêu thâm ta luôn.”

Một cô nương thoải mái tốt bụng. Hòa Sinh gật gật đầu, “Người và Lục hoàng tử rất có tướng phu thê.”

Mạc Tranh Hòa thích nghe lời này, “Ài, nội tình của ta toàn bộ tiết lộ cho người rồi, nếu không thì người tiết lộ hai câu đi.” Nàng ghé sát bên tai, nghe răng nhếch miệng, giống như có chuyện muốn hỏi, “Người và nhị ca, chuyện như thế nào?”

Hòa Sinh ghen lời, nghiêm túc suy nghĩ một chút, không biết nên nói như thế nào, hai con mắt chăm chú nhìn qua, “Nếu không, người hỏi hấn một chút?”

Có nội tình. Mạc Tranh Hòa cười hắc hắc, “Ta nào dám hỏi hấn, hấn là người quanh quẩn lãnh đạm đệ nhất, chỉ cần mắt dao găm của hấn quét qua, ta liền bị chém thương tích đầy mình rồi.”

Hòa Sinh trừng mắt nhìn, “Như vậy đi, sau khi ta hỏi qua hấn, sẽ nói cho người biết.”

Mạc Tranh Hòa vỗ tay cười, vây quanh đi loanh quanh nàng, bộ dáng dụ dỗ ngoan ngoãn. Hai nàng hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, nàng xấu hổ mở miệng cũng là chuyện phải làm. Ngày khác quen thân với nàng rồi, lại dò xét cũng không muộn.

”Vậy thì một lời đã định, lần sau gặp mặt, không cho phép lừa gạt nữa, nhất định phải nói cho ta biết.” Nàng dùng một chút, hỏi, “Nhị ca đồng ý cho người xuất phủ sao?”

Hòa Sinh do dự, nhớ tới trước kia Thẩm Hạo cùng nàng đề cập qua, nếu như thích, có thể đi theo vị Lục hoàng phi này đi chơi đùa nghịch. Nhẹ gật đầu, “Đồng ý.”

”Tuân Dương thế tử phi mời ta ngày mai đi chơi xúc cúc, nếu không chúng ta cùng đi? Ngày mai giờ mùi ta tới đón ngươi.”

Hòa Sinh có chút sợ, hỏi: “Rất nhiều người sao?” Xúc cúc nàng biết, chỉ là đá không tốt lắm, miễn cưỡng cũng biết sợ sợ.

Mạc Tranh Hòa đi lên bậc thềm phía trước, “Đều là nữ nhân, dù sao cũng có ta, ta đá xúc cúc giỏi lắm, đi theo phía sau ta, đảm bảo không sai.”

Trong phủ chờ đợi nhiều ngày như vậy, trong lòng nàng ngứa ngáy khó chịu, Vọng Kinh là nơi nàng từng sống, thế giới bên ngoài rộng lớn, giống như đang vẫy tay với nàng. Cự tuyệt thì không cam lòng, đi lại sợ làm trò cười cho thiên hạ, khẽ cắn môi hỏi Mạc Tranh Hòa: “Người bên ngoài nếu hỏi, đừng nói ta là người Bình Lăng Vương Phủ, được không?”

Người khác không biết nàng là ai, dù cho xấu mặt làm trò cười, cũng không dính lên người hấn.

Mạc Tranh Hòa sững sờ, cho rằng nàng sợ người lạ, suy nghĩ một chút, đáp ứng.

•

Buổi tối khi Thẩm Hạo trở về, liếc mắt nhìn thấy Hòa Sinh chờ ở dưới cổng vòm chạm trổ, thấy hấn xuất hiện, lòng tràn đầy vui mừng chạy tới.

Đôi môi đỏ mọng khẽ mỉm, mắt cong cong, mê người. Thẩm Hạo kéo nàng tay, thấy trán nàng đỏ mồ hôi, nâng tay áo lên lau trán nàng, hỏi: “Hôm nay tâm tình rất tốt sao, khách về hết rồi, nàng lại vui mừng thành như vậy.”

Hòa Sinh lòng tràn đầy kỳ vọng nhìn hấn, hỏi: “Lục hoàng phi mời ta ngày mai đi xúc cúc, ta muốn đi, có thể chứ?”

Thì ra là chuyện này. Thẩm Hạo sửa sang lại ống tay áo, vết mồ hôi của nàng dính lên sợi tơ viền vàng, đôi lại trước kia sẽ chán ghét chết mất, nhưng bây giờ nửa điểm ghét bỏ cũng không có. Quả nhiên mọi người sẽ thay đổi.

Hòa Sinh thấy hấn không đáp lời, trong lòng căng thẳng, cầm chặt tay của hấn, hỏi: “Không được sao?”

Trong mắt Thẩm Hạo mỉm cười, “Đương nhiên có thể, nhưng không nên ham chơi, ngày mai trở về sớm chút.”

Hòa Sinh vui rạo rực túm tay áo khẽ động của hấn, “Ngày mai trở về, ta tự mình xuống bếp nấu cá nướng cho huynh ăn.”

Đây là đang nịnh nọt hấn. Thẩm Hạo ôm eo nàng, khẽ mở miệng, “Ăn cá là chuyện ngày mai, hiện tại để cho ta ôm là được.”

Hòa Sinh giật mình, liếc nhìn bốn phía, vừa rồi còn đứng hai hàng thị vệ, hiện tại một bóng người cũng không có.

Nàng bấu môi, đi lên phía trước một bước, xoay người đối mặt hấn, giang hai cánh tay, ngửa đầu nhìn hấn: “Huynh ôm đi.”

Chân mày Thẩm Hạo giãn ra, duỗi tay ra, ôm lấy nàng.

. . . Để người ta nhìn thấy sẽ xấu hổ lắm. . . Hòa Sinh vui ở trong lòng ngực của hấn, giọng nói nhẹ như khói nhạt, “Hôm nay Lục hoàng phi hỏi ta, nói hai ta thành đôi như thế nào, ta không biết nên trả lời nàng sao nữa.”

Thẩm Hạo ôm nàng đi lên phía trước, “Thành đôi? Ta còn muốn hỏi nàng, chúng ta thành đôi lúc nào?”

Hòa Sinh vui mặt, che khuất khuôn mặt đỏ ửng.

Hay lắm, vậy mà không dám nhìn hấn. Tay Thẩm Hạo hạ xuống, rồi lại thấy nàng dăng lên. Hòa Sinh kinh sợ kêu một tiếng, sợ bị ném xuống đất, vội vàng ôm chặt lấy cổ hấn.

Nhướng mí mắt, đập vào mắt là khuôn mặt đầy chứa ý cười của hấn, giao hoạt, đắc ý. Hòa Sinh chu môi, người xấu!

Hành lang khoanh tay bên cạnh, trên tường phù đầy dây thừng xuân*, buông thông xuống, nước ao xanh biếc, vài phiến lục bình trôi lững lờ.

Thẩm Hạo đi xuống thềm đá, qua cửa thủy hoa, mở miệng: “Lần sau người khác hỏi nàng, nàng liền hỏi lại như thế”

Hấn ra hiệu Hòa Sinh sáp đến một chút, nàng rướn cổ ngẩng mặt lên phía trước, hấn đột nhiên áp đầu xuống, bờ môi nóng bỏng, môi của hấn chạm vào môi nàng, duỗi ra đầu lưỡi ẩm ướt từng chút một liếm vào bên trong, cọ lên mặt nàng nhỏ ra tám chữ: “Nhân duyên trời định, đến chết mới thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 33.2

Bước vào phòng, Thẩm Hạo quan sát Thẩm Khoát, ánh mắt nhẹ tự nhiên mà quét mắt một vòng, hỏi: “Ngươi hôm nay ăn mặc thành như vậy, là muốn đến phòng ta cướp người sao?”

Thẩm Khoát hôm nay ăn mặc khác với ngày thường, cả bộ cảm phục trên người không có một chút thiếu sót. Nhếch miệng cười cười, chỉ hướng Hòa Sinh, “Hôm nay lần đầu tiên ta nhìn thấy chị dâu, nhất định phải long trọng, vạn nhất ta ăn mặc cả lo phát phơ như ngày thường, đừng phải chị dâu, nhị ca nhất định là muốn đánh ta.”

Thẩm Hạo hừ một câu, “Coi như ngươi thức thời.”

Mạc Tranh Hòa chu môi ở bên cạnh chọc vào một câu, “Hắn nếu dám đến cướp người, ta sẽ. . .” sẽ lột da hắn!

Hòa Sinh che miệng cười, vừa rồi ở ngoài phòng, mặt trời gay gắt, chiếu vào mắt cay xè, không mở ra được, thật không có thấy rõ đáng về Thẩm Khoát.

Hiện tại vùng trộm nhìn một cái, thấy hắn mặc một thân măng bào dệt kim cổ tròn, đeo đai lưng bạch ngọc, giữa lông mày tràn đầy khí khái hào hùng, lúc nói chuyện về mặt hung phấn.

Hòa Sinh nghiêng đầu, vừa so sánh với Thẩm Hạo nhũ lông mày lạnh lùng bên cạnh, trong lòng đã có cao thấp.

Long sinh cử tử (Rồng có chín đứa con), tất cả đều khác nhau. Thẩm Khoát đáng về trong sáng, ấn đường rộng rãi, mặc dù áo bào màu vàng chói mắt, nhưng lại không quá uy nghiêm, quý khí là có, nhưng ôn trọng hơi kém vài phần.

Nàng ngồi kế bên Thẩm Hạo, mí mắt nhếch lên, trong mắt chính là hắn. Hôm nay hắn mặc thường phục, đơn giản một kiện áo bào trúc xanh, không có trang sức đeo eo, ngồi ngay ngắn thẳng tắp, hai tay mở ra, cẩn thận nghe Thẩm Khoát nói chuyện trong kinh.

Người nọ là như vậy, chỉ là ngồi ở đó cái gì cũng không làm, lại có thể khiến người xem không dời được mắt. Nhìn liếc khá tốt, lại nhìn lại lần thứ hai, lại cảm thấy trên người này nhiều hơn ba phần khí lạnh, nếu là dựa theo ánh mắt, đôi mắt nhìn giống như sương như băng, nhìn thấy mà rùng mình.

Không giận mà uy, đại khái chính là như vậy.

Hòa Sinh thu hồi ánh mắt, nghĩ thầm, cũng đúng thôi, hắn sinh ra có khuôn mặt đẹp, nếu không có bộ dạng cao cao tại thượng tư thái băng lãnh này, sợ là áp chế không được người.

Nàng nhìn qua nhìn lại như vậy, tự nhiên bị hắn nhìn ở trong mắt. Tưởng rằng nàng thấy nam tử xa lạ, mới để mắt hiếu kỳ tìm hiểu, nghĩ lại, nàng cũng nhìn hắn, gặp qua những người khác, nhưng cuối cùng vẫn là phát hiện hắn đẹp mắt, bằng không thì sao có thể có ánh mắt si ngốc như vậy.

Chính giữa hai người bọn họ cách một trà án, Thẩm Hạo nâng cánh tay lên, sờ bên cạnh, cách thật xa cầm tay của nàng.

Thẩm Khoát đúng là cao hứng, hắn là người nói nhảm, thích nhất người khác nhìn nghe hắn nói chuyện, vừa nhìn Thẩm Hạo thay đổi tinh thần, hắc, còn nắm bàn tay bé nhỏ nữa!

Thẩm Khoát dừng lại, nói với Mạc Tranh Hòa bên cạnh, “Nàng xem, nhị ca đang ân ái ở ngay trước mặt hai ta, chúng ta không thể yếu thế.”

Trên mặt Hòa Sinh ửng hồng, rút tay trở về, hắn không chịu thừa, khoe mắt cong lên, cười nhìn nàng, “Đệ đệ này của ta, không có nhân lực, trước kia nhìn thấy bên cạnh ta không có người, thường xuyên mang theo Khẩu Tử nhà hắn, tình cảm mật ý nồng nàn, thật vất vả mới có được cơ hội, ta phải ăn miếng trả miếng.”

Mạc Tranh Hòa thuận thế nắm tay Thẩm Khoát, cười đến mức ngã lên ngã xuống, “Ngươi muốn so với Nhị ca, yêu thương trong mắt sợ là không sánh bằng, nếu không thế này đi, ta hi sinh, cho ngươi ôm, cố gắng còn có thể hòa nhau một ván?”

Lời nói của nàng lớn mật, trên mặt Hòa Sinh đỏ hồng càng thêm rõ ràng, đầu cúi thấp xuống. Thẩm Hạo nhìn nhìn, thấy hai má nàng như đào hồng, trong trắng lộ hồng, xinh đẹp cực kỳ.

Nhưng hắn lại thích nàng thẹn thùng như vậy, tâm tình ngượng ngùng do hắn mà ra, thẹn thùng mà không thể nói ra khỏi miệng buồn bực ở trong ngực, dường như lúc trêu chọc nàng, hắn vừa vặn có thể ở trong lòng nàng.

Đám lão đại gia ngồi xuống nói chuyện phiếm, chuyện tới tới lui lui có thể nói cũng liên chi có mấy thứ, Mạc Tranh Hòa ngại nhàm chán, kéo tay Hòa Sinh muốn đi dạo trong vườn.

Hòa Sinh giương mắt hỏi ý Thẩm Hạo, Thẩm Hạo nhìn mặt trời lớn bên ngoài, sợ nàng phơi nắng, biết nàng ở trong phòng buồn bực, dặn dò người cầm dù da dê che nắng, dặn dò Mạc Tranh Hòa: “Đi chỗ nào râm mát thôi, nàng sợ nóng, chịu không được giày vò.”

Mạc Tranh Hòa cười đáp ứng, nghìn năm khó gặp, thì ra nhị ca cũng cẩn thận như vậy. Xem ra băng sơn động tình, so với nắng tháng tám càng thêm nóng bỏng kêu gào.

Đi dạo trong vườn Hòa Sinh nhớ lại đường đi, trước mắt vừa vặn áp dụng, hỏi nàng: “Ngươi muốn đi đâu đi dạo, đi vườn hoa nhỏ xem hoa, đi Ba Trữ

Trì xem cá, đi Mực Hương Các thưởng trà . . . Đứng rồi, nếu là buổi tối, người có thể thấy đom đóm ở Lâm Tiêu Các . . .”

Một hơi thuộc như lòng bàn tay, trong lòng cảm giác thỏa mãn tự nhiên sinh ra, mỗi nơi hẻo lánh đều có thể gọi tên, nàng cảm giác mình chính thức là một phần tử trong phủ rồi.

Mạc Tranh Hòa nói, “Ta không xem gì hết, chỉ nhìn người thôi.” Nghiêng đầu nhìn Hòa Sinh, ánh mặt trời vừa vắn xuyên qua lá cây chiếu xuống, lóe lên quang ảnh chiếu vào mặt nàng, chỗ quang ảnh giao nhau, mặt trái xoan của nàng càng thêm trắng nõn sạch sẽ, ngoài môi đỏ chu sa, bên trong răng trắng tinh, nhiều một phần thì quá nhiều, thiếu một phần thì quá ít.

Người đẹp như hoa thế này, nếu nàng là nhị ca, nhìn cũng thích.

Từ lúc nhị ca mang cô nương này hồi phủ, toàn bộ người khắp Vọng Kinh đều ngấp nghé, ngay cả người kể chuyện bên đường, mấy ngày nay biên câu chuyện đều là “Vương mặt lạnh gặp tỷ nhỏ nhắn xinh xắn”, sợ hãi thần phục cảm thán, bởi vì nhị ca che giấu cực kỳ, một chút tiếng gió cũng không lọt ra, khi người biên soạn chuyện xưa nói tới trên người vị tỷ nhỏ nhắn xinh xắn này, nhất thời lại không có chuyện gì để nói.

Mọi người thích thăm dò bát quái, hôm nay trước khi Thảm Khoát mang nàng đến đây, mấy vị phu nhân cô nương ngày thường giao hảo sớm đã ngóng trông sau khi nàng hồi phủ, thăm dò một chút tin tức.

Vốn là, nàng tính tình rộng rãi, muốn nói cái gì cũng không giấu ở trong lòng, ý định nhìn người xong, trở về cùng các nàng ghé vào thảo luận, nhưng hôm nay nhìn Thảm Hạo làm ra vẻ, cùng với tính tình đáng vẻ của Hòa Sinh, sợ là không thể nói.

Quý nhân trong kinh có ai là ngồi không, nhìn có kẻ hở, phải xé mở ra xem. Nếu như nàng thảo luận với người khác, lời hay cũng bị bẻ cong thành nói bậy, nhị ca khẳng định tìm nàng tính sổ.

Hòa Sinh hậu tri hậu giác, hỏi: “Xem ta làm chi? Người so với ta đẹp hơn mà.”

Được mỹ nhân khen ngợi là chuyện vui vẻ, Mạc Tranh Hòa kéo tay của nàng, cười: “Ta đó hả, lớn lên đẹp mắt, ta liền thích, lớn lên xấu, ta chẳng muốn nhìn. Lúc trước ta vừa ý Lục hoàng tử, cũng bởi vì vẻ mặt tuyệt điểm, hôm nay cùng người kết giao cũng giống như vậy.”

Nàng dùng từ thú vị, biểu lộ phong phú, nói chuyện thôi cũng có thể chọc cười người ta. Hòa Sinh che miệng cười: “Tại sao là người vừa ý Lục hoàng tử, mà không phải là Lục hoàng tử vừa ý người?”

Hai hàng lông mày của Mạc Tranh Hòa hơi cong, mí mắt đặc ý nhướng lên. Toàn bộ thế gia hoàng tộc Vọng Kinh đều biết chuyện cũ của bọn họ, thành thật mà nói, đây cũng là chuyện như ý suốt đời nàng, quả thực trăm nói không ngại.

“Năm ấy ta mới vừa cùng cha từ Mạc Bắc đóng giữ trở về, trên yến tiệc hoàng cung, cùng hần phát sinh cái vạ, đánh một trận, sau đó liền mất đôi mắt. Lúc ấy hần còn không nhìn trúng ta, phỉ, về sau cha ta lập công lớn, Thánh Nhân muốn ban thưởng, ta liền cầu cha ta, bảo ông đi theo Thánh Nhân muốn Lục hoàng tử.”

. . . hóa ra là cường thủ hào đoạt . . . Hòa Sinh nghe đến mê mẩn, hỏi nàng “Sau đó thì sao?”

Mạc Tranh Hòa nhảy lên cây hái đoá hoa, tiến tới khuôn mặt Hòa Sinh so sánh, nè, người còn đẹp hơn hoa. “Về sau hần yêu thăm ta luôn.”

Một cô nương thoải mái tốt bụng, Hòa Sinh gật gật đầu, “Người và Lục hoàng tử rất có tướng phu thê.”

Mạc Tranh Hòa thích nghe lời này, “Ài, nội tình của ta toàn bộ tiết lộ cho người rồi, nếu không thì người tiết lộ hai câu đi.” Nàng ghé sát bên tai, nghe răng nhếch miệng, giống như có chuyện muốn hỏi, “Người và nhị ca, chuyện như thế nào?”

Hòa Sinh ghen lời, nghiêm túc suy nghĩ một chút, không biết nên nói như thế nào, hai con mắt chăm chú nhìn qua, “Nếu không, người hỏi hần một chút?”

Có nội tình. Mạc Tranh Hòa cười hắc hắc, “Ta nào dám hỏi hần, hần là người quanh quệ lãnh đạm đệ nhất, chỉ cần mắt dao găm của hần quét qua, ta liền bị chém thương tích đầy mình rồi.”

Hòa Sinh trừng mắt nhìn, “Như vậy đi, sau khi ta hỏi qua hần, sẽ nói cho người biết.”

Mạc Tranh Hòa vỗ tay cười, vây quanh đi loanh quanh nàng, bộ dáng dịu dàng ngoan ngoãn. Hai nàng hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, nàng xấu hổ mở miệng cũng là chuyện phải làm. Ngày khác quen thân với nàng rồi, lại dò xét cũng không muộn.

“Vậy thì một lời đã định, lần sau gặp mặt, không cho phép lừa gạt nữa, nhất định phải nói cho ta biết.” Nàng dừng một chút, hỏi, “Nhị ca đồng ý cho người xuất phủ sao?”

Hòa Sinh do dự, nhớ tới trước kia Thảm Hạo cùng nàng đề cập qua, nếu như thích, có thể đi theo vị Lục hoàng phi này đi chơi đùa nghịch. Nhẹ gật đầu, “Đồng ý.”

“Tuân Dương thế tử phi mời ta ngày mai đi chơi xúc cúc, nếu không chúng ta cùng đi? Ngày mai giờ mùi ta tới đón người.”

Hòa Sinh có chút sợ, hỏi: “Rất nhiều người sao?” Xúc cúc nàng biết, chỉ là đá không tốt lắm, miễn cưỡng cũng biết sơ sơ.

Mạc Tranh Hòa đi lên bậc thềm phía trước, “Đều là nữ nhân, dù sao cũng có ta, ta đá xúc xúc giòi lắm, đi theo phía sau ta, đảm bảo không sai.”

Trong phủ chờ đợi nhiều ngày như vậy, trong lòng nàng ngứa ngáy khó chịu, Vọng Kinh là nơi nàng từng sống, thế giới bên ngoài rộng lớn, giống như đang vói vẩy tay với nàng. Cự tuyệt thì không cam lòng, đi lại sợ làm trò cười cho thiên hạ, khề cần môi hỏi Mạc Tranh Hòa: “Người bên ngoài nếu hỏi, đừng nói ta là người Bình Lăng Vương Phủ, được không?”

Người khác không biết nàng là ai, dù cho xấu mặt làm trò cười, cũng không dính lên người hấn.

Mạc Tranh Hòa sững sờ, cho rằng nàng sợ người lạ, suy nghĩ một chút, đáp ứng.

•

Buổi tối khi Thẩm Hạo trở về, liếc mắt nhìn thấy Hòa Sinh chờ ở dưới cổng vòm chạm trổ, thấy hấn xuất hiện, lòng tràn đầy vui mừng chạy tới.

Đôi môi đỏ mọng khề mím, mắt cong cong, mê người. Thẩm Hạo kéo nàng tay, thấy trán nàng đỏ mồ hôi, nâng tay áo lên lau trán nàng, hỏi: “Hôm nay tâm tình rất tốt sao, khách về hết rồi, nàng lại vui mừng thành như vậy.”

Hòa Sinh lòng tràn đầy kỳ vọng nhìn hấn, hỏi: “Lục hoàng phi mời ta ngày mai đi xúc xúc, ta muốn đi, có thể chứ?”

Thì ra là chuyện này. Thẩm Hạo sửa sang lại ống tay áo, vết mồ hôi của nàng dính lên sợi tơ viền vàng, đôi lại trước kia sẽ chán ghét chết mất, nhưng bây giờ nửa điểm ghét bỏ cũng không có. Quả nhiên mọi người sẽ thay đổi.

Hòa Sinh thấy hấn không đáp lời, trong lòng căng thẳng, cầm chặt tay của hấn, hỏi: “Không được sao?”

Trong mắt Thẩm Hạo mỉm cười, “Đương nhiên có thể, nhưng không nên ham chơi, ngày mai trở về sớm chút.”

Hòa Sinh vui rạo rức túm tay áo khề động của hấn, “Ngày mai trở về, ta tự mình xuống bếp nấu cá nướng cho huynh ăn.”

Đây là đang nịnh nọt hấn. Thẩm Hạo ôm eo nàng, khề mở miệng, “Ăn cá là chuyện ngày mai, hiện tại để cho ta ôm là được.”

Hòa Sinh giật mình, liếc nhìn bốn phía, vừa rồi còn đứng hai hàng thị vệ, hiện tại một bóng người cũng không có.

Nàng bấu môi, đi lên phía trước một bước, xoay người đối mặt hấn, giang hai cánh tay, ngửa đầu nhìn hấn: “Huynh ôm đi.”

Chân mảy Thẩm Hạo giần ra, duỗi tay ra, ôm lấy nàng.

. . . Để người ta nhìn thấy sẽ xấu hổ lắm. . . Hòa Sinh vui ở trong lòng ngực của hấn, giọng nói nhẹ như khói nhạt, “Hôm nay Lục hoàng phi hỏi ta, nói hai ta thành đôi như thế nào, ta không biết nên trả lời nàng sao nữa.”

Thẩm Hạo ôm nàng đi lên phía trước, “Thành đôi? Ta còn muốn hỏi nàng, chúng ta thành đôi lúc nào?”

Hòa Sinh vui mặt, che khuất khuôn mặt đỏ ửng.

Hay lắm, vậy mà không dám nhìn hấn. Tay Thẩm Hạo hạ xuống, rồi lại thấy nàng dâng lên. Hòa Sinh kinh sợ kêu một tiếng, sợ bị ném xuống đất, vội vàng ôm chặt lấy cổ hấn.

Nhướng mí mắt, đập vào mắt là khuôn mặt đầy chứa ý cười của hấn, giảo hoạt, đắc ý. Hòa Sinh chu môi, người xấu!

Hành lang khoanh tay bên cạnh, trên tường phù đầy dây thừng xuân*, buông thông xuống, nước ao xanh biếc, vài phiến lục bình trôi lững lờ.

Thẩm Hạo đi xuống thềm đá, qua cửa thủy hoa, mở miệng: “Lần sau người khác hỏi nàng, nàng liền hỏi lại như thế”

Hấn ra hiệu Hòa Sinh sát đến một chút, nàng rướn cổ ngẩng mặt lên phía trước, hấn đột nhiên áp đầu xuống, bờ môi nóng bỏng, môi của hấn chạm vào môi nàng, duỗi ra đầu lưỡi ẩm ướt từng chút một liếm vào bên trong, cọ lên mặt nàng nhỏ ra tám chữ: “Nhân duyên trời định, đến chết mới thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chương 34

Trời hôm nay so với hôm qua càng thêm khô nóng. Nhìn lên trên trời ca, chỉ có thể dùng tay che, cách khe hở nhìn, vừa cay vừa độc, mà quanh mình một chút gió cũng không có. Rồi bình băng sứ, cả người giống như bị vây trong lò nướng kín không kẽ hở, mồ hôi ồ ạt chảy ra bên ngoài.

Hòa Sinh đợi ở cửa phía sau, sợ người nhìn thấy nàng từ cửa chính phủ đệ đi ra, cố ý bảo Mạc Tranh Hòa lượn quanh một vòng, xe ngựa đứng ở trước cửa tiểu viện khẽ mờ, bảo Thủy Ngọc ra bên ngoài dò xét, thấy trên đường không có người nào mới lưu loát leo lên xe ngựa.

Mạc Tranh Hòa mặc một thân la khoan sam* màu đỏ chót, chải búi tóc cao, nàng vốn lớn lên khí khái hào hùng, ăn mặc như vậy lại càng lộ ra tinh thần lưu loát.

“Hôm nay không dám ăn nhiều, sợ đầy bụng, đợi tí nữa chân chạy không nổi.” Mạc Tranh Hòa sờ lên bụng, đưa tay đi sờ búi tóc Hòa Sinh, “Người chải đầu tóc này, tựa như thiếu nữ ngây thơ chất phác, lộ ra ngây thơ. Ngày nào đó ta cũng chải tóc này, quay về tâm hồn thiếu nữ.”

Hòa Sinh hôm nay chải búi tóc thùy quải kè*, hai búi tóc rủ xuống hai bên lỗ tai, trên búi tóc chính giữa chia ra hai bên cài đóa hoa lụa mỏng. Cười, “Cái này hay nè, động tác đứng dậy không có gì đáng ngại, ài, hôm nay chúng ta chơi bạch đá * hay là đối kháng?”

* Xúc cúc hay còn gọi là đá bóng của thời xưa, sau thời Đường, xúc cúc còn được gọi là “bạch đá”. Từ thời Tống chuyển hình thức từ một người chơi sang 10 người chơi, những lúc không có thi đấu thì có thể chơi độc lập, đây cũng coi là một hình thức rèn luyện sức khỏe cá nhân. Loại thứ hai là hình thức thi đấu đối kháng. Lý Vu thời Đông Hán từng ghi chép trong cuốn “Cúc thành minh”: Những cục hình tròn và sân thấp cục thi được xây tường vây tứ phía.

Mạc Tranh Hòa nghiêng đầu tưởng tượng, “Hẳn là đối kháng, bạch đá không có tí sức lực nào.”

Hòa Sinh dựa người về sau, trong lòng đắn đo. Nếu là bạch đá, nàng còn có thể cân nhắc. Nếu là đối kháng, kỹ thuật đá bóng của nàng không tốt, chỉ sợ sẽ cản trở. Đêm trong lòng ý tưởng nói ra, Mạc Tranh Hòa an ủi nàng, “Không có việc gì, có ta đây, đến lúc đó hai ta phân cùng một đội.”

Trong lòng Hòa Sinh thả lỏng. Trước kia ở ngõ nhỏ phố Bình Hòa, thường cùng đám tiểu tử muối nhà hàng xóm kết bạn chơi xúc cúc, các nàng chơi không có đa dạng gì, phần lớn là kỹ thuật câu hoa, không lên được mặt bàn. Chính thức đối kháng nàng cũng đá vài lần, song phương tất cả sáu người, bắt đầu là xúc cúc*, câu thai làm từ da lông trâu rửa sạch sẽ bện lại, khi đá bay rất cao.

Chơi bạch đá, còn có thể nhàn nhã giờ trò, bản lĩnh đá của nàng cũng khá tốt, như ruộng cạn nhặt cá, động tác 'gió lay lá sen' độ khó cao như vậy, nàng làm không chút tổn sức nào. Nhưng nếu chơi đối kháng, vậy thì không giống nhau, gấp thời khắc gấp rút, chân không rời cầu, cầu không rời chân, nói chung thật sự nàng không làm được.

Không nhất định có thể đến phiên nàng ra sân, làm người dự bị nhìn các nàng đá, cũng tốt.

Chờ đến đây, xa xa trông thấy mười mấy nữ nhân cầm y hoa phục, hỏi hà tụ họp cùng một chỗ, trong đó có tuổi gần 30, cũng có mặt mũi tràn đầy non nớt. Mạc Tranh Hòa ân cần thăm hỏi mọi người, giới thiệu Hòa Sinh, chỉ nói biểu muội nhà mình, mang đi ra cùng chơi đùa.

Tuân Dương Thế tử phi và Mạc Tranh Hòa từ trước đến nay thân thiết, đang kỳ quái biểu muội nhà nàng đến sao chưa từng báo cho biết một tiếng, mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi ra lời, lôi kéo tay Hòa Sinh thân mật ân cần thăm hỏi vài câu.

Ngay phía trước đi tới một nữ nhân chải búi tóc nguyên bảo* mang chuỗi ngọc, bên cạnh đi theo hai thiếu nữ, mặt mũi tràn đầy khinh thường nhìn Hòa Sinh bên này.

Mạc Tranh Hòa kéo nàng cúi đầu xuống lặng lẽ nói, “Kia là Đông Di quận chúa, bại tướng dưới tay của ta, trước kia muốn cùng ta đoạt Lục hoàng tử đó, không thành công. Nàng tâm nhãn nhỏ, hận ta lắm.”

Hòa Sinh chăm chú nghe, nhẹ gật đầu, nhìn trộm bên cạnh, thấy Đông Di quận chúa mặt mũi tràn đầy lệ khí, ánh mắt tựa như dao găm nhìn về phía bên này, co rụt cổ lại không nhìn nữa.

Mạc Tranh Hòa lại thấp giọng nói: “Thành thật mà nói thì nàng ta cũng coi như là thân thích của ngươi -- nữ nhi của muội tử nhà Đức Phi nương nương, bàn về vai vế, được gọi nàng ta một tiếng biểu tỷ.”

Hòa Sinh nhớ kỹ. Mạc Tranh Hòa chỉ vào cô gái bên cạnh Đông Di nói, “Khôn mặt dài kia, là đại nữ nhi Vệ Linh của nhà Vệ Thị Lang, khôn mặt xỏ giày bên phải, là đại nữ nhi Tiền Nhã nhà Tiền Thượng Thư, hai người này dù sao cũng không liên quan đến ngươi.”

Nghe xong ba chữ Vệ Thị Lang, Hòa Sinh rung mình một cái. Người Vệ gia kêu gào, nàng trốn cũng không kịp, ngày hôm nay vậy mà đụng mặt!

Mạc Tranh Hòa “A” một tiếng, cho rằng nàng không thoải mái, vừa muốn mở miệng hỏi, phía trước trực tiếp có người uy phong lẫm lẫm đi tới.

Đông Di ngẩng đầu, ước gì có thể cầm lỗ mũi thay thế đôi mắt, liếc Mạc Tranh Hòa, “Ồ, ngươi cũng tới nha.” Nàng ghét ai thì ghét cả đường đi lối về, luôn luôn có cái nhìn không tốt đối với người bên cạnh Mạc Tranh Hòa, mặc dù không thích Tuân Dương Thế tử phi, nhưng trở ngại địa vị của Tuân Dương phủ, chưa từng biểu hiện ra ngoài.

Ánh mắt dừng đưa một chuyến, dò xét vừa đến trên người tiểu nha đầu Thủy Linh bên cạnh, cao thấp dò xét, the thé cuồng vọng hỏi: “Ai vậy?”

Mạc Tranh Hòa mặc kệ nàng ta. Đang ở bên ngoài, không thể khiến cho khó xử, Tuân Dương Thế tử phi đứng ra hòa hoãn không khí, cười nói, “là biểu muội nhà Lục hoàng phi, vừa tới Vọng Kinh.”

Nghe xong, thì ra là nha đầu Mạc gia, thái độ Đông Di liền không giống nhau. Mạc Tranh Hòa hiện nay là hoàng phi, nàng giẫm không được, giao hảo Thế tử phi, nàng cũng giẫm không được, nhưng tiểu biểu muội này, nàng hôm nay, giẫm được rồi.

Cách quần áo gài ngựa, tốt xấu cũng có thể sử dụng vài phần lực đạo, để Mạc Tranh Hòa biết rõ sự lợi hại của nàng!

Giao cho người bên cạnh, giọng nói tuy nhẹ, nhỏ, nhưng ngữ khí hung tợn: “Để mắt nha đầu mặc quần áo màu thủy lam cho ta.” Ánh mắt không có hảo ý toàn bộ hiện lộ ra.

Vệ Linh bận rộn đuổi ở phía trước Tiễn Nhã, nịnh nọt giống như đáp ứng. Gần đây Vệ gia và Bình Lăng Vương Phủ quan hệ không tốt lắm, Đông Di là cô nương nhà mẹ của Bình Lăng Vương, lại cùng Uy Chấn Hầu gia thế tử là đường huynh muội. Vệ gia ý muốn kết giao Uy Chấn Hầu phủ, đã qua lại gần một năm, chính là có thể cùng Uy Chấn Hầu gia làm thân thích.

Mất thấy, cửa hôn sự này lập tức có thể đã thành. Tại loại thời khắc mấu chốt này, tự nhiên phải hảo hảo dụ dỗ vị tiểu cô nãi nãi này. Nếu như có thể, tốt nhất có thể kéo quan hệ với Bình Lăng Vương Phủ.

Vệ Linh ngũ quan bình thường, không xuất sắc, thuộc loại ném trong đám người liền tìm không ra bóng dáng. Mắt nhìn liếc qua Hòa Sinh, thấy cô nương mới tới này dung mạo xuất chúng, tư thế eo nhỏ mềm mại, lông mi dài nhọn, cười rộ lên hiện ra lúm đồng tiền nhẹ nhàng, chột nhìn lên, đặc biệt đẹp mắt.

Vệ Linh nghiêng đầu, đối với tất cả dung mạo mỹ lệ, bọn ta đều chán ghét. Lớn lên đẹp mắt có gì hữu dụng, chẳng lẽ lại còn có thể nhảy ra hoa?

Nàng ta khề liếc nhìn, thiếu chút nữa làm Hòa Sinh vút nửa cái mạng. Tuy nói hiện tại tiến vào Bình Lăng Vương Phủ, nhưng gặp phải nghe được chuyện cùng người của Vệ gia, nàng vẫn rất sợ. Gia đình có tâm địa sắt đá như vậy, nàng gả vào tựa như đi vào hang hùm ổ sói, đâu còn dám cùng người nhà bọn họ thân cận?

Mà vị Vệ gia đại cô nương này, đã gặp mặt nàng. Mặc dù chỉ là ở hậu viện xa xa liếc mắt, nhưng chung quy đã bị nhìn thấy qua đáng vẽ.

Hòa Sinh hạ thấp đầu, liếc trộm nàng, thấy trên mặt nàng không có chút khác thường nào, ngược lại là không có nhận ra nàng. Một lòng thả trở về, cũng không hết căng thẳng, vạn nhất Vệ gia đại cô nương đột nhiên nhớ lại nàng, phiền toái có thể to lắm.

Thành thật mà nói cũng kỳ quái, Thẩm Hạo có vẻ như cũng không kiêng kỵ nàng và người ngoài kết giao, biết rõ thân phận con dâu Vệ gia của nàng, nhưng không bắt nàng phải trốn tránh Vệ gia.

Khả năng, hẳn có ý định khác?

Hòa Sinh quay đầu, đi theo Mạc Tranh Hòa dưới bóng cây. Dù sao cũng nghĩ không ra kết quả, hôm nay nếu như đã đụng phải đại cô nương Vệ gia, trốn là không có chỗ trốn rồi, nếu có toan tính tránh lui, ngược lại sẽ khiến người ta nghi ngờ, chẳng bằng thoải mái thôi.

Dưới tàng cây đại thụ, có vị phu nhân xinh đẹp ngồi nghiêng ở trên ghế quý phi, trong ngực ôm tiểu cô nương bảy tám tuổi. Mạc Tranh Hòa đi qua ân cần thăm hỏi, “vương phi khỏe.” Hồi xong, nàng cười hi hi ngồi xổm người xuống trêu chọc nữ oa oa trắng ngần bên cạnh.

Hòa Sinh đi theo hỏi thăm, vừa rồi cách hơi xa, không có nhìn rõ ràng, nhắc mí mắt lên hơi đánh giá, phát hiện vị vương phi này ngoại trừ chải búi tóc phụ nhân bên ngoài, cả khuôn mặt không có một chỗ nào lộ ra tuổi, nhìn thấy da mặt, nhiều lắm như người hai mươi tuổi.

Người đối diện cũng liếc mắt nhìn, ánh mắt hai người đối nhau, vương phi cười gật gật đầu, Hòa Sinh sững sờ, vội vàng dời mắt.

Vừa rồi Mạc Tranh Hòa giới thiệu qua, vị này chính là Cảnh Ninh vương phi lừng lẫy nổi danh.

Cảnh Ninh vương phi nàng đã nghe nói qua, từ nhỏ dùng thân phận con gái tội thân vào Cảnh Trữ phủ làm nô, người bên ngoài đều nói nàng là hồng nhan họa thủy, có thể khiến đại tướng quân vương chinh chiến thiên hạ, không tiếc vứt bỏ tước vị vương phủ, chỉ vì lấy nàng làm vợ.

Hơn nữa, nghe nói Thánh Nhân tài đức sáng suốt trăm năm năm ấy thiếu chút nữa bởi vì nàng mà cắt đứt tình cảm huynh đệ với Cảnh Ninh Vương ...

Nhân vật truyền kỳ như vậy, năm ấy phải nhìn nhiều hai mắt, chỉ tiếc nàng nhát gan, công thêm Vệ Linh đang ở đây nên không dám làm náo động.

Than thở một tiếng, trái tim bát quái áp trở về, hết sức chuyên chú nhìn trận đấu.

Trên trận Mạc Tranh Hòa đánh thật thống khoái, nàng và Đông Di vừa vặn ở hai đội đối địch, khí thế song phương tương xứng, đá đến khí thế ngất trời.

Vệ Linh không có ra sân, tay chân nàng không cân đối, tay chân vụng về, đá không ra dạng gì, dù cho ra sân cũng là tự rước lấy nhục. Tuy rằng không cách nào dùng xúc xúc hấp dẫn ánh mắt, nhưng nàng có khéo léo-- ngay tại chỗ vịnh từ làm thơ là điểm mạnh của nàng.

Đã có thể mượn thi từ khen ngợi Đông Di, lại có thể từ tài hoa nghiền ép mọi người, quả thực là chuyện tốt vẹn toàn đôi bên, phải biết rằng, phong hào tài nữ của nàng, chính là để tận dụng mọi cơ hội như vậy, tích lũy lại.

Đề nghị của nàng vừa ra miệng, Tuân Dương thế tử phi liền xùy ra tiếng nói với Hòa Sinh, “Nhìn kia, lại muốn trình diễn trước mặt người, sợ người khác không biết nàng có bao nhiêu năng lực.”

Hòa Sinh nghĩ lại, vị đại cô nương này, hình như là thích vịnh thơ, duy nhất một lần thấy nàng, nàng cũng là ở trong vườn làm thơ ca ngợi vẻ đẹp của mẫu đơn.

Lời tuy nói như vậy, nhưng trong tình cảnh lời cần nói vẫn phải nói, Tuấn Dương tự nhiên là chọn Mạc Tranh Hòa là đối tượng làm thơ, gọi người cầm bút mực, đề bút, thoáng qua một lát, liền làm thành một bài thơ.

Hòa Sinh không biết làm sao, dùng lưng của người hầu làm bàn, nha hoàn trải giấy tuyền thành xong, nàng lại không biết ra tay từ đâu.

Vệ Linh nhìn Hòa Sinh, mí mắt thật đầy che con mắt chỉ còn có một đường nhỏ, nhú lông mày nhỏ nhắn hỏi: “Sao ngươi không viết?”

Hòa Sinh sừng sốt, không dám nhìn ánh mắt của nàng, đưa tay lấy bút, nhưng bởi vì khăn trương, ngay cả tư thế đề bút cũng sai.

Nàng không biết chữ, thì làm sao biết viết chữ, càng đừng nói ngâm thơ làm thơ. Một chút sức lực giấu ở cuống họng, trong lòng sợ hãi, đánh ném bút, quay đầu sang chỗ khác, hé miệng nói: “Ta không biết.”

Vệ Linh xì mũi coi thường, cô ý lớn tiếng nói: “Ngươi là không biết làm thơ, hay là không biết viết chữ?”

Người chung quanh nhìn sang, biết chữ nhận mực là lễ nghi cơ bản của khuê tú thế gia trong kinh, cho dù là quan tể riêu thất phẩm, nữ nhi trong nhà cũng phải biết cầm kỳ thư họa mọi thứ đều đủ, có thể không đứng hàng đầu, lại không thể không biết.

Hòa Sinh cúi thấp đầu xuống, tay nắm thành quyền, khuôn mặt trắng đến đỏ bừng.

Trên trận Mạc Tranh Hòa nhìn qua, Vệ Linh nghĩ muốn ở trước mặt Đông Di lập công, lập tức vỗ tay cười to, ý đồ hấp dẫn ánh mắt của Mạc Tranh Hòa, để Đông Di có thể có cơ hội, thắng được một câu.

“Mạc hoàng phi tuy là tư thế nữ anh hùng hào hùng, nhưng nàng đầu gì cũng biết thơ văn, ngươi là người Mạc gia, chẳng lẽ không ai dạy ngươi biết chữ sao? Lăng phi trang giấy tốt nhất này, cọ xát cả buổi, liền vẽ một bức họa chấm đen, chặc chặc.”

Người trong tộc Mạc gia không có trục hệ ruột thịt, nhưng có thân thích chi thứ, bản đại bác cũng không tới chủng loại kia. Nàng vừa rồi không có trực tiếp bác bỏ mặt mũi Mạc Tranh Hòa, đặc tội chính là tiêu nha đầu trước mắt này, thế lực dùng Vệ gia, còn không đến mức sợ một người họ hàng xa của Mạc Bắc. Hơn nữa, còn có Đông Di làm chỗ dựa cho nàng, căn bản không cần lo lắng.

Khuôn mặt lớn lên xinh đẹp thì phải làm thế nào đây, còn không phải cùng dạng bị nàng nhục nhã, hừ!

Quả nhiên, Mạc Tranh Hòa bị phân tán lực chú ý, Đông Di thừa cơ đá bóng vào lưới, chiêu trống gỗ vang, Đông Di thắng.

Hòa Sinh thẹn đến mức muốn chui xuống đất, mở miệng muốn biện giải, mọi ruột gan, rồi lại không xuất ra được chữ nào.

Nếu như trong bụng của nàng có mực, chỉ thiếu khuyết chút tài hoa, còn có thể hỏi vặn lại. Nhưng nàng quả thật là chữ to không nhìn được, nửa điểm lực lượng cũng không có, như thế nào đáp lời?

Trai trẻ không có gắng, già rồi mới bị thương, nàng mới mười sáu, đã bị phần hổ thẹn không thôi.

Vệ Linh nói không sai, nàng làm Mạc Tranh Hòa thật mất mặt rồi.

Mạc Tranh Hòa thua trận đầu, bức bội hồ hét tháo tóc quăng ra, sải bước đi tới chỗ Vệ Linh.

“Ngươi ồn ào cái gì, không thấy được chúng ta đang thi đấu ư, cũng không phải tổ chức tiệc giao du, ngươi ngâm thơ làm từ, cố tình mất hứng à?”

Con ngươi đảo một vòng, nhìn thấy một bên mặt Hòa Sinh nhú lại, giữa lông mày ủy khuất, cơ hồ muốn khóc lên. Trong lòng một mối lửa từ từ vung lên, hôm nay Hòa Sinh là theo nàng ra đây, đánh lên tên cô nương Mạc gia, lẽ ra do nàng che chở, hiện nay bị người khi dễ, nếu cho nhị ca biết rõ, nàng sau này cũng đừng đi Bình Lăng Vương Phủ nữa.

Kêu người cầm roi da ra quát, phát ra thanh âm bành bạch. Tiến lên trừng mắt, hỏi: “Ngươi vừa rồi nói cái gì với biểu muội ta, xin lỗi nàng mau!”

Đông Di cũng chạy tới, chống nạnh che chở Vệ Linh, “Ngươi gấp cái gì, vừa rồi ta ở đây cũng nghe được, cô nương nhà ngươi không biết chữ, chạy tới quai dí người bên ngoài làm chi? Chẳng lẽ Vệ Linh nói sai, ngươi lại muốn dùng roi đánh nàng hay sao?”

Đông Di và Mạc Tranh Hòa từ trước đến nay không hợp, lòng dạ mọi người biết rõ, đoán chừng, chiến hòa muốn thắng cấp. Có trò không nhìn, là người ngu.

Trên mặt Hòa Sinh nóng hừng hực, cảm thấy là mình không tốt, rơi vào đầu đề câu chuyện, nếu thật đánh nhau, Mạc Tranh Hòa bởi vì nàng mà bị người chỉ trích, nàng tội nghiệt liền lớn hơn.

Ngăn cản Mạc Tranh Hòa, đề xuống chưa xót trong lồng ngực, nhẹ giọng khuyên, “Trời nóng nực, ta chịu không nổi, trở về đi.”

Mạc Tranh Hòa đầy ngập lửa giận, rũ mắt thấy khuôn mặt đáng thương của Hòa Sinh, dường như một lần cự tuyệt, nước mắt tràn mi mà ra.

Nắm chặt nắm đấm, hung ác ném cây roi về phía Vệ Linh, buông lời: “Vệ Linh ngươi chờ đó cho ta.” rồi Mang theo Hòa Sinh đi về hướng xe ngựa.

Vệ Linh nuốt nước miếng, trong lòng kinh hãi, tính tình Mạc Tranh Hòa này, nàng vẫn có vài phần sợ, nhưng còn có Đông Di chống đỡ, hơn nữa, nên

tảng hôn sự của nàng và Uy Chấn Hầu phủ vốn đã định ra, cho dù là Lục hoàng phi thì làm được gì, ngay cả Lục hoàng tử cũng không phong vương, nàng không cần phải sợ.

Lui một vạt bước, ca ca của nàng, hiện nay thế nhưng là người tâm phúc trước mắt Tam điện hạ, có Tam điện hạ làm chỗ dựa, ai dám ngăn hôn sự của nàng !

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 35

Đưa Hòa Sinh về phủ, đến cửa ra vào, Mạc Tranh Hòa không vào mà kéo tay áo Hòa Sinh, ánh mắt vô cùng áy náy. Lửa giận tràn đầy sớm đã tiêu hao hết trên đường đi, thanh tĩnh lại, sợ Thẩm Hạo trách móc nàng không có che chở Hòa Sinh.

Vốn chuyện này cũng không quan trọng, cùng lắm thì nàng hạ chiến thư cho Vệ Linh, hẹn đi ra đánh một trận hả giận cho Hòa Sinh. Chỉ sợ Thẩm Hạo sẽ tức giận, dù sao cũng là Mạc Tranh Hòa nàng mang đi ra ngoài chơi xúc cức, để vợ hấn bị ủy khuất, một vạt lần không nên.

Thẩm Khoát luôn luôn đặc biệt sùng kính vị nhị ca này của hấn, Thẩm Hạo ói ra mấy lời nhảm nhí hấn cũng có thể nâng lên thành thánh chỉ, nàng căng thẳng với Thẩm Khoát, tự nhiên cũng liên căng thẳng với ý nghĩ của Thẩm Hạo.

Môi trên đung môi dưới, không thể chọn khép lại, lè mề hồi lâu, hỏi: “Chuyện ngày hôm nay. . . Có thể gạt nhị ca không. . . Ta sợ hấn tức giận.”

Nữ hài người ta thỉnh thoảng tranh chấp, vẫn không ồn ào đến chỗ nam nhân, chỉ cần Hòa Sinh không đề cập tới, sẽ không có ai cố ý chạy đi thám thính chuyện phát sinh ở trận xúc cức hôm nay.

Hòa Sinh đáp ứng, cười: “Ngươi mau trở về đi, lần sau ra ngoài, nhớ gọi ta.”

Không tranh cãi là tốt rồi. Trong lòng Mạc Tranh Hòa nhẹ nhàng thở ra, ngược lại nghĩ đến vấn đề Hòa Sinh không biết chữ, sau nửa ngày do dự đành phải nuốt trở lại trong bụng.

Mạc Tranh Hòa đi rồi, Hòa Sinh trở về viện mình. Trong phòng mát mẻ, nằm ở trên giường êm, lật qua lật lại, trên người dường như có tảng đá lớn. Bên tai liên tục vang lên những lời nói kia của Vệ Linh, cùng với ánh mắt của đám quý nữ ở đây nhìn nàng-- lộ ra ngạc nhiên không thể tin và thăm dò. Đứng vậy a, người của gia tộc thế gia, có người nào không biết chữ ? Nói ra sẽ bị cười đến rụng răng.

Khuôn mặt từ từ ghen đỏ, ngược lại nghĩ đến Thẩm Hạo, hấn đã sớm biết nàng không biết chữ, tại sao lại không chê nàng?

Trong lòng không cách nào yên ổn, thỉnh thoảng từ giường ngồi dậy, mang giày đi ra ngoài. Gót giày kéo nửa đoạn nhỏ, nhưng lại không chú ý nhiều như vậy.

Thúy Ngọc mới bê cháo đậu xanh hạt sen lạnh vào, thấy nàng không quan tâm mà đi dưới mặt trời, vừa theo sau vừa gọi to.

Hòa Sinh không để ý tới nàng.

Thúy Ngọc sững sờ, cô nương hôm nay bị sao thế nhỉ?

Đi hơn phân nửa khu vườn, trên mặt đất thoáng qua bóng dáng hơi thô to ngăn cản, dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn.

Dưới ánh mặt trời, tháp bát giác đứng uy nghi, mái tháp buộc chuông vàng giống như cánh chim bay, trong hùng vĩ cao lớn hiện ra một phần nhẹ nhàng linh hoạt linh động, ở trên biển tháp viết mấy chữ rồng bay phượng múa, Thẩm Hạo đề cập qua, chữ này là do hấn viết, có lẽ là tên của tháp này.

Hòa Sinh nhớ rõ, lần trước đi ngang qua nơi đây, hấn nói trong tháp cất giữ rất nhiều sách, tập hợp tinh hoa của nhiều dân tộc, hữu ích vô hại.

Thúy Ngọc đi theo ở phía sau, trông thấy Hòa Sinh bước vào Thư Trọng Các, đang muốn đi theo, vừa tới trên thềm đá, cửa tháp nhanh chóng đóng lại.

Hòa Sinh ở bên trong nói với nàng: “Ngươi về trước đi, buổi tối tự ta sẽ trở về phòng.”

Chưa từng ăn thịt heo, cũng đã gặp thịt heo. Trước kia nhìn đệ đệ học chữ học bài, đọc y nha y nha, sao chép, trên sách cũng đều là chút ít hấn không biết. Đôi mắt nhìn nhiều, miệng gặp nhiều, trước lạ sau quen, cũng liền nhận thức.

Nơi đây đều là sách, nàng chọn mấy chữ nhìn, cố gắng nhìn một chút sẽ biết.

Thật ra trước kia cũng không phải không có ước ao qua, Yển Cửu nhà bên cạnh mời nữ phu tử, tiền khẫu phần lương thực của một nhà ba người mất một phần ba, lúc đầu không có khởi sắc, đợi về sau nàng có thể làm thơ ngâm từ, trong ngõ nhỏ mọi người khen ngợi kỳ lạ quý hiếm, nhà ai muốn viết

thư, toàn bộ tìm nòng, nhà nòng biết tính số, viết một phong kiếm một văn, gom góp nhiều lắm, lúc đầu bỏ vào toàn bộ vốn liếng thu hồi lại không nói, còn thu được lợi nhuận không ít.

Hòa Sinh tiện tay cầm quyển sách, bốn chữ phù lên da vàng toàn bộ cũng không nhận ra, mờ ra, chữ rậm rạp chẳng chịt, chỉ nhận biết mấy chữ, miễn cưỡng đọc cái này, lại nhìn xuống một chút, liền choáng luôn. Thở dài một hơi, buông sách, ngược lại đi tìm những thứ khác.

Cho đến hôm nay, mới biết được đọc sách viết chữ quan trọng như vậy. Mà Diêu cha đã từng đề nghị với nòng mời nữ phu tử, thế nhưng lúc đó trong nhà căng thẳng, vốn Diêu cha làm mua bán, sinh ý vừa mới có khởi sắc, ước gì có thể một biến thành hai nữa, nào có loại tiền nhân rồi này. Hòa Sinh khi đó mới bảy tuổi, một tiếng liền cự tuyệt.

Đội cang về sau quang cảnh trong nhà tốt lên, có tiền nhân rồi làm chuyện khác, đệ đệ đến học đường, nòng đã mười ba tuổi, sớm đã không có tâm tính nhân nại đi học bài.

Ai. Lại là một tiếng thở dài, buông sách, có chút lờ mờ. Đáng đời bị người cười, tức giận cấp bách mới cuống lên ôm chân phạt, nhưng ngay cả chân phạt bên cạnh cũng dính không đến, ở đâu mà ôm!

Oán trách mình vô dụng, vừa bấm cánh tay, nghĩ thầm bất kỳ thế nào phải nhớ được mấy chữ!

Không biết, sẽ không đọc, ngón tay trong không khí khoa tay múa chân, nhớ kỹ kết cấu kiểu chữ, cũng không để ý tới giải thích ý nghĩa, nhớ rồi cũng là vô ích

Vẫn phải là có người dạy. Cô nương mười sáu tuổi, hiện tại mới bắt đầu học chữ, sợ là sẽ bị người cười thảm. Nòng bị người cười không sao, sợ nhất người khác kéo đến trên người hân, nói hân có mắt không trông, chọn người mắt mù.

Gần hoàng hôn, Thẩm Hạo hồi phủ, Bùi Lương đang chờ ở ngoài phòng, thừa dịp lúc hân thay y phục, nhẹ giọng bẩm báo: “Cô nương ở Thư Trọng Các, ở hết một buổi trưa, hiện tại người còn chưa có đi ra.”

Thẩm Hạo vuốt đều tay áo, vuốt mi tâm. Đẩy cửa ra, bước chân thong thả đi tới Thư Trọng Các, trên đường hỏi Bùi Lương: “Nàng dùng xong bữa tối chưa?”

Bùi Lương đáp, “Chưa. Cô nương đóng cửa tháp, nói không cho người đi vào.”

Lời của cô nương, không thể không nghe, ngay cả Thúy Ngọc cũng cung kính đợi ở bên ngoài. Bùi Lương ngẩng đầu lên, do dự vài cái, đáng về muốn nói lại thôi, làm trong lòng Thẩm Hạo bức bối.

”Đừng che giấu, có lời cứ nói.”

Bùi Lương đem chuyện xúc xúc buổi chiều nói ra. Cũng chẳng trách hân khua môi múa mép cáo trạng, cô nương là đầu quả tim của vương gia, tự nhiên phải đặc biệt chú ý. Mạc hoàng phi dặn dò, người hầu hạ bên cạnh cũng học được, nhưng cô nương không nói, không có nghĩa là kẻ khác không thể nói.

Ngộ nhờ ghen nguy đến tính mạng, vương gia bắt hân hạ giận, ném đến Giam Lan Viện, sẽ thua lỗ lớn!

Thẩm Hạo nhẹ gạt đầu, chưa nói những thứ khác. Đã đến Thư Trọng Các, người cũng đi, đưa tay chuẩn bị gõ cửa, ngón tay móc thành vòng, suy nghĩ một chút, vẫn không thể nào gõ xuống.

Đi đến bên trong hơi dùng sức, cửa thật không có đóng lại, kết kết một tiếng chậm rãi mở ra. Thẩm Hạo đi vào trong, lâu một không thấy bóng người, đập lên thang lầu, bước lên đến tầng hai hẻo lánh, bên cạnh giá sách gần cửa sổ bên phải, đồng sách vụn vặt lè tè trên mặt đất, vòng thành một vòng, chính giữa ngồi một cô nương xinh đẹp, nửa người dựa tường, đang ngủ say.

Thẩm Hạo thả nhẹ bước chân, đến trước mặt nòng, ánh mắt rủ xuống, trông thấy mái tóc đen bóng trên đỉnh đầu nòng có chút lộn xộn, hiển nhiên bị vò đầu bức tóc.

Nhớ tới lúc mình chưa phong vương đi huấn luyện bên trong thư các, thái phó dạy sử ký cảnh cáo nói, thỉnh thoảng có một đôi lời không hiểu rõ như vậy, cũng sẽ vô đầu. May mà thái phó khen hân thiên tư thông minh, thật cũng không gặp được nhiều chuyện đáng để vô đầu như vậy, hiện giờ tóc đen rậm rạp, thật là may mắn. Trái lại tam đệ, đầu tóc đầy đầu, đều nhanh bị cong hết.

Cúi người, lấy sách trên váy nòng lên tiện tay khẽ lật, tất cả lời nói trong sách đều là tối nghĩa, nòng xem cái này làm chi?

Bức tường cứng rắn, đầu đụng vào, toàn bộ dùng sức một chút, dựa vào lâu cần rất đau, từ từ nhắm hai mắt, Hòa Sinh vô thức dời qua bên cạnh, tìm tư thế tốt hơn dựa vào. Mới cử động, nghe thấy trên đỉnh đầu có giọng nói rơi xuống, nghe không ra tâm tình, nửa điểm gọn sóng cũng không có.

”Ngủ đủ rồi hả?”

Hòa Sinh có chút bối rối, không nghĩ tới hân sẽ ở đây. Ra bên ngoài nhìn, thấy màu đỏ nhuộm đã hơn nửa ngày, mới biết canh giờ đã tối.

Hạ mắt không dám nhìn hân, trong lòng có xấu hổ, rõ ràng hạ quyết tâm muốn học chữ, làm sao lại ngủ mất, nên đánh! Mở sách trong tay ra, giống như nịnh nọt đưa tới trước mặt hân, “Ta xem sách mà.”

Thẩm Hạo vén áo dài, ngồi xuống, nhận sách trong tay nàng, biết còn có hỏi: “Nghĩ như thế nào lại đọc sách?”

Hòa Sinh khẽ nghiêng đầu, vụng trộm dùng ống tay áo lau dấu nước miếng nơi khoe miệng, lau hai bên cho rằng sạch sẽ, quay mặt sang hướng hấn: “Cảm thấy thú vị, muốn biết chữ.”

Dấu nước miếng không can hệ, bên khoe miệng ngược lại là bị nàng cọ đồ lên. Thẩm Hạo liếc nàng, từ trong lòng ngực rút khăn ra, lau lau ở miệng nàng, động tác nhu hòa chậm chạp.

”Muốn học biết chữ, phải người mời nữ phu tử là được, hà tất tự mình buồn bực ở chỗ này, đến trưa không ăn không uống, cả người sẽ chịu không nổi.”

Đọc đường đi, hấn mặc dù không nói gì, nhưng trong lòng lại cực kỳ nổi nóng. Nàng ở bên ngoài bị người bắt nạt, ước gì có thể lập tức bắt người hung ác đánh roi một trận, cho nàng thông khoái sướng tâm mới tốt.

Hấn là chủ nhân một phủ, ở trước mặt hạ nhân, không thể hiển lộ vui buồn, trong lòng gấp gáp, trên mặt cũng phải bình tĩnh, như vậy mới có thể đề người. Từ nhỏ hoàng tử được răn dạy tập thành thói quen, trầm ổn bình tĩnh là yếu tố đầu tiên vì vương vì thân tử.

Nhấn nhìn một đường hỏa khí, trong nháy mắt nhìn tới nàng, đầu tiên là cảm thấy có nước gọn dịu dàng kéo tới, từng chút một xâm nhập vào trong đầu, đợi lấy lại tinh thần, không đập tắt được lửa giận, ngược lại chồng chất ngày càng nhiều.

Hấn không chê nàng, người bên ngoài dám dùng lý do này chế nhạo nàng, không biết chữ thì thế nào, hấn liền thích như vậy!

Hòa Sinh nhìn thấy khăn trong tay hấn, thấy rất giống cái mặt trước đây trên thuyền, chưa kịp nhìn kỹ, hấn đã thu về.

”Ta không đói bụng, tự mình học rất tốt.” Ước gì có thể che dấu khuôn mặt, ngày hôm nay biết được nhược điểm của mình, rõ ràng xấu hổ mở miệng, vẫn phải giả bộ bình tĩnh, thậm chí nói dối lấy lệ.

Bụng ọ ọ vang lên một tiếng, trong lầu các yên tĩnh, lúc này tiếng vang đặc biệt rõ ràng. Mắc cỡ chết người! Hòa Sinh giả vờ ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, ánh mắt lại len lén xoay qua chỗ khác nhìn hấn.

Ánh mắt nóng rực sáng ngời của hấn nhìn lại, ánh mắt thấu triệt, dường như thấy con người thực chất bên trong. Hòa Sinh rụt vai lại, nhớ tới Mạc Tranh Hòa dạn dò, dọa nhảy dựng, không phải là biết rồi chứ?

Lông mày Thẩm Hạo đột nhiên nhíu lại, cả phòng đầy sách nhẹ nhàng lọt vào tầm mắt, thường ngày lấy học giả uyên thâm to lớn làm trọng, hiện giờ chỉ quét mắt một vòng, lại cảm thấy tâm phiền ý loạn như ngồi trên đồng lửa. Dắt tay của nàng, nói: “Nhìn những thứ này có tác dụng gì, nữ nhân không tài chính là đức, không biết chữ có chỗ tốt của không biết chữ, không cần cần phải giống như người bên ngoài.”

Trong lòng Hòa Sinh lộp bộp, dò xét ánh mắt của hấn, không dám hỏi ra khỏi miệng. Nếu hấn hiểu rõ tình hình rồi, có thể cầu hấn đừng nóng giận hay không? Vốn chính là lỗi của nàng mà, nàng hiện nay theo hấn, hôm nay Vệ Linh không đề cập tới, ngày mai cũng sẽ có người khác đề cập tới. Người trước mặt Bình Lăng Vương, vậy mà không biết chữ, ngấm lại cũng cảm thấy mất mặt.

Nàng là tới báo ân, không phải đến báo thù, không chỉ có phải nghe lời, còn không thể để cho hấn mất mặt.

Con tức này nàng hôm nay chịu thua, nhưng biết sai liền cố hết sức, nàng học lại từ đầu, ngày sau học thành, sẽ không sợ người khác chê cười.

Giật tay áo của hấn, nhìn mắt hấn, “Ta chính là muốn học biết chữ mà thôi, không có ý tứ gì khác.” Ngoài miệng nói như vậy, ánh mắt long lanh nhìn chằm chằm, ý tứ trong mắt lại rõ ràng -- không nên tức giận.

Thân phận nàng xấu hổ, không muốn gây chuyện thị phi cho hấn. Đợi ngày sau nàng học thành rồi, có lực lượng, đến lúc đó ai mĩa mai châm biếm nàng, không cần dựa vào hấn, nàng sẽ dựa vào bản lĩnh của mình biện giải.

Ánh chiều tà từ khe cửa sổ hắt vào, bụi bặm rất nhỏ lơ lửng trong không khí, ánh sáng vàng rực chiếu lên mặt nàng, dưới lông mi thật dài tạo thành bóng hình quạt, theo động tác nháy mắt di chuyển thoáng qua.

Thẩm Hạo nhớ tới tính toán của mình, chuyện của Hòa Sinh, thánh nhân sớm muộn gì cũng sẽ biết, hoặc có lẽ, thánh nhân đã sớm biết. Mẫu phi không đi tra, tin những lời từ miệng hấn, là mờ một nhắm một mắt, là xuất phát từ cung chiều mẫu thân đối với nhi tử, nhưng thánh nhân khác biệt, bất cứ việc gì ông cũng dùng gang sơn Thẩm gia là nhiệm vụ của mình, nếu muốn lấy Hòa Sinh, nhất định phải qua một cửa ải kia của thánh nhân.

Nghĩ vậy, Thẩm Hạo lại cảm thấy may mắn, hấn không phải thái tử, không có gánh vác chức trách quá nặng, còn có chỗ thương lượng, chờ chuyện đập lớn Tây Nam bớt bận rộn, thánh nhân khâm điểm ban thưởng, hấn liền thừa cơ cầu khẩn việc hôn nhân này.

Nhiều năm như vậy chưa từng cầu qua cái gì, hiện tại lúc này chỉ cần một người, thánh nhân sẽ không thể không cho phép. Thẩm Hạo đưa tay xoa trán của nàng, ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng, một chút kiên nhẫn vì nàng sửa sang lại lọn tóc rối bời.

Nàng không cho hấn tức giận, hấn liền không tức giận. Nàng có ý nghĩ của nàng, không thể cưỡng cầu nàng chiều theo hấn. Theo tâm ý của nàng, nàng có lẽ sẽ càng cao hứng.

”Thật muốn học?”

Hòa Sinh gật đầu.

Thẩm Hạo cười, “Vây ta dạy cho nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương36

Thời gian học chữ được định vào giờ tuất mỗi ngày. Sau khi ăn cơm tối xong, Hòa Sinh đứng giờ đến thư phòng đợi Thẩm Hạo hồi phủ.

Hắn trước dạy nàng đọc chữ, cầm 'Tam Tự Kinh', 'Thiên Tự Văn' bảo nàng trước nhận thức đọc thuộc lòng. Thẩm Hạo đọc, kiên nhẫn cẩn thận, Hòa Sinh đọc theo, chăm chú chịu khó. Vừa mới bắt đầu nàng đọc không như ý lắm, đợi về sau chậm rãi đọc, học ngữ điệu của hắn, từng chữ từng chữ, thanh thúy lọt vào tai.

Từ bên dưới cửa sổ thư phòng, liền có thể nghe thấy tiếng đọc bài một trước một sau của hai người. mọi người vương phủ cảm thấy kỳ lạ quý hiếm, Bùi Lương với tư cách tổng quản, thỉnh thoảng đến nhân tình nhà trí, nói với mấy người phía trước, ngẩng đầu đặc ý nói: “Các người là không có nghe qua, tóm lại ta đã mấy năm nay rồi, từ nhỏ đi theo vương gia, vẫn là lần đầu thấy gia cầm 'Tam Tự Kinh', 'Thiên Tự Văn' đọc kiên nhẫn như vậy. Ai ôi!!!, nhìn bộ dạng hăm mộ này của các người kia, một đám hán tử thô tục, chẳng lẽ còn muốn gia dạy sao! Kiếp sau đầu thai cho tốt, làm đại cô nương xinh xắn, có lẽ còn có thể có cơ hội!”

Hòa Sinh rất dụng công, học tập từ sớm đến tối, một ngày trước đã dạy, sau một ngày đến kiểm tra, đều có thể lưu loát nói nhận ra.

Cũng không biết là bắt đầu từ lúc nào, bắt đầu để trong lòng nhận xét của hắn, chỉ cần có một câu khẳng định của hắn nàng liền an tâm tựa như ăn định tâm hoàn.

Thỉnh thoảng Thẩm Hạo khen nàng một câu có thiên phú, trong lòng nàng tựa như lau mặt đường, không biết ngày đêm, tay không rời sách, cảm thấy còn phải cố gắng hơn chút nữa, còn muốn nghe hắn khen nhiều hơn nữa.

Thúy Ngọc ở bên nhìn, cảm thán trước kia không có nhìn ra, thì ra trong xương cốt cô nương còn có mạnh mẽ như vậy, học từ đông sang tây, đọc như không muốn sống nữa vậy.

Hòa Sinh thích thú, dần dần bắt đầu không thỏa mãn với việc biết chữ, nàng còn muốn tiến thêm một bước. Cầu khẩn Thẩm Hạo dạy nàng viết chữ, Thẩm Hạo hỏi, “Biết viết tên của mình không?”

Hòa Sinh gật đầu, cái này nàng biết!

Đề bút chấm mực, ngưng nghịu hai chữ, muốn bao nhiêu xấu thì có bấy nhiêu xấu. Thẩm Hạo nhíu khuôn mặt lại, như là đấu tranh thật lớn trong lòng, một chữ Khải xuống tay, viết xuống hai chữ to vừa mạnh mẽ vừa mềm mại.

“Hai chữ này rất quan trọng, học nó trước đi.” -- nàng viết tên của mình xấu như vậy, lẽ ra trước nên uốn nắn cái tạo, nhưng tư tâm quá phá, vẫn quyết định sẽ dạy sau.

Hòa Sinh chiếu theo nét bút của hắn, một ngang một sổ sao chép lại, chữ thứ nhất khá tốt, còn có thể phảng phất giống sáu bảy phần, đến chữ thứ hai, kết cấu phức tạp, viết như thế nào cũng viết không tốt.

Hòa Sinh ngẩng đầu hỏi, “Hai chữ này là cái gì, có ý nghĩa gì?”

Thẩm Hạo bước thong thả ra phía sau nàng, quét mắt lên chữ thất linh bát lạc trên bàn, cũng không đáp lại. Đưa tay dựng bút lông thẳng lên, đặt vào tay nàng, bàn tay khẽ vuốt mu bàn tay nàng, nắm bàn tay trắng nõn mềm mại nhỏ bé của nàng vào lòng bàn tay, thấp giọng nói: “Chúng ta cùng nhau luyện.”

Chỉ nhẹ nhàng chạm nhau, lửa đốt nóng bóng âm áp. Hắn ôm nàng từ phía sau lưng, một tay vòng ngang hông nàng, một tay phủ lên trên mu bàn tay nàng, cầm bút về một cái, gần gũi tình cảm thâm sâu.

Lúc trước chưa từng có thể ngờ tới, luyện chữ có thể có hương vị mập mờ mềm mại như lần này. Thẩm Hạo cắn lỗ tai nàng, “Cùng ta đọc-- Thẩm-- Hạo”

Hòa Sinh xấu hổ, thì ra là dạy tên hắn.

Thẩm Hạo bóp tay nàng, “Mau đọc một lần cho ta nghe.”

Hòa Sinh nhỏ giọng đọc, Thẩm Hạo hài lòng gật đầu, nói: “Có thể không nhận thức không viết được chữ nào bắt, nhưng hai chữ này phải ghi nhớ trong lòng. Trong lúc rảnh rỗi, liền lấy ra đọc đọc, có thể bảo vệ kéo dài tuổi thọ đó.”

Về mặt hán quả thực đứng đắn, Hòa Sinh xùy hán: “Lừa gạt người.”

Thẩm Hạo dòi tay, trên giấy vừa viết xuống hai chữ. Hòa Sinh nhảy bén, hỏi trước hán, “Hai chữ này là chữ gì?”

Thẩm Hạo cười: “Phu -- quân --, bốn chữ song song, chính là Thẩm Hạo phu quân, nàng tự viết một lần, viết thôi không được, còn phải đọc nữa.”

Hòa Sinh cực kỳ xấu hổ, dựa theo viết một lần, nhẹ nhàng đọc một lần, hán ngại không đủ, “Học tập phải chăm chú nghiêm túc, không được lười biếng. Lớn tiếng đọc, tập luyện nhiều vào, mới có thể nhớ kỹ.”

Hòa Sinh không có cách nào khác, hán là sư phụ, hán định đoạt.

“... Thẩm Hạo phu quân -- Thẩm Hạo phu quân...”

Thẩm Hạo nghe thanh tai vui lòng, học lão phu tử, mân mê cầm, “Trẻ con dễ dạy.”

Hòa Sinh mặt đỏ tới mang tai, người này chính là cái chày gỗ đuổi theo hồ cầm -- quá không đứng đắn.

•

Trong cung Đức Phi sai người đến truyền, nói là mấy ngày qua trăm điều nhàm chán, bảo Hòa Sinh tiến cung bồi bà.

Chỉ truyền một mình Hòa Sinh, trên nửa đường đụng phải Thẩm Hạo hạ triều trở về, thấy là xe ngựa nhà mình, hỏi qua nguyên do, vén rèm, lên xe ngựa ngồi xuống đi theo.

Đến trong nội cung, Đức Phi thấy Thẩm Hạo cũng tới, triều phục trên người không cởi. Cho lui mọi người, “Chẳng lẽ ta còn có thể ăn nạng hay sao?”

Thẩm Hạo ngồi xuống bên cạnh, “Không thể nào, thật sự là nhi tử lo lắng mẫu phi, vừa vặn gặp Hòa Sinh tiến cung, liền cùng đi.”

Hòa Sinh chọc chọc, trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy có chút lúng túng.

Đức Phi vẫy tay, bảo nàng qua ngồi trên, quay đầu nói với Thẩm Hạo, “Tiểu Thập Tam ở bên trong, ngươi đi xem hán một chút.”

Tiểu Thập Tam là nhi tử Thục tần, năm nay ba tuổi, Thục tần khó sinh mà chết, Thánh Nhân chỉ thị Đức Phi nuôi dưỡng.

Lý do này tìm thật tốt, rõ ràng là muốn đuổi hán đi. Thẩm Hạo đi cũng không được, không đi cũng không được, trước khi đi nói với Hòa Sinh: “Ta qua đó rồi về, mẫu phi hỏi nạng cái gì, nạng liền đáp cái đó.”

Hòa Sinh cúi đầu đáp ứng.

Trong điện nhất thời không nói chuyện. Hòa Sinh đánh bạo, tận lực làm cho mình thả lỏng, đáp lời: “Đức Phi nương nương, cảm ơn người lần trước tặng ngọc tượng, rất tinh xảo rất đẹp, mọi người gặp qua đều khen.”

Đức Phi nhìn bên mặt nàng, “Nhìn thấy xinh xắn đơn giản là tốt gỗ hơn tốt nước sơn, hiền lành mới là tốt.”

Hòa Sinh nhu thuận nói: “Đúng, người nói cũng đúng.”

Đức Phi nhíu mi, nha đầu kia là giả bộ lỗ mãng hay là thật ngốc? Hôm nay gọi nàng, đơn giản chính là vì chuyện này. Quanh co lòng vòng hỏi vài câu sinh hoạt ở vương phủ, Hòa Sinh từng cái trả lời, trung quy trung củ.(Ấm chỉ cách làm việc cứng nhắc, quá coi trọng các quy củ, không hợp thời.)

Thật ra cũng không có gì phải sợ. Hòa Sinh vụng trộm nhìn Đức Phi, bà là mẫu phi của Thẩm Hạo, giữa lòng mảy của hai mẹ con có chút giống nhau, tuy rằng đều thích nghiêm mặt, nhưng nhìn nhiều vài lần, vẫn có thể nhìn ra cảm giác thân thiết.

Thật vất vả hơi đỡ xuống trái tim phòng phòng bị, đột nhiên nghe được Đức Phi hỏi: “Ngươi và hán, có tốt không?”

Hòa Sinh lờ mờ, nhẹ gật đầu, “Vương gia đối đãi con, tốt lắm.”

Ai hỏi cái này đâu, Đức Phi có chút gấp, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng, ánh mắt nghiêm túc, “Ta là hỏi chuyện phu thê.”

Hòa Sinh có một chút xấu hổ, nguyên lai tưởng nương nương là một người nghiêm túc trang nghiêm, nói chuyện thõ ra hít vào cũng có bài bản hán hoi, làm thế nào lại hỏi ra chuyện như vậy, làm người muốn tránh cũng không được, cực kỳ xấu hổ đó.

Đức Phi thấy trên mặt nàng đỏ lên, lỗ tai đều là màu đỏ, biết là thẹn thùng, thích thú thả nhẹ âm điệu, tình ý sâu xa nói: “Ngươi mới đến không lâu, ta hỏi như vậy, quả thật là đường đột. Làm mẫu thân, đều hi vọng nhi nữ tốt, hán hiện nay trong phủ chỉ có một mình ngươi, chuyện con nôi dỗi, liền toàn bộ gánh ở trên người của ngươi rồi.”

Hòa Sinh chôn vùi cổ, không biết nên trả lời như thế nào, trong bụng suy nghĩ ngàn vạn lần, vẫn là dùng trả lời giống như dầu bôi trơn vạn kim đáp lại: “Nương nương lo nghĩ rồi.”

Bà lo nghĩ có cái gì hữu dụng, phải hai người bọn họ hao tổn tinh thần hao tâm tổn trí mới được, sớm ngày nhảy ra tôn từ, cho bà ba năm ôm hai đứa, tôn từ tôn nữ đầy đủ hết, đó mới là thật tốt!

Đức Phi mặt mũi tràn đầy tha thiết, lại hỏi: “Hắn mấy ngày mới đi phòng ngui một lần? Một lần bao lâu, có chỗ nào không ổn không?” Nha đầu kia nhìn xinh đẹp, rất dễ dàng e lệ, cũng không biết có hiểu việc này hay không.

Thật sự là gặp đến độ hoảng sợ, ước gì có thể hỏi được cụ thể cẩn thận chút ít. Lần trước muốn phái Thị Như qua, cũng là vì chuyện tế nhị này. Thị Như vốn là ma ma năm ấy chuẩn bị dạy bảo hắn, về sau thật sự không cách nào gần người, lúc này mới thôi.

Hòa Sinh giống như là hồ lô cửa miệng, cả buổi không nhả ra được lời nào.

Đức Phi bắt đầu đi, ra bên ngoài quát lên. Ngoài cửa Thị Nhị đang cầm bao quần áo, cực kỳ chặt chẽ, cung kính đưa qua. Đức Phi nhét bao quần áo vào trong ngực Hòa Sinh, hỏi: “Có từng biết chữ?”

Hòa Sinh do dự, đáp: “Nhận thức được.” Tuy rằng hiện tại nhận biết không nhiều lắm, nhưng sau này sẽ toàn bộ nhận biết hết. Nàng có một sự phụ, không lo không học được.

Đức Phi gật đầu, ôm tay nàng, nhẹ nhàng nhỏ nhẹ nói: “Nhớ.. Nhớ, hồi phủ rồi hãy mở ra xem, nếu như người không hiểu ý vị của đồ bên trong, thì đi hỏi Hạo nhi. Hai người cùng nhau nghiên cứu, mới có thú vị.”

Hòa Sinh nhớ kỹ. Đức Phi có chút mệt mỏi, bảo Thị Nhị mang nàng xuống dưới.

Không đến một phút đồng hồ, Thẩm Hạo đã trở về. Tiểu Thập Tam đi theo phía sau hắn, háp tấp lôi kéo vạt áo, bước chân không quá vững.

Đức Phi ôm Tiểu Thập Tam vào trong ngực trâu chọc, Thẩm Hạo quét mắt vào trong điện, hỏi: “Mẫu phi, Hòa Sinh đâu?”

Đức Phi liếc hắn một cái, “Không lạc đâu, ở Duyên Xuân Các chờ.”

Thẩm Hạo ngồi xuống, bên cạnh Tiểu Thập Tam vươn ra tay, âm thanh hơi thở như trẻ đang bú la hét: “Muốn Nhị ca ôm”

Đức Phi buông Tiểu Thập Tam ra, Tiểu Thập Tam từ trên đùi bà có thứ tự bò xuống, tiến lên ôm lấy đầu gối Thẩm Hạo, ngẩng lên khuôn mặt béo ục ục, “Nhị ca, ôm ôm”

Bởi vì nguyên nhân cổ quái từ nhỏ, Thẩm Hạo rất không thích cùng người thân cận, nhất là tiếp xúc thân thể, cau mày nhìn Tiểu Thập Tam, cũng không ôm hắn, mở ra bàn tay để cho hắn lôi kéo chơi.

Đức Phi nói, “Sau này người cũng phải làm cha, Tiểu Thập Tam thích người, người nên ôm nó nhiều hơn, ôm thuận tay, sau này ôm con của mình, cũng không luống cuống.”

Thẩm Hạo cúi đầu, do dự hồi lâu, sau nửa ngày đưa tay ôm Tiểu Thập Tam đặt ở trên đùi. Tiểu Thập Tam cao hứng cực kỳ, ôm hôn chà nước miếng lên mặt hắn.

Đức Phi biết hắn thích sạch sẽ, vội vàng gọi người ôm Tiểu Thập Tam xuống dưới. Thẩm Hạo xám xịt, lấy khăn tay ra lau mặt, vô thức lấy ra cái khăn thường dùng kia, suy nghĩ một chút, vừa thả trở về, dùng tay áo triều phục lau.

Đức Phi mỉm cười, nhìn hắn luống cuống tay chân lau mặt, hỏi: “Người khác hôn người, người cũng như vậy?”

Hắn lập tức hiểu “người khác” là chỉ Hòa Sinh, Thẩm Hạo xấu hổ và giận dữ: “Mẫu phi!”

Đức Phi bất mãn quay mặt qua chỗ khác, “Mẫu phi muốn ôm tôn từ.”

Thẩm Hạo lau mặt xong, hỏi: “Mẫu phi vừa rồi lưu Hòa Sinh, chẳng lẽ là cũng nói chuyện này?”

Đức Phi rất hào phóng mà thừa nhận, “Nàng da mặt mỏng, không thể nghe loại sự tình này.”

Thẩm Hạo cơ hồ có thể tưởng tượng dáng vẻ nàng nghiêng đầu cắn môi xấu hổ, vốn không muốn tiếp tục thảo luận nhưng trong lòng ngứa ngứa, cuối cùng vẫn hỏi: “Nàng nói như thế nào?”

Đức Phi cười một tiếng, “Tự người hỏi đi.”

Lúc hồi phủ, Thẩm Hạo vốn muốn hỏi nàng, bắt đầu đi trên đường gặp phải chính vụ cần xử lý gấp, đành phải vội vàng rời khỏi, Hòa Sinh một người trở về phủ.

Đến buổi tối học chữ, Hòa Sinh ở thư phòng chờ hắn, chống cằm nhìn triện hương * đốt trên giá cắm nến, khói mảnh lượn lờ ra bên ngoài xoay tròn, đốt cả đế chân nến thì hắn vừa vặn trở về.

Cởi xuống ngọc quan, cởi áo bào đôi thường phục, cổ áo rộng lưng thùng, Hòa Sinh giương mắt nhìn lên, liền có thể thấy bộ ngực cường tráng của hắn.

Thẩm Hạo uống một ngụm trà, hỏi: “Hôm nay muốn học cái gì, 'Kinh Thi'?”

Hòa Sinh nhớ tới lúc rời cung Đức Phi giao cho, để bao quần áo xuống bàn, buổi chiều quay về chưa kịp nhìn bên trong là cái gì, nếu như nương nương nói là đáng giá tìm tòi nghiên cứu học tập, vậy khẳng định là thứ tốt.

Trùng trùng điệp điệp cõi bỏ, dây cột cực kỳ chắc, ngón tay cũng đau, rốt cuộc trông thấy đồ vật trong bao quần áo -- nhìn, hình như là một vài quyển sách màu sắc rực rỡ?

Trên bàn không có đốt đèn, có chút lờ mờ, Hòa Sinh cũng không có nhìn rõ ràng rốt cuộc là sách gì, tiện tay rút một quyển đưa lên trước mặt Thẩm Hạo, cười: “Hôm nay chúng ta học cái này!”

Vừa nói xong, giương mắt thoáng nhìn sắc mặt hắc không đúng, Hòa Sinh hỏi: “Làm sao vậy?” Chẳng lẽ còn có sách vở hắc không biết sao?

Thẩm Hạo nhìn cả buổi, gõ gõ ngón tay, đặt sách trước mặt nàng, giọng nói giống như là từ trong kẽ răng nặn ra: “Đây là Xuân Cung Đồ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 37

Hòa Sinh hí mắt vừa nhìn, người nhỏ trên trang sách không mảnh vải che thân, dáng vẻ trần trụi giao triền gần gũi quá mức xấu hổ.

“YAA.A.A..!” Nàng hét lên một tiếng, tay vung lên cầm sách quăng ra ngoài, vội vàng che đôi mắt mình lại.

Nhìn mấy thứ này, đôi mắt như mọc gai ấy! Phì phì phì, mắc cỡ chết người ta rồi!

Sách trực tiếp rơi xuống bên chân Thẩm Hạo. Hắc nương người qua giá cấm nên bên cạnh, cúi người, nhặt sách lên, bình tĩnh bỏ lên trên bàn, quét mắt nhìn bao quần áo, hỏi: “cái này là ở đâu ra?”

Hòa Sinh mặt mũi đỏ hồng, mở miệng đáp: “Là Đức Phi nương nương cho!”

Nương nương vì sao cho sách như vậy? Chẳng lẽ là cho sai rồi? Tóm lại hiện tại để hắc nương nhìn thấy, có nhảy vào hoàng hà cũng rửa không sạch!

Nhớ tới vừa rồi còn nói với hắc nương muốn học sách này, ước gì có thể tìm động chui vào, một cái tát đánh chết mình mới tốt.

Thẩm Hạo đặt nền ở trên bàn, ánh sáng phút chốc chiếu sáng án thư, hình vẽ trên xuân cung đồ lộ ra càng thêm tươi sáng rõ nét, trông rất sống động.

Hòa Sinh thờ mịnh không dám thờ gấp, khuôn mặt đỏ như rì máu, xuyên qua khe hở ngón tay liếc mắt nhìn hắc nương, thấy hắc nương lạnh nhạt, vẻ mặt thản nhiên lật sách.

Chắc chắn hắc nương sẽ nghĩ rằng nàng không học vấn không nghề nghiệp, thích xem loại sách dâm uế này, còn lấy Đức Phi ra làm có, trong lòng hoảng hốt, vội vàng giải thích, thuật lại tình cảnh Đức Phi đem sách cho nàng, toàn bộ miêu tả lại một lần.

Sau nửa ngày, nàng ấp úng hồi lâu, trong phòng yên tĩnh trở lại.

Đột nhiên nghe được thanh âm bình tĩnh của Thẩm Hạo, từ trong lồng ngực buồn bực ra một câu: “Họa công giỏi.”

Ai? Giương mắt đi nhìn, Thẩm Hạo đứng trước thư án, trong tay đang cầm quyển xuân cung đồ, vẻ mặt nghiêm túc, không biết rõ tình hình, còn tưởng hắc nương đang nghiên cứu kinh văn học thức gì nữa chứ.

Hòa Sinh cho là mình ù tai, nghe lầm, lại hỏi: “Mới vừa rồi huynh nói cái gì?”

Thẩm Hạo khép sách lại, thông thả bước tới phía trước vài bước, tay đề ở trên vai của nàng, cúi đầu xuống, ghé sát vành tai của nàng, hô hấp cực nóng: “Ta nói, thứ này tốt lắm, đêm nay học nó nhé.”

Hắc nương là đang trêu ghẹo nàng, ý nghĩ xấu đầy bụng! Hòa Sinh lắc đầu, “Không học.”

Thẩm Hạo gạt tay nàng ra bên ngoài khẽ túm lấy, nói: “Văn hay tranh đẹp, không chỉ có văn tự giải thích tỉ mỉ, còn có tranh vẽ sinh động, sách tốt như vậy, đáng giá học tập. Hơn nữa, không phải mới vừa chính nàng chủ động yêu cầu nói muốn học đây sao?”

Hắc nương nói có lý có căn cứ, Hòa Sinh há mồm muốn cãi lại, lại nhất thời tìm không ra lời bắt bẻ nào. Nhìn cả buổi, máy móc nói: “Dù sao ta cũng không học.”

Dưới ánh đèn, vành tai của nàng bởi vì ngượng ngùng mà nhiễm lên màu hồng nhạt, giống như là một đóm đỏ trên lá sen. Cổ họng Thẩm Hạo xiết chặt, nghĩ tới mình mới hôn qua môi và má của nàng, nếu như khẽ cắn vành tai của nàng, ngậm trong miệng chậm rãi khiêu khích, không biết sẽ là một phen tình thú như thế nào.

Cúi đầu dõ dành nàng: “Liếc mắt nhìn thấy nội dung bên trong rất đứng đắn, không giống như nàng nghĩ đâu.”

Hòa Sinh thật không dám tin tưởng: “Thật sự?”

”Thật sự.”

Tạm thời tin hẳn một lần. Chậm rãi dời tay, nhưng hai mắt vẫn nhắm chặt không dám mở ra, lo lắng, chần chờ: “Nếu là nội dung bên trong không đứng đắn?”

Thẩm Hạo cười khẽ, “Vậy thì mặc nàng xử phạt.”

Đã có hứa hẹn của hắn, hô hấp dồn dập bình ổn lại, cuối cùng đôi mắt mở ra một đường nhỏ, thấy trên bàn bày đầy sách, toàn bộ mở ra, đại khái là hắn đem sách trong bao quần áo ra.

Thẩm Hạo sắp đến: “Nàng chớ sợ, dựa vào phía trước, mới thấy rõ được .”

Nàng nghe lời rướn cổ lên nhìn, sách trên bàn mở ra, hình người nhỏ phía trên mỗi một trang đều dùng tư thế khác nhau trên chóc đối phương, đập vào trước mắt, ánh mắt dời đi đâu, cũng không dời được những hình ảnh dâm dăng này.

Thẩm Hạo bên cạnh hài hước nói: “Ta sai rồi, cho nàng phạt, nằm hay đứng, trong sách tùy tiện nàng chọn một kiểu, ta đều nghe theo nàng hết.”

Người xấu! Hòa Sinh lắc đầu, trong lòng như nai con nhảy loạn, cảm xúc đỏ rực ngăn ở trước ngực, không biết nên phát tiết như thế nào, nắm chắc tay nệm ngực hắn lại bị hắn túm cổ tay, khí tức ảm áp phả vào mặt, hắn đã dựa vào quá gần, chỉ kém vênh môi liền có thể hôn lên khuôn mặt của nàng.

”Nàng bây giờ cảm thấy cảm thấy khó xử, nhưng có từng nghĩ tới, sau này chúng ta cũng phải làm chuyện của những hình người nhỏ trong tranh này, muốn học không bằng sớm học, ta đối với phương diện này dốt đặc cán mai, vừa vặn cùng nàng cùng một chỗ học tập, học xong rồi, còn có thể tỷ thí với nhau.”

Hòa Sinh nghe vậy tim còn đập nhanh hơn, lồng ngực bởi vì khản trương mà lên xuống phập phồng, trong đầu trống rỗng, lắp bắp hỏi: “Tỷ thí cái gì?”

Dưới đèn, lúc này nàng xinh đẹp cúi đầu, giống như xấu hổ thẹn thùng, thật làm cho lòng người nhộn nhạo. Thẩm Hạo nhìn đến ngây dại, toàn thân nhiệt huyết sôi trào, ngay cả trong miệng thở ra cũng không phải là hơi thở, mà là lửa nóng dục vọng.

Duỗi lười ra, dọc theo tai của nàng liếm một chút, đầu lưỡi lướt nhẹ nhàng. Hòa Sinh cả kinh, “vương gia?”

Giọng nói của nàng yếu ớt mang theo rung động, nghe mơ hồ, giống như là rên rỉ. Miệng Thẩm Hạo ngậm chặt vành tai của nàng, đặt ở trong miệng vuốt khẽ chậm chạp nhào nặn, ý loạn tình mê hỏi nàng: “Thích ta không?”

Hắn vừa nói, đầu lưỡi thè ra liếm, lỗ tai của nàng vốn cực kỳ nhạy cảm, bị phần môi ẩm ướt nóng bỏng như vậy kẹp lấy, không tự chủ được giật mình, cả người tê tê dại dại.

Khí lực nói chuyện bị rút sạch sẽ, tất cả lực chú ý đều tập trung ở một điểm nhỏ trong tai bị hắn đùa bỡn.

Thẩm Hạo dời đầu, ngậm lấy vành tai bên kia của nàng, hỏi: “Sao?”

Hồi lâu, nàng cũng không đáp lại. Thẩm Hạo ngậm đã đủ rồi, hôn đã đủ rồi, muốn thêm nữa, hai tay nâng cằm của nàng lên, nâng khuôn mặt của nàng lên cùng nhìn nhau.

”Nói nàng thích ta đi.”

Giọng điệu gần ra lệnh, trong đầu Hòa Sinh loạn thành một đoàn, bên tai ong ong rung động, nghe không rõ hắn nói cái gì. Hai mắt trước mặt hắn giống như hồ sâu, nhìn không thấy đáy, nhìn làm cho lòng người sợ hãi.

Đầu óc Thẩm Hạo lơ mơ, phút chốc trong lòng như một mối lửa, tức giận và dục vọng đan xem, hừng hực cháy lên.

Ngón tay niết môi của nàng, thoáng kẹp chặt, cúi người dán lên, đủ kiểu gặm cắn, duỗi lưỡi tiến vào, thô bạo quấy phá.

Thì ra vẫn không thể nào đi vào lòng nàng! rốt cuộc, rốt cuộc muốn ... làm như thế nào, nàng mới dành sự yêu mến của mình cho hắn?

Nàng không cách nào thờ được, hắn hôn ác liệt như vậy, mỗi một lần đều ước gì có thể nuốt nàng vào trong bụng, mở miệng la đau, muốn hắn dừng lại. Nhưng mới vừa thốt ra tiếng, toàn bộ âm thanh đều bị hắn nuốt xuống.

Nàng càng muốn kêu ra tiếng cầu xin tha thứ, hắn liền càng hưng phấn, cuối cùng, hai tay nắm chặt, phủ ở trên hông của nàng, giờ nàng lên giống như

xách con gà con đặt ở trên thư án, động tác làm liền một mạch, mỗi môi gắn bó, từng phút từng giây không rời.

Hắn đè ở trên người nàng, cảm thụ mỗi một lần giây giụa của nàng.

Xuân cung đồ đầy bàn rơi là tả, nển rơi xuống nền đất, bắc đèn thoáng chốc nhảy lên, tắt ngủm. Chung quanh bỗng nhiên lại là lò mò một mảnh.

Hắn nhắm mắt bất chấp mọi thứ, căn bản không dám nhìn ánh mắt của nàng, lý trí vẫn còn, lại chỉ muốn tùy hứng một hồi, để dục vọng kéo đi.

Hòa Sinh cực kì sợ hãi, nàng không biết vì sao hắn bỗng nhiên biến thành bộ dáng như vậy. Là vì nàng không chịu học sách xuân cung đồ ư, hay là bởi vì vừa nãy không nghe lời hắn nói?

Mặc kệ như thế nào, nàng đã làm hắn tức giận.

Nàng dùng hết khí lực, từ trong giam cầm của hắn nhích ra khe hở, hàm hồ nói: “Ta sai rồi, huynh không nên tức giận.”

Nàng cẩn thận từng li từng tí giây giụa, mở tay ra mặc kệ hắn ôm lấy, trong lòng có chút chua xót, hai mắt rù xuống, nước mắt ngăn không được chảy ra ngoài.

Đôi môi tiếp xúc với nước mắt lạnh buốt, giống như là bị đổ một đầu nước lạnh, Thẩm Hạo buông tay ra, đứng dậy nâng người lên.

Nàng nằm ngửa trên thư án, đôi mắt hàm chứa nước mắt, không chế không được mà nức nở, đáng thương nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

Bên khóe miệng còn dính nước mắt của nàng, liếm liếm, đắng chát. Thẩm Hạo đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn đồng bừa bộn trên mặt đất, mới phản ứng tới, mình vừa rồi đã làm ra chuyện sai lầm.

Sao giấc như vậy ! Thật vất vả mới gần gũi được chút ít với nàng, hiện tại bị hắn nhất thời xúc động, toàn bộ hủy hết!

Chân tay luống cuống đứng đó, muốn mở miệng an ủi, lại không biết bắt đầu từ đâu, quay lại thực tế, vừa tức giận vừa xấu hổ, trong đầu đột nhiên hiện lên câu hỏi vừa rồi hắn hỏi nàng, im lặng của nàng, thương cảm lập tức chạy lên não.

”Nàng. . . Về phòng trước đi.”

Hòa Sinh thấy hai mắt hắn vừa khôi phục lại vẻ trong sạch rõ ràng ngày xưa, vịn từ trên bàn bò xuống, lau nước mắt, buộc lại vạt áo mới vừa rồi bị hắn giật ra, đi hai bước ra ngoài phòng, lo lắng, quay đầu lại nhìn hắn.

”Huynh không tức giận sao?”

Thẩm Hạo nghẹn, chưa từ bỏ ý định muốn hỏi nàng một câu -- có thích hắn chút nào hay không? Dù là một chút xíu cũng được. Lời nói đến bên miệng, lại sợ nghe được câu trả lời thuyết phục của nàng, dứt khoát xoay người, khoát tay cho nàng đi.

Hòa Sinh cúi đầu xuống, đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 38

Tuy đã bước vào tháng tám nhưng Tô Hàng rất mát mẻ. Sông nước lượn quanh, mưa rả rích suốt ngày, ngày hôm nay khô nóng khó chịu, sang ngày sau chính là mưa gió mát mẻ, trên đường đi tới, gió mát hiu hiu, vô cùng thoải mái.

Vệ Cẩm Chi tìm đường, rốt cuộc cũng tìm được cửa lớn Vệ gia ở Thịnh Hồ, giương mắt vừa nhìn, có thấy nhà cửa nào ở đây đâu? Tối tăm một mảnh, chỉ còn mấy cọc gỗ bị đốt tro troi chống đỡ mấy cái thùng rỗng.

Vệ Cẩm Chi cản người qua đường hỏi, “Xin hỏi, tòa nhà này là của Vệ phủ phải không?”

Người qua đường liếc hắn, thấy là thiếu niên áo trắng bông bông, bộ dạng yếu đuối nhưng khí chất toàn thân không giống như là người Thịnh Hồ.

Người qua đường đáp: “Là Vệ phủ, mấy tháng trước bị hỏa hoạn, hiện tại người cả nhà ở thôn trang ngoại ô.”

Hỏa hoạn? Vệ Cẩm Chi nghĩ đến Hòa Sinh, không khỏi có chút khẩn trương, hỏi: “Thiếu phụ từ Thịnh Hồ tới nhà họ đâu rồi, cũng cùng ở thôn trang hả?”

Người qua đường lắc đầu, làm gì có thiếu phụ nào, rõ ràng là cô nương, nghe nói hình như là chết rồi. Không quá chắc chắn, sợ nói gạt người, đành

khoát tay nói: “Tự ngươi đến đó mà hỏi, thôn trang ngay ở phía đông ngoại ô.”

Vệ Cẩm Chi thấp thỏm một lòng, tìm được thôn trang ở phía đông ngoại ô liền cho người thông báo một tiếng. Vệ Hữu Quang nghe nói là Vọng Kinh tới, liền vội vàng đón người vào nhà.

Chuyện Hòa Sinh trốn đi, cả nhà vốn nom nớp lo sợ, hiện tại có người đặc biệt tới hỏi, càng thấp thỏm lo âu.

Đại phủ Vọng Kinh sai người đặc biệt đến đây dẫn dò, nếu có người đến hỏi tung tích Hòa Sinh, không cho nói chết rồi, phải nói khoẻ mạnh, hơn nữa còn sống thật vui vẻ.

Vệ Cẩm Chi đội mũ rộng vành che mặt, chỉ nói mình là chi thứ thân thích bên trong đại phủ, có quan hệ họ hàng với Hòa Sinh, đi ngang qua nơi đây, đặc biệt tới thăm hỏi.

Trong lòng Vệ Hữu Quang suy đoán khẩn trương, chiếu theo dẫn dò của đại phủ, đem lời nói lặp lại một lần, có chút nghi hoặc, hỏi: “Hòa Sinh chưa thành thân, vì sao gọi nàng là phu nhân, chẳng lẽ công tử nhận làm người?”

Vệ Cẩm Chi ngồi ngay ngắn, chần chờ một lát, nghĩ thầm có thể Vệ gia vì an nguy của nàng, cố ý sửa miệng tuyên bố là cô nương, cũng không có suy nghĩ nhiều, hỏi: “Ta có đồ cho nàng, có thể cho ta gặp nàng một lần không?”

Ai dám để cho hắn gặp mặt, người cũng không ở đây, tìm ai đến cho hắn gặp mặt? Vệ Hữu Quang khoát tay, cự tuyệt nói: “Nam nữ có khác, và lại nàng không thích gặp người ngoài.”

Vệ Cẩm Chi không cam lòng, trong lòng Vệ Hữu Quang tìm đập mạnh một cú, nghĩ thầm diễn trò phải làm diễn cả bộ, nói: “Nếu công tử khẳng khái muốn gặp, ta liền cho người đi thông báo một tiếng.”

Vệ Cẩm Chi gật gật đầu.

Vệ Hữu Quang giả vờ giả vịt gọi gã sai vặt tâm phúc, nháy mắt ra dấu. Gã sai vặt ngầm hiểu, một lát sau giả vờ từ trong sân Hòa Sinh trở về, cúi chào nói: “Cô nương đang nghỉ trưa, nói không muốn gặp, đồ vật của công tử, cứ giao cho lão gia, bảo lão gia chuyển giao là được.”

Vệ Hữu Quang liếc nhìn qua mắt, nghĩ thầm chung quy là muốn đuổi hắn đây mà.

Vệ Cẩm Chi đứng lên, thật sự không cam lòng. Tính toán ra, hắn đã gần nửa năm không gặp mặt nàng, thật vất vả mới đến Thịnh Hồ một lần, nhất định phải tìm cách gặp mặt mới được.

Nhìn tình thế này, dùng phương pháp bình thường sợ là không gặp được, phải tính cách khác thôi.

Không nhiều lời, cùng Vệ Hữu Quang cáo biệt, ra khỏi thôn trang.

Vệ Hữu Quang vỗ vỗ ngực, hồn bị dọa muốn bay ra. Nếu chuyện như vậy nhiều thêm mấy lần nữa, sợ là hắn phải mất mấy năm năm tuổi thọ quá.

Vệ Cẩm Chi ở bên ngoài thôn trang lưỡng lự, thăm dò kết cấu vườn nơi đây, trong đầu nhớ lại phương hướng vừa rồi gã sai vặt từ viện của nàng bẩm báo đi ra, đại khái đã tập trung vào một bên tường.

Bên tường chính là đường lớn, dấu chân người ở đây thừa thốt, vừa vận thuận tiện leo tường vào.

Vệ Cẩm Chi suy nghĩ một chút, vén áo choàng chuẩn bị nhảy lên tường. Thôn trang tường cao, một cước đạp đi lên, vừa vịn rơi lên đầu tường.

Hắn cả người nhẹ nhàng, khắp khiêng giẫm ở bên tường, phóng mắt nhìn trong tiểu viện trùng trùng điệp điệp tìm viện của nàng.

Đường rẽ cách đó không xa chạy tới một chiếc xe ngựa, Vệ Cẩm Chi đã nghe được giọng nói, cũng không vội vã trốn, hắn vẫn chưa tìm được viện Hòa Sinh, nếu tùy tiện rời khỏi hoặc là nhảy vào trong tường, cơ hội gặp mặt nàng sẽ cực kì nhỏ.

Tổng Dao xuống xe ngựa, liếc nhìn thấy người đứng trên tường, thân như ngọc thụ, áo bào trắng, cách ăn mặc thư sinh, văn nhã thanh tú, mang mũ rộng vành, nhìn không rõ diện mạo.

Nàng nhìn thấy mà ngạc nhiên, lần đầu gặp người trèo tường, qua tường không ngã, ngược lại còn đứng ở đầu tường nhìn quanh. Và lại hình dáng hắn thẳng thắn vô tư, một chút bất an khi nhìn trộm người cũng không có, đổi lại là người khác, làm ra chuyện như vậy, nhất định là hèn mọn bỉ ổi không chịu nổi.

Tổng Dao đứng ở dưới tường gọi hắn, “Này, con một sách, ngươi làm gì đó!”

Vệ Cẩm Chi không để ý tới nàng.

Tổng Dao mất hứng, người này thật kỳ quái, bị nàng bắt được chân tướng, vậy mà nửa điểm phản ứng cũng không có. “Ngươi xuống mau! Bằng không thì ta gọi người đó!”

Vệ Cẩm Chi chậm rãi quay sang, nhìn thấy là một tiểu cô nương mặc đồ đỏ, hai tay chống nạnh, chính trực nhìn chằm chằm hắn.

Ai, mà thôi, dù sao hôm nay không có duyên gặp mặt Hòa Sinh, ngày khác lại đến. Vệ Cẩm Chi thở dài, phút chốc từ trên tường nhảy xuống.

Đi đến gần, gió thổi qua, mạng che mặt của vành mũ rộng rủ xuống bị vung lên một góc, nửa che nửa đẩy ở bên trong. Tống Dao trợn mắt nhìn, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt của hắn --

Đẹp như quan ngọc, nhanh nhẹn tuấn nhã, khóe mắt một nốt ruồi màu đỏ cực nhạt, xinh đẹp vô cùng.

Da mặt trắng nõn, nếu là Phan An còn sống có lẽ cũng chỉ là bộ dáng như thế này. Tống Dao còn muốn nhìn vài lần, bất đắc dĩ gió thoáng qua một cái, chỉ trong nháy mắt, hắn liền giật khăn che mặt xuống, che chắn mặt mình cực kỳ chặt chẽ.

Cũng không xấu, làm gì phải che như vậy. Tống Dao bĩu môi trách móc, ngược mắt thấy hắn phải đi, hỏi: “Này, bạch diện thư sinh, ngươi còn chưa nói đến thôn trang làm chi đó, leo tường là vì sao, ngươi không nói rõ ràng, ta liền gọi người đến bắt.”

Người chặn ngựa Tống gia đứng cách đó không xa, Tống Dao sừng sững không sợ. Thấy hắn không đáp lời, có vẻ đi lên phía trước, trong lòng hơi chậm lại, ma xui quỷ khiến thế nào lại cất bước đi theo.

Vệ Cẩm Chi dừng bước lại, “Ngươi đừng đi theo ta.”

Tống Dao nói: “Vậy ngươi nói cho ta biết lý do chánh đáng, ta liền thả ngươi đi. Ở trong thôn trang này chính là bạn bè thời bé của tiểu gia ta, người ngoài rình mò bên ngoài nhà nàng, ta sao có thể yên tâm cho ngươi đi?”

Vệ Cẩm Chi ngơ ngẩn, quay đầu lại hỏi: “Ở thôn trang này là bạn bè từ nhỏ với cô nương sao? Vậy ngươi có biết, vị thiếu phụ -- cô nương ở trong đó không?”

Tống Dao cơ hồ lập tức hiểu hắn nói là Hòa Sinh, nói: “Ngươi hỏi chính là Hòa Sinh sao, biết chứ, trước kia cũng có chơi với nàng, là một cô nương tốt.”

Nghe được nàng như vậy nói, lại nói Hòa Sinh là người tốt, Vệ Cẩm Chi không có bài xích như lúc trước, xoay người nói: “Ta là thân thích của nhà nàng ở Vọng Kinh, hôm nay tới đây, muốn cùng nàng ôn chuyện, khổ nỗi không gặp, cho nên mới leo tường.”

Sau khi Hòa Sinh và Thẩm Hạo cao chạy xa bay, Vệ gia vì che dấu tai mắt người khác, chỉ có người nhà mình biết, những người khác cũng không cho biết, ngay cả người của Tống gia cũng không ngoại lệ, đối với bên ngoài đều tuyên bố Hòa Sinh trong trận hỏa hoạn vừa rồi bị thương, trọng bệnh mà chết.

Vọng Kinh phái người thu xếp Vệ gia, nhưng lại không thu xếp hết cho người Thịnh Hồ, vì vậy Tống Dao nghe thấy kỳ quái, thốt ra: “Chẳng lẽ ngươi không biết, nàng đã qua đời rồi sao?”

Vệ Cẩm Chi khẽ giật mình, giống như sét đánh xuống đầu, “Ngươi nói cái gì? Qua đời?”

Tống Dao kể lại chuyện Vệ phủ bị hỏa hoạn nói lại một lần, trong mắt nhiễm bi thương, giận dữ nói: “Một cô nương tốt như vậy, sao lại chết như thế.”

Thấy hắn hồn bay phách lạc, giống như gặp đả kích thật lớn, nhẹ giọng an ủi: “Nhân mạng ở trên trời, ngươi cũng đừng quá khó chịu.”

Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn ngăn chặn nỗi sợ hãi. Lúc trước nghe thấy tin này, nàng cũng không thể tin được, huynh trưởng của nàng càng thương tâm gần chết, ở nhà gào thét vài ngày mới yên tĩnh, cuối cùng thấy quan tài hạ táng, lúc này mới hoàn toàn thanh tĩnh -- người đứng là không còn.

Vệ Cẩm Chi mặt xám như tro, trong lòng ngực chảy xuống một hồi, nói: “Có thể dẫn ta đi thăm mộ phần của nàng không?”

Tống Dao vốn không muốn đáp ứng, trong đầu là cự tuyệt, nhưng thân thể không chế không nổi, gật đầu nói: “Được.”

Đến nghĩa địa, trên tấm bia đá sáng loáng có khắc ba chữ to “Vệ Hòa Sinh”, Vệ Cẩm Chi nhất thời không kịp phản ứng, sau này nhớ tới nàng nhất định là lấy họ quan của hắn, đến chết cũng không thể dùng thân phận của Vệ gia thiếu nữ hạ táng.

Khó thở công tâm, yết hầu chua xót, ngay cả lời đều không nói ra được, oa một tiếng hộc máu.

Tống Dao bị dọa, tới đỡ hắn, “Ngươi làm sao vậy, thương tâm cũng không thể tra tấn mình như vậy!” Lời nói mới ra miệng, vừa cảm giác mình cử chỉ điên rồ rồi, đối với một người vừa gặp mặt xa lạ, nhiệt tình như vậy làm chi!

Vệ Cẩm Chi che ngực, trong lòng từng trận đau đớn, như muốn chia năm xẻ bảy thân thể của hắn, ngăn không được mà ho khan, ho ra tất cả đều là máu.

Người này, cùng Hòa Sinh quan hệ nhất định rất tốt? Tống Dao nhìn không được, cầm khăn muốn lau máu cho hắn, lại bị tay hắn hất ra.

Nhìn hắn cả người gầy yếu, khí lực lại lớn, Tống Dao bị đẩy ngã xuống đất, nghĩ muốn mắng chửi người, trông thấy hắn lao đảo rồi đi, thân ảnh cô đơn, cong eo xuống ho khan, một tiếng áp đảo một tiếng.

Ho khan như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ chết người. Tống Dao đột nhiên đồng cảm với hắn, cảm thấy hắn đáng thương, ôm lòng tràn đầy mong đợi tới gặp cố nhân, nhưng lại nhận được tin được cố nhân đã mất.

Quả nhiên là bị thương đau xót vô cùng. Mà thôi, liền đi theo hắn thôi.

Tống Dao vỗ vỗ bụi, sửa sang lại quần áo, đi về hướng tòa nhà. Đến tòa nhà, đem chuyện vừa rồi nói cho Vệ Lâm, Vệ Lâm là biết rõ chân tướng, nghe nàng miêu tả như vậy, lúc này sợ tới mức đi nói với Vệ Hữu Quang.

Vệ Hữu Quang gấp a, bây giờ là hai phía giấu giếm, vì ân nhân gạt đại phu, vừa muốn vì đại phu giấu giếm những người khác, chân tướng hai lớp giấy, tóm lại là đâm phá một tầng, đại phu biết, cũng không biết có trách hắn hành sự bất lực hay không, nếu muốn trách cứ xuống, vạn nhất truy xét, cả nhà bọn họ chết cũng không có chỗ chôn.

Đột nhiên nhớ tới mấy ngày trước Hòa Sinh gửi thư, hỏi Vệ Lâm: “Hòa Sinh có nói nàng bây giờ đang ở đâu không?”

Vệ Lâm gật đầu, “Nàng vừa học được chữ, một tay tiểu khai, ngược lại viết rất có da có thịt, nói là ở Vọng Kinh, rất nhớ chúng ta.”

Vệ Hữu Quang thật sự là không có cách nào khác, ngày ngày phải sống trong run sợ như vậy, nhất định phải tìm đường ra. Mặt dày mày dạn giao cho Vệ Lâm, “Người hồi âm nói với nàng một tiếng, bảo Thẩm công tử giúp đỡ nghĩ biện pháp.”

Vệ Lâm đáp ứng.

Vệ Cẩm Chi trở về. Tam điện hạ Thẩm Mậu thích đao to búa lớn, thích xa hoa lãng phí, ở Vọng Kinh vì kiêng kị tai mắt Thánh Nhân, không dám phô trương lãng phí, hiện nay cách xa kinh thành, liền không thể chờ đợi được mà bắt đầu cuộc sống suy đồi xa hoa.

Trên thuyền lớn Giang Nam chạm trở xa hoa, dùng số tiền lớn chế tạo khí cụ, mặc vàng gấm một năm mới ra một thớt tơ, ăn mỹ thực đắt tiền nhất tốt nhất Tô Hằng. Ước gì có thể nện tiền khắp nơi, lúc nào cũng hưởng thụ.

Thẩm Mậu nằm nghiêng ở trên giường, ôm ấp mỹ nhân, vừa ăn bỏ đào, vừa xem ca múa trong thuyền, thỉnh thoảng còn vỗ tay khen hay.

Vệ Cẩm Chi đập mạnh cửa tiến vào trong khoang thuyền, đi vào bên trong quét mắt, tiếp tục đi lên phía trước, xuyên qua đám ca cơ ăn mặc bại lộ, trực tiếp đứng ở trước mặt Thẩm Mậu.

Thẩm Mậu thấy thân ảnh của hắn, hoảng hốt, người làm sao lại trở lại rồi! Vội vàng đẩy mỹ nhân trong ngực ra, há mồm gọi ngừng, cũng đuổi ca nữ vũ cơ ra ngoài.

Môn khách này của hắn, thật không dễ đến, ngày bình thường lịch sự nhã nhặn, nhưng nóng nảy lên thì đầu ra đó. Cũng khó cho hắn sống lớn như vậy, lại bị người này áp chế đến sứt sáo.

Vệ Cẩm Chi tháo mũ rộng vành xuống, bởi vì ho khan quá độ, giọng nói có chút khàn khàn: “Tam điện hạ thật hăng hái.”

Thẩm Mậu cười hắc hắc, ngược mắt liếc mắt đưa tình với hắn một cái, ánh mắt chạm đến từng điểm vết máu bên cạnh khóe miệng của hắn, cả kinh nói: “Người làm sao vậy? Nhanh ngồi xuống.”

Hắn vội vàng từ trên giường bước xuống, Vệ Cẩm Chi không cho hắn đỡ, trung áo choàng tự mình ngồi xuống, cười lạnh: “Điện hạ đừng quản ta, suy nghĩ nhiều một chút làm thế nào giành được lòng của Thánh Nhân, ta liền cảm ơn trời đất.”

Ai ôi!!!, Ngày hôm nay sao mà nóng tính quá. Thẩm Mậu nuốt nước miếng, nghĩ thầm nếu bàn về chiều hiền đãi sĩ, hắn nếu như xưng thứ hai, liền không ai dám xưng đệ nhất.

Thẩm Mậu cười hi hi, “Đây không phải là nhìn người bị thương, muốn quan tâm hai câu sao, nếu như người chết, ai giúp ta thoát ế vị? Đem người bên cạnh ta một chút đi, trăm môn khách cũng không bằng người.”

Hắn đem công lao to lớn của Vệ Cẩm Chi nói như gia bảo, nước miếng chấm nhỏ đều nói cặn. Vệ Cẩm Chi nghe không nói một lời, trong lòng suy nghĩ chuyện của Hòa Sinh, mày nhíu lại, ngực khó chịu, lại ho ra máu.

Thẩm Mậu thờ dài, vô duyên vô cớ sao lại học máu? Chẳng lẽ là hắn tức giận? Ngày mai phải giâm một thân chi tiêu, thuyền cũng không cần, ở nhà xí đi! Đồ dành nữ nhân cũng không tốn sức như vậy, nếu như hắn trèo lên để vị không được, thế nào cũng phải lột một lớp da của Vệ Cẩm Chi!

Vệ Cẩm Chi nghe được hắn như vậy nói, nặn ra ra mấy chữ: “Điện hạ tự mình biết rõ là được.”

Thẩm Mậu thấy hắn như vậy, tức giận muốn bốc hỏa, rống cổ hống, “Đừng ho, lão tử sau này tất cả nghe theo người hết, từ nay về sau người chính là đại gia, được không!”

Vệ Cẩm Chi xoa ngực xoay mặt, bị tiếng nói vang dội của hắn chấn động lỗ tai đau nhức, “Điện hạ nói quá lời rồi.”

Thẩm Mậu tức muốn chết, vội vàng gọi người gọi đại phu, Vệ Cẩm Chi lại không chịu xem bệnh, Thẩm Mậu nổi giận: “Nếu như người không ngoan ngoãn xem bệnh, ngày mai gia liền cách chức cả nhà người!”

Vệ Cẩm Chi nhẹ nhàng một câu, “Người lấy cái gì cách chức?”

”Ta. . .” Thẩm Mậu nghẹn, hẳn hiện tại không có thực quyền gì, quả thật là không cách chức được Vệ phủ. Nước bọt nghẹn ở cổ họng, phì một tiếng, “Người chờ đó cho ta!”

Xốc màn cửa, ra bên ngoài gọi người, một tay một ca cơ mỹ mạo, phân phó nói: “Đi, hảo hảo hầu hạ vị gia trên giường kia. .”

Vệ Cẩm Chi cười lạnh, áo bào trắng dính vết máu, nhìn thấy mà giật mình, dám ca cơ thấy mà không dám đi qua.

”Chút năng lực ấy của điện hạ, ngày sau xưng đế, thần tử nếu có nói khó nghe như vậy, người cãi lại không được, cũng đối xử mọi người như vậy?”

Thẩm Mậu thật sự không có cách nào khác, “Đại gia, Vệ đại gia, người nói đi, làm gì mới bằng lòng xem bệnh, ta đều đáp ứng!”

Hắn muốn đoạt đế vị, ít nhất phải một năm, Vệ Cẩm Chi không thể chết được a!

Vệ Cẩm Chi thoáng hoà hoãn bức bối, nói: “Buổi tối phải mấy người tới đây, ta muốn đi đào mộ.”

Sống phải thấy người chết phải thấy thi thể, cho dù nàng thực chết rồi, cũng không thể lẻ loi trợ trợ mà chôn cất nàng ở bên ngoài. Thi thể của Vệ Cẩm Chi hẳn, tất nhiên phải cùng hắn ngủ chung quan tài, đào phần mộ, mang nàng về Vọng Kinh, đợi ngày sau thân thể bệnh tật này của hắn không chịu nổi nữa, hai người chôn cùng một chỗ.

Nếu như sống không thể song túc song phi (như hình với bóng) thì chết phải như hình với bóng, da xương hoà hợp, thật cũng không oan uổng tình cảm kiếp này với nàng.

Thẩm Mậu nghe được trợn mắt há hốc mồm, miệng chặc chặc chặc chặc, cũng muốn hỏi, nhưng cuối cùng không thể hỏi ra lời. Được, muốn đào mộ chứ gì, liền đào thôi! Miễn sao người giận là được!

Đợi đến buổi tối, Vệ Cẩm Chi dẫn người đi đến nghĩa địa; đào nửa canh giờ, mang quan tài ra ngoài.

Hạ nhân hỏi: “Công tử, muốn mở hòm quan tài sao?”

Vệ Cẩm Chi do dự một chút, quay đầu, không đành lòng nhìn.

Đêm tối gió lạnh, thổi vào người, ngẩng đầu nhìn qua, bầu trời một vầng trăng sáng.

Hắn nhớ tới đêm đó gặp gỡ nàng, bầu trời cũng treo một vòng tròn tròn sáng tỏ, trên đường khắp nơi đều là nam nữ vui cười, bầu không khí lễ thất tịch ồn ào cực kỳ náo nhiệt.

Lần đầu tiên gặp mặt, nàng cười tươi như hoa, lần thứ hai gặp mặt, nàng giá y như lửa, hiện nay đã đến lần thứ ba gặp mặt, nàng lại hương tiêu ngọc vấn.

Buồn cười hắn cùng với nàng cả đời phu thê, nàng lại ngay cả dáng vẻ của hắn cũng chưa từng thấy qua, ngay cả gọi phu quân cũng không kịp nghe nàng gọi, đã người quý cách xa.

Ngày sau hắn kiếm tiền đồ cẩm tú, tán tụng cho ai nhìn?

Dặn dò hạ nhân mở hòm quan tài, quan tài mở ra, nghe được hạ nhân kinh hô: “Công tử, quan tài trống không!”

Vệ Cẩm Chi ngờ ngẩn, quay người lại, đi đến nhìn vào bên trong, trong quan tài không có vật gì.

Trong đầu cơ hồ lập tức toát ra một ý nghĩ -- nàng không chết?

Không có thi thể, người nhất định còn sống, bằng không thì còn có thể chạy đi đâu? Chẳng lẽ lại còn có người giống hắn, trộm thi thể sao?

Nghĩ lại lúc nhắc đến đại phủ che giấu Hòa Sinh cùng với vừa rồi lão gia Thịnh Hồ bối rối, hết thấy mọi thứ, chất chồng lên nhau, sinh ra trùng trùng điệp điệp nghi vấn.

Nói tóm lại, một ngày không nhìn thấy thi thể của nàng, nàng vẫn có khả năng còn sống.

Ý niệm trong đầu một khi sinh ra, liền giống như cỏ mọc rễ chôn dưới đáy lòng. Mặc dù có muôn vàn nghi hoặc, nhưng cũng không thể chú ý nhiều như vậy.

Về phần Vệ gia Thịnh Hồ và đại phủ vì sao phải nói dối, hắn từ từ sẽ biết rõ ràng. Chỉ cần còn có một chút hy vọng, hết thấy tất cả, hắn cũng phải tìm ra nàng, hoặc là thi thể của nàng.

Nàng nhất định ở nơi nào đó chờ hắn, nhất định là như vậy.

Giao người chôn quan tài trở về, lấp vũng hồ y như ban đầu. Hai tay khoanh lại dọc theo đường đi, lúc đi bước chân nặng nề, lúc về lòng tràn đầy vui mừng, cái gọi là thế gian đại bi đại hi, bất quá chỉ là như vậy.

Hòa Sinh có chút ưu sầu, vài ngày rồi, Thẩm Hạo mượn cơ không gặp nàng, ngay cả mỗi ngày cần phải học chữ, hắn cũng dùng lí do bận rộn chính vụ thoái thác.

Hòa Sinh bĩu môi, nghĩ thầm trước kia hắn có bận rộn đi chăng nữa cũng sẽ rút ra thời gian dạy nàng, nếu muốn gặp một người, núi đao biển lửa cũng có thể lội qua, hắn đã như vậy, chính là không muốn gặp nàng.

Đúng lúc thư của Vệ Lâm đến, Hòa Sinh mở ra xem, đọc hiểu ý tứ của trong thư Vệ Lâm. Lúc trước nàng và Thẩm Hạo rời đi, vốn là để Thịnh Hồ Vệ gia vì nàng gánh phong hiểm, càng đừng nói lúc trước đại phủ muốn đốt chết nàng, mới liên lụy Thịnh Hồ Vệ gia bị hại liên lụy.

Vọng Kinh tuy có đại phủ ở, nhưng nếu Thẩm Hạo có thể che chở một nhà Vệ Lâm, đại phủ có lẽ cũng không dám làm gì. Nếu như mặc kệ, ngày nào đó nhà Vệ Lâm gặp bất trắc, cả đời nàng cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Cầm thư, đến thư phòng tìm hắn, Bùi Lương không đồng ý, nàng ở ngay bên ngoài chờ. Mặt trời nóng hừng hực, nàng rất nhanh liền phơi nắng đến vàng đầu hoa mắt.

Không chỉ vì chuyện của Vệ Lâm, nàng còn muốn hỏi rõ ràng, hắn rốt cuộc làm sao vậy, nếu như là vì chuyện mấy ngày trước đây ở thư phòng, vậy thì phải giải thích cho rõ ràng.

Không thể cách một ngày lại cãi nhau, thời gian lâu, khó tránh khỏi sinh ra rạn nứt. Nàng thấy nhiều người ở chung tình cảm rất tốt nhưng bởi vì như vậy mà vỡ tan, không muốn mình cũng như vậy.

Nàng mới quen thuộc ở bên cạnh hắn, dễ nói chuyện, cuộc sống sau này mới có thể càng ngày càng tốt.

Mấy lần trước hắn cự tuyệt, nàng liền trở về phòng. Hôm nay bất đồng, ở ngoài phòng đã hơn nửa ngày, ngay cả Bùi Lương cũng nhìn không nổi.

Thẩm Hạo sợ nàng bị cảm nắng, cuối cùng nhả ra, “Đề nàng vào đi.”

Hắn chịu gặp nàng, Hòa Sinh buông lỏng một hơi, vào phòng, nhưng không nhìn thấy bóng hắn.

Nhìn xung quanh phòng một vòng, mới phát hiện người đứng sau tấm bình phong.

Nàng sừng sốt, không phải bảo nàng vào nhà sao, sao còn không chịu gặp mặt? Cũng không nóng nảy đi qua, cách khoảng không hỏi hắn: “Vệ Lâm gửi thư đến, nói là chuyện không gạt được, muốn đến Thượng Kinh, hỏi huynh có thể che chở hay không?”

Cách vài ngày không nghe thấy giọng nàng, hiện tại âm thanh dịu dàng ở bên tai, cảm thấy dường như đã mấy đời.

Suy nghĩ một chút, đáp: “Họ không đề cập tới, ta cũng đang nghĩ tới đón cả nhà bọn họ tới đây, chỗ ở phủ đã chuẩn bị tốt, nàng hỏi âm bảo bọn họ tùy ý vào kinh.”

“Được.”

Một lát, trong phòng không có âm thanh. Thẩm Hạo cho rằng nàng rời đi, dạo bước từ sau tấm bình phong đi ra, vừa hiện thân, liền thấy nàng từ phía sau cửa nhảy ra ngoài.

Phòng quai hàm, bức bội bĩu môi trừng hắn: “Huynh vì sao không gặp ta?” Trong lòng nóng nảy, mới hỏi hắn như vậy, sợ thời gian cách xa lâu quá, chính nàng cũng phát hỏa, đến lúc đó hai người không để ý lẫn nhau, không phải tìm bức bội cho mình sao.

Thẩm Hạo tìm đập mạnh và loạn nhịp, liếc nhìn thấy nàng, trong lòng cũng không biết tư vị gì. Luôn cho là mình là người vân đạm phong khinh, mặc dù trái tim thích nàng, nhưng cũng có thể khổng chế được lòng của mình. Nghĩ đến nàng đợi ở bên cạnh, cũng đã đủ rồi, những chuyện khác, không thể cưỡng cầu.

Nhưng chuyện đêm đó, đáng về bản thân hắn như lang như hổ ghi ở trong lòng. Cũng đã nghĩ đến lột quần xé váy nàng, ý nghĩ trực tiếp ngay tại chỗ làm nàng, ngày sau nếu như lại xúc động như vậy, thật sự cưỡng ép làm ra sự việc như thế, sợ là cả đời cũng không vẫn hồi được.

Hòa Sinh thấy sốt ruột, đi qua, “Huynh nói cái gì đi, muốn ta làm cái gì đều được, chỉ cần là huynh yêu cầu, không được không để ý tới ta, trong lòng ta khó chịu. Nếu như huynh chán ghét ta, ta hiện tại liền chuyển ra ngoài, không khiến huynh phiền.”

Thẩm Hạo mở miệng muốn hỏi -- vì sao trong lòng khó chịu, là vì nhớ hắn sao?

Lời nói đến bên miệng, trở ngại mất mũi, lại nuốt trở về. Mặt kéo căng, sợ nàng nhìn ra một tia chấn động, hỏi: “Chuyện đêm đó, nàng không trách ta?”

Cũng không phải chưa hôn qua, nhưng hôn dữ dội như vậy là lần đầu. Hòa Sinh suy nghĩ một chút, đáp: “Miệng bị cắn hơi đau, lúc ấy quả thật có chút sợ, sau lại trách huynh, nhưng lại cảm thấy quái lạ lắm.”

Thẩm Hạo hỏi: “Vì sao?”

”A..., huynh khẳng định có nguyên nhân của huynh. Huynh tốt với ta, sẽ không làm chuyện tổn thương ta, ta có lẽ tin tưởng huynh.”

Dáng vẻ nàng ngây thơ khắc trong mắt hắn, trong lòng Thẩm Hạo suy nghĩ: nàng đối với hắn, không phải là ưa thích, không phải ái mộ, mà là tin tưởng.

Lấy được cảm tình như vậy, cũng không biết là tốt hay là xấu, tóm lại nàng không chán ghét hắn. Chần chờ đi tới phía trước một bước, vừa duỗi ra chân, lại rút trở về.

Hắn không đến, nàng liền đi qua. Hai ba bước tới phía trước, giật ống tay áo của hắn, ngửa mặt nói: “Huynh đã lâu rồi không có dạy ta luyện chữ, không có sư phụ dạy, chữ viết càng ngày càng khó coi, ta hướng Bùi Lương nghe ngóng, hôm nay huynh hưu mộc, có rất nhiều thời gian, chia cho ta một canh giờ được không?”

Nàng nháy mắt to, trong mắt không có nửa phần để ý, dường như chuyện phát sinh đêm đó ở thư phòng, là không thể bình thường hơn.

Thẩm Hạo thờ dài, gật đầu đáp ứng, dẫn nàng đến án thư. Hiện trường gây án đang ở trước mắt, nghiêng mắt nhìn nàng, sắc mặt nàng vẫn như thường.

Ôm người trong ngực, tâm tình xoắn xuýt vài ngày bị đắm ba câu của nàng liền đánh tan. Tóm lại là tu vi hắn không đủ, rối loạn tâm trí, sau này từng giây từng phút ghi nhớ, mới có thể bình an vô sự trôi qua cùng nàng.

”16 tháng này, là đại thọ 50 của Tuần Dương Hầu Gia, ta dẫn nàng đi dự tiệc, được không?”

Nàng tất nhiên là cao hứng, vừa định đáp ứng, nhưng nghĩ đến trận xúc cức lần trước ở trước mặt mọi người ném đi mặt mũi, quanh co nói: “Dùng thân phận gì đây, lần trước ta nói mình là biểu muội của Lục hoàng phi, bây giờ thấy ta và huynh ở cùng một chỗ, không được tốt.” Nhất định là, trong lòng sẽ cười hắn.

Thẩm Hạo mỉm cười, cười nói: “Nàng là người của ta, đương nhiên là dùng thân phận Bình Lăng vương phủ đến, có cái gì không tốt.” Dừng lại mấy giây, tiếp tục nói: “Vừa vặn dẫn nàng ra gặp người.”

Hòa Sinh đáp ứng, “Do huynh định đoạt.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Chương 39

Đến ngày 16, sáng sớm, Thẩm Hạo liền tới phòng Hòa Sinh. Từ kiểu dáng búi tóc đến bội sức quần áo, mọi thứ đều là hắn tự tay chọn, trọn vẹn dùng một canh giờ rút cuộc cũng chọn xong.

Từ trong nhà đi ra, Thủy Ngọc nhìn thấy cũng ngây người, vỗ tay: “Cô nương thật sự giống như thiên tiên !”

Ngọc bội chuỗi ngọc, tay áo hoa thường *, trán dán hoa diên*. Ngày thường nàng không thích thoa son phấn, hôm nay trên mặt thoa phấn, phấn môi điểm chút hồng lại lộ ra một loại quyến rũ khác.

Thẩm Hạo bước chân đi thong thả, có ý đi lên phía trước vài bước, quay đầu lại nhìn nàng, hài lòng gật đầu.

Toàn bộ cô nương Vọng Kinh, không có người nào có thể so sánh với người này của hắn.

Hòa Sinh cực kỳ xấu hổ, soi mình trong gương, lời nói chạy tới bên miệng lại cứng rắn nuốt trở về.

A..., quả thật đẹp thiệt.

Thẩm Hạo vươn tay dắt nàng, váy dài thả xuống, mặt mày đắc ý: “Cái gọi là bích nhân, chính là nói chúng ta đó.”

Không biết xấu hổ. Hòa Sinh một tay che miệng cười, một tay bị hắn kéo về phía trước.

Phía sau vương phủ mọi người đưa mắt nhìn, xe ngựa đi theo xếp hàng trùng trùng điệp điệp ở trước cửa vương phủ. Lên xe, Hòa Sinh vén màn nhìn ra bên ngoài, ngoài xe phần đông đều là người hầu đi theo, đầy tớ cười ngựa đeo bội kiếm, trước sau tổng cộng có hơn mười chiếc đi theo xe, tình cảnh sôi động, thanh thế to lớn.

Hòa Sinh thả rèm, hỏi: “Trước kia xuất hành chưa bao giờ như vậy, hôm nay sao khác biệt vậy, lại bày ra phô trương này?”

Thẩm Hạo ngồi ngay ngắn, nhắm mắt thả lỏng, “Nàng lần đầu tiên chính thức lộ diện, tự nhiên càng long trọng càng tốt.”

Người Vọng Kinh đều đuổi dài cổ nhìn qua, hôm nay liền để cho bọn họ nhìn duy nhất một lần là đủ.

Nguyên lai là vì nàng. Hòa Sinh nghiêng cổ nhìn hấn, hất ánh sáng, gò má của hấn ản một nửa trong bóng râm, góc cạnh rõ ràng, lộ ra cảm giác nghiêm túc trang nghiêm.

Người này vốn là như vậy, lúc ở bên ngoài và lúc trong phủ hoàn toàn bất đồng. Trong phủ đối với mọi người, hấn mặc dù mặt lạnh, nhưng tốt xấu gì giữa lông mày còn có chút nhân tình. Đợi ra đến bên ngoài, ban ngày ban mặt, hấn trưng gương mặt này ra càng thêm lợi hại, lông mày nhăn lại càng nhiều, giống như phu tử già bảy tám mươi tuổi.

Hòa Sinh đưa tay đụng trán của hấn, ngón tay nhẹ nhàng dễ chịu, ý đồ vuốt lên mi tâm của hấn.

Thẩm Hạo mở mắt ra nhìn nàng, cảm nhận ôn nhu vuốt ve của nàng.

Hòa Sinh nói: “Huynh như vậy sẽ nhăn nhiều hơn, dễ dàng trông có vẻ già, không dễ coi.”

Không dễ coi? Không có đẹp mắt? Thẩm Hạo buông lông mày nhũn chặt ra, nói: “Ta lớn hơn nàng mười mấy tuổi, vốn đã già rồi.”

Hòa Sinh bĩu môi: “Nhưng nhìn vẫn là đáng vẻ thiếu niên lang phong lưu a.”

Lời tán dương này của nàng lấy được lòng hấn, Thẩm Hạo ngẩn ra, nhưng trên mặt vẫn thản nhiên: “Nam nhân nên ôn trọng, thiếu niên lang có tác dụng gì, còn không bằng nhiều hơn mấy phần lão luyện.”

Hòa Sinh le lưỡi một cái.

Xe ngựa chạy nhanh, gió từ góc rèm chui vào, trong xe thả khói băng giải nóng, gió thổi qua, trên khói băng bốc lên làn khói lạnh màu trắng lượn lờ tan ra, chui vào cổ áo. Hòa Sinh run lên, rung mình một cái, trên người mất mẻ cực kỳ.

Nhớ tới chuyện Vệ Lâm, hỏi hấn: “Một nhà Vệ lão gia hôm nay đến sao? Đợi tí nữa trở về, ta muốn đi gặp bọn họ.”

Nói xong ngáp một cái, thức dậy quá sớm, mí mắt chống đỡ không nổi.

Thẩm Hạo nâng tiểu đình* trong xe trầm hương khắc hoa, đưa tới trước mặt nàng, nhẹ nhàng vỗ. “Mang nhiều thêm mấy người, nếu như nàng một mình đi ra ngoài, ta nhất định là không cho phép đâu.”

Mùi thơm xông vào mũi, có tác dụng tinh thần. Buồn ngủ vui đi rất nhiều, Hòa Sinh nhẹ gạt đầu, chợt nhớ tới một chuyện quan trọng, hỏi: “Yến hội hôm nay, nếu như đụng phải người Vệ gia, họ nhận ra ta thì làm sao bây giờ?”

Thẩm Hạo không cho là đúng, “Cho dù là lão phu nhân nhà họ tới, ngay tại chỗ chỉ ra và nhận nàng, cũng không thể làm gì, chẳng lẽ lại còn muốn cướp người với ta sao?”

Thời gian Tây Nam xong việc gần ngay trước mắt, sẽ xin Thánh Nhân ban hôn, Vệ gia sớm muộn cũng phải biết. Hôm nay nếu như gặp được, cạy quyền nói một câu, nếu như không thấy, thì nói sau vậy.

Đường đường vương gia một nước, lấy nữ tử còn phải thông qua Vệ gia đồng ý sao? Vệ Nhị chết sớm, không có phúc khí, hấn vừa vặn thay hấn ta hưởng cái phúc này thôi.

Hòa Sinh cúi đầu “vâng” một tiếng.

Đến Tuần Dương Hầu phủ, trước cửa đông như chợ, xe ngựa tấp nập, người thông báo hô to “Bình Lăng vương gia đến”, mọi người nhao nhao liếc mắt nhìn sang.

Bình Lăng Vương gần đây ít xuất hiện, từ sau khi hấn được phong vương đến nay thì bày ra trận chiến xuất hành như hôm nay vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Tuần Dương Hầu tuy có binh quyền trong tay, nhưng cũng không thân cận cùng bất kỳ vương hầu nào trong triều, với thân phận và thực lực của Bình Lăng Vương bây giờ, không đáng tận lực nịnh nọt Tuần Dương Hầu.

Cũng có bộ phận người không biết cảm thán, Tuần Dương Hầu mặt mũi thật lớn. Lời nói mới ra miệng, trên xe ngựa đi xuống hai người, lúc này mọi người ngăn cản cả mắt.

Hòa Sinh vịn tay Thẩm Hạo, chậm rãi bước xuống, ánh mắt sáng quắc từ bốn phương tám hướng phóng tới, nàng có chút xấu hổ, hỏi: “Bọn họ đang nhìn cái gì vậy?”

Hấn hôm nay chọn cho nàng một thân váy dài áo đỏ, vải gấm mạ vàng hoa văn kỳ lân, dưới ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ, hiện ra nhàn nhạt sáng bóng. Eo buộc dây ngọc, phản ra ánh người ba bảy, tư thế oai hùng toả sáng, văn đạm phong vân, khí chất cả người uy nghiêm, khiến người nín thở ngưng thần, không dám thở mạnh.

Về mặt nghiêm túc như vậy, quay đầu về phía nàng, trong mắt lại có vui vẻ: “Bọn họ đang nhìn nàng kia.” Kéo tay của nàng dẫu ở dưới tay áo, véo nhẹ mu bàn tay nàng, làm cho nàng buông lỏng.

Hòa Sinh thở một hơi thật dài, trong đầu cố gắng nhớ lại, tình cảnh lần đầu tiên tiến cung gặp Đức Phi. Người ở đây tuy nhiều, cũng không thể khấn

trương hơn so với lần kia, nàng đi theo phía sau hắn, chỉ để ý đi con đường của mình là được.

Tuân Dương thế tử cung kính chờ đợi ở cửa ra vào, đón người vào, cũng không ngừng nhìn Hòa Sinh thêm vài lần.

Lần trước nghe Thẩm Khoát nhắc tới, vương gia đối với cô nương trong phủ yêu thương có thừa, hôm nay vừa thấy, quả thật như thế, ngay cả đi đường cũng không buông tay ra, sợ nàng té đập đầu, ánh mắt vẫn đặt trên người nàng.

Thẩm gia biểu hiện tình cảm, đương kim Thánh Nhân là một, hiện nay Bình Lăng Vương sợ cũng là như thế.

Bước vào bữa tiệc, chỗ ngồi toàn là quý tộc, ném ánh mắt nhìn qua, so với cửa ra vào vừa rồi càng thêm nóng bỏng.

Ánh mắt cả sảnh đường dồn tới đây, chỉ là vụng trộm dùng ánh mắt liếc qua, trong lòng cũng rất sợ. Chuyển mắt nhìn người bên cạnh, hắn ngược lại dương dương tự đắc, hàn huyền kiều này, hàn huyền kiều kia, tâm tình tốt lắm, đối với người đến lời kéo làm quen, thái độ khác thường cũng không có cự tuyệt.

Hắn nghiêng qua nhìn nàng một cái, trong mắt bao hàm đắc ý. Cô nương tốt như vậy, là nữ nhân của hắn.

Hòa Sinh cơ hồ là lập tức đọc hiểu được ý tứ trong mắt hắn, đầu tiên là xấu hổ, sau đó lấy lại tinh thần, bỗng nhiên không sợ nữa, bởi vì khản trương mà cảm xúc cứng đờ, giờ phút này thỉnh thoảng tan rã.

Không thể làm hắn mất mặt. Người của Bình Lăng vương phủ, tự nhiên ôn trọng hào phóng, dù là trong lòng rất sợ, trên mặt cũng không thể lộ ra nửa phần.

Vừa nghĩ như thế, thần tình trên mặt nói lòng không ít, đối mặt với ánh mắt soi mói của mọi người ném tới, mặc dù không đến mức thông dong ứng đối, nhưng ít ra không cảm thấy xấu hổ nữa.

Yến hội nam tân và nữ khách tách ra, Tuân Dương thế tử phi dẫn theo bà tử nha hoàn, đặc biệt dẫn nàng đi tới khu nữ quyền.

Thẩm Hạo cúi đầu, ở bên tai nàng nói nhỏ: “Đợi ta tới tìm nàng.” Lúc này mới buông lỏng tay ra.

Trên đường chim hót hoa nở, thế tử phi quay đầu lại nhìn nàng, tưởng rằng mình nhìn lầm, cẩn thận từng li từng tí nói: “Cô nương nhìn quen mặt lắm.”

Hòa Sinh vừa định giải thích, nửa đường nhảy ra Mạc Tranh Hòa, kéo một cái ôm cứng ngắt, cao hứng dắt tay Hòa Sinh, “Nhị ca quả nhiên mang người đến! Vừa nãy ta ở bên trong chỉ nghe người ta nói nhị ca dẫn theo nữ nhân đến dự tiệc, trong lòng ta nói thầm, nghĩ nhất định là người.”

Thế tử phi nghe loáng thoáng, Hòa Sinh chủ động mở miệng giải thích, nói: “Thật ra ta không phải biểu muội Lục hoàng phi, ta là. . .” Nàng sợ run lên, không biết giải thích thân phận của mình như thế nào.

Mạc Tranh Hòa tiếp lời nói: “Nàng là Nhị tẩu tương lai của ta! bảo bối Nhị ca nâng trong lòng bàn tay!”

Về mặt thế tử phi là bình tĩnh đại ngộ.

Ba người đi vào đình viện, nữ quyền tất cả các nhà đều ở đây, vừa rồi các nàng không có ở tiền viện cho nên không có nhìn thấy tình cảnh Thẩm Hạo mang nàng xuống xe vào phủ, nghe thấy thế tử phi gọi nàng là “cô nương” nên chỉ nghĩ là nữ quyền nhà bình thường, cũng không có quá mức chú ý. Bởi vì lớn lên đẹp mắt nên không khỏi nhìn nhiều thêm một tí.

Thế tử phi và Mạc Tranh Hòa cũng không có giải thích nhiều, nếu như tới một người sẽ giới thiệu một người, năm sáu chục nữ quyền, nếu giới thiệu chắc đến ngày mai quá, nếu một mình Hòa Sinh đi ra, không khỏi quá mức gây chú ý.

Chọn chỗ ngồi xuống, năm sáu tòa đình xây dựng quanh hồ, trong hồ dựng một sân khấu kịch, kinh trang thủy tự*, y y nha nha lời hát uyển chuyển hàm xúc.

* Ta không biết diễn giải như thế nào, nhưng theo tìm hiểu là trang phục biểu diễn của Trung hoa, có tay áo dài dài, khi diễn tuồng quơ qua quơ lại đó, xem hình minh họa sẽ dễ hiểu hơn

Bất đồng với yến hội lớn sôi nổi ở tiền viện, đại lão gia sắp đến cùng một chỗ, uống rượu đàm luận, quả nhiên là một ít chuyện triều đình. Hậu viện nữ quyền tụ họp cùng một chỗ, bức họa vui vẻ náo nhiệt, ăn của xem cuộc vui, tất cả đều chơi vui vẻ.

Mạc Tranh Hòa hiếu động, bên cạnh có nữ quyền ngày thường giao hảo đến trêu chọc nàng, nàng liền đuổi theo sau lưng người ta, thế tử phi hôm nay là thân phận chủ nhân, không thể thời khắc ở bên cạnh một người. Hòa Sinh ngồi một mình, nhìn các nàng chơi đùa, cảm thấy thú vị.

Đột nhiên bên cạnh có người đứng vào, Hòa Sinh cúi đầu nhìn, là một tiểu cô nương bảy tám tuổi.

Tiểu cô nương chài hai bím tóc, ngũ quan tinh xảo, hai má trẻ con mập mạp phúng phính. Trong nháy mắt nhìn nàng, cười: “Tỷ tỷ, ta có thể trốn sau lưng người không? Có người đuổi theo ta.”

Cho phép được chơi trốn tìm. Hòa Sinh đáp ứng, vừa dứt lời, tiểu cô nương xóc mép váy của nàng lên, ôm sát chân nàng, vừa che, lại trốn vào dưới quần của nàng.

Hòa Sinh có chút quẫn bách. Mặc dù đồng ý cho nàng trốn, nhưng cũng không phải núp dưới váy a. . .

Bởi vì đã nhận lời, không thể đổi ý, giật giật mép váy, che tiểu cô nương thật kín.

Mới vừa chuẩn bị xong, một đôi giày gấm độn mây* đập vào mi mắt, đi theo một tiếng khiển trách nhẹ nhàng: “Minh Nghi, sao con có thể vô lễ như vậy!”

Ngẩng đầu nhìn, là Cảnh Trữ vương phi lần trước đã gặp.

Minh Nghi nghe thấy tiếng của mẫu thân mình, vội vàng từ dưới váy Hòa Sinh ló ra, ôm tay Cảnh Trữ vương phi, quý linh tinh quái nịnh nọt: “Mẫu thân, ta nhất thời nóng nảy, mới trốn dưới váy tỷ tỷ, không phải cố ý.”

Cảnh Trữ vương phi nheo nheo khuôn mặt của nàng, đẩy tới trước mặt Hòa Sinh, nói: “Xin lỗi vị tỷ tỷ này đi.”

Minh Nghi ngoan ngoãn xin lỗi.

Hòa Sinh khoát tay: “Không cần để ở trong lòng, hơn nữa nàng sớm hỏi qua ta, không có gì đáng ngại.”

Cảnh Trữ vương phi cười cười, suy nghĩ nhìn là biết, hỏi: “Xúc cức lần trước, ngươi giống như cũng có ở đó, ta đã gặp qua ngươi.”

Hòa Sinh xấu hổ, lần trước bêu xấu, bị người nhớ kỹ cũng không phải là chuyện tốt.

Minh Nghi muốn hỏi, lôi kéo Cảnh Trữ vương phi ngồi bên cạnh Hòa Sinh, chọn con cua trên bàn bảo là muốn ăn. Tay của vương phi ngày hôm trước tự mình xuống bếp bị thương, không tiện lột cua, nên nói với con bé: “Con muốn ăn thì tự mình làm đi, đừng có lười.”

Trùng mắt nhìn thị nữ chung quanh muốn tiến lên hầu hạ, Minh Nghi không có cách, tự mình cầm lấy con cua, thịt kẹp đầy ở dưới yếm cua, cơ hồ đều có thể nghe thấy mùi gạch cua tươi ngon.

Chép chép miệng, vát và đẩy ra chân cua, gấp đến độ muốn roi nước mắt.

Hòa Sinh nhìn không được, chủ động nói: “Ta giúp ngươi làm.”

Nàng lột vỏ cùng tốt, động tác làm liền một mạch, lưu loát ưu nhã, Minh Nghi ăn vui vẻ, nháy mắt với Cảnh Trữ vương phi, “Ta thích tỷ tỷ này! Mang nàng đi nhà chúng ta chơi được không?”

Cảnh Trữ vương phi cười: “Được.”

Cách đó không xa Mạc Tranh Hòa vẫy tay với nàng, Hòa Sinh tạm biệt hai mẹ con Cảnh Trữ, vừa tới trước mặt Mạc Tranh Hòa, bên cạnh liền có người sắp đến, ngữ khí chanh chua: “Ồ, đây không phải Mạc gia biểu muội không biết chữ sao?”

Hòa Sinh nhìn lại, là Vệ Linh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 40

Hòa Sinh không để ý tới nàng. Bên cạnh Mạc Tranh Hòa vừa thấy Vệ Linh lại tức giận, đang ở trước mặt nhiều người như vậy, cũng không thể đánh ngay mặt nàng ta. Thừa dịp nàng ta chưa chuẩn bị, đưa chân đi ngáng ngay chân nàng ta, Vệ Linh không đứng vững, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mà nha hoàn đi theo lanh lợi đỡ nàng ta.

Vệ Linh thở hổn hển, ném khăn tay lại không có chứng cứ xác nhận, trùng mắt, miệng còn chưa nói lời nào, Mạc Tranh Hòa đã kéo Hòa Sinh qua một bên, căn bản không để nàng ta vào mắt.

Người Vệ phủ chậm hơn Hòa Sinh vài bước, ngày hôm nay đến có Vệ nhị lão gia và Vệ Linh. Vệ nhị nãi nãi vốn phải tới, bắt đắc dĩ người lại nhiễm cảm mạo, đành phải giao trách nhiệm giao tiếp cho Vệ Linh. Dặn đi dặn lại, bảo nàng ta nhất định phải nịnh nọt cô nương trong Bình Lăng vương phủ.

Vệ Linh mới vừa nếm mùi thất bại trước Mạc Tranh Hòa, tức giận dữ dội, thân nhiên nheo tay nha hoàn bên người hai cái, véo đã đủ rồi mới thoáng người giận.

Hôm nay Đông Di phải đi trước, nàng tìm bốn phía hồi lâu, không phát hiện trong đám người có khuôn mặt mới chưa gặp mặt, cho rằng cô nương Bình Lăng vương phủ không có tới, thích thú đi tìm Tiền Nhã chơi đùa.

Chơi xong, cảm thấy không có tí sức lực nào, đúng lúc trong đình có người thành thạo từ lệnh, Vệ Linh nhìn Hòa Sinh cách đó không xa, trong lòng nảy ra một kế.

Tuân Dương hầu gia làm sinh nhật, quý nhân trong kinh phần lớn đều đến, xúc cức lần trước bất quá là nhục nhả nhỏ nhỏ nàng phải chịu, hôm nay trước mặt mọi người công bố thô bỉ của nàng, vậy sau này hậu viện Vọng Kinh, sợ là tuyệt đối sẽ không có ai hoan nghênh Mạc gia cô nương không biết chữ này.

Mà Đông Di quận chúa biết rồi khẳng định cũng sẽ tán thưởng. Nói không chừng vui vẻ còn có thể giúp uy chấn hầu phủ, sớm ngày định ra hôn sự cũng có khả năng.

Tính toán như vậy, Vệ Linh bắt đầu lôi kéo người, nói muốn so văn chương công phu với mọi người.

Lần trước so thi văn, khả năng vẫn là làm khó người khác, hôm nay đơn thuần so thư pháp, chung quy không tính là khi dễ người a?

Mọi người nhàn rỗi cũng thấy nhàm chán, ăn của nhìn đùa giỡn, viết chữ cho hết thời gian cũng không tệ. Đều là thiên kim tử nhỏ nuôi dưỡng cẩn thận trong khuê phòng, ai cũng không muốn kém hơn so với người khác, ngay từ đầu đầu có mấy người đồng ý đề nghị của nàng, càng về sau người vây xem nhìn ngửa tay, nhao nhao gia nhập trận đấu.

Mạc Tranh Hòa và Tuân Dương đứng ở trong đám người, mặt một hồi tím tím xanh xanh một hồi trắng, sự tình ở xúc cức lần trước, các nàng biết rõ đó, hiện tại Vệ Linh còn muốn tới một lần, có muốn yên hay không?

Đã có kinh nghiệm lần trước, lần này, Mạc Tranh Hòa nói cái gì cũng không thể để Vệ Linh cời trên đầu. Kéo Hòa Sinh, liền chuẩn bị đi qua bên hồ.

Vệ Linh liên tục chú ý đến động tĩnh các nàng, nhìn thấy người muốn chạy, ở đâu chịu bỏ qua, the thé giọng hô to: “Lục hoàng phi, người muốn mang biểu muội của người đi đâu đó?”

Mọi người nhìn sang. Mạc Tranh Hòa nghiêng răng nghiêng lợi, “Ai cần người lo?”

Hòa Sinh cảm kích tâm ý của Mạc Tranh Hòa, nhưng càng là loại thời điểm này, càng không thể luống cuống. Nàng đã nhận thức được rất nhiều chữ, văn chương cũng có tiến bộ, không có gì phải sợ. Ngược mắt ôn nhu nói: “Nhìn các nàng viết chữ rất tốt.”

Mạc Tranh Hòa nhú mày, Hòa Sinh cười cười, ra hiệu nàng yên tâm.

Vệ Linh lại nói: “Mạc Gia cô nương cũng tới đây viết một bộ đi.”

Trong đám người lần trước có tham gia xúc cức, biết Mạc Gia cô nương này không biết viết chữ, đều chờ đợi xem náo nhiệt. Mà phần lớn không biết thân phận Hòa Sinh, nghe Vệ Linh mở miệng một tiếng “Mạc cô nương”, cho rằng thật sự là biểu cô nương Mạc gia.

“A Sinh, nàng đi viết đi.”

Đột nhiên nghe được một giọng nam trầm thấp dễ nghe, mọi người cả kinh, theo giọng nói nhìn lại, đám người cách đó không xa, Thẩm Hạo đứng chấp tay, đi theo phía sau Lục hoàng tử, cũng không biết đến đây từ lúc nào.

Nam khách thường không vào khu nữ quyền, hẳn lúc này vừa xuất hiện cho nên rất gây chú ý.

Thẩm Hạo thoáng khom người, vuốt cằm nói: “Ta tới đón nội tử trở về.”

Mọi người kinh ngạc, không có nghe nói Bình Lăng vương thành hôn, đào đâu ra nội tử, chẳng lẽ là nói cô nương trong phủ sao?

Hắn trực tiếp đi tới phía trước, mỗi lần đi một bước, tầm mắt của mọi người liền dính lên ba phần, cuối cùng rơi xuống trên người Hòa Sinh, ngạc nhiên ghen ghét đều có.

Trong truyền thuyết Bình Lăng vương cực kì sủng người yêu, vậy mà xa tận chân trời.

Giống như yến hội cho tới bây giờ chỉ có đám nữ quyền đợi nam quyền cho người đến gọi, còn chưa bao giờ có nam quyền tự mình đến đón người, càng đừng nói người này là Bình Lăng vương mặt lạnh, ánh mắt tìm hiểu của mọi người trở nên càng thêm vô cùng sốt ruột, ước gì có thể ở trên mặt Hòa Sinh trũng ra một vết rách.

Vệ Linh lười uốn xuống dưới, Tiễn Nhã đẩy nàng một chút, nàng lúc này mới ý thức tới thất thố của mình. Lập tức kịp phản ứng, trong lòng lan tràn sợ hãi, thanh âm run rẩy, nhẹ hỏi người bên cạnh, không dám tin: “Nàng không phải Mạc Gia cô nương sao, sao thành người Bình Lăng vương phủ rồi?”

Mạc Tranh Hòa cong miệng cười: “Vệ đại cô nương, tâm ý này của ngươi cũng thật nhiều.”

Thẩm Hạo đúng lúc đi đến bên cạnh Hòa Sinh, đã nghe được câu này, ngẩng đầu liếc mắt Vệ Linh, nói: “Thì ra là Vệ Gia cô nương. Lần trước Vệ lão gia sai người cầu chữ của bốn vương, bốn vương quá bận rộn chính sự, không thể phân thân, hôm nay ngươi ở đây, vừa vận mang chữ Vệ lão gia yêu cầu về.”

Hắn dứt lời, chậm rãi vén lên tay áo. Mọi người cho là hắn muốn đề bút, nguyên một đám rước cổ lên nhìn qua.

Lại thấy hắn tùy ý chọn bút lông đầu tiểu khai, đưa tới trên tay Hòa Sinh, đầu tiên là nhẹ cuốn ống tay áo cho nàng, rồi sau đó trải ra một bộ giấy Tuyên Thành, lui qua một bên tỉ mỉ mài mực.

Lại nhìn Hòa Sinh một bên, ngược lại là đáng vẻ tập mãi thành quen, dường như là Bình Lăng vương ngày thường cũng hầu hạ nàng văn chương như vậy.

Mọi người cả kinh trông mắt đều muốn rơi xuống. Người so với người sao lại khác biệt thế chứ, tức chết người mà, tiếc nuối trong lòng mọi người không phải vì không được Bình Lăng vương cam tâm mài mực, mà là trước mặt mọi người lại có thể vì một nữ nhân mà bỏ qua thân phận kiêu ngạo của mình.

Nhắc tới viết chữ, Hòa Sinh vốn là còn có chút khản trương, nhưng hắn ở bên cạnh mài mực, tầm mắt quấy nhiễu chung quanh của mọi người dường như tất cả đều biến mất không thấy gì nữa, nàng dường như trở về thư phòng nhỏ của bọn họ.

Hòa Sinh hỏi: “Viết chữ gì đây?”

Động tác xuống tay không ngừng, Thẩm Hạo chậm rãi nghiền mực, mở miệng: “Nàng sát vào chút, ta nói cho nàng biết.”

Hòa Sinh nghe lời xê dịch đến bên cạnh hắn, nghe được hắn nói bốn chữ, nàng ngày thường có tập luyện, mặc dù có thể viết, nhưng không rõ ý tứ cho lắm. Chỉ biết là thỉnh thoảng Thẩm Hạo dạy nàng nhận thức đạo lý lớn của bản tính con người, sẽ dùng tới từ này.

Định thần tĩnh khí, chấm mực, bắt đầu ở trên giấy đề chữ.

Trong đầu nhiều lần xuất hiện cảnh hắn tự tay dạy nàng, không tự chủ được tưởng tượng được giờ phút này hắn ở sau lưng dịu dàng ôm nàng, hạ bút có như nước chảy mây trôi, làm liền một mạch.

Quay đầu nhìn, vui mừng mà nghĩ muốn cho hắn đánh giá, tựa như vô số lần nàng ở trong thư phòng, sau khi luyện chữ khát vọng đạt được thừa nhận của hắn.

Thẩm Hạo nhìn nhìn, duỗi ngón tay ra nắm góc giấy bên cạnh, gật đầu nói: “Chữ tốt.” Tuy rằng không đủ mạnh mẽ, nhưng trình độ mà nói, đã rất có tiến bộ.

Hắn cuốn giấy Tuyên Thành, đưa tới tay Vệ Linh, vẻ mặt đậm nhạt, “Chữ của a Sinh, có thầy là ta, Vệ lão gia cầu chữ, A Sinh viết, cũng giống như vậy. Thỉnh Vệ cô nương chuyển tranh chữ này giao cho Vệ lão gia.”

Trang giấy mở ra, rũ xuống không khí, Vệ Linh vốn đang mừng rỡ, cho rằng Bình Lăng vương cũng không vì chuyện Hòa Sinh mà trách tội, quan hệ hai phủ còn có nơi vòng qua vòng lại, đột nhiên thấy bốn chữ to trên giấy, khuôn mặt lập tức trắng bệch.

Mọi người nhìn tới, thấy rõ chữ, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

“Khi đội mũ người.”

Đây là công khai châm chọc Vệ gia ngu dốt, hào nhoáng bên ngoài.

Bình Lăng vương chưa từng trước mặt người khác biểu đạt cách nhìn đối với thân tử trong triều, hôm nay một lần hành động, quả thực là ghi hận Vệ gia.

Vệ Linh bị hù sợ, một khắc trước còn giương nanh múa vuốt dương dương đắc ý, giờ phút này ừ rừ như quả cà đánh sưng, vừa kinh vừa sợ.

Thẩm Hạo mang theo Hòa Sinh đi ra ngoài, không chút nào kiêng kị ánh mắt người bên ngoài, bước chân phấn chấn, áo bào tung bay

Ngón tay giao triền, nắm tay nhau, Thẩm Hạo quay đầu lại hỏi nàng: “Sau này vẫn còn lo lắng người khác nói nàng không biết chữ không?”

Đáng vẻ tim gan run sợ vừa rồi của Vệ Linh, ở trong mắt Hòa Sinh, nàng sợ hãi Vệ gia, thậm chí có điểm chán ghét Vệ gia, cũng không phải thánh phạt, chính là có thể bị người khi dễ còn nói cảm tạ hay sao?

Người Vệ gia bị bóp ở trên tay nàng, trong lòng nàng tự nhiên sáng khoái, khóe mắt khẽ cong, mặc dù đang cười cũng không tùy tiện, như nhặt được tiện nghi như vậy, có chút mừng thầm: “Không lo lắng nữa.”

Thẩm Hạo mang theo Hòa Sinh rời đi, Thẩm Khoát cũng đi tìm Mạc Tranh Hòa, muốn mang nàng hỏi phủ. Mạc Tranh Hòa sao có thể chịu, mở trừng hai mắt, nhìn Vệ Linh như vậy nói: “Ta đùa giỡn còn không có nhìn đủ mà.”

Vệ Linh kinh ngạc nhìn đứng ở đó, trong tay cầm cuốn tranh chữ, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Xong rồi, cái này, rốt cuộc hoàn toàn đắc tội Bình Lăng vương Phủ rồi, trở về để Vệ lão phu nhân biết rõ, sẽ mắng chết nàng, nghiêm trọng là, còn có thể có thể dùng gia pháp khiển trách!

Vốn nữ quyến quay chung quanh bên cạnh Vệ Linh, giờ phút này toàn bộ cũng thần nhiên tản ra, ngay cả Tiễn Nhã cũng lặng yên im lặng mà rời xa nàng, không dám cùng nàng đáp lời.

Thế nhân đều biết, Vệ gia bởi vì sự tình nhiều năm trước của Vệ lão hầu gia, cùng Thánh Nhân không hợp nhau, hiện tại vừa chọc Bình Lăng vương tay cầm thực quyền, đường ra sau này, sợ là suy nghĩ vô căn cứ rồi....!

Vệ Linh trở về phủ, Vệ nhị nãi nãi còn chưa có được nghe nói chuyện yến hội hôm nay, thấy nàng nâng tranh chữ trở về, vừa hỏi, nghe là Bình Lăng vương tặng, lúc này cười như nở hoa.

Còn chưa mở ra nhìn, đứng trước Vệ lão phu nhân liền hồn hển bước vào phòng, đi tới Vệ Linh, không nói hai lời, cầm quạt trượng trong tay liền đánh lên trên người nàng.

”Làm bậy mà, ngươi cái đồ ngu xuẩn, mỗi ngày ngâm thơ tụng từ, hôm nay không phải là đến trước mặt người khác khoe khoang, ngày mai chính là đến chỗ kia khoe khoang, bây giờ lại đi chọc tới trên đầu Bình Lăng vương phủ, sinh ra nghiệt súc như vậy, Vệ gia thật sự là khổ tám đời!”

Vệ Linh bị đánh mắng lệ rơi đầy mặt, không dám lên tiếng, trốn sau lưng Vệ nhị nãi nãi.

Vệ nhị nãi nãi khoác áo ngoài, có vẻ bệnh hỏi: “Lão phu nhân, đến cùng làm sao vậy, Linh Nhi làm sai chuyện gì?”

Vệ lão phu nhân nặng nề nện trụ trượng xuống đất, chỉ vào Vệ Linh nói: “Ngươi bảo tự nó nói đi!”

Vệ Linh khóc sụt sùi kể lại chuyện một lần, Vệ nhị nãi nãi nghe mà phát run, cuối cùng, hỏi: “Tranh chữ đâu?”

Vệ Linh run rẩy đưa tranh chữ ra, giấy Tuyên Thành đã bị bóp nhăn phút chốc mở ra, bốn chữ cực kỳ châm chọc nhập vào tầm mắt, Vệ nhị nãi nãi cơ hồ muốn học mếu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 41

Vệ Nhị nãi nãi vuốt ve người Vệ Linh, đau lòng ôm chặt nàng ta lại, mở ra lòng bàn tay đập giường, nước mắt chảy ròng ròng.

Vệ lão phu nhân lau vài giọt nước mắt, mấy năm nay vì lo liệu Vệ gia, sớm đã luyện thành bản lĩnh thu thả tự nhiên, nhìn Vệ Linh cong lưng ngồi co quắp trên mặt đất, trên mặt ba phần bất đắc dĩ bảy phần không đành lòng, vô nhẽ nhẹ quần áo sau lưng Vệ Linh.

Chuyện đã tới tình trạng như vậy, có tiếp tục trách phạt xuống cũng không vẫn hỏi được cái gì. Nếu như khiển trách tàn nhẫn, đợi Vệ Linh xuất giá, sẽ chất chứa oán hận với trong phủ, thôi thì du di cho các cô nương, sau này còn có tác dụng nhiều hơn.

An ủi Vệ Linh, cũng tự an ủi mình: “Bình Lăng vương là một nam nhân, sẽ không chấp nhặt với phụ nhân đâu, bất quá là đắc tội cô nương trong phủ hấn, chỉ cần tâm tình cô nương nhà hấn như ý, chuyện cũng liền giải quyết xong.”

Vệ Linh run rẩy, ngày thường ngang ngược can rờ ra sao, đến chỗ này của Vệ lão phu nhân, liền mềm yếu tựa như cừu non, một tiếng một câu, chỉ lo đụng vào nghịch lân.

Nguyên lai tưởng rằng Vệ lão phu nhân nhất định sẽ dùng gia pháp, nghe bà nói như vậy, trong lòng đã có cân nhắc, cho dù trong lòng không phục, cũng không dám bác bỏ, run rẩy môi hỏi: “Nên làm như thế nào, mới có thể khiến cô nương kia như ý?”

Cời chuông cần người buộc chuông, tất nhiên là phải nghĩ cách để Vệ Linh bồi tội. Hiện tại các nàng tùy tiện đến bãi phòng, Bình Lăng vương phủ nếu như tránh không gặp, chắc chắn khác nào thêm dầu vào lửa, đốt mất mũi các nàng. Phương pháp tự đi tìm mất mặt như thế, không thể đi, phải tìm cách khác thích hợp hơn.

”Ngươi thường ngày giao hảo với Đông Di quận chúa, bảo quận chúa giúp đỡ nói giúp vài câu, cũng không cần dùng quá nhiều lời hay, công phu mồm mép cũng vô dụng, phải tự mình đến trước mặt tạ tội, cô nương kia muốn đánh muốn chửi, đợi gặp được mặt, ngươi chỉ cứ thò đầu ra cầu nàng.”

Vệ Nhị nãi nãi nghe xong, trong lòng đau xót, một đôi nhi nữ của mình, đều chịu ủy khuất như vậy, ngẫm lại cảm thấy không cam lòng. Ôm Vệ Linh vào trong ngực.

Vệ lão phu nhân liếc qua nàng ta, làm rõ tâm tư, nói: “Chút chuyện này tính là cái gì, tự mình gây ra thì phải tự giải quyết, không quan tâm biện pháp gì, biện pháp có hiệu quả là biện pháp tốt. Năm ấy ta cầu người bãi phạt, vất vả lắm mới giữ được một đại gia đình này, nhiều năm qua vất vả khổ cực chống đỡ, có từng kêu qua một tiếng oán chưa?”

Mẹ con Vệ nhị nãi nãi không dám lên tiếng, liên tục đồng ý.

Vệ lão phu nhân đứng dậy, quay đầu lại nhìn Vệ Linh, thay đổi gương mặt hiền lành, tình ý sâu xa nói: “Đợi ngày huy hoàng lên cao, sẽ làm cho người Vệ gia ta thẳng lên tận trời xanh, làm người trên người. Đến lúc đó nếu như ngươi nhìn ai không vừa mắt, đừng nói là cô nương vương phủ, cho dù là công chúa, đến trên tay chúng ta, giết là được.”

Vệ Nhị nài nài nghe nói như vậy, không biết đã nghe bao nhiêu lần rồi, sớm đã không có tâm tình phập phồng. Ngược lại là Vệ Linh, vui ở trong ngực Vệ nhị nài nài, con mắt chớp chớp, đối với tương lai mà Vệ lão phu nhân nói tin tưởng không nghi ngờ.

Đúng vậy a, hiện tại chịu khổ một chút tính là cái gì, sau này thông thiên phú quý mới là thật.

Chuyện không được trì hoãn, buổi chiều Vệ Linh tìm người đi quý phủ tìm Đông Di, giải thích thật tốt, “Lục hoàng phi tác quái, lừa gạt nói là người nhà nàng, giờ khai ra thân phận lại là người của nhị điện hạ, cũng chính là người nhà của quận chúa, tuyệt đối không dám mạo phạm, nhưng khúc mắc vẫn còn, phải coi bỏ mới tốt.”

Đông Di và Thẩm Hạo mang quan hệ họ hàng, mà xúc cức ngày ấy nàng cũng có chỗ không đúng, nghĩ thầm giúp Vệ Linh chiếu cố, cũng chính là giúp mình. Vệ Linh nguyện ý cúi thấp người tư thế bồi tội, không thể tốt hơn, nói: “Ta đi vương phủ thăm dò ý tứ một chút, nếu có thể gặp mặt, người lại đến.”

Ngày đó liền gọi xe ngựa đi trước, Vệ Linh sợ bỏ qua cơ hội, nói cái gì cũng muốn đi cùng nàng, đội trong xe ngựa, cho nàng đi trước, nếu như có thể, nàng liền lập tức vào phủ bồi tội. Vừa vận tiết kiệm thời gian phái người đến Vệ phủ gọi nàng đến một chuyến.

Hòa Sinh mới từ Tuân Dương hầu phủ trở về, nghĩ đến đi gặp Vệ Lâm, thay đổi quần áo vội vã đi ra ngoài. Thẩm Hạo sớm đã giải quyết hết bận rộn trên người, lo lắng nàng đi ra ngoài nên nói sẽ cùng nàng đi.

Tiền viện có người báo lại, nói Đông Di quận chúa tới chơi, muốn gặp cô nương trong phủ.

Thẩm Hạo luôn luôn không có ấn tượng gì hay đối với Đông Di, trước kia chưa bao giờ thấy nàng ta đến phủ, bọn họ mới từ Tuân Dương hầu phủ trở về, hiện tại người liền kích động đến, nhất định là vì chuyện Vệ gia.

Hòa Sinh không biết nàng ta vì sao mà đến, bởi vì vội vã gặp Vệ Lâm, hé miệng hỏi hần: “Nhất định phải gặp sao?”

Nàng ngửa đầu, dáng vẻ đáng thương, nhìn mà trái tim ngứa ngáy. Hần nắm chặt đầu vai mảnh mai của nàng, một tay nắm cái cằm của nàng, cúi đầu ghé sát vào, “Đương nhiên không gặp, đã nói cùng nàng đi nhà Vệ lão gia, tự nhiên nói lời giữ lời.”

Hòa Sinh vui vẻ, đi theo hần thời gian qua, biết rõ hần thích gì, bừa môi hôn má hần, “Huynh thật tốt.”

Được giai nhân hôn, còn là chủ động sáp tới, trong lòng Thẩm Hạo vui mừng giống như có khói hoa nổ tung, trên mặt lại giả vờ bày ra dáng vẻ lạnh nhạt, khẽ mở miệng, “Đi thôi.”

Đông Di đợi bên ngoài đã lâu, gã sai vặt đáp lời, nói hôm nay không thể mở cửa phủ nhỏ, thỉnh cầu xe ngựa quận chúa ngày khác lại đến.

Đông Di tức giận, bị cự tuyệt, lại nói cái gì. Tức giận lập tức roi trên người Vệ Linh, mắng nàng là người chuyên gây chuyện.

Vừa mắng xong, chuẩn bị rời đi, đầu kia nghe được động tĩnh cửa phủ mở rộng ra, xóc rèm xe ngựa vừa nhìn, một cỗ xe song mã bằng đồng* hoa văn màu từ nhỏ cửa phủ đi ra, Bùi Lương ngồi đằng trước đánh ngựa.

Vệ Linh nhìn ra bên ngoài, trong lòng tính toán, nghĩ thầm nhất định là vương gia hoặc cô nương trong phủ muốn xuất hành, hỏi: “Có muốn đuổi theo hay không?”

Đông Di trừng nàng, “Người không có đầu óc hả, đuổi theo làm chi, nửa đường cản đường hay sao? Nếu như người muốn, liền tự mình xuống xe, ta không chơi với người.”

Vệ Linh không lên tiếng. Đông Di thở phì phì trở về phủ, Vệ Linh không dám bảo nàng đưa về, tự mình phái người đi Vệ phủ gọi người tới đón.

Vào nhà đem chuyện hôm nay ăn bế môn canh nói ra một lần, Vệ lão phu nhân nhủ mảy, sau nửa ngày không nói gì, cuối cùng, lúc rời đi bảo Vệ Linh mấy ngày nay không nên đi ra ngoài, hảo hảo ở trong nhà tu dưỡng thân tâm.

Vệ Linh không rõ ràng cho lắm, hỏi Vệ nhị nài nài, Vệ nhị nài nài lắc đầu, suy đoán: “Bình Lăng vương ngay cả mặt mũi Đông Di quận chúa cũng không chịu cho, chuyện này nhất thời nửa khắc không giải quyết được, phải đợi ca ca người từ Tô Hàng trở về, xin chú ý của hần.”

Vệ Linh gật gù đầu, chỉ cần ca ca xuất mã, sự tình gì cũng có thể giải quyết.

Bên này, xe ngựa dừng ở trước cổng một khu vườn, Thẩm Hạo dìu nàng xuống, chỉ vào biển chữ trên cổng nói: “Đọc nghe một chút coi.”

Đây là kiểm tra nàng nè. Hòa Sinh tập trung nhìn, trùng hợp mấy ngày trước đây vừa học qua, lạnh lạnh đọc: “Lâm Lang Viên.”

Thẩm Hạo sờ sờ tóc của nàng, có vẻ rất vui mừng, “Không sai.”

Dắt tay nàng đi vào vườn, trong vườn hoa cỏ rậm rạp, núi đá giả linh lung, phóng mắt nhìn qua, lại có ảo giác như đặt mình vào giữa núi rừng.

Hòa Sinh nhớ tới cái gì, túm tay áo hần, khẽ bừa môi: “Lần nào cũng khen ta mà không thưởng gì hết.”

Lần đầu nghe nàng yêu cầu như thế, Thẩm Hạo cười, ngữ khí cưng chiều, hỏi: “Muốn khen thưởng cái gì, đều cho nàng hết.”

Hòa Sinh sáng mắt cười cười khoe hàm răng trắng tinh với hắn: “Không muốn gì hết, cho ta ngủ lại đây một đêm, ôn chuyện với Vệ Lâm, là được.”

Thẩm Hạo không trả lời.

Hòa Sinh lắc cánh tay hắn, hiếm khi làm nũng, cọ lên trên cánh tay hắn, đôi mắt lung linh như nước nhìn thẳng hắn: “Van huynh mà, chỉ một đêm thôi.”

Khuôn mặt Thẩm Hạo lạnh xuống, nhàn nhạt một câu: “Cái gì cũng có thể đồng ý với nàng, chỉ việc này là không được.”

Hòa Sinh khóc nức nở, tiếp tục xin hắn.

Thẩm Hạo nhũn mày. Nàng nếu muốn ôn chuyện với Vệ Lâm, hắn có thể đón Vệ Lâm vào vương phủ, cần gì phải xuất phủ ngủ lại, nàng ở bên ngoài, hắn không yên lòng.

Cầu xin nửa ngày, mắt thấy đường đã qua hơn phân nửa, biết rõ hắn nhất định sẽ không đáp ứng, nàng dứt khoát vung tay ra, cũng không phải cáu kỉnh, nhưng chính là trong lòng không thoải mái, buồn bực đi lên phía trước.

Người nhà của nàng đều ở nơi khác không thể gặp nhau, lại không thể chơi với bạn cũ trước khi xuất giá, hiện tại chỉ còn có một nhà Vệ Lâm, nàng ở vương phủ đã quen, thảnh thơi cũng muốn đổi chỗ ở, cũng không phải không quay về, dù sao cũng chỉ có một đêm.

Thẩm Hạo ngừng lại, bước chân trì hoãn, cũng không vội tiến lên đuổi theo.

Hòa Sinh bước nhanh, rồi đi một hồi lâu, cảm giác sau lưng không có người, ánh mắt liếc qua nhìn, thấy khoảng cách của hai người càng ngày càng xa, cách một đoạn đường dài, hắn ung dung dạo bước.

Trong lòng Hòa Sinh trì trệ, bước chân dưới chân càng nhanh hơn đi lên phía trước, cho là hắn sẽ đuổi theo, đi một đoạn, vừa lặng lẽ nhìn lại, hắn vẫn không nhanh không chậm bước đi.

Ý tứ nửa điểm dễ dàng nàng cũng không có.

Hòa Sinh cúi đầu, không đi về phía trước nữa. Đợi hắn đến trước mặt, một đôi gấu giày đứng ở trong phạm vi tầm mắt, nàng ngẩng đầu lên, đối diện người đang nhìn nàng.

”Sao không đi, người Vệ gia đang chờ mà.”

Lời nói ra thanh thanh đậm đậm, không phập phồng chút nào. Thanh âm vào tai như vậy, nghe cả người Hòa Sinh suy sụp, ngay ngay cả hốc mắt cũng chưa xót.

Muốn mở miệng hỏi hắn, cũng không biết hỏi cái gì. Hắn lại không làm gì với nàng, nhưng chính là không cho nàng xuất phủ qua đêm, thấy nàng tức giận, cũng không tiến lên dỗ dành. Đúng vậy a, hắn dựa vào cái gì dỗ dành nàng, không cho phép chính là không cho phép, có cái gì ư ờu khuất đầu.

Trong đầu ngàn vạn suy nghĩ, như sóng biển cuộn cuộn, nước mắt không ngừng trào ngoài, thậm chí mình một câu sĩ diện cái lão, làm thế nào cũng ngăn không được nước mắt.

Tại sao khóc? Thẩm Hạo có chút gấp, đưa tay phủ lên lưng nàng, dịu dàng vỗ từng cái, tình cảm lạnh nhạt vừa rồi, biến mất một chút xíu cũng không còn, dịu giọng lại, dịu dàng hoà nhã: “Đừng khóc.”

Hòa Sinh giương hai mắt đầm lệ, từng cái nức nở, sao cũng không dừng được.

Lòng Thẩm Hạo đều bị nàng khóc mềm nhũn, giống như đồ tiểu hài, ôm nàng vào trong ngực, kiên nhẫn lau nước mắt, sợ lực đạo hơi mạnh, làm nàng đau.

Hòa Sinh cắn cắn môi, đầu tựa vào trước ngực hắn, hắn càng dỗ dành, càng cảm giác mình vô dụng.

Quen được hắn nâng ở lòng bàn tay, cho rằng hết thảy đều là chuyện phải làm, nhưng đã quên, hắn cũng có lúc không dỗ dành nàng.

Càng nghĩ càng bối rối, chuyện như hạt vừng cũng khóc một trận, hắn đối tốt với nàng, nàng còn có thể tùy ý như vậy, sau này hắn không đối tốt với nàng nữa, nàng có thể khóc cho ai xem?

Vừa nghĩ như thế, chậm rãi cho lòng mình vững vàng, vui ở trong lòng ngực của hắn, ngửi ngửi mùi hương trên người của hắn, khinh đạm trầm nhã (nhẹ nhàng, lãnh đạm, trầm, thanh cao), dễ người vô cùng.

Đán sát vào vạt áo hắn ngẩng đầu, hỏi: “Đây là hương gì, ta cũng muốn hun.”

Thấy nàng ngừng khóc, trong lòng Thẩm Hạo thả lỏng, thở ra hơi, cái cằm cọ trán nàng, nói: “Kiến chi hương, không thích hợp hun cho nữ nhân, mang theo vị mộc, không sinh động.”

Hòa Sinh âm thầm ghi nhớ tên hương, từ trên người hắn thoát ra, hai người tiếp tục đi lên phía trước.

Đột nhiên Thẩm Hạo dặt tay nàng, hỏi hột nói: “Buổi tối lưu lại cũng được, ta ở lại với nàng.”

Hòa Sinh ngạc nhiên, thử thăm dò hỏi một lần: “Thật sự?”

Thẩm Hạo gật gù đầu. Khẽ túm tay của nàng, chậm rãi vuốt ve các đốt ngón tay, “Chỉ một lần này thôi, sau này nói chuyện đàng hoàng, không cho phép khóc nữa.”

Hòa Sinh vui đầu đáp ứng.

Trong vườn xanh biếc chiếu lên màu hồng nhạt, chim hoàng anh ở đầu trên cành hót véo von. Đá cuội phủ kín con đường nhỏ, uốn lượn về phía trước, dường như vĩnh viễn đi không đến cuối đường.

Nàng thả chậm bước chân, cách cự ly một cánh tay, nhìn bóng lưng của hắn kéo dài dưới ánh mặt trời, bóng dáng nàng đi theo phía sau chặt vật thấp hơn cả một khúc.

Di chuyển từng bước một, vũng vàng đương đương, như hình với bóng.

Hòa Sinh hé miệng, ý nghĩ mờ ám trong lòng xông tới. Lắc lắc đầu, vừa không để cho mình tiếp tục suy nghĩ, lắc lắc vài cái, đầu có chút chóng mặt, cuối cùng đuổi tập niệm từ trong đầu ra ngoài.

Không thể quá tham lam, hắn bây giờ đối tốt với nàng là đủ rồi. Chuyện sau này, ai cũng nói không được.

Đứng trước Thẩm Hạo hỏi nàng: “Đồ trong vườn này không đầy đủ, ta phái người lấy đồ trong phòng tới, được không?”

Nào có quý giá như vậy, tùy tiện ở là được rồi. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trong lòng ngọt ngào như mật, dịu dàng đáp một câu: “Được ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chương 42

Đến nhà, mọi người đang sắp xếp hành lý, thấy hai người đến, lúc này mới ngừng lại việc trong tay.

Vệ Hữu Quang dẫn người cả nhà quỳ xuống, “Tham kiến vương gia.”

Thẩm Hạo gật gù đầu, dìu hắn đứng dậy, kéo Hòa Sinh ngồi xuống chủ vị.

Hàn huyền với Vệ Hữu Quang vài câu, Thẩm Hạo không phải là người biết nói chuyện phiếm, trực tiếp nói với Vệ Hữu Quang, “Ta tìm công việc ở kinh thành cho ngươi, ngươi từ trước tới giờ đều là buôn bán tơ lụa, trong cung thiếu một cửa hiệu lo liệu chuyện tơ lụa, mừng ba đầu tháng, ngươi thu thập xong thì chuẩn bị nhậm chức đi.”

Lo liệu chuyện tơ lụa, chẳng những có cửa hiệu tơ lụa của mình, mà lại là trong cung bỏ tiền xây dựng, không thuộc quản lý trong cung, nhưng lại có thể bàn bạc bán trực tiếp vào trong nội cung, có thể so với hoàng thương. Công việc béo bở như vậy, bao nhiêu người có bạc cũng sở không tới, hiện tại nhẹ nhàng một câu, liền rơi xuống trên đầu hắn, quả thực là chuyện tốt trên trời mà!

Vệ Hữu Quang vén áo dài quỳ xuống tạ ơn. Giờ khắc này, mới thấy cực kì may mắn vì ban đầu đã quyết định giúp đỡ Thẩm Hạo, trên đường tới đây nghe nói hắn là vương gia, người một nhà trọn mắt há hốc mồm. Hiện tại ngẩng đầu nhìn, chỉ cảm thấy người trên vị trí chủ tọa, cả người chói lọi, máu rồng tủy phượng, quý không thể nói.

Hàn huyền không tới vài câu, Thẩm Hạo có việc không thể ở lâu, cùng Vệ Hữu Quang cáo từ, đi đến trước mặt Hòa Sinh dặn dò: “Buổi tối ta tới, nàng ở trong vườn chơi, không nên đi ra ngoài.”

Hòa Sinh đáp ứng, nhìn hắn ra khỏi phòng. Đợi người vừa đi, nàng trở lại, cao hứng bùng bùng kéo Vệ Linh nói lời riêng tư.

Hai tiểu cô nương đi dạo trong vườn, ghé vào đình nhỏ được bao quanh bởi trúc xanh ngồi xuống, sai người mang điểm tâm hạnh nhân* lên bàn đá, vừa phe phẩy quạt, vừa gặm hạt dưa.

“Ta sợ quá đi thôi, là vương gia thật đó! Thật sự là thiên hạ to lớn không thiếu mới lạ, địa phương nhỏ bé của chúng ta lại xuất hiện đại nhân vật như vậy, đã vậy còn cưới cô nương trong nhà chúng ta, nói ra chính mình còn không tin!”

Nàng biểu lộ khoa trương như hát tuồng vậy, làm Hòa Sinh cười khanh khách.

Vệ Lâm nhét hạnh nhân vào miệng, hàm hồ hỏi: “Vương phủ lớn không, ngươi có thấy cung điện chưa, có gặp qua nương nương thánh nhân trong cung

chưa?”

Nàng một hơi hồi nhiều như vậy, thiếu chút nữa bị nghẹn, Hòa Sinh vội vàng đưa trà cho nàng uống, nói: “Ngươi chậm một chút, ta cũng sẽ không chạy, dù sao buổi tối vẫn còn nghỉ ở chỗ ngươi mà.”

Vệ Lâm uống hồi lâu, rốt cuộc hoà hoãn tinh thần lại, cầm tay áo lau miệng, cười: “Vừa rồi ta cũng nghe được rồi, ngươi ngủ lại bên ngoài, hần cũng đi theo, đối với ngươi thật tốt.”

Hòa Sinh xấu hổ, “Đúng là tốt.”

Vệ Linh cười hắc hắc, thần thần bí bí hỏi: “Hai người các ngươi, lúc nào có thể nhảy ra em bé nha? Hiện tại thân phận của ngươi cao, ta không dám làm mẹ nuôi hài tử, làm nha hoàn hầu hạ ngược lại không sao.”

Hòa Sinh giận nàng: “Ba hoa!” cúi đầu xuống đáp, giọng nói nhỏ xiu: “Còn chưa viên phòng với hần, ở đâu có thể nhảy ra hài tử.”

Vệ Lâm kinh sợ, cho là mình nghe lầm, “Thiếu nữ xinh đẹp sáng ngời trước mặt như vậy, hần có thể chống đỡ?” Nàng nếu là nam tử, sớm đã đem Hòa Sinh ăn xong lau sạch, sao có thể lưu đến bây giờ.

Khuôn mặt Hòa Sinh phỉếm Hồng, “Hần nói, muốn ta nguyện ý mới được.”

Vệ Lâm nghe xong, vỗ tay hô to, “Của hiếm a, tuyệt thế nam nhân tốt, trăm ngàn năm mới gặp được một người!”

Vừa định hỏi, nàng đến cùng có nguyện ý hay không, lời nói đến bên miệng, chạy một vòng nuốt trở về. Trong chuyện tình cảm, không cho phép người bên ngoài xen vào, hỏi ra, vô duyên vô cớ còn khiến người ta ghét. Thay đổi chủ đề, nói: “Tổng Dao cũng lên Kinh rồi, đại ca nhà nàng đi thi nên đưa cả nhà đến Vọng Kinh, ngày kia Tổng đại ca lên cao trung, sẽ không quay về Thịnh Hồ nữa.”

Nghe nói lại tới thêm một vị cố nhân nữa, Hòa Sinh cao hứng, nói: “Khi nào nàng đến, chọn lúc nào đó, ba người chúng ta tụ họp đi.”

“Đại khái là ngày kia, đến lúc đó ta phải người đến vương phủ mời ngươi.”

Hai người nói chuyện, dường như nói sao cũng không hết, nháy mắt qua đã xế chiều.

Đoán canh giờ, nghĩ đến Thẩm Hạo nên đã trở về, tạm biệt Vệ Lâm, đến công viện chờ hần.

Thẩm Hạo xa xa trông thấy có thân ảnh mảnh mai, dựa vào trước cửa, trong lòng vui vẻ, cất bước tiến lên ôm nàng vào trong ngực, hỏi: “Xa lâu như vậy, có nhớ ta không?”

Hòa Sinh bẻ ngón tay tính, “Giờ mùi đi, hiện tại mới giờ Dậu, không đến hai canh giờ, nhớ gì mà nhớ?”

Thẩm Hạo duỗi ngón tay ra búng chớp mũi nàng, “Đều nhớ canh giờ, còn nói không nhớ.”

Hòa Sinh không trả lời hần, tùy ý hần dắt đi.

Đã đến bữa tối, cùng một nhà Vệ gia dùng cơm. Vệ lão thái thẩm dò cẩn thận, vừa vui vừa sợ: “Ai ô ô, cực kỳ khủng khiếp, có thể cùng vương gia ăn chung một bàn cơm!”

Mọi người cười, Vệ lão thái lại nghĩ tới rất lâu trước kia, Hòa Sinh vừa tới Vệ gia, bà đối với Hòa Sinh có thành kiến, mỗi trên cần mỗi dưới, cẩn thận từng li từng tí bồi tội với Hòa Sinh: “Ngày xưa là ta có mắt không nhìn thấy thái son, đụng phải cô nương, thật sự đáng chết.”

Bà cung kính như vậy, Hòa Sinh ngược lại không quen, dùng xưng hô như lúc ở Vệ gia gọi bà, ngữ khí thân thiết: “Nãi nãi, đừng như vậy, người đối với ta, rất tốt.”

Cũng không có nói dối qua loa tặc trách, đoạn thời gian cuối cùng nàng sống ở Vệ phủ, Vệ lão thái quả thật là đối với nàng tốt, chi phí ăn mặc, dọn dọn toàn bộ phải giống như Vệ Lâm.

Trái tim đều là thịt người, Vệ lão thái thấy nàng cũng không tự cao tự đại, cho dù trèo lên vương gia, vẫn nhớ tới tình cũ, người tuổi lớn, liền dễ dàng rơi lệ.

Cùng người Vệ gia nói vài lời, Thẩm Hạo kéo nàng trở về phòng, Vệ Lâm vốn muốn cùng nàng ngủ một gian phòng, thấy Thẩm Hạo trong phòng, không dám đi vào, trốn ở sau góc tường trên chốc con đê.

Vệ Lâm tự mình tiêu khiển chơi đến vui vẻ, đột nhiên bên tường có bóng đen rơi xuống, “Đông” một tiếng ngã ở trên cỏ.

Vệ Lâm giật mình, nhìn chăm chú cho thật kỹ, phát hiện là nam nhân, cả người là máu, ăn mặc rất kỳ quái, thấy không rõ diện mạo, che mặt, chỉ lộ một đôi mắt bên ngoài, hẹp dài giống như khe hở, thoạt nhìn có chút hung dữ.

Nam nhân dùng sức toàn lực, từ kẽ răng rít ra hai chữ: “. . . Cứu ta.” Dứt lời, liền hôn mê bất tỉnh.

Trong phòng có người nghe thấy động tĩnh chạy đến, Vệ Lâm bối rối, nhìn người trên mặt đất, mà xui quỷ khiến mà kéo hân giấu ra phía sau thân cây.

Người điều tra phía trước nói: “Không có việc gì, ta dặm chân thôi, nhìn xem đất chỗ này xóp hay không xóp, trở về đi.”

Hòa Sinh ở trong phòng, lo lắng cho Vệ Lâm, hỏi Thẩm Hạo: “Nếu không huynh nghỉ ngơi trước đi, nàng một mình bên ngoài sẽ nhảm chán.”

Thẩm Hạo ngồi ngay ngắn, mí mắt cũng không nháy, một tiếng cự tuyệt: “Mới giờ Tuất, ta muốn ngồi một chút nữa.”

Nào có như vậy, ở trong nhà người khác ngược lại đuổi chủ nhân ra ngoài. Hòa Sinh bắt đắc dĩ, cũng chỉ có thể tùy hân.

Vệ Lâm đuổi người, quay lại phía sau cây nhìn, không có một bóng người. Lập tức bị hù sợ, đêm hôm khuya khoắt, không phải gặp quỷ chứ?

Đột nhiên chân bị người níu lại, Vệ Lâm phản ứng nhanh, cầm mộc côn trong tay nhắm ngay đầu hạ xuống, buồn bực một tiếng đánh người không còn chút động tĩnh.

Xoay người lại vừa nhìn, ai, hình như là người vừa nãy? Vươn tay tới mũi hân tìm tòi, ách, sao không còn thở vậy!

Vệ Lâm sợ hết hồn, nhớ tới trong hậu viện có một hang động, vốn là là dùng để đào giếng, đào một nửa liền đình công. Khí lực nàng lớn, buổi tối ăn vừa no bụng, căn răng kéo người vào động, một phát ném vào, cơ hồ một mồi muốn chết.

Nằm ở mép động, đưa tay đi kiểm đầu hân, thấy có phản ứng, sợ tới mức hướng lui về phía sau mấy bước.

Người trong động rướn cổ lên, cả nửa người chôn dưới đất, bờ môi khô nứt, “. . . Nước. . . Cho chút nước. . .”

Đầu Vệ Lâm run lên, nhanh chân bỏ chạy. Chạy được một nửa, trong lòng không chịu nổi, đến phòng bếp lấy chén nước và bánh bao, nhét vào bàn tay dưới dài của hân, nói: “Ngày mai nếu như người còn sống, liền sớm rời khỏi, nếu như sống không được, người nói cho ta biết người nhà người ở đâu, ta bảo bọn họ tới nhặt xác cho người.”

Loại sự tình này cũng không thể gạt trong nhà, chậm nhất buổi sáng ngày mai, nàng nhất định phải nói cho phụ thân biết.

Trong động không có động tĩnh, Vệ Lâm chần chừ sau nửa ngày, cuối cùng cũng đi ra.

Một đêm không ngủ, lo lắng hãi hùng, cảm giác mình gây họa, trong lòng rất sợ

Ngày thứ hai Hòa Sinh phải rời khỏi, Vệ Lâm mới nhớ tới gặp Hòa Sinh xin ý kiến, nhưng Thẩm Hạo và Hòa Sinh lại dính chặt nhau, nửa phần khe hở cũng không lưu lại, căn bản là không chen vào lọt.

Hòa Sinh thấy nàng sắc mặt không tốt, tưởng rằng tối hôm qua Thẩm Hạo trong phòng trễ, nàng vào nhà mượn, ngủ được ít, vội vàng an ủi: “Sau này hai ta bầu bạn, cũng chỉ có người với ta.”

Thẩm Hạo ho khan, mặt không thay đổi quét mắt liếc Vệ Lâm, Vệ Lâm co cổ lại nào dám trả lời, đáng vẻ giả bộ cười đùa tí tưng, tiễn nàng ra vườn.

Hòa Sinh chân trước vừa đi, Vệ Lâm chân sau liền chạy tới nơi giấu người, trong vườn không có người hầu, còn chưa kịp chọn mua nha hoàn bà tử cho nên rất vắng vẻ, trong lòng thoang mang rối loạn.

Đến bên cạnh động, vào bên trong tìm tòi, đâu còn có bóng người nào? Vệ Lâm lấy lại tinh thần một chút, chạy đi ra bên ngoài muốn đi gọi người, còn chưa kịp mở bước chân, miệng chợt bị người bịt lại, sau lưng có người ghé sát vào, ngữ khí hung ác: “Không cho phép chạy!”

Giọng Vệ Lâm run rẩy, trong lòng âm thầm gọi thầm, “Đại hiệp tha mạng!”

Người tới hỏi: “Người có biết Bình Lăng vương phủ ở đâu không? Mang ta đi tới đó!”

Bình Lăng vương phủ? Nhất định là nói láo lừa gạt nàng! Vệ Lâm sợ muốn chết, trong đầu nghĩ đến đào thoát như thế nào, đột nhiên trên lưng cứng đờ, hình như có nặng ngàn cân đè xuống.

Vệ Lâm sững sờ phía sau, đánh bạo dò xét, thấy người hôn mê bất tỉnh, mặc áo bào dính máu, giống như là phục sức của dị quốc biên cương, hân là người tối hôm qua.

Đầu vai run lên không có người chống đỡ, hân thẳng tắp mà ngã lên trên mặt đất.

Vệ Lâm chống nạnh, đá trên người hân một cước, “Phì, còn Bình Lăng vương phủ ở đâu, chỗ của Hòa Sinh nhà ta ở, có thể cho người đi ư!”

Đá một cước chưa hết giận, lột y phục của hân, tìm dây thừng trói lại. Lần này, nàng nhưng lại rõ ràng, đưa người đến trước mặt Vệ Hữu Quang.

Vệ Hữu Quang vừa tiễn Thẩm Hạo xong, hiện tại lại thấy xuất hiện một người như vậy, không biết như thế nào cho phải.

Cùng Vệ Lâm đi đến cánh rừng, đến trước mặt nhìn lên, người kia vừa vận tĩnh lại, khuôn mặt dính tro, lò mò có thể thấy được mày rậm mũi cao, vẻ mặt kiêu căng, “Nhanh đi mời Bình Lăng vương gia, ta liền tha mạng nhỏ cho các người.”

Vệ Lâm lại đi lên đánh một trận.

Đánh xong, người nọ đã có kinh nghiệm, mặt mũi bầm dập nói với Vệ Hữu Quang: “Bên hông ta có tín vật, chính là Mạc Bắc Khả Hãn tặng cho, người giao cho Bình Lăng Vương, hắn sẽ nhận ra.”

Vệ Hữu Quang vào Nam ra Bắc, nhận tín vật vừa nhìn, quả nhiên là kí hiệu của Hoàng thất Mạc Bắc. Trong lòng giật mình, kéo Vệ Lâm, “Hắn giống như không có nói láo.”

Vệ Lâm bấu môi, hỏi hắn: “Người rốt cuộc là ai?”

Người nọ thẳng cổ lên, nhìn vết thương cũ thêm vết thương mới trên người, ngữ khí kiêu ngạo: “Ta chính là Tử vương tử Mạc Bắc.”

•

Thẩm Hạo vừa hồi phủ, đằng trước liền có người Vệ phủ đến báo tin, đưa tín vật tới trước mặt.

Hòa Sinh thấy hắn nhú mày, nhẹ giọng hỏi: “Có gì không ổn?”

Thẩm Hạo cũng không kiêng kỵ ở trước mặt nàng nói chuyện trong triều, nàng mặc dù không hiểu, nhưng lại kiên nhẫn nghe, khi có chỗ nào không hiểu, liền rung đùi đắc ý hỏi hắn, khiến người thích thú.

“Nội chính Mạc Bắc hỗn loạn, hắn lần này nhất định là trốn đến tận đây, chuyện này phức tạp, nhất thời nửa khế cũng nói không rõ ràng, đợi ta tra ra, mới có thể cùng hắn gặp nhau.”

Hòa Sinh cái hiểu cái không gật gật đầu.

Thẩm Hạo quay lại người Vệ phủ, dặn dò: “Về nói cho Vệ lão gia, bảo hắn chiêu đãi chiêu cố người trong vườn cho tốt, qua chút ít thời gian, ta sẽ xử lý.”

Gã sai vật đáp ứng.

Một người vừa đi, trong nội viện lại tới một người nữa đợi đáp lời, không phải đến tìm Thẩm Hạo, nhưng là đến bẩm báo với Hòa Sinh.

Thúy Ngọc cầm thiệp mời vào nhà, nói: “Cô nương, Cảnh Ninh Vương phi đưa thiệp mời.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 43

Mở thiệp mời ra vừa nhìn, là ngày kia mời nàng đi đánh cầu ngựa. Mặt sau còn viết một hàng chữ tiểu Khải thanh tú, là thêm vào, đại ý là Minh Nghi muốn học môn cười ngựa đánh bóng, muốn mời nàng đến chơi chung.

Hòa Sinh có chút ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên nàng nhận được thiệp mời chính thức. Thế gia vọng tộc ở Vọng Kinh có một quy củ bất thành văn, giữa các môn hộ, nếu muốn quen thuộc kết giao, phải bắt đầu từ trao thiệp mời. Nữ quyền hậu viện kết bạn cũng là như thế.

Đại tộc nhà cao cửa rộng, nữ chủ nhân có thân phận hoặc là thiên kim mới có tư cách đưa thiệp mời, các cô nương thế gia vọng tộc thường thường rất coi trọng thiệp mời đầu tiên của mình, điều này đại biểu các nàng giao tiếp như thế nào.

Thiệp mời càng cao, sau này thân phận đám người kết giao mới có thể càng cao quý, cho nên thông thường khi đám nữ hài nhi chính thức bắt đầu cuộc sống khuê các của mình, luôn sẽ dành thiệp mời đầu tiên cho nữ chủ nhân có thân phận cao nhất trong tộc.

Hòa Sinh nhìn thiệp mời trong tay, giấy viết thư sấp màu xanh lá cây, viền vàng, phải công nhận rất là quý giá, là quy cách cao cấp nhất khi trao thiệp mời.

Cảnh Ninh vương phi xem nàng thành khách nhân tôn quý, làm Hòa Sinh được sủng ái mà lo sợ.

Thẩm Hạo đứng bên cạnh nàng, khẽ nhìn. Hắn dù chưa có hậu viện, nhưng những quy củ của các nữ quyền kia, nhiều ít cũng nghe thấy một chút.

Hòa Sinh không thể lẫn trốn ở hậu viện vương phủ cả đời, thân phận của hắn có thể bảo vệ nàng áo com không lo, không cần bị bất kỳ bóng người nào ảnh hưởng, nhưng nàng dù sao vẫn phải đi ra ngoài, trừ hắn ra, nàng cũng nên có cuộc sống của mình.

Cảnh Ninh vương phi hành động lần này mặc dù không biết dụng ý là gì, nhưng đối với việc qua lại sau này của Hòa Sinh với thế gia vọng tộc, có lợi không hại

Sáp đến bên tai nàng, “Cảnh Ninh vương phi cùng với tục nhân khác bất đồng, nàng ấy đã đưa thiệp mời cho nàng, đó chính là thích nàng rồi, nếu như nàng muốn đi, ta liền phái người chuẩn bị cho nàng xuất hành.”

Hòa Sinh gật gật đầu, cảm kích tâm ý của Cảnh Ninh vương phi, liền sai người cầm mai tiên* (cũng một loại giấy viết thư) viết hồi thiệp. Tự mình dán niêm thiếp mời, lúc này sai người đi Cảnh Trữ vương phủ.

Đến ngày hẹn, Thẩm Hạo chuẩn bị xe ngựa, bởi vì tùy tùng quá nhiều, Hòa Sinh không muốn giống trống khua chiêng chọc tai mắt người, chủ động tình lược bớt, giữ lại một chiếc xe cùng với mười vị đại đao thị vệ đi theo.

Tối Cảnh Trữ vương phủ, sau đó đi theo vương phi đến mã tràng. Vượt qua phố Hoa Tây, chạy nhanh đến bên ngoài Y Kỳ Môn, xuống xe ở Kim Minh trì. Kim Minh trì chính là mã tràng chuyên dụng của hoàng gia, trong tràng nuôi dưỡng mấy trăm con ngựa tốt, chỗ bãi săn dùng mấy chục lều vải xa hoa làm nơi nghỉ ngơi, chừng ba mươi người trong nhạc phường nội cung tấu nhạc giúp vui.

Tiết thu phân hằng năm, Thánh Nhân sẵn bản mùa thu trở về, liền ở Kim Minh trì tổ chức hội diễn môn cưỡi ngựa đánh bóng, phân đội nữ và đội nam, tuy nói là hội diễn, nhưng cũng thiết lập tặng thưởng, tần phi trong nội cung cũng có thể tham dự.

Năm nay mới tăng thêm đội hải đồng, Minh Nghi cũng muốn tham gia, lúc này mới cầu xin Cảnh Ninh vương phi dạy. Mấy vị ma ma đi theo là cung nữ chuyên môn hầu hạ môn cưỡi ngựa đánh bóng ở Kim Minh trì, đầu tiên là chịu trách nhiệm giảng giải các quy định trong tràng, tất cả những người tới đều quen mặt, giảm bớt được khoản này, nay thấy Hòa Sinh là mặt lạ hoắc, liền phái Tổng ma ma thâm niên già nhất tới hầu hạ.

Tổng ma ma nâng quần áo, cong nửa người dẫn Hòa Sinh đi vào lều vải thay trang phục cưỡi ngựa đánh bóng.

Trang phục môn cưỡi ngựa đánh bóng rất đặc biệt, mô phỏng theo trang phục của nam tử cỡi ngựa bán cung, quần áo dài đến gối, cổ áo xếp hình trái tim, đồ trang sức đeo ở eo hoa lệ, trên chân mang giày. Búi tóc xõa ra, tháo trâm cài xuống, tết tóc cài mũ. Hòa Sinh thay xong áo mũ, cung nhân bên cạnh gương đồng cao ba thước lên, đi đến soi soi, khí khái hào hùng mười phần.

Đi ra bên ngoài lều, Cảnh Ninh vương phi và Minh Nghi cũng đã thay xong trang phục, Minh Nghi vung tay ra, chạy tới chỗ Hòa Sinh, bước chân quá nhanh, lập tức đụng vào đùi Hòa Sinh. Nàng xoa xoa cái trán, ngẩng đầu, ánh mắt trong veo sáng ngời, âm thanh trẻ con cười: “Tỷ tỷ, nếu có nam tử lớn lên như tỷ, ta nhất định phải gả cho hắn.”

Hòa Sinh ngồi xổm người xuống, sờ đầu nàng, “Minh Nghi so với ta còn đẹp hơn, chẳng lẽ lại phải gả cho chính mình sao?”

Minh Nghi ôm mặt bĩu môi, cười đến mở cò trong bụng, chạy tới bên cạnh Cảnh Ninh vương phi nói: “Ta muốn cùng một đội với tỷ tỷ.”

Cảnh Ninh vương phi giả bộ thương tâm, “Con không muốn chung đội với mẫu thân sao? Mẫu thân cũng thật xinh đẹp mà.”

Minh Nghi chạy tới an ủi Cảnh Ninh vương phi, ngây thơ như cún nói: “Mẫu thân tuy đẹp, nhưng nhìn mỗi ngày cũng chán, thỉnh thoảng đổi loại xinh đẹp khác nhìn ngắm, là rất cần thiết!”

Cảnh Ninh vương phi bóp cái mũi nàng, “Tiểu nương bỉnh, cố gắng bớt nói đùa kích mẫu thân của con đi, cha con nhìn ta nhiều năm như vậy, sao không thấy chán, chỉ có con xoi mói!”

Hai mẹ con trêu ghẹo lẫn nhau, người một câu ta một câu, nhìn rất náo nhiệt. Cuối cùng, cung nhân dẫn theo Minh Nghi đi chọn ngựa con, Cảnh Ninh vương phi tự mình mang Hòa Sinh chọn ngựa.

Trong chuồng ngựa, ngựa hùng tuấn mã, Cảnh Ninh vương phi hỏi Hòa Sinh: “thích ngựa mạnh mẽ, hay là thích ngựa thuần?”

Hòa Sinh chọn con ngựa đen lông bờm mịn. Đối với cưỡi ngựa, hiểu sơ một chút, lúc trước ở nhà, Diêu cha vì chuyển hàng, mua hai con hắc mã, cũng may dịu dàng ngoan ngoãn, mỗi ngày có thể đi mấy trăm dặm.

Cảnh Ninh vương phi cố ý chọn chọn con ngựa bờm bạc Mông Cổ chưa thuần hóa hoàn toàn, điều khiển ngựa đi, tiếng vó ngựa chấn thiên, kỹ thuật nàng cưỡi ngựa tinh xảo, lượn quanh mã tràng một vòng, tư thế hiên ngang, thời gian không tới một nén nhang, đã giáo huấn ngựa ngoan ngoãn.

Hòa Sinh nhìn mà hâm mộ, hai chân Cảnh Ninh vương phi kẹp đùi ngựa, mời nàng đồng hành. Cao cao trên lưng ngựa, Cảnh Ninh vương phi phía trước dẫn nàng rong ruổi.

Chạy vài vòng, phơi nắng đến đỏ bừng, trán phát đỏ đầy mồ hôi, Cảnh Ninh vương phi quăng roi ngựa, nhận túi nước uống thoả thích, hỏi nàng: “kỹ năng cưỡi của ngươi lạ quá, qua trận săn bắn mùa thu, bảo Nhị Điện hạ hảo hảo dạy đi. Công phu lưng ngựa của hắn là học từ thập thúc hắn, năm ấy ta bắt đầu học cưỡi ngựa, cũng là thập thúc hắn dạy.”

Thập thúc này, chính là Cảnh Trữ vương gia. Đương kim thánh nhân Long Tiềm, xếp hàng thứ tư, Cảnh Trữ vương gia chính là huynh đệ ruột của ông, xếp hàng thứ mười.

Nàng nói khẩn thiết, Hòa Sinh đáp ứng, cũng không bởi vì mình tài nghệ không bằng người mà cảm thấy xấu hổ. Rất lâu rồi chưa từng chơi thoải mái như vậy, vẫn chưa thỏa mãn, nhìn thấy Minh Nghi dắt ngựa đi ra, cũng muốn nóng người. Hòa Sinh dẫn theo nàng, giả ngựa chạy băng băng.

Trong tròng có thái giám cung nữ chuyên môn hầu hạ bồi luyện, trước khi chính thức lên tròng, đều do những thái giám cung nữ này hướng dẫn, dàn nhạc tấu trống nhạc, rồi sau đó các chủ tử cười ngựa vào trận.

Trước khi đến, Hòa Sinh đã nói rõ mình sẽ không đánh ngựa cầu, Minh Nghi cao hứng, vừa vặn có người cùng nàng cùng một chỗ học, Cảnh Ninh vương phi một người dạy hai người, thoát đầu cũng không thiết lập đội ngũ.

Cảnh Ninh vương phi trêu ghẹo Hòa Sinh: “Ta dạy cho người cười ngựa đánh bóng, Nhị điện hạ không ngại sao, chiếm lấy người trong phủ hân, có lẽ hân càng muốn tự mình dạy.”

Hòa Sinh học dáng vẻ nàng vung gậy cầu, cười: “Vừa rồi Tống ma ma nói, kỹ thuật chơi môn cười ngựa đánh bóng của vương phi trong giới nữ quyền Vọng Kinh, là số một số hai, ngay cả võ tướng thế gia Thục phi cũng không cách nào địch nổi với người, hội diễn những năm qua, đội kỵ mã của vương phi đều là đứng đầu, sự phụ tốt như vậy, ta đi nơi nào tìm?”

Đã tăng bốc nàng, vừa không hạ thấp lão nhị, quả là một cô nương mồm miệng lanh lợi, Cảnh Ninh vương phi vung gậy, một kích đánh bóng đến khung thành, động tác trôi chảy xinh đẹp.

“Hôm nay thời gian có hạn, môn cười ngựa đánh bóng cần phải luyện nhiều, ta trước dạy người chút công phu da lông, nếu như người còn muốn học thì phải người đến vương phủ thông báo ta một tiếng.”

“Vâng.” Nàng cao hứng đáp ứng, Cảnh Ninh vương phi lại hỏi nàng: “Người là người nơi nào?”

Hòa Sinh đáp: “Ta nguyên quán Vọng Kinh, là cô nương Tô Hằng, về sau theo Nhị điện hạ hồi kinh.”

Cảnh Ninh vương phi cười nhìn nàng: “Hân ngược lại đối với người rất tốt. Hậu viện tất cả các nhà ở Vọng Kinh, luận nơi thanh tịnh, ngoài Cảnh Trữ vương phủ thì cũng chỉ có Bình Lăng vương phủ thôi.”

Hòa Sinh biết nàng nói là chuyện nam tử nạp thiếp. Mọi người đều biết, Cảnh Trữ vương phủ chỉ có một mình vương phi, con nối dõi có ba người, đại quận chúa Minh Nghi, thế tử Minh Khế, tiểu quận chúa Minh Đào đều là từ bụng vương phi.

Hòa Sinh đáp: “Vương gia và vương phi mới là phu thê tình thâm.”

Cảnh Ninh vương phi đánh bóng tới trước ngựa con của Minh Nghi, nói với Hòa Sinh: “Nam nhân có bản lĩnh, kiên định có quyết tâm, so với cái gì cũng mạnh mẽ hơn. Nhị điện hạ, tính tình so với thập thúc hân càng bùng binh. Năm ấy ta còn có thể dùng thân phận tội nhân, leo lên vị trí vương phi một phủ, hôm nay đổi thành người, cũng đừng lo lắng.”

Nàng không chút kiêng kỵ, nào đàm luận chuyện cũ của mình, thẳng thắn vạch trần tâm tư Hòa Sinh, Hòa Sinh sững sờ, không biết nên trả lời nàng như thế nào.

Minh Nghi thử vung gậy, chỉ tiếc lực đạo quá nhỏ, chỉ gần ba phần. Cảnh Ninh vương phi giục ngựa, cúi người ngẩng mặt đánh, rất có phong phạm, một bên dạy Minh Nghi động tác cơ bản, một bên nháy mắt với Hòa Sinh: “Hôm nay ta nói nhiều, người đừng để trong lòng. Nhị điện hạ mang người hồi kinh, huyền não dư luận xôn xao, ta nhìn thấy người, tựa như thấy mình năm ấy, không khỏi sinh ra đồng mệnh tương liên.”

Nàng dừng một chút, tiếp tục nói: “Con đường phía trước dài đằng đẵng, người nên quý trọng.”

Ý tốt chân thành như thế, Hòa Sinh cảm kích khôn cùng, cười trên lưng ngựa, học Cảnh Ninh vương phi vung gậy đánh cầu, đáp: “Không cầu truyền kỳ năm ấy của vương phi, chỉ mong cùng Nhị điện hạ bình thân ở chung. Giống như vương phi tín nhiệm vương gia, ta cũng tin tưởng Nhị điện hạ.”

Cảnh Ninh vương phi ghim ngựa cười, “Người ngược lại nhìn thông.”

Được phóng ngựa băng băng trong gió nên vô cùng sáng khoái, cười trên lưng ngựa cao cao, phóng mắt nhìn đi, bầu trời bích lam xa xa và bình nguyên bên ngoài mã tròng đung vào nhau, tầm mắt rộng rãi, huyết dịch sôi trào.

Hòa Sinh bỏ cây roi, nghĩ thầm thảo nguyên Mông Cổ, nhất định so với nơi đây mệnh mông gấp trăm ngàn lần, nếu có thể cùng hân phóng ngựa trên thảo nguyên, nhất định so với hiện tại càng thêm thoải mái.

Cách đó không xa Minh Nghi rồi đội kỵ mã, thử nghiệm một người đánh cầu, một đường dẫn bóng thẳng đến cầu môn.

Nàng mới học cười ngựa cho nên không hiểu cách điều khiển con ngựa thuần thục, mà động tác khó này đã ép con ngựa mệt mỏi, sau khi đá chân thì tư thế ngồi ngựa ko vững, có thể ngã ngựa bất cứ lúc nào.

Hòa Sinh kêu lên không tốt, nàng cách gần nhất, giục ngựa, dốc hết toàn lực kéo Minh Nghi, mang nàng lên trên lưng ngựa, bởi vì sức ngựa quá lớn, thật vất vả mới ném được Minh Nghi lên lưng ngựa, nhưng bởi nàng vì dùng sức chưa đủ nên té xuống.

Cung nhân vây quanh, Minh Nghi sợ tới mức khóc lớn, Cảnh Ninh vương phi ôm Minh Nghi, vội vàng xem xét thương thế của Hòa Sinh.

May mà cung nhân kịp ghim chặt ngựa, cũng không tạo thêm tổn thương nào. Trong mã tròng té bị thương chính là chuyện thường, một bên đang chờ thái y tiến lên trị liệu.

Vạt áo bị mài rách, chỗ cánh tay có bảo hộ, khi nàng rơi xuống, đè ép cổ tay, lúc này nâng tay không nổi, đụng một cái liền đau.

Thái y chẩn đoán bệnh, tay gãy rồi, may mà không làm bị thương gân cốt, tình đường mấy ngày thì có thể xoay được.

Minh Nghi khóc đến thương tâm, “Tỷ tỷ, đều là ta không tốt, không nên cậy mạnh, hại thương thể của tỷ tỷ thành như vậy, tỷ tỷ đánh ta a.”

Cảnh Ninh vương phi ở bên phụ họa, “Ta quay lưng đi, người trừng trị nó đi, ta tuyệt không hai lời.” gia quy Cảnh Trữ vương phủ, phạm sai lầm sẽ phải bị trừng phạt, vô luận thể tử hay quận chúa đều không bao che.

Hòa Sinh sao có thể đánh, mặc cho y nữ băng bó, nâng một cái tay khác không bị thương lên, lau nước mắt cho Minh Nghi, “Muội lại khóc rồi, muốn khóc thành cái mặt hoa lớn luôn hả! Mặt hoa lớn không xinh đẹp đâu.”

Minh Nghi cắn môi tiếp tục gào khóc. “Tỷ tỷ, thực xin lỗi, tỷ tỷ phạt ta đi.”

Nữ oa giống như búp bê, khóc lên đặc biệt làm lòng người đau, Hòa Sinh mở miệng nói: “Như vậy đi, ta thấy muội chơi hoa dây từng cực kỳ xinh đẹp, nếu có thể dạy ta một chút, ta liền cảm thấy mỹ mãn.”

Minh Nghi giương hai mắt đầm lệ, lau mũi, “Được rồi, lần sau ta tới quý phủ dạy tỷ tỷ, nhất định dạy tỷ tỷ giỏi như ta.”

Dáng vẻ nàng vừa hối hận vừa làm sai, lại cứ nói như lão sư phụ dạy bảo đồ đệ, làm người xem dở khóc dở cười, Hòa Sinh gật đầu: “Được, lúc nào muội rảnh, ta sai người đi đón muội.”

Cảnh Ninh vương phi trở lại, nghe nàng lời nói này, tốt vô cùng tốt, biết nàng không phải người so đo, mặt mũi tràn đầy áy náy: “Ngày khác ổn thỏa sẽ mang Minh Nghi đến phủ bồi tội.”

Hòa Sinh cười: “Vừa rồi Minh Nghi không phải nói sao, nàng muốn dạy ta làm hoa dây từng, đừng để bồi tội.”

Nháy mắt Minh Nghi ra hiệu, Minh Nghi gật đầu, đáp lại đặc biệt nghiêm túc: “Đúng vậy đấy, ta muốn hảo hảo dạy tỷ tỷ hoa dây từng.”

Mọi người cười. Chuyện liền bỏ qua như vậy.

Băng bó kỹ, môn cười ngựa đánh bóng trên tràng không cách nào tiến hành được nữa, Cảnh Ninh vương phi đưa nàng hồi phủ, Hòa Sinh không muốn huy động nhân lực quá mức nên uyển chuyển từ chối.

Trước khi chia tay, Cảnh Ninh vương phi nói nhỏ với nàng: “Hôm nay cảm ơn người cứu Minh Nghi một mạng.”

Hòa Sinh hé miệng cười, “Vương phi khách khí.”

Lên xe ngựa, do sớm đã định ra lộ tuyển hồi phủ, Thúy Ngọc đau lòng thở dài, nước mắt muốn rơi xuống, “Cô nương cũng không trân trọng mình, vạn nhất ngã thành tàn tật, phải làm sao bây giờ? Nhị điện hạ biết, sẽ đánh chết mấy người đi theo chúng ta.”

Hòa Sinh biết nàng hộ chủ sốt ruột, đáp: “Không cho hắn biết, không được sao?”

Nếu như Thẩm Hạo biết được, sau này sẽ không cho nàng xuất phủ. Đánh ngựa cầu thú vị như vậy, nàng còn muốn đến chơi mấy lần. Mà Cảnh Ninh vương phi làm người thân hòa, khi còn bé nghe rất nhiều chuyện truyền kỳ của nàng, hiện tại người sống sờ sờ trước mặt, ngày thường một bộ dáng vẻ thân thiết, tự nhiên muốn ở chung nhiều hơn.

Thúy Ngọc cắn răng, lau nước mắt: “Nhị điện hạ thông minh như vậy, cô nương bị thương thành như vậy, như thế nào giấu giếm được.”

Hòa Sinh cầu khẩn nàng: “Thúy Ngọc tốt, vừa rồi người cũng nghe thái y nói, vết thương của ta đây không tới mấy ngày liền khỏe lại, mấy ngày nay ta trốn không gặp hắn, hắn sao có thể nhìn ra thương thế của ta?”

Đang nói chuyện, đột nhiên đằng trước xe ngựa đột nhiên dừng lại, may mắn Thúy Ngọc kịp thời đỡ lấy, Hòa Sinh mới không bị đụng vào cửa xe ngựa.

Xóc rèm, Thúy Ngọc hỏi: “Phát sinh chuyện gì, vì sao không tiếp tục đi?”

Xe ngựa của các nàng vừa vặn lái vào hẻm nhỏ phố Hoa Tây bên cạnh, con đường nhỏ hẹp, lại có đường rẽ uốn khúc. Thị vệ đi theo phía trước bẩm báo: “Mới ra đường rẽ, đối diện đụng vào xe ngựa khác.”

Thúy Ngọc đi lên phía trước tìm kiếm, trở về xe ngựa nói: “Xe đối phương hung dữ, xe chúng ta bị đâm lệch luôn rồi. Bọn họ vượt qua ở phía trước, không chịu nhường đường.”

Trong xe ngựa, về mặt Thẩm Mậu không kiên nhẫn, nói với tùy tùng: “Rốt cuộc là đoàn xe nhà ai mà dám đụng xe của bản điện hạ, truyền lời qua nói cho bọn họ biết, nếu không muốn chết thì mau nhường đường, bản điện hạ chạy về phủ làm việc, không có thời gian theo chân bọn họ dây dưa!”

Vệ Cẩm Chi bóp huyết thái dương, nhắm mắt chậm rãi nói: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, phải có phong độ vương hầu, trầm giọng liếm mặt, giấu diếm vui buồn, để nói chuyện, không nên phát giận.”

Thẩm Mậu ghen, hừ một tiếng.

Gã sai vật đằng trước đáp lời có chút do dự, mở miệng đáp: “Hồi điện hạ, xe ngựa đằng trước cản đường, chính là xe ngựa Nhị điện hạ trong phủ.”

Thẩm Mậu “A” một tiếng, hỏi: “Nhị ca trong xe?”

Gã sai vật đáp: “Nhị điện hạ không ở trong xe, hình như là nữ quyến trong phủ xuất hành.”

Hai mắt Thẩm Mậu tỏa sáng, vỗ đùi, vén áo choàng xuống xe ngựa. Đã sớm nghe nói cô nương Bình Lăng VƯƠNG PHỦ, lớn lên dung mạo xinh đẹp như tiên, hôm nay vừa vận nhìn no mắt.

Đến trước mặt, lộ ra thân phận, thị vệ đi theo nhận ra hần, xuống ngựa hành lễ. Thẩm Mậu giơ tay lên, nhìn thẳng vào xe ngựa, cất bước hướng phía trước, la lớn: “Hôm nay đụng phải xe ngựa cô nương, thật sự thất lễ, kính xin cô nương xuống xe gặp mặt, ta xin bồi tội.”

Hòa Sinh cả kinh, xảy ra chuyện gì vậy?

Tùy tùng bấm báo vào trong xe ngựa, nói rõ thân phận Thẩm Mậu. Hòa Sinh và Thúy Ngọc hai mắt nhìn nhau, tất nhiên là không thể xuống xe gặp mặt.

Thẩm Mậu là người nóng tính, thấy không ai trả lời, tiến lên muốn vén màn, người bên ngoài ngăn cản, hần liền rút đao.

Tay đã chạm được góc màn, ven lên một phen, liền có thể thấy bóng hình xinh đẹp của giai nhân trong xe, nói thì nhanh hành động lại chậm, cánh tay vừa dùng lực, cổ áo bị người kéo lại, sau lưng truyền đến giọng nói có vẻ bị bệnh của Vệ Cẩm Chi: “Điện hạ, có chừng có mực.”

P/s: Nói thật chứ ko biết ta có biến thái không, chứ ta thấy trong truyện này ta chỉ kết có mình Thẩm Mậu. Thẩm Mậu mà làm vua chắc vui lắm (chỉ xét tới tính cách của anh í).

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 44

“>Thẩm Mậu không cam lòng, chỉ thiếu chút nữa là có thể nhìn thấy mặt giai nhân rồi. Quay đầu lại, dùng tay kia che mặt, van xin hần: “Ta chỉ nhìn chút xíu thôi.”

”>

”>”Liếc cũng không được.” Vệ Cẩm Chi không lưu tình chút nào, cầm cây quạt nhắm ngay bàn tay đang vén màn của hần đánh một cái thật mạnh. Thẩm Hạo đau rút tay về, nhưng do trước mặt mọi người nên cũng không tiện nói cái gì.

”>

”>Tính tình Vệ Cẩm Chi hần hiểu rõ nhất, nếu như tiếp tục dây dưa, khẳng định sẽ nghĩ ra ám chiêu gì chửi hần.

”>

”>Trợn mắt một cái, xoay người lại “Biết rồi.”

”>

”>Từ sườn xe ngựa bên cạnh, rèm cửa sổ bị gió thổi xoáy lên một tí, Thẩm Mậu liếc mắt nhìn, ánh mắt liếc qua vừa vận trông thấy bộ dáng yêu kiều trong xe.

”>

”>Môi hồng răng trắng, tư thế hoa nhường nguyệt thẹn, ánh mắt rù xuống, bởi vì động tĩnh bên ngoài mà trên khuôn mặt nổi lên một tia hoảng sợ, tăng thêm vài phần kiều diễm.

”>

”>Thẩm Mậu nuốt một ngụm nước bọt, bắt lấy cánh tay Vệ Cẩm Chi, nói: “Ta nhìn thấy rồi, tiểu nương tử này quả nhiên dung mạo xinh đẹp.”

”>

">Vệ Cẩm Chi nheo mắt nhìn hắn, theo bản năng nhìn theo phương hướng ánh mắt của hắn nhìn sang. Làn gió lướt qua, rèm roi xuống vừa vặn ngăn trở ánh mắt, chỉ kịp nhìn thấy một đoạn cổ ngó sen trắng như ngọc.

">

">Thẩm Mậu đi lên phía trước một bước cười hi hi: "Đã nói không có lừa ngươi mà, xinh đẹp lắm đúng không?"

">

">Vệ Cẩm Chi trừng mắt, "Lau khô miệng đi, nước miếng ngươi chảy ra rồi kia."

">

">Thẩm Mậu tin là thật, dừng bước lại, giơ ống tay áo lên lau, nào có nước miếng?

">

">Giỏi lắm, Vệ Cẩm Chi dám trêu chọc hắn!

">

">Nhướng mí mắt lên thì thấy Vệ Cẩm Chi sớm đã đi xa, đứng ở trước xe ngựa của bọn họ vẫy tay, "Điện hạ, mau tới đây."

">

">Thẩm Mậu hùng hổ bước lên xe ngựa, mặt mày hung dữ nhìn chằm chằm Vệ Cẩm Chi. Vệ Cẩm Chi không thèm để ý tới hắn, cùng tùy tùng nói chuyện, dặn dò một số công việc xong, lập tức chuyển mắt, định ở trên người Thẩm Mậu, hỏi: "Ngươi nhìn ta làm chi?"

">

">Thẩm Mậu nghiêng răng, "Ta liếc mắt nhìn cũng có sao đâu, ngươi đeo mặt nạ, ta nhìn cũng không phải mặt của ngươi."

">

">Vệ Cẩm Chi tháo mặt nạ ra, lộ ra một gương mặt tái nhợt, nói: "Giao cho Điện hạ tìm mặt nạ da người, tìm xong chưa?"

">

">Thẩm Mậu bữu môi trách móc: "Chuẩn bị rồi, ngày mai cho ngươi."

">

">Vệ Cẩm Chi hỏi hắn: "Có theo như yêu cầu của ta không, khuôn mặt không thể quá xấu, không thể quá đen, không được giống với khuôn mặt của ta, nhưng phải đẹp ngang nhau?"

">

">Hai chân Thẩm Mậu xoải ra, nằm xuống: "Dài dòng cái gì, dù sao có thể mạng là được! Săn bắn mùa thu mọi người liều mạng là công phu săn bắn, cũng không phải công phu dung mạo."

">

">Mọi người đối với vị môn khách này của hắn rất là hiếu kỳ, nếu như liên tục đeo mặt nạ như vậy cũng không phải biện pháp, vừa vặn lần săn bắn mùa thu này mang theo đi cùng, vừa lộ diện mạo, vừa giúp hắn ở trước mặt Thánh Nhân tranh vài phần hào cảm.

">

">Vệ Cẩm Chi nói: "Thì đúng rồi, luận hai thứ này, Tam điện hạ ngược lại đều không có."

">

">Thẩm Mậu phát điên, "Có chịu yên hay không, ngoại trừ Vệ gia, sau này ngươi chớ để cho ta bắt được nhược điểm, bằng không lão tử sẽ hành hạ ngươi đến chết!"

">

">Vệ Cẩm Chi không cho là đúng, cùng hắn nói: "Điện hạ tự mình hỏi phủ đi, ta có chuyện quan trọng phải làm, buổi tối sẽ trở về."

">

">Thẩm Mậu nghe hấn không cùng trở về, kiêu ngạo toàn bộ tiêu tán, gấp đến độ cong đầu, “Đám lão già trong phủ kia còn đang chờ, ta một mình ứng phó sao nổi?”

">

">Vệ Cẩm Chi khẽ nhủ mảy, sao dần dữ vậy, dạy lâu như vậy rồi, là đầu heo cũng phải có tiến bộ chứ.

">

">Nhớ tới lý do lúc trước lựa chọn Thẩm Mậu, chỉ vì thực lực nhà mẹ đẻ hấn hùng hậu, và lại tính người lỗ mãng dễ dàng điều khiển, sau này quang vinh trèo lên đại bảo, lại càng dễ vì gia tộc trải đường.

">

">Cúi đầu xưng thần có gì hứng thú, quyền khuynh thiên hạ mới không uống công sức hôm nay.

">

">Quay sang thờ dài, ngữ khí nhẹ nhàng: “Đến đây là thúc cữu nhà mẹ ngươi, coi trọng chính là quyết tâm cùng với năng lực làm việc của ngươi, ngươi cầm bản thảo ta sao chép học thuộc cho tốt, lại cùng bọn họ nói một chút suy nghĩ về chuyện xuôi nam trải nghiệm dân sinh lần này, mời đại cữu và nhị thúc ngươi dẫn đầu, đưa ra đề nghị đối với chuyện đập lớn Tây Nam.”

">

">Hấn dừng lại nửa giây, ánh mắt kiên định, nhìn Thẩm Mậu nói: “Nhị điện hạ tuy rằng phong vương, không có tâm tư tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, lần này hấn hoàn thành chuyện Tây Nam, Thánh Nhân nhất định phải phong thưởng, hấn nếu như mượn cơ hội cầu chuyện triều đình, sẽ trở thành trở ngại lớn nhất trên con đường ngươi đăng vị.”

">

">Thẩm Mậu nghe đến mơ hồ, hỏi hấn: “Ngươi không thể trước thay ta ứng phó hết đám lão già kia rồi mới đi làm chuyện quan trọng của ngươi sao?”

">

">Vệ Cẩm Chi lắc đầu, “Chuyện của ta phi thường quan trọng, một khắc cũng không chậm trễ được. Ngươi chớ sợ, nếu như ứng phó không được, liền kiếm cớ lùi lại hội nghị sau một hai canh giờ, ta làm xong việc, liền lập tức hồi phủ.”

">

">Thẩm Mậu buông tay, “Nói hay lắm, ngươi làm xong chuyện lập tức trở về nha.”

">

">Vệ Cẩm Chi gật đầu.

">

">Vệ nhị lão gia sớm đã chờ ở chỗ cũ, thoát đầu là Vệ lão phu nhân quyết định địa điểm ở trên núi, về sau Vệ Cẩm Chi thích trên núi này người ở thưa thớt, phong cảnh tú lệ, liền cố định chọn nơi này. Đáng thương Vệ nhị lão gia bò đến thờ hồng học, đến đỉnh núi, cơ hồ đi hơn phân nửa cái mạng.

">

">Vệ Cẩm Chi không tháo mặt nạ, đi thẳng vào vấn đề hỏi ông ta: “Cha, chuyện Hòa Sinh, cha còn muốn giấu giếm ta bao lâu?”

">

">Vệ nhị lão gia ngơ ngẩn, nghĩ là hấn hẹn gặp chắc là muốn nói đại sự gì, ai dè là vì chuyện đoán mệnh của vợ hấn.

">

">Trước kia sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, Cẩm Chi sớm muộn gì cũng sẽ biết được chuyện Diêu thị chết, nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị hấn phát hiện. đành phải mở miệng đáp: “Nàng bỗng nhiên qua đời, chúng ta cứu không kịp, sợ ngươi thương tâm cho nên mới gạt ngươi.”

">

">Vệ Cẩm Chi cười lạnh, áo bào trắng ẩn trong sương lạnh, bởi vì đang đeo mặt nạ nên thấy không rõ vẻ mặt, nhưng lời nói ra lại khiến cho người nghe hãi sợ: "Lúc trước khi ta lấy Hòa Sinh, phải giả chết theo Tam hoàng tử, các người đồng ý ta thế nào? Một câu bỗng nhiên qua đời có thể giải thích tất cả mọi chuyện sao? Đưa Hòa Sinh đến Thịnh Hồ, thật là vì bảo hộ nàng chu toàn? Cha, không nên uống phí nhi tử vì tộc hi sinh."

">

">Nói trắng ra, Vệ nhị lão gia có chút sợ đứa con trai này. Tuổi của ông ta tuy lớn, kiến thức cũng nhiều, nhưng ở trước mặt Vệ Cẩm Chi, bởi vì căn bản không cách nào biết được ý nghĩ trong lòng hắn, cho nên luôn sẽ cảm thấy chột dạ sợ hãi.

">

">Vệ nhị lão gia rút rút tay, trên núi có hơi lạnh, chà xát tay hà hơi, cười nói: "Cẩm Chi à, hiện tại truy cứu những chuyện này cũng không làm nên chuyện gì, gia tộc đại sự mới là trọng yếu nhất."

">

">Vệ Cẩm Chi vung tay đi xuống núi, lưu lại Vệ nhị lão gia sau lưng, cũng không quay đầu lại ném một câu: "Nàng không chết, ta phải tìm nàng trở về."

">

">Chuyện trong tộc tuy quan trọng, nhưng mà Hòa Sinh đối với hắn mà nói, đều quan trọng như nhau.

">

">Vệ nhị lão gia chấn trụ.

">

">Trở về phủ, Vệ nhị lão gia vội vã tìm người đến Thịnh Hồ tìm hiểu, Vệ nhị nãi nãi thấy thần sắc ông không đúng, hỏi: "Cẩm Chi có chuyện gì quan trọng? Chuyện cô nương ở Bình Lăng vương phủ, có hỏi Cẩm Chi không, hắn nói như thế nào?"

">

">Vệ nhị lão gia khoát tay, "Quên hỏi rồi. Cẩm Chi ngày hôm nay nói với ta, Diêu thị không chết!"

">

">Vệ nhị nãi nãi giật mình: "Đây là có chuyện gì, Vệ gia Thịnh Hồ gửi thư, nói rành mạch rõ ràng, người táng thân trong lửa, ngay cả xương cốt cũng không còn, đốt thành bụi đất, lập tức liền chôn."

">

">Chẳng lẽ Cẩm Chi còn có thể lừa gạt ông hay sao? Vệ nhị lão gia ngại phu nhân ngu ngốc, nói: "Ta đã phái người đi Thịnh Hồ điều tra, người lần trước phóng hỏa còn chưa trở về, giờ giấu lại, trong đó chắc chắn có kỳ quặc, nếu như Vệ gia Thịnh Hồ dám có bất kỳ chỗ nào lừa gạt, sẽ cho cả nhà của hắn chết không có chỗ chôn!"

">

">Vệ Nhị nãi nãi cau chặt lông mày.

">

"> •

">

">Thẩm Hạo hồi phủ, hiếm khi không đi phòng Hòa Sinh trước, trước tiên ở thư phòng chờ đợi sau nửa ngày. Mấy ngày gần đây công việc bẽ bộn, sắp đến lúc xong việc ở Tây Nam, từng cọng cây ngọn cỏ, phải cẩn thận theo dõi, không thể có nửa phần sai lầm.

">

">Tim đọc hết sổ con Tây Nam đưa tới, đã đến thời gian bữa tối. Dặn dò phòng bếp bày đồ ăn ở trong phòng Hòa Sinh, chuẩn bị cùng nàng dùng bữa.

">

">Đến phòng bên cạnh, người dọn cơm xếp một hàng, ngay cửa ra vào Thúy Ngọc ngăn không cho vào. Giương mắt thấy Thẩm Hạo đến, thăm kêu không tốt, bận rộn tiến lên ân cần thăm hỏi: "Gia khỏe, cô nương đã ăn bữa tối, sớm ngủ rồi."

>

>Thẩm Hạo nhíu lông mày, liếc qua cửa sổ nhìn vào trong phòng, ngọn đèn trong phòng đột nhiên tối sầm lại, hiển nhiên là đã nghe tiếng nói của Thúy Ngọc ở cửa ra vào. Mở miệng nói: “Nàng không ăn, xem ta ăn là được.”

>

>Thúy Ngọc gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, dứt khoát bất cứ giá nào cũng té nhào vào chân trước Thẩm Hạo: “Gia, hôm nay liền trở về đi.” Chuyện cô nương dạn dò không làm không được! Chỉ mong lần sau không nên có chuyện khổ sai như vậy nha.

>

>Thẩm Hạo giãn tái mặt, nhắc chân tiếp tục đi vào.

>

>Thúy Ngọc khóc không ra nước mắt, hô to: “Cô nương, gia đến rồi!” Thật sự là nàng hữu tâm vô lực a.

>

>Thẩm Hạo sinh lòng nghi hoặc, chẳng lẽ trong phòng ẩn giấu người sao, chết sống không cho hắn đi vào? Bước vào trong nhà, nhìn liếc qua, trong phòng ánh sáng lơ mờ, hắc đột nền, mắt sáng như đuốc, kỹ càng ngắm mỗi một góc nhỏ trong phòng.

>

>”A Sinh?”

>

>Không người đáp lại.

>

>Hòa Sinh trốn ở trong tủ quần áo, buồn bực thở không nổi. Nàng cũng không muốn núp đâu, chỉ là nghe thấy tiếng của hắn, liền không tự chủ được tìm chỗ trốn. Đợi kịp phản ứng, đã vùi ở trong tủ rồi.

>

>Lỗ tai dán lên gỗ lê đồ, nín thở nghe động tĩnh trong phòng, nhưng ngay cả tiếng bước chân cũng không nghe thấy.

>

>Kỳ quái, chẳng lẽ đã đi rồi?

>

>Hòa Sinh chuẩn bị đổi lỗ tai nghe, vừa quay khuôn mặt qua, đột nhiên cửa tủ mở rộng ra, một chút không ngừng, một nửa người bò nhào ra bên ngoài, vừa vịn ngã ở trước ngực hắn. Đụng phải lồng ngực kiên cố cứng trắng, Hòa Sinh nuốt nước miếng một cái, kéo ra nụ cười: “. . . Huynh đã trở về. . .”

>

>Khuôn mặt tuấn tú của hắn trầm xuống, lời nàng từ trong tủ quần áo ra, hỏi: “Nàng trốn trong tủ quần áo làm gì, làm sai chuyện gì rồi đúng không, không dám gặp ta?”

>

>Hòa Sinh vội vàng đưa tay giấu sau lưng, sợ bị hắn nhìn thấy. Vừa mới khề động lại vô cùng đau đớn, miễn cưỡng cười cười: “Nào có, ta chính là nhàm chán, trốn cho huynh tìm”

>

>Thẩm Hạo quay lưng thấp sáng nền trong phòng, Hòa Sinh thừa dịp hắc đột đèn, đi cà nhắc chạy đến bàn bên cạnh ngồi xuống, dùng ống tay áo giấu tay phải bị thương.

>

>Động tác quá mau, không cẩn thận đập trúng chân bàn, đau đến thiếu chút nữa gào to thành tiếng.

>

>Thẩm Hạo đứng lúc quay đầu lại, trông thấy vẻ mặt nàng đau đớn vạn phần, vội vàng đi qua xem.

Hòa Sinh tránh cũng không thể tránh, nhưng vẫn che dấu, “. . .Ta làm ngoáo ộp”

Thẩm Hạo vẻ mặt biểu tình “Nàng cho ta là tiểu hài tử ba tuổi à”, ánh mắt nhìn xuống, phát hiện vết thương trên tay nàng, lúc này khẽ giật mình, giữa lông mày đều là hàn ý, hiển nhiên là nổi giận.

Không để cho Hòa Sinh mở miệng giải thích, gọi Bùi Lương vào nhà, phân phó nói: “Bắt người hôm nay ra phủ với cô nương, tất cả đều trở lại, vô luận nam nữ, hết thảy 50 đại bản.”

Ngoài phòng Thúy Ngọc kêu rên, quỳ xuống xin tha. Hòa Sinh luống cuống, không dám lừa gạt nữa: “Bọn họ là vô tội, là ta không tốt. Buổi chiều cười ngửa đánh bóng, thấy Minh Nghi quận chúa muốn ngã xuống ngựa liền tiến đến cứu nàng, tự mình không cẩn thận mới gây tay thôi.”

Thẩm Hạo vừa tức vừa đau lòng, hỏi nàng: “Vì sao không nói cho ta, lại trốn đi, giấu giếm ta làm chi?”

Hòa Sinh cúi đầu, “Không muốn cho huynh lo lắng.” Âm cuối kéo dài ra, vừa yêu kiều vừa mềm mại, khoe mắt kẻ nâng, cẩn thận từng li từng tí nhìn hẩn.

Thẩm Hạo hỏi: “Còn gì nữa không?”

Hòa Sinh chu môi, giọng nói càng ngày càng nhỏ: “Sợ sau khi huynh biết không cho ta xuất phủ nữa . . .”

Thẩm Hạo cong khoe miệng cười lạnh, giọng nói lộ ra trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Sợ là về sau chiếm đa số a, nhìn đáng vẻ khiêm tốn của nàng kia.”

Hòa Sinh duỗi tay trái ra, kéo tay áo hẩn, “Bỏ qua cho bọn họ đi mà, lần sau ta không dám giấu giếm huynh nữa.”

Thẩm Hạo trừng mắt: “Còn có lần sau?”

Hòa Sinh lắc đầu, sợ hẩn mất hứng tăng thêm trách phạt đối với mọi người đi theo, nghiêm mặt cọ lên áo bào hẩn.

”Thu hồi mệnh lệnh, được không?”

Ngữ khí mềm mại, kết hợp với vẻ mặt vừa thấy đã thương, cực kỳ giống con mèo làm nũng. Tim trong lòng Thẩm Hạo đập mạnh một cú, vuốt tóc mai trên trán nàng, “Bọn họ hộ chủ không tốt, nhất định phải bị phạt, miễn đi nổi khổ da thịt, phạt bọn họ ba tháng bổng lộc tiền tiêu vật hàng tháng.”

Trong lòng Hòa Sinh so sánh, phạt bạc so với bị đánh 50 gậy, gậy đầu không hề tiếng, rốt cuộc đồng ý.

Thẩm Hạo cẩn thận kiểm tra vết thương của nàng, thấy cổ tay của nàng bị băng gạc bao bọc cực kỳ chặt chẽ, sưng giống như cái bao trắng lớn, vừa nhìn chính là thái y trong cung xử lý qua.

Cho dù như vậy, trong lòng vẫn là thương yêu, hỏi: “Đau không?”

Hòa Sinh cúi xuống nhìn hẩn. Hẩn vóc người cao lớn, giờ phút này ngồi nửa người, dựa vào trước đầu gối nàng, cầm tay nàng nhìn. Vẻ mặt cẩn thận dè dặt, nhìn làm cho lòng người ấm áp.

Hòa Sinh sợ sau khi mình nói dối hẩn giận chó đánh mèo người bên ngoài, thành thật nói: “Đau có một chút xiu hà, nhưng chỉ cần không lộn xộn, liền không sao.”

Lông mày Thẩm Hạo cơ hồ muốn xoắn lại với nhau. Nếu như có thể, tình nguyện thương thể kia xảy ra trên người hẩn, cũng tốt hơn hiện tại, vết thương ở trên người nàng làm đau lòng hẩn.

Hỏi: “Thái y kê đơn thuốc chưa? Nói phải mấy ngày mới có thể khỏi hẩn?”

Hòa Sinh lặp lại lời của thái y, một chữ không sót nói cho hẩn nghe.

Hẩn đáp một tiếng, nhất thời không nói chuyện.

Hòa Sinh cúi đầu xuống.

Đột nhiên hẩn than thở một tiếng, cúi người cúi đầu xuống, đối với chỗ nàng bị thương, nhẹ nhàng thổi khí.

Trong vầng sáng màu vàng, Hòa Sinh nghe thấy giọng nói của hẩn rất nhẹ rất nhu hoà, giống như là nước suối trong núi chảy xuôi, không chậm không chậm, làm nàng nhớ tới đồng dao trẻ con.

”Thôi thôi, miệng thở ra bệnh khí, Niếp Niếp của ta, từ nay về sau không bệnh cũng không tai.”

Hắn nghiêng mặt, nhu tình như nước.

Trong đầu Hòa Sinh đột nhiên nảy ra một câu văn ngày hôm trước đọc được ở trong sách. Văn hào tiền triều từng nói với thi tử: “Không biết tình, chỉ có khanh.”

Không biết tình là chi, ta chỉ biết là nàng.

Hắn đối với nàng, có phải cũng là tình như vậy hay không?

Hắn đề đến té chân, sau khi đọc xong vài lần, đứng dậy gọi người dọn cơm. Ngồi đối diện nàng, đối mặt với ánh mắt sáng ngời của nàng, có chút thẹn thùng, ho khan vài tiếng, “Hôm nay đánh ngựa cầu, vui vẻ vậy đó hả?”

Hòa Sinh đáp: “Vui vẻ!” Nhớ tới Cảnh Trữ nói, hỏi: “Săn bắn mùa thu huynh dẫn ta đi nhé?”

Thẩm Hạo tính toán thời gian, săn bắn mùa thu có lẽ là sau thời gian hắn xin Thánh Nhân cầu thân, đến lúc đó nhất định là phải mang nàng nàng theo, “Nàng muốn đi, ta liền dẫn nàng đi.”

Săn bắn mùa thu tiến hành ở bãi săn phương Bắc, vạn mẫu rừng cây, có vô số loài chim thú. Hòa Sinh mong ước đã lâu, đáp: “Nói hay lắm, nhất định phải dẫn ta theo.”

Tỳ nữ mang thức ăn lên, tay trái Hòa Sinh gấp thức ăn, sử dụng không thuần thục chút nào.

Thẩm Hạo sai người mang ghế lên, ngồi ở kế bên nàng, cầm chén bạch ngọc, quét mắt trên bàn một vòng, loại bỏ tất cả các món chua cay, dọn đồ phòng bếp mấy ngày này không thể làm hải sản, một lần nữa sai người làm lại cả bàn đồ ăn.

Đội một lần nữa mang thức ăn lên, nàng đã đói bụng đến mức cả người vô lực, bắt mắt tựa ở lên vai hắn, nhìn đầy bàn thức ăn, tuy đói, nhưng một chút muốn ăn cũng không có.

Đáng thương nhìn hắn: “Không cay không vui.”

Thẩm Hạo múc chén nước canh thịt, đưa tới bên môi thổi thổi, dứt tới miệng nàng: “Uống cái này, vết thương trên tay mới có thể lành nhanh được.”

Hòa Sinh mở miệng uống.

Thẩm Hạo gấp đồ ăn, trước cho nàng ăn, hắn chưa bao giờ làm loại việc hầu hạ người ti mỉ thế này, cho nên động tác tay có chút vụng về.

Lúc dùng bữa khá tốt, hắn cầm đĩa, gấp một hơi đồ ăn hấp, đặt ở trong muôi, thìa trước múc com, đưa com đồ ăn đến miệng nàng, chỉ cần nhìn nàng nuốt xuống là được. Ăn canh, thì phiền toái hơn, cầm muôi múc, nàng uống hơi chậm, có chén canh chuẩn bị riêng cho nàng, gọi hắn bung lên, trực tiếp dọc theo miệng bát mà uống.

Động tác hắn nhẹ nhàng, nàng uống được hai phần, nước canh voi dần, uống không được nữa. Động tác có chút khó khăn, nâng bát lên phía trước lại sợ nàng bị nghẹn, thật vất vả mới dứt hết một chén canh, mà trong lòng như dây cung kéo căng, cái trán đỏ mồ hôi.

Hòa Sinh ăn no, lúc này hắn mới cầm bát lên ăn phần của mình.

Hòa Sinh ngồi kế hắn, nhấp một ngụm trà, trong bụng no căng, cả người liền dễ dàng vô lực. Cái đầu nhỏ tiếp tục đặt trên đầu vai hắn, nhìn hắn ở cự ly gần.

Tướng ăn của hắn cực kỳ ưu nhã, dường như nhả nhận trời sinh từ trong xương cốt lộ ra, cho dù ăn là rau cỏ mướp đắng, cũng làm cho người cảm thấy trong miệng hắn nhai chính là bát trân ngọc thực.

Hòa Sinh ngáp một cái, thay hắn lau cái trán đỏ mồ hôi, hỏi: “Ngày mai bảo Thúy Ngọc cho ăn ta là được rồi, không cần huynh đến đâu.”

Thẩm Hạo giữ im lặng, lúc hắn ăn com không thích mở miệng nói chuyện, ngủ không nói ăn không nói, quy củ hạ xuống lúc làm hoàng tử trong nội cung, nay sửa không được.

Hòa Sinh lẳng lặng chờ hắn. Buồn ngủ qua mức, liền tiếp ngáp mấy cái, đội hắn buông bát đĩa, nàng đã buồn ngủ muốn chết.

Nàng không có khí lực, thậm chí phải hảo hảo ngủ một giấc cho đã. Thẩm Hạo chặn ngang ôm lấy nàng, đặt lên trên giường, cầm khăn lau miệng cho nàng, ngồi ở mép giường, nói: “Sớm muộn gì cũng phải học, sau này nàng mang thai, người bên ngoài chiếu cố không đến nơi, phải cần ta tự mình ra tay mới có thể yên tâm. Ngày mai buổi trưa ta đều đặn hồi phủ một canh giờ, nàng chờ ta cùng một chỗ dùng bữa.”

Hòa Sinh nghe được mơ hồ, trong thoáng chốc cái trán ấm nóng, là hắn cúi người hôn môi.

”Nàng nghỉ trước đi.”

Hòa Sinh ngủ thật say.

Cũng không biết bao lâu, đột nhiên giật mình tỉnh giấc, mở mắt trông thấy ngọn đèn trên bàn nhỏ đầu giường đang cháy lập lòe, đứng dậy vừa nhìn, là hán đang phê sỗ con.

Nhẹ gọi một tiếng, hán quay đầu lại, khuôn mặt có chút mệt mỏi, cười: “Nước ấm rửa mặt chuẩn bị rồi đó, ta gọi các nàng đi vào hầu hạ nhé.”

Hòa Sinh rửa mặt xong thay đổi quần áo trong, leo lên trên giường, buồn ngủ đều không có, khẽ đẩy vai hán. “Huỳnh không trở về phòng ngủ sao?”

Hán đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, giọng nói có chút buồn khổ: “Ngủ không được nên phê sỗ con. Nàng ngủ tiếp đi, nhìn nàng ngủ ở bên cạnh, trong lòng ta cao hứng.”

Hòa Sinh chui vào chăn, lật qua lật lại, đầu óc càng tỉnh táo. Từ đầu gối đầu này, nhảy qua gối đầu kia, dịch góc chăn, lộ ra đầu và tay, cào góc áo hán.

Thẩm Hạo quay đầu lại bắt lấy bàn tay trái nàng, nàng liền quay lại trốn, không cẩn thận đụng phải tay phải, gương mặt nhỏ nhăn đau đến mức nhăn tít lại.

Thẩm Hạo quýnh lên, lo lắng ôm nàng vào trong ngực, đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi nàng: “Nàng thực nguyện ý gả cho ta sao?”

Hán hỏi gì mà kỳ lạ thế, Hòa Sinh nháy mắt, hỏi lại: “Không phải đã sớm nói gả cho huỳnh rồi sao?”

Thẩm Hạo “ừ” một tiếng.

Như vậy, hán liền yên tâm. Ban đêm Tây Nam khẩn cấp báo lại, đập lớn sớm đã làm xong, ngày mai liền có thể bả lên trên. Nếu như thuận lợi, không quá mấy ngày, nàng liền có thể quang minh chính đại trở thành người của hán.

Trong miệng hán lẩm bầm mấy thứ gì đó, Hòa Sinh sáp tai qua nghe, nghe không rõ, hỏi: “Nói cái gì đó?”

Thẩm Hạo cắn lỗ tai nàng, “Ta đang nghĩ tục danh sau khi xuất giá của nàng rồi, Thẩm, Diêu, thị, có phải đặc biệt êm tai hay không?”

Hòa Sinh bĩu môi, cố ý chê hán: “Mới không dễ nghe!”

Thẩm Hạo bóp bên má nàng, “Mạnh miệng.”

Nhìn một đêm, ngày kế tiếp hán thay đổi triều phục, không nghỉ một chút, ngồi kiệu đi hướng Hoàng Thành.

Trên triều đình, bả báo chuyện đập lớn Tây Nam đã làm xong, Thánh Nhân khen ngợi không thôi, đại thần trong triều đều than thở. Khu vực Tây Nam, bờ sông thấp, dễ dàng gặp nạn úng, lần này xây dựng nâng lên, lợi trăm năm có thừa.

Thẩm Mậu khẽ giật mình, hôm qua mới cùng người thương nghị chuyện Tây Nam như thế nào, chia một chén canh, hôm nay Thẩm Hạo liền báo cáo xong việc, động tác cực nhanh, lại đánh hán trở tay không kịp.

Trở về phải tìm Vệ Cẩm Chi, để cho hán tìm cách hòa nhau một ván. Hạ triều, cùng Thẩm Hạo đi trên đường cung, tiến lên đáp lời, “Nhị ca, cũng là người có bản lĩnh.”

Trên đường vào triều, Bùi Lương nói chuyện hôm qua Thẩm Mậu và Hòa Sinh đụng xe, Thẩm Hạo trong lòng nhớ kỹ, liếc ngang nhìn hán: “Tam đệ, nghe nói hôm qua người từ Tô Hàng trở về, trong thành đụng phải xe ngựa phủ ta?”

Thẩm Mậu lúng túng, cười nói: “Chuyện mới bây lớn, huỳnh đệ chúng ta còn so đo những cái kia làm chi, bất quá là đụng hư mất một xe, trở về lại bồi thường người mười chiếc.”

Thẩm Hạo duỗi ngón trỏ ra, đẩy tay hán đang vỗ vào vai mình, nói, “Chi là một cái xe thôi, đụng hư thì hư. Phải chú ý chính là, thúc tẩu có khác, lúc nên né tránh, phải né tránh. Tam đệ, lần sau chớ lỗ mãng.”

Hán rất ít dùng giọng điệu như vậy nói chuyện, quả nhiên là huỳnh trưởng kiêu ngạo, nói làm Thẩm Mậu không đáp lời được, đành phải đồng ý.

Tiểu hoàng môn trong cung đến gọi, phía sau là Lý Phúc Toàn đi theo bên cạnh hầu hạ Thánh Nhân.

Lý Phúc Toàn hát phát trần lên, tiến lui hữu lễ, chào hỏi Thẩm Hạo Thẩm Mậu xong, truyền khẩu dụ của Thánh Nhân cho Thẩm Hạo, mời hán đến ngự thư phòng gặp mặt.

Thẩm Hạo đi rồi, Thẩm Mậu đứng nguyên tại chỗ, sau nửa ngày mới phản ứng kịp. Thánh Nhân truyền hán, nhất định là vì ban thường chuyện Tây Nam, trong lòng ghen ghét hăm dọa, lại sợ hán sẽ như Vệ Cẩm Chi sơ liệu, đòi hỏi Thánh Nhân quyền hạn chính vụ.

Than thở, đột nhiên nhớ tới vừa rồi Thẩm Hạo giáo huấn hán, ngực càng buồn bực.

Trong lòng mắng chưa hết giận, cần phải nói ra miệng, đè ép giọng nói nói: “Đồ chơi cái gì, một nữ nhân mà thôi, lão tử đây thích nhìn đó!”

Phì, đừng để cho hán bắt được cơ hội, bằng không thì cần phải chiếm được người, vừa vặn trong phủ thiếu phòng cơ thiếp thứ tám, nhìn tiểu nương tử

này của hần rất phù hợp!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Chương 45

Lý Phúc đứng ngay cửa ra vào bấm báo: “Thánh Nhân, nhị điện hạ tới.”

Thẩm Hạo đứng ở dưới màn rủ xuống, nghe được Thánh Nhân gọi hần: “Lão nhị, vào đi.”

Lý Phúc Toàn vội vàng vén màn lên. Trong phòng đốt long tiên hương, trên bàn tử đàn mạ vàng cẩn chữ đặt một cây bút lông màu tím khắc hoa sen mới khô được một nửa, cùng một bức họa hoa sen mới sao chép. Thánh Nhân cũng không ở nơi này.

Thẩm Hạo lên tiếng: “Phụ hoàng?”

“Ồ trong thư phòng?” Giọng Thánh Nhân cách tường mỏng từ phòng bên trong truyền đến, Thẩm Hạo vượt qua bình phong thiên tự văn (1) bằng gỗ từ đàn khâm ngọc, bước vào một phương cửa tròn hẹp.

(1) Bình phong khắc chữ

Thánh Nhân đang thảo luận cùng Trung Thư Lệnh, nghe được tiếng bước chân, từ sau tấm bình phong gỗ lim khắc hoa thò đầu ra, gọi Thẩm Hạo đi qua.

Thẩm Hạo hành lễ, Trung Thư Lệnh cùng hần chấp tay thi lễ. Thánh Nhân tay cầm một bức họa thẻ tre cuộn tròn, ở trên giường gạch cao ngồi xuống, hỏi hần: “Thiếp mời mới có được, ‘thiếp mời Trung thư’ của Vương Hiến Chi, người từ nhỏ am hiểu chữ của ông ấy, có nhiều nghiên cứu, nhìn xem có phải là đồ thật không?”

Thẩm Hạo nhận sách thiếp, chữ viết trên thiếp bay múa phong lưu, hạ bút thuần thực nhuận tú, chỉ cần nhìn một cái liền biết là chính phẩm. Hai tay dâng lên, trả lời: “Không dám kết luận, nhưng mười phần là bản gốc.”

Thánh Nhân gật gù đầu, cũng không nhận lấy, từ đầu giường cầm mấy quyển tấu chương, nói: “Trẫm biết người thích nhất sách của Hiến Chi, được thiếp này, liền thưởng cho người.”

Thẩm Hạo tạ ơn.

Thánh Nhân lại hỏi hần: “Hôm nay vào triều, người bẩm chuyện Tây Nam thật làm trẫm kinh hãi. Như thế nào lại gấp như vậy, mà ngay cả cử cử người cũng không nói qua, trực tiếp thượng tấu triều đình?”

Thẩm Hạo sững sờ, đáp: “Việc vui như vậy, tự nhiên muốn báo cho một mình Thánh Nhân biết.”

Trung Thư Lệnh Mai Vinh phụ họa nói: “Vương Gia nói có lý. Bề tôi cho dù là cậu cháu của vương gia, nhưng chung quy là một thân tử, không nên can thiệp quá nhiều vào công việc chức vụ của vương gia.”

Thánh Nhân khẽ vung tay, ra hiệu Mai Vinh ngồi xuống trên giường gạch, cách án ký, đáp: “Người ngược lại khiêm tốn. Hần một tên mao đầu tiểu tử, công việc lớn nhỏ, cuối cùng cũng phải dựa vào người.”

Mai Vinh chính là huynh của Đức Phi, chức Trung Thư Tỉnh, dẫn dắt đủ loại quan lại. Mai gia ngũ đại hiền thần, là năm đại thế tộc đứng đầu.

Thẩm Hạo khom người xuống, hai tay áo rủ xuống tay, “Phụ hoàng dạy bảo, là nhi tử sai rồi.”

Thánh Nhân bưng trà, tự mình đưa cho Mai Vinh, “Đây là mông đình văn vụ (2) thượng cống năm nay, người ném thử xem.”

(2) Một loại trà

Thẩm Hạo đáp: “Đập lớn mặc dù đã xây, chuẩn bị kết thúc công việc nhưng không làm tốt, tuần tra quan sát không ghi nhận, nhận được sổ con, không thương nghị với cậu, tổng cộng có ba chỗ sai.”

Thánh Nhân hỏi: “Vậy người nói, nên phạt hay là nên thưởng?”

Thẩm Hạo do dự nửa giây, từ trong miệng nặn ra mấy chữ: “. . . Nên phạt.”

Thánh Nhân tùy ý hần đứng đấy, cũng không để ý. Dặn dò người cầm lục bác kỳ (3), cùng Mai Vinh đánh cờ. Ném quân cờ được một nửa, chỉ vào thế cục bàn cờ hỏi Thẩm Hạo, “Cần Kiêu kỳ?”

(3) Một loại cờ

Trong lục bát kỳ, tiến lên được vị trí nhất định, là có thể cầm quân cờ giờ lên, là vì “Kiêu kỳ”, Kiêu kỳ có thể ăn quân cờ đối phương, ngay cả ăn hai lần, là có thể lấy được bác trù. Bác trù nhiều cái, là người thắng trận.

(ta potay, ta dốt mấy trò cờ bạc này lắm, nên khúc này ai thích thì tự ngâm cứu nhé)

Thẩm Hạo quét mắt, nói: “Kiêu kỳ chỗ này, chỉ có thể ăn một quân cờ vô dụng của đối phương, chỉ lãng phí mà thôi. Không bằng lưu lại lần sau, có thể ăn cả hai lần, lấy được bác trù.”

Thánh Nhân gật đầu, theo hấn nói, hạ quân cờ xuống, đội Mai Vinh xuống hết một bước, lúc này làm kiêu kỳ, lấy được bác trù, thắng ván này.

Mai Vinh lấy lòng: “Quân cờ Thánh Nhân thuật tinh xảo, Nhị diện hạ thông tuệ nhanh nhẹn, thần cam bài hạ phong.”

Thánh Nhân khoát tay cười, “Hai cha con chúng ta khi dễ người, không nên nhắc tới.”

Thường Mai Vinh một học mình châu và hai cân mông dính vân vù. Lưu Thẩm Hạo dùng com trưa, còn Mai Vinh cáo lui.

Bày thức ăn trên bàn, Thánh Nhân cũng không động đũa, tùy ý nhìn Thẩm Hạo, giữa lòng mây tuy là nhu hòa, nhưng bởi vì chấp chính nhiều năm, đáy mắt thâm trầm không ai lường được, làm người không dám nhìn thẳng.

Giương mắt thấy Thẩm Hạo rũ ánh mắt xuống, khuôn mặt kính cẩn. Trong mấy đứa con, chỉ có đứa này là giống ông nhất, vô luận dáng người hay phong cách xử sự, cùng ông năm ấy không có sai biệt.

Cầu thủ không nói cười, cứng nhắc cố chấp, tính tình bướng bỉnh, tám đầu trâu cũng kéo không lại. Mặc dù là như thế, ông lại thích cực kỳ. Đứa con trai này từ nhỏ nghiêm khắc kèm chế, phong vương quản lý công việc một châu, năng lực trác tuyệt, rất được lòng dân.

Nếu như lúc trước không có quái bệnh kia, vị trí thái tử, nhất định là cấp cho lão nhị rồi.

Thẩm Hạo biết Thánh Nhân nhất định là có lời muốn nói, lẳng lặng chờ đợi. Sau khi trưởng thành, hấn chưa có cơ hội cùng Thánh Nhân dùng bữa, như hôm nay, vẫn là lần đầu.

Cung nhân gấp thức ăn, Thánh Nhân đưa mắt liếc Lý Phúc Toàn nháy mắt một cái, Lý Phúc Toàn ngầm hiểu, dẫn cung nhân trong điện đi ra.

Trong bữa tiệc chỉ còn hai người bọn họ, Thánh Nhân mở miệng: “Trẫm cho người thêm một lần cơ hội, rốt cuộc muốn thưởng hay muốn phạt?”

Là nói chuyện Tây Nam. Thẩm Hạo suy nghĩ, trong lòng dầy vò. Nếu như bỏ qua cơ hội tốt lần này, sau này sẽ khó gặp được, lần này bầm báo lên trên, hấn quả thật là bởi vì nóng lòng cầu phần thưởng, mà sau này khi hoàn thiện kết thúc công việc, công lao vẫn còn, hấn vẫn còn có thể tiếp tục cầu phần thưởng.

Thân phận Hòa Sinh đặc biệt, ông nếu như cấp cho nàng phi vị, chỉ có thể mượn đông phong lần này.

Thẩm Hạo thở ra một hơi, ngược mắt nhìn Thánh Nhân, vẻ mặt nghiêm túc: “Phụ hoàng, nhị tử muốn cầu phần thưởng.”

Phần thưởng là tự nhiên. Thánh Nhân đưa tay cầm rượu, Thẩm Hạo vội vàng đứng dậy, nhận bầu rượu sứ lớn miệng, cẩn thận rót đầy một ly.

Thánh Nhân nhíu lông mày. Chuyện Tây Nam, triều đình mọi người đều thấu đáo chú ý, làm thành đại sự, nhất định phải nhớ đại công. Quan viên đi theo, đều phải nhớ thưởng, nhưng lão nhị lại ở đây cầu phần thưởng. Bốn phái trong triều, một phái thái tử, một phái lão tam, một phái trung lập, một phái còn lại, chính là phái lão nhị này.

Luận thực lực luận thanh danh, môn sinh môn hạ của lão nhị đặc ý nhất, cộng thêm Mai gia tương trợ, đơn giản không thể rung chuyển.

Giang sơn của ông, sớm muộn cũng phải truyền cho hậu nhân, ai có thể canh giữ thật tốt canh giữ thật lâu, ai mới có tư cách ngồi trên long ý này. Ông cũng không kiêng kỵ trong triều kết phái. Nhìn tiền triều, bên ngoài không cho phép kết bè kết cánh, nhưng nước tìm chỗ trũng mà chảy người tìm chỗ cao mà đi, bí mật ôm làm một đoàn, cuối cùng dẫn đến nội chính hỗn loạn, dân chúng lầm than.

Còn không bằng nhẹ nhàng khoan khoái như vậy, ngược lại có thể nhìn càng thêm hiểu rõ. Hết thấy ông đều nắm trong lòng bàn tay, cũng không xảy ra chuyện gì xấu.

Thánh Nhân hỏi hấn: “Vừa rồi ta ở trước mặt Mai trung thư giáo huấn người, người lại chịu nhận sai?”

“Phụ hoàng là vì tốt cho nhị tử, nhị tử biết rõ.” Thẩm Hạo quay về chỗ ngồi xuống.

Thánh Nhân thở dài, “Ta biết người muốn cầu cái gì. Nhưng Mai Trung Thư cùng sở cầu của người, nhất định là trái ngược. Hấn nếu như biết được, người dùng chức ngọc đài châu trú quân giam tự nhất đôi lấy, cầu lấy việc không quan trọng, nhất định đối với người thất vọng đến cực điểm.” Ngọc đài châu tiếp giáp Mạc Bắc và Mông Cổ, trú quân giam tự nhất, cực kỳ trọng yếu.

Thẩm Hạo im lặng. Tây Nam công tạo, không chỉ là chuyện một mình hắn, cậu tương trợ hắn rất nhiều, mà trước đó đã sớm ra hiệu, nhất định phải mượn Tây Nam cầu công nắm bắt chức giám tự.

Thẩm Hạo đáp: “Trong lòng Nhi tử hiểu rõ, tạ phụ hoàng quan tâm.”

Thánh Nhân nhìn hắn một cái, lập tức dời ánh mắt. Nhìn thẳng ra khung cửa sổ mở rộng, đối diện nguyệt hoa lầu, ngói lưu ly màu vàng kim ở dưới ánh mặt trời, rực rỡ chói mắt.

Mà thôi, con cháu đều có phúc của con cháu. Hỏi: “Chuyện trong phủ ngươì, trăm ít nhiều có nghe thấy, chưa bao giờ thấy ngươì thân cận nữ nhân, hiện nay ngược lại vì nữ tử đến cầu hôn, cũng là kỳ lạ quý hiếm.”

Thẩm Hạo thuận thế quì xuống, cầu nói: “A da, ta chỉ cầu một mình nàng, ai cũng không cần.”

Hiếm khi nghe hắn gọi “A da”, con cái bên cạnh vì làm cho ông vui, ngược lại thỉnh thoảng gọi. Nhìn bộ dáng hắn như vậy, sợ là động chân tâm.

Thánh Nhân nhíu mày, không biết là nên cao hứng hay nên lo lắng, ngón tay từng cái gõ trên mép án thư, nói: “Tạm thời đồng ý ngươì. Săn bắn mùa thu lần sau, trăm nhìn qua người rồi, sẽ hạ chỉ tứ hôn.”

Tất nhiên là không thể tốt hơn. Thẩm Hạo bái tạ, đáy mắt tràn đầy mừng rỡ, nhưng trên mặt lại không biểu hiện. Thánh Nhân nhìn ở trong mắt, hỏi hắn: “Hai người ở chung, không có gì đáng ngại sao?”

Hỏi chính là chứng chống mặt của hắn. Thẩm Hạo lắc đầu, nói: “Cũng không đáng ngại.” Trái lại, hắn còn muốn tiến thêm một bước thân cận với nàng.

Thánh Nhân yên tâm, nghĩ tới một chuyện, cùng hắn nói: “Trưởng nữ của Mai Vinh, mẫu phi ngươì từng nhắc với trăm, nói là một cô nương tốt tài mạo song toàn.”

Thẩm Hạo cả kinh. Trưởng nữ của Mai Vinh là Mai Nùng Chi, hắn nhớ rõ mà. Mai Vinh từng có ý định thân càng thêm thân, nhưng trở ngại bệnh lạ của hắn cổ quái, cuối cùng mới không thành công. Sao hiện tại lại nói nữa?

”Tuy tốt, nhưng không thích hợp với nhi tử.”

Thánh Nhân không có tiếp tục nói nữa. Hai người yên tĩnh dùng bữa, sau bữa cơm, Đức Phi mang Tiểu Thập Tam tìm đến.

Tiểu Thập Tam vừa thấy Thẩm Hạo, liền ôm chặt hắn không buông tay, Thánh Nhân trêu ghẹo nói: “Thập Tam, đêm nay ngươì ngủ với nhị ca, được không?”

Thánh Nhân hiếm khi lộ ra khuôn mặt hiền lành như vậy, là vì Tiểu Thập Tam tuổi nhỏ mất mẹ, không khỏi nhiều hơn mấy phần thương yêu. Tiểu Thập Tam nghe xong, cười đến vui vẻ: “Được, ta muốn đi phủ nhị ca và ngủ với nhị ca!”

Thẩm Hạo khóc không ra nước mắt.

Bên cạnh Đức Phi xen vào nói: “Nếu thật muốn đi quý phủ của nhị ca ngươì chơi, cũng phải chờ ngươì khỏi bệnh, mới có thể đi.” Tiểu Thập Tam có chút ho khan chảy nước mũi, thái y mở thang thuốc, bệnh còn chưa tốt lên.

Tiểu Thập Tam không sợ uy nghiêm của Thánh Nhân, biết rõ ông là lớn nhất trong phòng, chạy tới ôm chân Thánh Nhân, “A da, chờ ta bệnh khỏe lại, nhất định phải bảo nhị ca tới đón ta, được không?”

Hắn mồm miệng không rõ lắm, hàm hồ đánh vào âm cuối, Thánh Nhân mắt nhìn Thẩm Hạo mặt đen, vung mạnh Tiểu Thập Tam ôm ở trên gối, “Được.”

Ra khỏi cửa cung, một đường ngồi kiệu hồi phủ. Hòa Sinh nhớ lời hắn hôm qua dặn dò, chưa dùng bữa, thật vất vả đợi đến lúc hắn trở về, sớm đã bụng đói kêu vang.

Thẩm Hạo đau lòng, vội vàng gọi người dọn đồ ăn, bưng bát đút nàng ăn.

Hòa Sinh rất đói rồi, ngại muôi nhỏ, một hơi không đủ ăn, bảo hắn thay muôi lớn. Thẩm Hạo múc đồ ăn đưa đến bên môi nàng, cười: “May mắn ta là con thiên gia, đổi lại gia đình tầm thường, nàng sẽ ăn hết nhà ngươì ta.”

Hòa Sinh nuốt một cái, cúi đầu nhìn eo của mình, tay trái ôm tay hắn tới eo mình, hỏi: “Huynh sờ sờ, có phải mập hay không?”

Eo thon nơi tay, vừa mịn vừa mềm. Thẩm Hạo ngưng mắt nhìn eo của nàng, mở miệng: “Ta vừa sờ liền biết.” Ngón tay đi vào bên trong một chút, xúc mềm áo, như ý đi vào, sờ đến da thịt bóng loáng tinh tế mịn màng.

Từng cái véo nhẹ, chậm rãi hoạt động, hô hấp hắn nhíu chặt, đụng phải cái yếm của nàng, đột nhiên nhớ tới ngày ấy hắn nằm bên cạnh nàng, kẹp lấy thân thể của nàng, đầu vai nàng hơi lộ ra, cảnh đẹp trắng muốt trước ngực.

Hòa Sinh ăn đến chăm chú, chỉ cảm thấy cực kỳ ngứa, bị hắn làm cho cười khanh khách, quay đầu hỏi hắn: “Có béo không?”

”Không béo.” Thẩm Hạo bị khiêu khích, không chịu lấy tay ra, ánh mắt si ngốc nhìn nàng. Tay kia múc canh, Hòa Sinh sáp lên trước, run rẩy môi uống.

Thấy hấn dịch phương hướng, đưa tới trong miệng mình, nhấp mấy ngụm.

Hòa Sinh chờ hấn uống xong, đột nhiên thấy hấn để muỗng canh xuống, đề đầu nằn lại, cúi đầu hôn môi, đầu lưỡi khẽ duỗi, mở hàm răng của nằn ra, nước canh ồ ồ đứt tới trong miệng nằn.

Lực đạo bên hông của hấn lúc nhẹ lúc nặng, lòng bàn tay nóng hổi dán lên, nhiều lần nhào nặn. Ban đầu nằn sợ ngứa, luôn nhin không được cười ra tiếng, cười một tiếng, phần môi liền bị đầu lưỡi của hấn tàn sát bừa bãi liếm láp. Về sau không ngứa, cảm thấy thân thể giống như là có hỏa thiêu, trong cổ họng nghẹn bốc ra bên ngoài, nhin không được thấp giọng kêu lên.

Thảm Hạo sững sờ, dừng lại mấy giây, một chút kéo nằn qua ôm ở trên đùi.

Nằn ngồi nghiêng ở trên người hấn, mặt mũi đỏ bừng, bị hấn hôn đến cả người mềm yếu vô lực.

Giữa giữa hồi lâu mới lưu luyến không rời khỏi môi của nằn, ánh mắt mê ly, nói khẽ: “Ba năm ngày không hôn môi, lại lâu như cách hơn nửa năm vậy.” Ước gì có thể mỗi ngày cùng nằn thân mật, rồi lại sợ mình cầm giữ không được, phóng túng bản thân mỗi năm ngày âu yếm, nhưng lại cảm thấy không đủ.

Như vậy, thật sự rất gian nan.

Thấy nằn thờ hồn hển, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Ta hôn nằn như vậy, hiện tại có thể chịu đựng được không?”

Bên tai vọng lại âm thanh thở gấp của nằn, nằn nửa ngồi ở trên đùi, vật giữa hai chân và nằn nằm cạnh nhau, cúi đầu nhìn lên, dĩ nhiên đã có phản ứng.

Hòa Sinh gật gật đầu, “Sẽ không thờ được.”

Thảm Hạo nhìn môi mọng đỏ thắm của nằn, khuôn mặt như say rượu, không tự chủ được nuốt nước miếng. Biết mình nên định thần rồi, bằng không sẽ không khống chế được.

Đỡ nằn đứng dậy ngồi xuống ghế, nói cho nằn biết chuyện tứ hôn.

Hòa Sinh kinh ngạc, trong lòng không nói nên lời là vui mừng hay là cảm giác hạt bụi rơi xuống đất an ổn, trong lúc nhất thời có chút mê mang, nhớ tới chuyện săn bắn mùa thu, hỏi hấn: “Thánh Nhân muốn nhìn ta, ý tứ chính là muốn xem ta biểu hiện như thế nào, đúng không? Nếu như ta biểu hiện tốt, liền có thể gả cho huynh, biểu hiện không tốt, liền không thể gả cho huynh.”

Lý giải của nằn có chút ngoài dự đoán, nhưng cũng không sai. Thảm Hạo khen nằn: “Thật thông minh.”

Hấn đối với nằn tốt như vậy, lại muốn lấy nằn như vậy, nằn nhất định không thể để cho hấn thất vọng. Hòa Sinh quyết định, kéo tay hấn, chăm chú nghiêm túc: “Ta sẽ biểu hiện thật tốt, tuyệt sẽ không cho huynh mất mặt.”

Thảm Hạo “ừ” một tiếng.

Nói chuyện Tiểu Thập Tam muốn tới trong phủ chơi đùa, Hòa Sinh nghe xong, đem chuyện mấy ngày qua Minh Nghi cũng nói muốn đến phủ, mảy Thảm Hạo nhú lại rõ cao.

”Như vậy cũng tốt, tốt nhất tụ tập một ngày, một lần giải quyết cả hai.”

Hòa Sinh: “Huynh không thích tiểu hài tử sao?”

Thảm Hạo kéo bả vai nằn qua, cười: “Nếu là tiểu hài tử của hai ta, ta tự nhiên thích. Tiểu Thập Tam và Minh Nghi đều thích bám người, chiếm thời gian chung đụng của ta với nằn, ta đương nhiên mất hứng.”

Hòa Sinh cười hấn phát câu đùa nghịch tiểu hài tử.

Buổi chiều Thảm Hạo đi ra ngoài, Mai Vinh ở chính sự đường chờ hấn. Thảm Hạo biết không thể gạt được, đem chuyện cầu tứ hôn hôm nay nói ra, Mai Vinh quả nhiên lông mày nhíu chặt.

”Bỏ qua cơ hội lần này, chỉ sợ thái tử và tam điện hạ sẽ phát lực chiếm chức ngọc đài giam tự nhất.”

Thảm Hạo sớm đã làm tốt dự định vẹn toàn, nhưng chuyện bây giờ còn chưa sáng tỏ, không tiện nói ra. Chỉ khuyên Mai Vinh, nói: “Cậu lại chưa từng nghĩ tới, nếu như lúc này chúng ta cầm chức giam tự, mũi nhọn đại ca và Tam đệ chắc chắn trực tiếp chỉ vào ta. Ta bởi vì đã phong vương, bên ngoài không có tư cách cướp đoạt ngôi vị hoàng đế, một khi đã có động tác, bọn họ chắc chắn thu hỏa để đối phó ta.”

Mai Vinh hỏi hấn, “Nhưng người sớm muộn gì cũng phải ra mặt tranh đoạt cùng bọn họ.”

Thảm Hạo cười nhìn hấn, hỏi lại: “Cậu, ta chỉ hỏi người, lúc trước Thánh Nhân vì sao không lập ta làm thái tử?”

Mai vinh có chút lúng túng, đáp: “. . . Bởi vì người không gần nữ sắc, không có con nối dõi.”

Thẩm Hạo gật đầu, “Nhưng điều này, tư chất tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, đại ca và Tam đệ liền có thể đề lên đầu ta. Nhưng bây giờ bất đồng, đợi ta có con nối dõi, đến lúc đó lại chính thức làm rõ, mới là thượng sách.”

Mai Vinh lại hỏi: “tốt cuộc lúc nào. . . Có thể có tiểu thế tử. . .”

Thẩm Hạo không nói. Cái này, hẳn thật đúng là không làm chủ được, phải hỏi nàng thôi.

Mai Vinh nghĩ đến lời đồn mấy ngày gần đây ở Vọng Kinh, nghĩ thầm trước hết giải quyết vấn đề con nối dõi quả thật là việc trọng yếu nhất. Chỉ là nghĩ đến chuyện ngọc đài giam tự, vẫn cảm thấy quá mức đáng tiếc.

Thẩm Hạo nhìn thấu tâm tư trong lòng ông, mở miệng an ủi: “Cậu, giam tự chức, bọn họ muốn thì cho bọn họ, dù sao không dùng được mấy ngày, giam tự vị, vẫn là sẽ rơi vào trong tay chúng ta.”

Mai Vinh nghe ngữ khí hẳn giống như đã tính trước, biết hẳn không phải người khoáng đạt, không có mười phần nắm chắc sẽ không dám nói như vậy. Thờ dài, nên cũng không nghĩ đến nữa.

•

Vết thương trên tay Hòa Sinh rốt cuộc cũng khỏi hẳn, cầu xin Thẩm Hạo mang nàng xuất phủ thăm Vệ Lâm.

Bởi vì lấy lý do tay nàng bị thương, Thẩm Hạo không cho nàng đi ra ngoài, vài ngày trước Tổng Dao thượng kinh, ước định xong thời gian, thả chim bồ câu cho Vệ Lâm và Tổng Dao. Thù mặc dù đã giải thích, nhưng vẫn cảm thấy không được, sau lại hẹn ngày khác, lần này nói cái gì cũng không thể lỡ hẹn.

Thẩm Hạo vừa vặn muốn đi gặp Mạc Bắc tứ vương tử, mang theo nàng cùng đi Lâm Lang Viên.

Trên đường gặp được xe ngựa Thẩm Mậu, Thẩm Mậu bởi vì mượn mưu kế Vệ Cẩm Chi, tranh được chức đài giam tự, rất là cao hứng, thấy Thẩm Hạo xuất hành, nhớ tới chuyện lần trước, có chút không cam lòng.

Xuống xe ngựa, chặn đoàn xe, đứng tới cửa sổ xe, ngón tay gõ ra hiệu, ánh mắt nhìn vào bên trong.

Hòa Sinh ngồi kế cửa sổ xe, chợt thấy một cái đầu người sắp đến, cười không có hảo ý, lúc này lại càng hoảng sợ.

Thẩm Hạo giận dữ hất rèm lên, che cửa sổ xe cực kỳ chặt chẽ, vén áo bào xuống xe.

Vốn không muốn để ý tới Thẩm Mậu, nghĩ đến lạnh nhạt hẳn nửa khác, hẳn sẽ biết điều tránh ra, lại không nghĩ đến đệ đệ này lại chẳng biết xấu hổ như thế.

Thẩm Mậu cười hi hi chào hỏi, “Nhị ca, ta còn tưởng rằng ngươi có ý không để ý tới ta chứ, hại ta thương tâm rất lâu.”

Thẩm Hạo rũ ánh mắt xuống, đứng vào bội kiếm bên hông, niết tua kiếm trong tay, “Tam đệ, có thời gian rồi, không bằng quan tâm chính vụ châu đông nhiều chút, số con vạch tội cấp dưới của ngươi, đã chồng chất như núi, nếu như ngươi muốn nhìn, ngày mai ta liền sai người sao chép, đưa đến trong phủ ngươi.”

Thẩm Mậu ghen hờn. Trong lòng hận nghiêng răng nghiêng lợi, trên mặt lại chỉ có thể cung kính nịnh nọt. Con ngươi đảo một vòng, hướng trước ngực Thẩm Hạo vỗ một cái, hặc hặc cười: “Nhị ca khách khí, Tam đệ ta đây trở về phủ xử lý công việc châu đông, không cản đường nữa, lập tức thông đường lớn cho nhị ca.”

Thẩm Hạo mặc kệ hẳn, lên xe dặn dò người tiếp tục đi tới.

Đội xe ngựa rời đi, Thẩm Mậu cũng dặn người quay đầu hồi phủ. Tay áo phía dưới rút ra chiếc khăn vừa rồi lấy từ chỗ Thẩm Hạo, dương dương đắc ý.

Ngày thường nhìn hẳn có khi nào dùng khăn này, cũng không biết có cái gì ly kỳ. Mở ra vừa nhìn, đúng là thù thù không ra cái gì, thật sự không cách nào vừa mắt.

Trở về phủ, Thẩm Mậu chưa nói tới chuyện trên đường chòm được khăn tay của người khác, giống như hiến vật quý đưa khăn cho Vệ Cẩm Chi, hỏi: “Ngươi xem cái khăn này đi, có phải xấu đến mức làm cho người ta há hốc mồm hay không?”

Vệ Cẩm Chi cúi đầu nhìn kỹ hình ngọc trên khăn, ánh mắt nghiêng qua nhìn thấy thù thù trên khăn, trong lòng tri tri, bóp khăn trong tay, nhìn chăm chăm hồi lâu.

Thẩm Mậu thấy hẳn sững sờ, vẻ mặt cứng ngắc, giống như nhìn thấy đồ vật cực kỳ khủng khiếp, đẩy hẳn một chút, “Này, đồ xấu như vậy, có cái gì hay mà nhìn.”

Đổi lại bình thường, Vệ Cẩm Chi chắc chắn trả lời một câu “Đẹp hơn ngươi”, hôm nay lại hiếm khi trầm mặc.

Sau nửa ngày, hẳn ngẩng đầu hỏi, trong ánh mắt chính là vẻ mừng rỡ mà Thẩm Mậu chưa bao giờ thấy qua.

”Khăn người từ đâu lấy được?”

Thẩm Mậu cho là hấn điên rồi, đưa tay kéo khăn muốn vứt bỏ, thế nhưng hấn lại nắm thật chặt không chịu buông tay.

Thẩm Mậu lui ra phía sau một bước, không dám nói là từ chỗ Thẩm Hạo lấy về, sợ Vệ Cẩm Chi tức giận. Hai tay chống đỡ cái ót, liếc mắt sang một bên, “Ủ, bạn thân ta tặng.”

Vệ Cẩm Chi ngữ khí lãnh đạm: “Tam điện hạ, lúc nói dối phải nhìn mắt đối phương, giọng thành khẩn, ba phần giả bảy phần thật, mới có thể gạt người. Cho người nhìn gương luyện trăm lần, người hôm nay liền qua loa ta như vậy?”

Thẩm Mậu chắc chắn miệng, âm ức nhìn hấn, ngữ khí rất nhanh, cơ hồ không người nào có thể nghe rõ ràng: “Là ta trộm từ chỗ nhị ca đó.”

Vệ Cẩm Chi nghe được hai chữ “Nhị ca”, hỏi hấn: “Khăn này là của Nhị Điện hạ sao?”

Thẩm Mậu uốn éo cái cổ, nhanh chóng gạt đầu một cái. Liền nhất thời ngửa tay, lấy chơi mà thôi. Vốn tưởng rằng là khăn gì quý báu, thì ra là vật xấu như vậy, sớm biết như vậy sẽ không trộm, còn bị Vệ Cẩm Chi chửi mắng một trận.

Vệ Cẩm Chi không nói chuyện, đột nhiên đứng dậy đi vào phòng nghỉ, cầm hộp gấm tói, đặt trên bàn, lấy ra thứ đồ vật tầng tầng bao quanh trong hộp ra-- cũng là một cái khăn lụa.

Đây là chiếc khăn hấn lần đầu tiên gặp được nàng nhặt được. Nhấn nhả nhỏ nhỏ, hấn là trong khuê phòng nàng làm tiêu khiển. Hấn chưa bao giờ thấy qua thêu công xấu như thế, nhưng cũng vui vẻ mang theo nó trên người.

Chỉ cần là người trong lòng thêu, dù xấu thế nào, cũng có thể giống như bảo bối.

So sánh hai cái với nhau, Vệ Cẩm Chi cơ hồ có thể khẳng định, thêu thừa phía trên, là từ tay một người

Hấn đứng lên, từng bước đi đến trước mặt Thẩm Mậu, Thẩm Mậu chân tay luống cuống, hai tay không biết nên để vào đâu, ôm chặt cổ, trừng hấn: “Chỉ lấy có cái khăn thôi mà, người đừng đến. . . Đừng véo ta mà. . .”

Vệ Cẩm Chi cúi người, mỗi chữ mỗi câu, ngữ khí lạnh lẽo: “Ta hỏi lại người một lần cuối cùng, Tam điện hạ, khăn này, có phải là của Nhị Điện hạ hay không?”

Đáng thương Thẩm Mậu một đại nam nhân, ngày thường vũ đao long thương đánh nhau mắng chửi người cực kì lợi hại, nhưng vóc người hấn lại thấp hơn Vệ Cẩm Chi một đoạn, thấp hơn một cái đầu.

”Là của nhị ca. Ta lập tức trả lại!”

Vệ Cẩm Chi cơ hồ mừng rỡ như điên. Sau đó lại nghi hoặc khó hiểu. Vì sao Bình Lăng Vương lại có khăn tay nàng thêu ?

Trong đầu cơ hồ lập tức nảy ra một đáp án, xuất phát từ bản năng, hấn không dám suy nghĩ nữa.

”Tam điện hạ, làm phiền người đi tra một chút, cô nương trong Bình Lăng vương phủ, là Nhị Điện hạ từ đâu mang về, tất cả mọi chuyện về vị cô nương này, một điều cũng không được bỏ sót, ta toàn bộ phải biết rõ.”

Thẩm Mậu gật gù đầu. Không quan tâm Vệ Cẩm Chi nói điên cái gì, muốn hấn tra, hấn liền tra, dù sao đừng trút giận lên hấn là được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.